

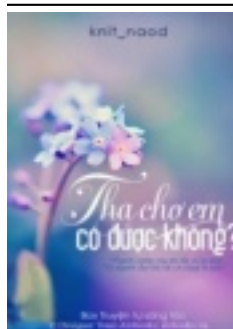
Tha cho em, được không?

Contents

Tha cho em, được không?	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	10
5. Chương 05	11
6. Chương 06	15
7. Chương 07	18
8. Chương 08	20
9. Chương 09	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	59
22. Chương 22	61
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	88
31. Chương 31	91
32. Chương 32	94
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	115
38. Chương 38	119
39. Chương 39	124
40. Chương 40	128
41. Chương 41	133

42. Chương 42	140
43. Chương 43	146
44. Chương 43-b	149
45. Chương 44	159
46. Chương 45	165
47. Chương 46	171
48. Chương 47	175
49. Chương 48 (end)	179
50. Ngoại Truyện 01	184
51. Ngoại Truyện 02	187
52. Ngoại Truyện 03	189
53. Ngoại Truyện 04	192
54. Ngoại Truyện 05	194
55. Ngoại Truyện	200

Tha cho em, được không?

Giới thiệu

Có hai người đàn ông bước vào cuộc đời tôi. Một người âm thầm mà lặng lẽ. Một người đột ngột xu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-cho-em-duoc-khong>

1. Chương 01

CHƯƠNG I : KHÔNG PHẢI HẸN

Gấp lại quyển tiểu thuyết vừa đọc. Tôi thẫn thờ dài.

Nếu hiện tại là 3 năm trước, có lẽ, tôi đã lủi thủi tự mình lau đi nước mắt hoặc là cầm chần bông chùi chùi khi trốn mẹ nằm dưới chăn đọc truyện đến sáng nhưng bây giờ đọc nó xong tôi chẳng có cảm giác gì nữa, bởi lẽ những gì bản thân tôi trải qua còn đau đớn và đáng thương hơn những nhân vật nữ chính ấy nữa chứ. Nhớ lại lúc đó thật buồn cười. Đã là một sinh viên năm 3, năm 4 đại học mà tôi suốt ngày cứ chìm mình vào các loại tiểu thuyết, đặc biệt là tiểu thuyết ngôn tình Trung Quốc, tại trong đó tôi tự tìm thấy được những mẫu người mà tôi thích, những anh tổng giám đốc đẹp trai lại vô cùng phong độ. Tôi tin rằng bản thân sẽ tự tìm được một bạch mã hoàng tử ỉnh, trải qua một tình yêu đẹp, đẹp như trong truyện vậy. Lúc ấy, cứ mỗi lần đọc xong một cuốn là lại ngồi đàm đạo với Như Quỳnh về chàng nam tính vô cùng vô cùng hoàn hảo của mình. Tôi đã từng nói với Quỳnh

- Cậu ạ, sau này có anh nào như thế cho tôi cưới không, chết mất chết mất!
- Mơ hả gái, người như thế chỉ có trong truyện của cậu thôi, chứ ở ngoài đời mà có á, chắc chắn là của tôi rồi í. Ha ha.

Nghĩ lại lúc đó, tôi lại cười. Có lẽ là không có người nào hoàn hảo như vậy mà có lẽ có cũng không phải cho tôi; nghĩ đến người nào đó, tôi bất giác rung mình.

Tôi chỉ tìm đọc những tiểu thuyết kết cục có hậu, happy ending để đọc. Truyện có hay cỡ nào, nổi tiếng cỡ nào mà sad ending tôi cũng chẳng dám sờ vào gáy sách. Tôi đọc những sách có hậu vì tôi nghĩ rằng, nếu bản thân luôn hướng đến những điều tốt đẹp thì có lẽ cuộc đời mình cũng sẽ tốt đẹp hơn. Sau khi chán chê với những tác phẩm nhẹ nhàng, tình yêu không sóng gió thì tôi tự thách thức bản thân với những tác phẩm sóng gió hơn, mà người ta gọi là ngược hơn. Khi ấy tôi đã đọc được một tác phẩm rất hay, tôi nhớ như in tên nhân vật, từng bối cảnh, từng câu thoại, bởi vì đó là một trong những bộ tiểu thuyết mà tôi thích nhất, bộ tiểu thuyết làm tôi thức trắng đến 6g sáng, và 7g lại lên mạng download phiên bản drama của nó về. Nhân vật nam vô cùng cầm thú, trả thù nữ chính, hành hạ cô, ăn hiếp cô, thể nhưng trong sâu thẳm nội tâm người đó, lại rất yêu cô gái này, yêu đến mức hận cả bản thân không thể nào không yêu cô. Lúc đọc bộ truyện đó, tôi đã nói một câu với chị họ mình, mà có lẽ đến bây giờ tôi vẫn còn hối hận vì câu nói vô cùng ngu xuẩn của mình.

- Na à, ước gì sau này em yêu ai đó mà vừa yêu vừa hận, có lẽ lúc đó em sẽ lựa chọn yêu vì em tin tình yêu có thể cảm hóa được thù hận.

Và có lẽ ông trời đã đáp ứng ước nguyện vô cùng biến thái đó của tôi.

Tôi nhấp một ít cà phê rồi đứng dậy, vẫn nếu là ngày trước, thì tôi không thể nào nhấp nổi 1 giọt cà phê thậm chí có cho lượng sữa nhiều gấp 3, gấp 4. Vậy mà bây giờ, tôi đang tính tiền ột cốc cà phê không đường, không sữa.

Bước ra khỏi tiệm, bước chân tôi lại tự giác đi bộ về phía biển. Bãi biển đó, xinh đẹp và hiền hậu đến chừng nào. Bãi biển St Kilda, một bãi biển thơ mộng của nước Úc, là nơi mà ngày xưa tôi ao ước được đặt chân lên những hạt cát vàng, bãi biển mà người ta vẫn thường gọi bãi biển của những gam trầm. Melbourne, Úc, một thành phố đẹp, có lẽ với tôi là quá đẹp. Bất kể là mùa nào trong năm thì bầu trời Melbourne, Australia, lúc nào cũng xanh trong vắt, điểm những vệt mây trắng lững lờ. Chẳng biết từ đâu, khi nào mà tên mà đất nước đầu tiên buộc ra khỏi miệng tôi là Úc khi được hỏi những câu “Nếu có thể được du học bạn sẽ chọn quốc gia nào?” “Nếu bây giờ được du lịch bạn sẽ đi đâu?” Tôi không thích gọi đất nước xinh đẹp này là Úc bởi quá ngắn và với tôi lại vô cùng vô nghĩa so với cái tên tiếng Anh mà với tôi vô cùng ý nghĩa của nó, Australia.

Úc của tôi, Australia của tôi, niềm tin của tôi, ước mơ của tôi, tôi yêu nó đến chừng nào, yêu nhiều đến nỗi có thể đem ra so sánh với nước Việt trong tôi. Và lúc này đây, 2 quốc gia tôi yêu đến nồng nàn kia đã trở thành 1 nơi để tôi trốn chạy và một chốn để tôi ẩn nấp.

Tôi đang trốn chạy cái gì và vì sao tôi lại ẩn nấp ? Hai câu hỏi như một này đang được đặt ra để hỏi tôi có bao nhiêu dũng cảm để đối mặt với quá khứ, có bao nhiêu dũng cảm để tiếp tục, và có bao nhiêu dũng cảm để quay về Việt Nam. Lại nhớ đến con người đó rồi, thôi quên đi.

Tôi vẫn đang đi, vẫn tiếp tục đi, đi một hơi dài xuống biển, tự nhiên tôi cảm thấy bản thân mình muốn đi xa hơn một chút, sâu hơn một chút. Mãi đến lúc nước biển ngập vai mình thì tôi nghe có tiếng đằng sau gọi với giọng trầm thiết.

- Đây, cô làm gì thế?

Tôi cười nhạt nhẽo, cứ tưởng đã chạy trốn nơi đó, ẩn nấp nơi này tôi có thể thoát được con người kia có thể có khoảng trời tự do ỉnh mà lúc này đây, lúc tôi gần có được khoảng trời đó thì tôi lại nghe giọng nói mà tôi kinh sợ nhất và có lẽ là ... nhớ nhung nhất.

Đang định quay đầu lại nhìn người đó, thì cánh tay tôi bị giật mạnh về phía sau, bản thân không thể đứng vững trong nước liền ngã vào lòng người đó, lại ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ nhàng của người đó. Tôi cười và nói với người đó một cách nhẹ nhàng nhất.

- Tìm được tôi nhanh vậy sao? Anh không thể tha cho tôi được sao?

- Cô nói gì vậy? Sao cô lại ra biển xa thế này? Lên, tôi đưa cô lên.

Tôi tự cười khỏ với mình nhưng vẫn để cho người kia lôi xành xạch mình từ dưới biển lên bờ. Bỗng xuất hiện một cô gái dễ thương, mái tóc xoăn nhuộm vàng, mặt hốt hoảng chạy đến.

- Chồng ơi, sao vậy? Cô ấy có sao không?

Tôi lại cười. Giữa một nơi đất khách quê người này, được nghe tiếng Việt, thật mừng biết bao ấy thế mà thật chưa xót biết bao. Chồng, thì ra mới có 4 tháng mà con người đó đã kết hôn nhanh như vậy. Tôi quên mất cánh tay mình vẫn bị anh ta siết chặt, tôi giật mạnh và nói

- Anh làm sao thế? Có vợ rồi mà vẫn muốn tôi làm tình nhân cho anh như trước phải không?

Nếu là cách đây 4 tháng có lẽ tôi đã nói trong này trong nước mắt và trong sự van nài nhưng bây giờ, tôi thì cần gì phải van nài anh ta chứ.

- Cô nói gì tôi không hiểu? Này cô, chúng ta không quen nhau sao trước mặt vợ tôi, cô lại nói năng như vậy?

À bây giờ còn tỏ ra là không quen biết tôi cơ đấy, tôi dù không muốn, đột nhiên khinh thường người đàn ông này. Người đàn ông tôi đã...

- Này chị, anh ấy là chồng tôi, chị nói vậy nghĩa là sao? Hình như chúng tôi không quen chị. Lâm, chị ta nói gì vậy anh?

- Lâm? Anh ta tên Lâm sao?

Tôi quay lại phía người đàn ông kia

- Anh tên Lâm sao?

- Đúng, tôi tên là Lâm và hình như tôi không quen biết cô.

Tôi nghĩ có lẽ con người này nên được Hollywood trao diễn DIỄN XUẤT XUẤT SẮC NHẤT chứ nhỉ. Anh lại tiếp tục nói:

- Chúng tôi thấy cô sắc mặt không tốt, lại cứ đi thẳng một mạch xuống biển, sợ cô có ý nghĩ xấu nào nên tôi chạy đến kéo cô lên. Có lẽ cô nhận nhầm người.

Vậy sao? Có lẽ tôi đã nhầm người sao? Khuôn mặt anh, giọng nói anh, cả mùi nước hoa đặc trưng kia mà tôi cũng nhầm sao? Trên đời lại có một người giống anh đến từng milimet thế sao. Tôi tự giễu bản thân, có lẽ thật, nếu là anh thì đã không chắc kéo cô lên mà có khi lại dìu cô xuống dưới, hoặc đẩy cô ra xa thêm mà thôi. Nếu là anh thì chắc không đến nỗi không nhận ra cô, dù cho là anh đâm đầu vào một gốc cây nào đó rồi mất trí nhớ như những phim thần tượng. Nếu là anh thì chắc chắn bên cạnh anh sẽ không phải là cô gái tóc vàng này mà thay vào đó là một cô để tóc đen tự nhiên.

“Tóc em đẹp lắm, Lam Anh à, rất đen rất mượt và tôi rất thích”. Đã có lúc tôi nghĩ tên này hẳn ta chỉ mê tóc tôi chứ không phải tôi. Mỗi lúc ở bên nhau, thì hẳn lại xoa đầu tôi, vuốt nhẹ tóc tôi, nhẹ nhàng thơm lên đó. Nhớ lần nọ, tôi bị đồng nghiệp xúi bậy, dắt vào một tiệm cắt tóc vô cùng “chuyên nghiệp” và thế là hậu quả đêm đó tôi bị hẳn ghẻ lạnh. Hẳn ra lệnh cho tôi khi nào tóc dài lại thì hãy đến tìm hẳn. Tôi cảm thấy lại hay, muốn tóc dài ra như cũ chắc cũng hẳn mất vài tháng, vậy là tôi lại có thêm vài tháng tự do.

- Cô gì ơi, cô không sao chứ? Cô cần chúng tôi giúp gì không?

Một giọng mũi trong trẻo vang lên, khiến tôi giật mình. Có lẽ đây không phải là hẳn, đây là ai nhỉ, à là Lâm, người đã có vợ.

- À không, tôi chỉ muốn ngắm biển một tí. Anh là Lâm, tên rất giống tên kẻ thù tôi. Tôi không phải muốn chết đâu, mà chết thì cũng có sao, tôi cũng đã chết nhiều lần rồi.

Tôi thoáng thấy người tên Lâm kia giật mình, tay anh ta run lên. Có vẻ như là rất bất ngờ khi nghe tôi nói về kẻ thù của mình một cách nhẹ nhàng như vậy. Hoặc là anh nghe tôi nói về cái chết còn nhẹ nhàng hơn. Thấy thái độ anh như thế tôi lại cảm thấy buồn cười, đúng là không phải hẳn ta. Nếu người đó nghe những câu tôi nói thế này thì chắc có lẽ đáp ứng cho tôi vé máy bay 1 chiều xuống diêm vương rồi.

- Tôi đi đây, cảm ơn lòng tốt của hai người. Chúc hạnh phúc.

Tôi lại thấy người tên Lâm đó muốn nói gì với mình, tôi nhìn anh ta một cách chờ đợi nhưng một hồi lâu không có câu nào được nói ra cả. Có lẽ anh ta định khuyên tôi đừng đại dốt hay gì gì đấy. Ấy, tôi nghe nhiều quá rồi.

Không hiểu sao tôi thấy một chút vui mừng khi Lâm không phải người đó và một chút hụt hẫng cùng lý do ấy. Thật kì lạ, tôi chẳng bao giờ tin vào cái tình tiết có người giống hệt người trên phim ảnh, thế mà bây giờ tôi lại thấy một anh chàng giống hệt hần ta ngay trước mắt. Nhẹ nhàng hơn, tình cảm hơn. Tôi thầm chúc phúc cho cô gái giọng mũi kia vì có được một người chồng như vậy.

2. Chương 02

CHƯƠNG II : EM RẤT NHỚ ANH !

Tôi tiếp tục đi ven theo đường biển, những con sóng nhỏ đánh khẽ vào bàn chân mình. Tôi lại mỉm cười. Đạo này tôi hay cười, cười nhiều lắm, nhiều lúc cười một mình như kẻ khóc, nhiều lúc lại cười ha hả khi xem trúng một bộ tiểu thuyết hài, hay những bộ phim vui nhộn. Ừ thì phải cười nhiều vì 3 năm qua tôi có cười lấy một lần nào đâu cơ chứ.

“Cô cứ vác cái bộ mặt đura đám đó theo tôi thì rút khỏi tôi, rút ngay !”

Tôi nhớ hôm đó là sinh nhật hần, thế nhưng tôi lại quên băng đi ngày “vô cùng trọng đại” đó và đi chơi với Quỳnh và Lan đến 10g mới về. Tôi cứ nghĩ tóc tôi cũng chưa dài, tôi chưa có ý định đi tìm hần, thì sao hôm nay hần lại về sớm thế kia. Vào trong nhà bếp, tôi mới phát hiện là trong nhà không còn một người giúp việc nào. Tôi vờ cười thật tươi, rồi như một nô tì vô cùng biết nịnh nọt chủ nhân

- Hôm nay anh không phải đi công tác ă? Anh về sớm thế này sao? Anh ăn gì chưa? Để em nấu cho anh nhé.

- ...

- Anh sao thế, anh mệt à?

- Cô vừa đi đâu về?

- Em vừa ra ngoài đi dạo một lát với bạn em thôi anh ạ. Anh ăn nhé? Em nấu nhé?

- Thế lũ bạn của cô quan trọng hơn tôi à, cô có biết hôm nay là ngày gì không?

Gì đây, hôm nay ở công ty kẻ lão chọc giận tên này à, giờ không có người nào nên trút lên đầu mình à. Tôi cố gắng cười đến “ngiên ngang nước nghiêng thành”

- Không có ạ, anh đương nhiên quan trọng với em, mà bạn em cũng... quan trọng.

Tôi lí nhí vài từ cuối của câu. Thấy sắc mặt tên kia ngày càng giống với nước da bao công, tôi bắt đầu lo sợ, tôi làm gì nhỉ, chỉ mới đi chơi về, mới 10g, 10g thôi đấy, gái nhà lành có khi còn về trễ hơn cả tôi vậy tôi là gái vô cùng lành rồi. Thế mà hần tức cái nỗi gì.

- Cô nói cái gì? Nói lại tôi nghe.

- Không ạ.

- Nói !

Tôi thực sự bức bối rồi đấy, hần nghĩ hần là ai?. Tôi là tình nhân hần chứ không phải con gái hần mà hần bảo gì tôi nghe nói. Tôi lại cực kì nhạy cảm khi hần đụng chạm đến người thân tôi, bạn bè tôi. Cái lí tưởng cao đẹp là “bảo vệ bạn bè hết mình” của tôi bị hần chà đạp kiểu đó, tôi không thể nào cười nữa.

- Anh làm sao thế? Em nói gì sai à? Bạn bè với em quan trọng như bạn bè anh với anh lại. Anh thôi đi, việc gì phải so sánh, việc gì phải lấy bạn bè em ra nói kiểu ấy.

Mặt hắn càng ngày càng đen, tôi hả dạ lắm nhưng cũng chột dạ ghê gớm lắm. Có khi nào mặt hắn không thể nào đen nữa thì hắn vươn tay bóp cổ tôi không. Rất nhanh tôi đã đoán đúng.

Hắn cầm ly rượu trên tay đập mạnh xuống sàn nhà, vì khi nãy thấy hắn ở nhà nên tôi vội đã quên không mang dép trong nhà, thế là những mảnh ly cứ thi nhau cắm vào chân tôi. Trời sinh da mỏng, thế là máu ở đầu nó cứ chảy ra, da chân tôi mỏng thế đấy thì da mặt tôi dày thế nào được. Tôi vẫn cười, xoay người vào trong bếp như không có gì cả.

- Ăn gì, em nấu.

Tôi nghe thấy tiếng thở mạnh, và chưa kịp đi thêm bước nào thì bị hắn xoay người, gáy bị tóm, môi bị người ta chà sát ở mức độ mạnh. Hắn định cắn nát môi tôi đấy à?. Chân tôi đau lắm, lại còn mất một ít máu, tôi xoay xở mặt mày, chân không thể đứng vững xem chút nữa là khụy xuống thế nhưng vẫn chịu đựng cho đến khi hắn dứt khỏi môi mình.

Hắn nhấc bổng tôi, bế vào phòng ngủ, đặt tôi ngồi lên giường. Tôi nghĩ mình biết hắn muốn làm gì. Nhưng hoàn toàn bất ngờ, hắn ta đem hộp cứu thương vào, nhẹ nhàng gấp những mảnh vụn trên mặt bàn chân tôi ra. Đau lắm ấy.

- Em muốn cưa chân à? Đau không?

Tôi chưa bao giờ, chưa một lần thấy hắn dịu dàng với tôi như thế. Ánh mắt chiều chuộng và yêu thương như thế, tôi chưa từng nó sẽ xuất hiện trên khuôn mặt tuần tú của tên này.

- Dạ?

- Tôi hỏi đau không?

- Dạ không.

- Còn không à? Không phải em rất sợ máu à?

- Dạ có.

- Có cần phải ghêch mặt ra nhìn tôi như thế không?

- Tôi không muốn đêm khuya thế này đưa cô đến bệnh viện đâu.

- Dạ.

Lại một khoảng trầm lặng, hắn không nói gì, chỉ im lặng sát trùng vết thương và dùng urgo dán lên những nơi bị mảnh ly cắm vào trên chân tôi. Nghĩ sao vậy ông, vết thương nhỏ tí đó có cần mỗi vết một miếng urgo thế không, xấu chết được. Nhưng tôi nghĩ rồi, lại chẳng dám nói ra, nếu nói ra thật có khi ngày mai tôi lại thấy chân mình trên máy cưa cũng nên. Thấy hắn ân cần, tôi lại chột dạ, hôm nay ngày gì nhỉ? Sinh nhật hắn sao?

- Hôm nay ngày gì hả anh? Không phải là sinh nhật anh đấy chứ. Hí hí.

Tôi cất giọng cười như ngựa hí của mình lên lấy lòng hắn, trăm vạn lần cầu nguyện không phải, nếu không kiếp tình nhân của tôi đây sẽ chấm dứt tại chỗ, lạy trời không, không.

- Cuối cùng cũng nhớ ra rồi sao? Tôi tưởng em còn không biết chứ.

Một đứa ngốc như tôi sao lại có thể ngờ ghêch đến mức quên trang bị cho bản thân một khóa nghiệp vụ làm tình nhân thế này nhỉ. Tôi trăm ngàn lần rửa mình, và tiện thể mắng luôn ba đời nhà hắn. Sinh nhật hắn chứ phải sinh nhật tôi đâu làm gì ghê thế, là tôi không biết chứ phải không nhớ đâu. Xì, sinh nhật chủ tịch nước tôi còn có nhớ đâu. Đúng là tự mình là vua. Tiếp tục cuộc đối thoại của kẻ nịnh bần và bề trên, tôi nói

- Vậy anh đã ăn gì chưa? Đợi em về cùng ăn à, em cũng có ăn rồi nhưng không no lắm, em nấu gì cho anh ăn nhé?

- Không cần, tôi đưa em đi ăn.

Không cần thì không cần, mặt hấn đưa đám vậy ai biết là đi ăn sinh nhật có chứ. Đồ hồng hách, đồ làm phách, nếu hôm nay không phải sinh nhật anh, tôi đã chào hỏi thêm một đời tổ tông của anh rồi.

- Dạ, em đi thay đồ. Anh ở ngoài đợi em một lát nhé.

- Mang bộ này đi.

Hấn ra ngoài và đem vào cho tôi một bịch đồ to tướng. Lại là hàng hiệu, tôi thở dài.

- Sao, không thích à?

- Không ạ, chỉ là em rất nhiều quần áo rồi, anh không cần phải mua đâu.

Trông mặt hấn đành lại thế kia tôi lại biết mình nói nhiều rồi, ha ha, chủ cấp đồ cho tớ mà còn đòi hỏi cơ đấy. Hiểu hiểu, tôi đã quá phận.

- Anh không đi ra à?

- Tôi cần phải đi ra à?

À thế là tôi lại quên chức vụ mình nữa đấy. Ôi cái đầu óc ngày hôm nay có vấn đề gì ấy nhỉ. Kịp thời nhớ lại trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, tôi đứng trước mặt hấn thay áo quần.

Tên này tôi không biết có gì tốt, nhưng hấn ta rất có mắt thẩm mỹ, chẳng biết là hấn mua hay tên trợ lý đệ đệ hấn mua, mà áo quần mà hấn sắm cho tôi đều rất hợp với bé “Vịt dờ” như tôi đây, đủ để make up tôi thành thiên nga trong 1 buổi. Haha, tôi thầm đánh giá ắt thẩm mỹ của “hai đứa” này. Tôi cười khổ cho bản thân, đến áo quần mà tôi đây chẳng còn tự lựa cho bản thân mình cơ mà.

Lèo đèo theo hấn ra đến xe, lên xe và ngồi vào tay phải hấn. Chính là phải ngồi ở tay phải, không được ngồi tay trái. Lý do tại sao hấn không cho tôi ngồi ở phía tay trái thì tôi chịu, tên này biến thái chấp nhất làm gì. À mà nhắc đến tên tài xế của hấn, vô cùng chuyên nghiệp, vô cùng thức thời. Lúc chúng tôi hôn nhau, cũng không đụng chạm. Lúc hấn ức hiếp, mắng tôi thì gió cũng không lay nổi cọng tóc của anh ta.

Vẫn như những lần ngồi xe chung cùng hấn, tôi không nói gì, chỉ im lặng ngồi nhìn ra cửa sổ, ngắm nhìn thành phố xinh đẹp của tôi lướt qua mắt. Thế giới ngoài kia thật đẹp, nhưng bên trong xe này thì hoàn toàn ngược lại.

- Đang nghĩ gì đấy?

Nghe tiếng Diêm Vương ở địa ngục vang lên, tôi quay đầu nhìn hấn, liền nở nụ cười mà tôi nghĩ đến Diêm Vương cũng không nở to tiếng với tôi.

- Em đang nghĩ nên mua gì cho anh, anh muốn gì không? Nếu trong phạm vi tài chính của mình em liền mua cho anh.

- Tôi không cần em dùng tiền mua đâu. Nên nhớ tiền là thứ duy nhất em không bao giờ bỏ ra cho tôi được.

Nghe câu này của hấn, tôi chỉ muốn cầm xấp tiền lương vừa nhận mấy ngày trước tát vừa mạnh vừa đúng chỗ trên mặt hấn ngay lập tức. Tên khốn, nhiều tiền là anh ngon à, nếu tôi đây nhiều tiền thì cũng có thể nói như anh, nếu tôi nhiều tiền thì tôi chẳng cần đi làm, tôi chẳng phải gặp anh, và chẳng phải rời bỏ ... của tôi.

- Sao? Tôi nói không đúng à? Về mặt đấy là sao?

- Không, anh nói đúng cả.

Tôi mệt mỏi, lại chẳng cần phải đôi co gì với hấn nữa, quay ra phía cửa, rồi lại tiếp tục ngắm thành phố xinh đẹp của mình.

Ra đến trước cửa nhà hàng, hấn quay lại phàn với tôi một câu

- Hoặc là cô thay đổi sắc mặt, hoặc là về.

- Dạ.

Tôi vừa nói một tiếng, đang tính nở nụ cười giả tạo của mình với hắn, thì bỗng tôi cứng lại, vì sau lưng hắn tôi thấy được hình bóng mà đã hơn một năm nay tôi chưa gặp, nhưng tôi không thể nào quên được, không thể nào không nhớ được, vì anh luôn xuất hiện trong mỗi giấc mơ của tôi. Chỉ có trong mơ tôi mới có thể tự do mà nhớ anh, mà yêu anh.

Có lẽ tên hoàng kia thấy được nụ cười của tôi không khác gì những thằng hề nên hắn quay đầu lại. Và tôi thừa nhận mình rất hiểu hắn ở điểm này, như tôi đoán, hắn ngay lập tức cau mày, tiện thể tặng cho tôi câu này

- À, ra là người quen cô.

“Ừ, người quen tôi đấy, thì sao, anh thử đừng đến anh ta xem, xem tôi giết anh thế nào.” Lòng tôi âm thầm gào ra tiếng nói, thế nhưng người ngoài nghe lại hiểu được thế này

- Không ạ, em không quen. Mình vào thôi anh.

Tôi im lặng theo vào trong nhà hàng, đi ngang qua anh, tôi luôn dặn lòng mình “không được nhìn, không được nhìn” thế nhưng lọt vào mắt tôi, là hình ảnh người đàn ông mà tôi yêu nhất, người đã cùng tôi trải qua những năm tháng hạnh phúc đời này, có lẽ tôi không bao giờ quên được. Nhưng giờ đây, người tôi yêu ấy, lại gầy gò, xanh xao, tóc anh dài, lại chưa kịp cạo râu. Yêu nhau chừng đó năm, anh chưa bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, với bộ dạng như thế. Như một con dao cắt mạnh qua tim, tôi đau lòng nhìn anh. Anh đã tìm ra tôi, một năm, sau một năm anh đã tìm ra tôi. Nhưng tôi đã không còn là tôi của một năm trước.

Tôi nhắm mắt đi qua anh, và tôi nghe tiếng gào thét của anh sau lưng mình. Tôi sững lại, nước mắt trực chờ rơi.

- Lam Anh, là anh đây, Nguyên Quân của em đây.

- ...

- Lam Anh, anh đây, anh đã tìm thấy anh. Em biết một năm qua anh đã cực khổ tìm em thế nào không?

- ...

- Anh luôn đợi em về, anh nhớ em, rất nhớ em Lam Anh à.

Vậy là giọt nước mắt kia sau một năm dài nó cuối cùng cũng đã rơi xuống. Nghe được anh nói, nghe giọng anh, tôi nhớ lắm. Tôi nhớ anh nhiều đến mức đã khóc gần như ngất đi khi gặp anh trong mơ. Tim tôi đau, đau lắm.

“Em cũng nhớ anh lắm Quân ạ”. Lúc này đây tôi chỉ muốn chạy đến bên anh, được anh ôm mình, khóc thật lớn. Và cái ý nghĩa to gan vừa nhen nhói trong đầu này, đã bị dập tắt ngay lập tức bởi cái nắm tay, à không cái xiết tay cực kì mạnh, cực kì đau của người đàn ông đứng cạnh tôi lúc này.

Tôi ngẩng lên nhìn hắn, và hoàn toàn hiểu ánh mắt đang cảnh cáo của hắn. Lúc này tôi thầm cảm ơn hắn đã kịp ngăn cản tôi, để tôi không một phút đại dột mà hủy hoại của đời của Quân. Và thầm cảm ơn hắn, đã nhắc lại một nỗi thù hận trong tôi. Tôi hận hắn.

Tôi tiếp tục bước vào bên trong nhà hàng, một màn vừa rồi đã làm tôi thành tâm điểm chú ý của nhà hàng này. Tôi cúi gằm mặt xuống và đến bên bàn ăn. Trong lúc ăn, tôi cũng chưa một lần ngẩng mặt lên nhìn hắn, tôi không muốn nhìn và cũng không dám nhìn. Có lẽ hắn cũng chẳng ưng ý lắm với thái độ tôi, nên đã gằm nhẹ hết mức có thể để cảnh cáo tôi:

- Cô cứ vác cái bộ mặt đura đám đó theo tôi thì rút khỏi tôi, rút ngay !

Tôi vờ như không nghe hắn, giả bộ cười với hắn.

- Anh nghĩ ra mình thích món gì chưa? Em sẽ tặng, thật đấy.

- ...

Và vì kiểu giả khờ không đúng lúc của mình, tối hôm đó hẳn đã trừng phạt tôi thế nào.

3. Chương 03

CHƯƠNG III: LẠI GẶP MẶT

Hôm nay sao thế nhỉ, đã bốn tháng nay tôi đã cố nhắc nhở bản thân mình không được nhớ cái tên đó, “Lưu Đức Long”. Thế mà từ sáng đến giờ trong đầu chỉ có một hình ảnh của hắn. Có lẽ là do cuốn tiểu thuyết kia làm tôi nhớ lại thời sinh viên của mình, cái thời đẹp đẽ để khởi đầu cho thời gian đau khổ nhất, tồi tệ nhất. Đoạn thời gian mà cuộc sống tôi luôn xuất hiện hình bóng của hắn. Tôi vẫn tiếp tục đi dọc St Kilda cho đến khi gần về khách sạn, kia rồi, Cosmopolitan Hotel. Một khách sạn 3.5 sao nằm trên bờ biển, tôi đã lựa chọn khách sạn này và đã ở đây được bốn tháng. Nhân viên khách sạn cứ nghĩ tôi là một đại gia mới xổi nào đó ở Châu Á qua đây ở chơi. Nhưng mà có ai ở chơi mà ở khách sạn những bốn tháng, ăn không ngồi rồi, sáng dạo biển, chiều chạy biển, và tối ngồi ngắm biển như tôi cơ chứ. Cũng chẳng đại gia nào mà du lịch những bốn tháng. Đây không phải là đại gia, mà là kẻ thất nghiệp, kẻ đầu đường xó chợ đấy chứ. Thực ra tôi cũng chẳng giàu có gì, để thuê nguyên một phòng khách sạn mà ở tận bốn tháng đâu, chỉ là tiền không phải của tôi, và tôi chẳng rồi hơi phải suy nghĩ số tiền kia phải dùng thế nào. Nếu ở Việt Nam, chắc lẽ tôi đã dùng số tiền từ trời rơi xuống này đi từ thiện, thăm trẻ mồ côi, nhưng nơi này tôi còn không nhớ nổi đường ra siêu thị chứ nói đến là đường đến cô nhi viện. Tuy đã thay đổi nhiều, nhưng một trong những tật xấu mà có chết nó cũng đi theo tôi, là khả năng nhớ đường kém. Từ tiểu học, tôi biết trí nhớ mình rất tốt, tôi có thể học hết một bài lịch sử dài vài trang trong vài tiếng đồng hồ, thậm chí còn có thể nhớ chúng rất lâu, nếu cần thiết. Tuy nhiên tôi cũng phát hiện ra trí nhớ của mình lại không hề được hoạt động khi tôi rất cần chúng trong việc đi đường. Rùng rợn hơn nữa là tôi mắc bệnh ngược phương hướng. Biết rằng khi đi vào là rẽ phải thì khi ra phải rẽ trái thế nhưng giác quan thứ bảy của mình lại nhắc nhở tôi nên đi hướng ngược lại. Vì thế nên dù chỉ là một ngã rẽ ngắn và cắt thì hoàn toàn có thể đâm đầu vào bất cứ bức tường nào. Về đến khách sạn, chẳng có gì làm, tôi lại chọn một cuốn tiểu thuyết với ảnh bìa cứng rất đẹp đầu giường rồi đi ra góc cà phê nhỏ của khách sạn ngồi và tiếp tục đọc một cuốn tiểu thuyết nào đó mới. Khi này đã uống cà phê rồi nên bây giờ một cốc ca cao nóng thì tối đến có lẽ sẽ không mất ngủ và còn giúp tôi ấm người hơn sau “lần tự tử ngoài ý muốn” kia. Nhắc lại sự việc khi này, tôi không khỏi không nhớ đến người đàn ông đó, Lâm, Lâm... Trong sâu lòng tôi dấy lên một dự cảm nào đó, vô cùng chua xót ... tôi không muốn thừa nhận. Rong đuổi mãi với những suy nghĩ của mình, tôi cũng đã đến với mình muốn đến. Nhưng rồi khi đến nơi thì cái chỗ ngồi thân thuộc mà tôi thường dành gần mười tiếng mỗi ngày để ngồi kia đã có người. Người ta thường nói. Một khi bạn đã gặp một người nào đó ngoài ý muốn, thì ngoài ý muốn bạn sẽ gặp lại người đó. Người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai giống hẳn đến tạc tượng kia đang ngồi ở đấy. Anh ta đang uống một ly nước gì đấy, à lại màu trắng. Tôi đoán có lẽ là sữa tươi không thể nào là yogurt được. Vì một người đàn ông bình thường sẽ chẳng bao giờ gọi ỉnh một cốc yogurt cả. Và tôi cũng đã biết một người như vậy. Tôi im lặng nhìn anh ta, à không, tôi ngắm khuôn mặt anh ta 30 giây, khuôn mặt mà có lẽ có chết tôi không bao giờ quên được. Là khuôn mặt của người đàn ông đã khiến tôi hận nhất trong 3 năm qua. Đến khi người ta đã đứng dậy đi về phía tôi mới giật mình. Lòng tôi gợn sóng. Tôi biết anh ta không phải là hắn, nhưng nhịp tim tôi không thể nào giảm nhịp được. - Tôi rất giống người đó sao? Tôi ngêếch mặt ra, chẳng hiểu người này đang hỏi gì. Chưa kịp định thần thì anh ta lại tự mình phát biểu - Người mà cô bảo là kẻ thù đấy. Tôi giống anh ta vậy sao? Tôi đẹp trai hơn nhiều đúng không? Đây cô? - À, không có gì. Anh có giống hay không thì giờ nó cũng chẳng quan trọng với tôi nữa. Người đó với tôi chẳng còn quan hệ gì nữa. - Thế vì sao khi này cô lại muốn tự tử? - Hẳn quay đầu sang nhìn tôi. - Ồ, thế tôi có nói với anh là tôi muốn tự tử à? - Đáp lại hắn là một câu hỏi với thái độ không mấy hài lòng của tôi. Nếu là quen biết nhau thì chẳng sao cả, nhưng hình như chúng tôi là người dưng, mà người dưng cần gì phải hỏi nhiều thế nhỉ. Tính cách người đàn ông này quá khác xa hắn, hắn rất ít nói, nhưng mỗi khi nói, thì từng câu nói của hắn lại cửa một nhát vào tim tôi vậy. - Thế cô ra xa tít kia làm gì? - Đây anh, chúng ta không quen nhau đúng không? Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời anh những câu hỏi của anh với người dưng đúng không? Có nhầm hay không, khi tôi thấy ánh mắt của người kia lóe lên một tia khác lạ, hình như là ngạc nhiên và hình như là đau khổ hình như là áy náy. Có lẽ

anh ta lần đầu tiên tiếp xúc với một kẻ lạnh lùng như tôi, thế nên có vẻ bất ngờ với câu hỏi của tôi, mà tôi nào có lạnh lùng, chỉ là không được ấm áp giống như anh ta thôi. - Không quen, thì bây giờ quen. Cô sống ở khách sạn này à, tôi cũng thế. Tôi vừa đến khách sạn này, nó đẹp nhỉ, nằm ngay bên biển ... Bla bla anh ta nói gì đấy tôi nghe chẳng rõ, và chẳng muốn nghe. Đợi anh ta đọc xong bài diễn thuyết yêu biển và yêu khách sạn này của anh ta, tôi mở miệng đáp - Anh còn muốn nói gì không? Anh uống cà phê xong rồi à, thanh toán ở góc kia. - Tôi nhàn nhạt đáp anh ta bằng tiếng Anh. Bỏ qua vẻ mặt ngờ nghệch của anh ta, tôi trực tiếp đến bên chiếc bàn quen thuộc này và gọi phục vụ. - Cho tôi một cốc cà phê - Tôi lại quen mềm - À không, một cốc cà cao nóng. Cảm ơn. Nhưng khi ngồi xuống thì tôi hoàn toàn run người vì món anh ta gọi chính là yogurt, tôi quay đầu lại nhìn người kia. Người đấy cũng đang nhìn tôi, ánh mắt chúng tôi giao nhau có gì đó quen thuộc nhưng cũng có một tia xa lạ. Tôi nhủ bản thân đừng nghĩ nhiều, chẳng qua người giống người, mà anh ta thì lại giống hần. Tôi im lặng ngồi xuống, quay mặt về phía biển, gió biển thơm quá. Trong lành và mát rượi. Nó làm tôi nhớ đến bãi biển Mỹ Khê ở Đà Nẵng hay biển Nha Trang. Hai bãi biển mà tôi có biết bao kỉ niệm buồn, vui, đớn đau và hạnh phúc. - Tôi vẫn chưa uống xong mà, cô... - Vậy xin lỗi, tôi qua bàn khác. - tôi không ngược lên nhìn anh ta nhưng vẫn đáp. - Không cần - Anh ta ngăn cản tôi - chúng ta có thể ngồi chung bàn và tôi có thể mời cô một ly sữa chua, à không, một ly cà cao nóng. - Vợ anh đâu? - tôi bỗng nhớ đến cái cô gái tóc vàng, giọng mũi khi nãy vừa gặp. - À, cô ấy không khỏe nên vào phòng nghỉ trước. Tôi đi dạo một mình. - Anh thích uống yogurt lắm à? Tôi thấy anh uống. - À, ừ cũng thích, thói quen ấy mà, vợ tôi hay gọi, cô ấy thích lắm, và cô ấy cũng muốn tôi uống nữa. Khi nhắc đến vợ mình thì tôi thấy ánh mắt anh ta sáng lên trong có vẻ rất hạnh phúc. Tôi mỉm cười thầm chúc đôi vợ chồng này hạnh phúc. Bất chợt nghĩ đến người đàn ông đó, nếu anh ta cưới được vợ, thì anh ta có hạnh phúc như người trước mặt tôi không.

4. Chương 04

Chương 4: Yogurt

- Anh uống gì để em gọi cho?
- Gì cũng được.
- Cô ơi, cho chúng tôi hay ly Yogurt nhé.

Tôi giật mình quên mất là mình phải gọi món cho hần, thế mà lại cứ buộc miệng gọi Yogurt khi đi cà phê với hai đứa kia vậy. Tôi thở dài, chết chắc nhưng tôi lại lười gọi lại phục vụ.

- Em quên, em gọi món khác cho anh nhé. Em uống 2 cốc cũng được. He he. - nụ cười vô cùng khả ố của tôi vang lên.
- Em rất thích món này à?
- Dạ, vừa ngon vừa rẻ...- tới đây thì giọng tôi nhỏ lại, tôi quên, tôi quên mình đang ngồi trước mặt một đại gia mà đại gia này cực kì ghét tôi dùng từ “rẻ” trước mặt hần - vừa ngon vừa đẹp da. Em rất thích.
- Vậy để tôi uống thử, không sao.
- Đàn ông mà uống yogurt sao? - tôi ngạc nhiên mở to mắt hỏi hần.
- Không được sao?
- Không ạ, chỉ là em thấy nó không tự nhiên lắm.
- Không tự nhiên chỗ nào?

Tên này sao hôm nay xoắn tôi lắm thế không biết, bình thường có thêm hỏi quá hai câu đầu. Mà tính tôi xưa nay toàn xoắn người ta thì làm thế nào chịu đựng để người ta chơi lại mình thế kia,

quá vi phạm đạo đức nghề nghiệp đi mà.

- Thì em thấy đàn ông con “dzai” thường gọi cà phê thôi, chứ ai lại đi gọi món của phụ nữ bao giờ.
- Em rành về đàn ông quá nhỉ. – Hấn liếc mắt đưa thù với tôi.
- Em có rành cũng không bằng anh – tôi ghét hấn, nghiêng răng đáp, tôi rất thông minh, và quên là hấn còn thông minh hơn tôi, câu vừa rồi của tôi có vẻ mơ hồ nhỉ – không ạ, ý em là anh là đàn ông tất nhiên hiểu đàn ông hơn em.

- ...

Từ đây về sau, cứ mỗi lúc ở nhà tôi tự làm yogurt ỉnh, thì tiện thể làm luôn cho hấn một cốc, mà hấn cũng không hề có ý từ chối.

- Ngon lắm, đúng không anh, em làm mà. Hô hô.
- Không phải em chỉ mua đồ có sẵn, về thêm đá cho tôi ăn à?
- Không hề, không hề nhé, em không những thêm đá mà còn giúp anh khuấy lên cơ đấy, cho cả thìa vào. Công việc vô cùng cực nhọc đấy nhé.
- Lại đây!
- Dạ?

Tôi nói sai gì sao? Tôi xì mặt xuống. Tên này, sao có thể tìm ra lỗi ngữ pháp trong một câu nói hết sức thận trọng kia của tôi thế chứ. Tôi nghi hoặc bước lại gần hấn, trên đoạn đường ra pháp trường ấy, vẫn không quên hút vài lần yogurt lỡ có chết yểu thì cũng không hối hận.

Vừa đến gần bàn làm việc của hấn, thì eo tôi bị người đó ôm lại, siết chặt kéo đến trước mặt hấn. Người ngồi, kẻ đứng thế này, có chút không tự nhiên lắm, tôi đang định giãy ra thì hấn càng siết chặt hơn, ngửa mặt lên nhìn tôi, và truyền thánh chỉ:

- Hôn tôi.
- Dạ?
- Tôi bảo em hôn tôi.
- ...

Hôm nay có lẽ vì yogurt ngon, nên tâm trạng của tôi rất vui, tôi cảm thấy người đàn ông trước mặt mình không như ngày thường, lúc này không hiểu sao, tôi thực sự muốn hôn hấn. Tôi cúi đầu, đưa nhẹ môi ra trước, chạm nhẹ vào môi hấn, chưa đủ lâu để dứt ra thì hấn hôn tôi. Một nụ hôn nhẹ nhàng, vô cùng nhẹ nhàng. Tôi đưa tay vòng qua cổ hấn, cũng đáp trả lại nụ hôn của hấn, có lẽ đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất tôi hôn hấn một cách tự nguyện.

- Yogurt rất ngon ! – hấn thản nhiên nói với tôi. Nhưng mà cái ly tôi vừa đem vào hấn ta có ném ngục nào đâu cơ chứ.

5. Chương 05

CHƯƠNG 5: CÙNG ĐI SIÊU THỊ

- Cô biết tên tôi rồi đúng không, tôi là Lâm, cô tên là gì? Cô sống ở miền trung à?

Một giọng nói vang lên đánh thức tôi trở về với hiện tại. Nếu không phải đã biết anh ta là Lâm thì có lẽ tôi đã nhầm với một ai đó. Giọng nói giống hệt hân ta.

- Anh cứ gọi tôi là Cenci – tôi cực kì thích tên tiếng anh của mình, Cenci, Sand Sea, cát và biển, cũng là cái tên mà Quỳnh và Lan thường gọi tôi khi chúng tôi du lịch ở nước ngoài.

- Tên rất hay cũng rất ý nghĩa! – tuy là anh ta nói không lớn nhưng tôi lại nghe rất rõ.

- Anh biết ý nghĩa của nó? – trong giọng nói mình, tôi nghe được vẻ hốt hoảng. Chỉ trừ Quỳnh và Lan thì chỉ có hân mới biết được ý nghĩa của tên tiếng Anh của tôi, ngay chính Quân còn không biết.

- À, không. Tôi chỉ cảm thấy vậy, hình như là có một ý nghĩa nào đó, cô mới chọn tên đó ỉnh đúng không?.

- Vâng ! – tôi thở phào.

- Cô sao vậy?

- Không có gì. Chỉ là không mấy ai thấy tên tôi ý nghĩa lắm.

- Còn tên Việt Nam...

- Anh có thể gọi tôi là Cenci – biết là không lịch sự lắm, nhưng tôi vẫn ngắt lời hân nhưng bằng tiếng Anh.

- Cenci, cô đi du lịch à? Hay định cư bên đây? À không phải định cư nhĩ, định cư sao ở khách sạn được?

- Tôi du lịch. – tôi lại trả lời bằng tiếng Việt.

Một cốc cacao nóng được mang lên, tôi chậm rãi ngồi thưởng thức, vừa uống vừa ngắm biển. Cát và biển, cát và biển ... đang nghĩ đến đó thì tôi lại nghe tiếng của người ngồi đối diện.

- Cô dùng xong chưa? Cô có cùng về khách sạn không?

- Tôi muốn đi đây chút việc. –tôi chẳng muốn ở cùng anh ta thêm nữa.

- Cô đi đâu? – trông vẻ mặt hốt hoảng của anh ta tôi cảm thấy buồn cười, cứ như là anh ta sợ tôi một lần nữa “ngâm” mình dưới biển vậy.

- Tôi đi siêu thị, muốn mua vài món ăn vặt.

- Tôi đi cùng cô. – anh ta đáp câu tốc độ còn nhanh hơn tôi dứt câu.

- Yên tâm, anh cứ về chăm sóc vợ mình, tôi không xuống biển lần nữa đâu. Tôi đi đây. Cảm ơn anh về cốc cacao, có dịp tôi sẽ mời lại anh.

- Tôi muốn đi siêu thị, mua một ít đồ cho vợ mình. Nhưng tôi không biết đường ở đây.

- ...

- Chỉ cần cô chỉ đường, lần sau tôi sẽ tự nhớ và tự đi .

- Đi thôi. –tôi cũng chẳng nỡ từ chối dù không muốn, nhưng anh ta có vẻ rất quan tâm vợ mình.

Mặc dù, tôi đúng là không giỏi ở khâu nhớ đường nhưng tôi IQ cũng không đến nỗi thấp, lại còn ở đây cả bốn tháng thì cũng thể quên mất con đường Carlisle mà mình thường xuyên đi này. Bốn tháng ở đây, ngoài đường đi dọc xuống biển thì tôi chỉ đi đến siêu thị để sắm vài vật dụng cần thiết cho bản thân. Ngay cả áo quần tôi cũng mua ở đây nữa. Siêu thị này gần, nên bình thường tôi cũng không muốn đi taxi, tiết kiệm những khoản vật này thì tôi có thể trốn ở đây vài tháng, vừa tiết kiệm lại vừa như tập thể dục.

Vì ngại đi bộ với anh ta nên tôi đành phải chọn một chiếc taxi để đi đến Coles Supermarket. Thực ra thì Coles rất gần, chỉ cần đến ngã tư đường Carlisle rẽ phải sang Barkly là đến nơi. Chúng tôi cùng nhau bước vào Coles. Tôi thường đến siêu thị chỉ với lí do đơn giản là nó gần và tôi lười.

Tôi không hiểu anh này, lấy sức ở đâu ra mà nói nhiều đến vậy. Suốt trên đường đi, anh ta cứ luyên thoắng, mồm không bao giờ khép được, nào là khen thành phố đẹp, nào là khen những tòa nhà đẹp, khen con người ở đây thân thiện ... nhưng tôi chẳng có hơi sức nào để đáp lại anh ta. May mà chỉ đi cùng anh ta hai con phố, nếu đi xa hơn thì ...lần sau sẽ không đi cùng anh này nữa.

Hôm nay siêu thị này vừa mở thêm một quầy bán đồng hồ nam cao cấp Rolex. Quầy trang trí rất đẹp mắt, mọi người vào xem cũng rất đông. Lại thấy những cặp tình nhân, cùng nhau xem, cùng nhau thử. Tôi đi gần lại, ghé mặt mình vào tủ gương. Ngay từ xa tôi đã để ý chiếc đồng hồ, mặt màu xanh ngọc, dây bằng bạc, tuy đơn giản nhưng rất đẹp và rất tinh xảo. Tôi rất thích đồng hồ nam cao cấp và khi bé tôi đã nói với bạn bè mình rằng:

- Sau này nếu có thể thì món quà đầu tiên tớ tặng cho người mình yêu là một chiếc đồng hồ xịn đấy, bằng tiền của tớ đấy nhé. Tớ không hiểu sao, tớ rất thích đồng hồ nam, mà đàn ông thì ai cũng thích đồng hồ cả rồi. Sau này các cậu thấy tớ tặng ai đồng hồ thì tự hiểu đi nhé. Hô hô.

- Sau này cậu giàu thế á, giàu thế thì suốt ngày bảo chúng tớ là phải kiếm chồng giàu làm gì? Haha
- đưa bạn khốn Quỳnh vừa dứt lời, thì mẹ Lan ngay lập tức cười ha hả lên.

- Ta hận các người. Xí. Cái đồng hồ có nhiều tiền đâu, tớ mua được một cái thì chồng tớ mở luôn được một tiệm, đời đấy. Xí.

Tôi nhớ mình cũng đã từng rất tiết kiệm, tiết kiệm từng đồng một với ý định mua tặng Quân một chiếc đồng hồ, khi chúng tôi mới yêu nhau. Nhưng mãi đến hôm sinh nhật anh thì tôi vẫn không đủ tiền để tặng anh một chiếc. Thay vào chiếc đồng hồ, tôi tặng anh một chiếc áo sơ mi hàng hiệu, và anh cũng rất thích. Thấy khuôn mặt anh hạnh phúc cỡ nào khi nhận được quà của tôi, tôi dặn lòng mình, năm sau phải mua cho anh một chiếc đồng hồ mắc tiền hơn chiếc năm nay mà tôi định mua. Mà đời nào ai biết được năm sau tôi đã không còn ở bên anh.

- Cô thích à? Nhưng là đồng hồ nam cơ mà, cô tính tặng cho ai à?

Tôi không nhìn anh ta, vẫn chăm chú ngắm nghía chiếc đồng hồ rất đẹp kia, thầm trả lời cho bản thân mình.

- Tặng cho người tôi yêu nhất – “nhưng không thể, có lẽ tôi đã không thể gặp anh nữa rồi” nhẹ nhàng nói với lòng.

Nói xong tôi ngược lên nhìn anh ta. Thấy mặt anh ta có chút không tự nhiên, tôi liền hỏi :

- Anh sao vậy? Anh cũng thích cái này à? Nếu anh muốn thì tôi chọn chiếc khác.

- Cô có người yêu rồi à?- anh ta hỏi một cách lí nhí đến khó chịu.

- Sao? Trông tôi không như kẻ có người yêu à. Có rồi, tôi rất yêu người đó. Tôi cũng già thế này rồi cơ mà. Tôi cũng đã gần như là có chồng ... – tôi nói nhỏ nhất có thể để nhắc nhở bản thân mình.

- Sao cơ? Cô đã có ...

- Vâng tôi có người yêu! . – tôi đáp anh ta một cách nhanh nhất có thể, tôi không muốn ai nhắc đến chữ chồng kia. Không, tôi không hề có chồng.

- Cô rất yêu người đó sao?

- Yêu, yêu đến chết đi sống lại. – lần này, tôi trả lời người này một cách rất tự nhiên, giống như những người bạn lâu năm, không khó chịu, không dè chừng. Nếu đổi lại là người khác có lẽ tôi đã không lên tiếng.

- ...

- Anh muốn lấy chiếc này không? Nếu không, tôi lấy.

- Không, cô cứ lấy. Tôi có một chiếc vợ tôi tặng rồi. Cô cứ mua đi.

- ồ, sao tôi không thấy anh mang nhỉ? Vợ của anh chắc hẳn là rất yêu anh nên mới mua đồng hồ tặng anh đấy.

- Tôi cũng không biết.

Tôi không biết câu trả lời của anh ta là đáp án cho thắc mắc nào của tôi, có lẽ là anh ta không biết để đồng hồ vợ anh ta tặng ở đâu. Tôi cũng không tiện hỏi nữa nên rút ví và lấy thẻ đỏ ra. Suy nghĩ một hồi, tôi bỏ lại chiếc thẻ đỏ, và rút ra một chiếc màu vàng. Thẻ này là của tôi. Tôi mua làm gì nhỉ? Tôi không biết, tôi chỉ biết là tôi rất thích nó và nếu người kia mang chắc cũng sẽ rất đẹp.

Thở dài, lại nữa rồi, tôi lắc đầu. Có lẽ hôm nay gặp được một người giống hần đến từng chi tiết thế nên hôm nay tôi mới vô tình nghĩ đến hần nhiều như thế. Bốn tháng nay, đó là điều cấm kị, và đó là người duy nhất không được nhớ đến. Thôi thì hôm nay cho phép bản thân buông thả một lần vậy. Tôi quay lại hỏi người bên cạnh, này giờ trông anh ta cứ thất thần ra thế, chắc đang bận suy nghĩ là đã để chiếc đồng hồ vợ tặng ở đâu rồi.

- Anh muốn mua gì cho vợ?

- Yogurt nguyên chất.

- À, đằng kia.

- Cô không thích uống yogurt à?

- Không.

- Vì sao?

- Thích là thích, mà không thì là không. Tôi không thể nào lí giải được – hình như hôm nay tôi tỏ ra quá thân thiết với tên này hay sao mà tôi có cảm giác anh ta ngày càng muốn hỏi nhiều.

- Cô còn hận người đó không?

- Người nào? – tôi giật mình, tôi biết người này hỏi ai nhưng vẫn cảm thấy ngạc nhiên là anh ta nhớ đến vậy và dường như không liên quan đến anh ta.

- Người khi sáng cô bảo giống hệt tôi. – anh ta không nhìn tôi vẫn nhìn vào quầy hàng.

- Anh hỏi để làm gì?

- À không, tôi chỉ tò mò thôi.

- Tôi không biết.

Có lẽ vì anh ta đã hỏi đúng vào một chuyện mà tôi đã giấu bấy lâu nay, một vấn đề mà tôi chưa bao giờ dám đối mặt, một câu hỏi được đặt ra bốn tháng nay là “tôi còn hận hần không?” nên tôi không thể nào tỏ ra bình thường với anh ta được. Anh ta chỉ là một người đứng, một người tôi mới quen, thế mà hôm nay đã chạm vào tất cả vết thương mà tôi cứ ngỡ là đã được điều trị trong bốn tháng vừa rồi. Và rồi tôi phát hiện rằng, chẳng có vết nào lành lặn cả, chỉ là tôi tự dối lừa bản thân mình.

Tất cả về người đàn ông kia, về những kí ức đau khổ của tôi, về cả vấn đề tôi có hận hần hay không.

Chúng tôi cứ im lặng như thế cho đến khi về Cosmopolitan. Thì ra phòng của anh ta cùng dãy phòng với tôi. Đến phòng anh ta, thì tôi thấy cô vợ anh ta mở cửa phòng ra đón. Cô ấy chạy vù ra và ôm chặt lấy chồng mình. Trông hai người thật hạnh phúc. Tôi nghĩ, nếu mà hần ta được một phần dịu dàng của anh này, có lẽ bây giờ chúng tôi đã không thế này. Tự cười cho những suy nghĩ mình, tôi đi vào phòng.

Phòng khách sạn ở đây được trang hoàng rất đẹp. Tôi rất thích, tôi chọn căn phòng có ban công ngắm biển. Nhìn lại những thứ mình mua khi này ở siêu thị tôi mới nhớ ra là mình có mua một chiếc đồng hồ. Tôi bắt giác rung mình. Tôi mua đồng hồ này cho ai cơ chứ? Sao không xài tiền của hần mà lại mua bằng tiền của mình cơ chứ. Tim tôi đã chết, lòng tôi đã lạnh, thì ai là người mà tôi yêu nhất để tôi tặng. Tôi đem nó ngắm ra một lần nữa. Rất đẹp, tôi công nhận chiếc đồng hồ này rất đẹp, vì nó mà tôi đã mất một nửa số tiền trong thẻ của mình, một nửa số tiền tôi đã dành dụm trong 3 năm, số tiền tôi tự làm để có tiền, không phải là tiền của hần. Tôi thở dài rồi vén màn lên, đi ra đứng trước ban công hóng gió.

6. Chương 06

CHƯƠNG 6 KÍ ỨC ĐEN

Vậy là tôi đã trốn ở Melbourne xinh đẹp được bốn tháng. Nhanh thật! Mọi chuyện cứ như là đã vài năm vậy nhưng hôm nay nhớ lại thì tất cả chỉ như vừa mới xảy ra hôm qua thôi. Bất giác đưa sờ bụng mình, đau lắm, nơi đây đã từng có một sinh mạng bé nhỏ. Một niềm hy vọng nhỏ nhoi của tôi vào cuộc đời. Nhưng khi sinh mạng bé nhỏ này không còn nữa thì niềm hy vọng kia cũng dập tắt. Rơi bỏ quê hương mình, đến đây để chạy trốn. Tôi trốn tránh tất cả, tôi trốn bạn bè, trốn ba mẹ, trốn những cạm bẫy đã được giăng sẵn chờ tôi, và quan trọng là tôi không muốn nhìn thấy hân ta.

Có lẽ hân đã không còn muốn tôi nữa rồi, vì cũng đã bốn tháng, vì nếu muốn tìm, cũng đã tìm ra. Có gì mất mát cơ chứ, chính tôi muốn như thế này còn gì.

Hôm ấy, sau đám tang của Quân, tôi phát hiện được mình đã có thai. Ông trời thật độc ác, một lúc liền cho tôi hai tin tức đáng sợ đến rợn người. Vì biết rõ cha đứa bé là ai nên tôi càng đau khổ hơn. Trước nay, tôi luôn ghê tởm những người phá thai. Những kẻ ngu ngốc, độc ác, thật man rợ, họ có thể giết chết chính con mình ngay khi nó còn nằm trong bụng mình. Nhưng hôm nay chính tôi lại le lói ý nghĩ man rợ đó. Tôi im lặng, vì cái chết của Quân tôi im lặng, vì tôi mang thai của kẻ tôi hận nhất trên đời, tôi im lặng. Tôi trốn mình trong phòng, trong đầu không ngừng nhớ về cái ngày mà Quân mất. Anh đứng bên kia đường, giang rộng tay chờ tôi sang để được ôm tôi vào lòng. Tôi cười rất hạnh phúc, và phóng ngay qua bên kia đường để được chôn mặt vào ngực anh, thế nhưng tôi chỉ nghe được tên mình “Lam Anh” và sau đó trước mắt tôi hiện ra cảnh tượng mà tôi nghĩ chỉ có trong phim ảnh mới có. Anh xô mạnh tôi sang một bên, chiếc xe đáng sợ kia tông mạnh vào anh, rồi anh bay xa, bay xa mãi tầm tay của tôi. Tôi quá sợ hãi, sợ hãi đến mức bây giờ tôi không thể nhớ được cảnh tượng ngày hôm đó. Nhưng chính lúc đó, tôi biết rằng, anh đã không còn ở bên tôi nữa rồi, không còn bảo vệ tôi nữa rồi.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm trên một chiếc giường xung quanh trắng xóa, mà lạnh lẽo. Nếu đây đúng là phim thì tôi biết mình đang nằm ở đâu. Tôi chỉ hy vọng đây là một giấc mơ, hoặc là một cảnh phim nào đó. Nhưng biết chính xác đây là bệnh viện, nước mắt tôi đột nhiên lăn dài, hình như tôi đã quên điều gì đó. Quân, đúng rồi! Quân, anh đang ở đâu?

Tôi vội vàng xuống giường bệnh, lao thẳng ra cửa phòng. Một cô y tá trẻ vừa tới thấy tôi, sắc mặt liền trắng bệch.

- Cô ơi, cô vừa tỉnh dậy. Cô không được ra ngoài.

- Quân đâu, anh ấy đâu rồi? Có ai được đưa vào bệnh viện cùng tôi không? – tôi lo sợ điều gì đó, tôi hét lên, dùng hết sức lực của mình hét lên. Tôi muốn biết anh đang ở đâu.

- Cô ơi, cô bình tĩnh cô có thai không được...

- Nói cho tôi đi, anh ấy đang ở đâu? Cô nói cho tôi được không? – Nhỏ giọng năn nỉ cô ấy, tôi không muốn nghe gì cả, tôi chỉ muốn biết Quân của tôi đang ở đâu.

Đang đợi cô ấy trả lời, thì tôi nghe giọng Lan và Quỳnh từ xa.

- Lam Anh, sao cậu ra đây, cậu vừa tỉnh dậy mà, vào đi. – Mặt Quỳnh đầy lo lắng nhìn tôi.

- Quân đâu? – tôi biết hai đứa này biết.

- Anh ấy ... – hai đứa nhìn nhau, có vẻ như không muốn nói với tôi điều gì đó. Điều gì đó mà tôi có thể cảm nhận được.

- Đưa tớ đi, đưa tớ đi! – tôi hét vào mặt chúng nó, có lẽ chơi với nhau gần 20 năm chúng tôi chưa từng to tiếng tới mức này.

- Được, được, chúng tớ đưa cậu đi. – Mặt đứa nào đứa nấy trắng bệch.

Sau khi đợi chúng nó, giải quyết xong đồng thủ tục xuất viện, tôi im lặng ngồi vào taxi. Tôi đang nhìn đường và mỉm cười và nhớ về anh. Tôi nhớ lần trước anh có điện thoại cho tôi, mà tôi nào biết được đó là lần cuối cùng tôi nghe được giọng anh qua điện thoại.

- Lam Anh, cho anh một ngày được không? – anh nài nỉ tôi.
- Không được Quân ạ, chúng ta chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa. Em không còn yêu anh nữa, đừng tìm em nữa được không? – tôi đau lòng đoạn tuyệt anh.
- Nhưng anh còn yêu em! Và anh biết em còn yêu anh!. – anh ở đầu bên kia hét lên.
- Em không ...
- Anh hứa, sau ngày đó chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa. Anh sẽ không tìm em, sẽ không làm phiền cuộc sống của em nữa, có được không Anh?

Tôi đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ tôi nợ anh quá nhiều, có lẽ tôi chưa bao giờ khiến anh hạnh phúc, có lẽ những gì tôi đang làm nếu anh biết được sẽ rất hận tôi.

- Dạ! - tôi nghe giọng mình đáp không do dự, có lẽ là vì muốn cắt đứt hoàn toàn với anh, hoặc cũng vì tôi rất nhớ anh.
- Vậy hôm đó chúng ta sẽ giả vờ làm người yêu của nhau được không em? Chúng ta xem như không có gì xảy ra bao năm nay? Chúng ta vẫn như thời sinh viên được không em?
- Dạ được! . – vì là lần cuối rồi nên tôi sẽ đáp ứng anh tất cả.

Nước mắt tôi vẫn rơi, tôi cứ nghĩ mình và anh sẽ có một ngày cuối cùng ở bên nhau rất hạnh phúc rất rất hạnh phúc thế nhưng bây giờ tôi biết mình đang đi đâu và mình sẽ thấy gì. Tôi quay đầu nhìn Quỳnh và Lan, chúng nó cứ đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn tôi.

- Tớ nằm bệnh viện bao lâu rồi? – tôi hỏi chúng nó bằng giọng thản nhiên nhất.
- Bốn ngày, à không ba ngày. – Lan rất nhanh đáp lời tôi.
- Thế à? – tôi thở dài, tôi có bị gì đâu mà phải nằm lâu thế.
- Anh à, cậu phải chuẩn bị tâm lí nhé.
- Ủ! . – tôi đáp lại rất bình tĩnh vì tôi biết việc gì đang chờ đón mình.

Mặc dù biết là mình sẽ đến đâu, nhưng tôi vẫn không hết shock khi nhìn thấy khuôn mặt hiền hậu của anh trong bức ảnh thờ. Tôi cứ nghĩ trên xe mình đã chuẩn bị công tác rất tốt để tiếp nhận sự thật đau lòng này, nhưng tôi vẫn run rẩy bầy và khụy mình khi thấy anh nằm dưới đồng đất lạnh lẽo kia. Tôi không nhớ gì cả. Trước mắt tôi một tầng sương phủ kín, tôi chỉ nhớ được mình gào khóc cho đến khi ngất đi.

Chiếc giường này sao quen đến thế?! Sao bao lần cố gắng mở mắt thì tôi cũng đã thấy được căn phòng bệnh mình đã nằm. Lần này mình mấy ngày mới tỉnh lại đây. Đau mắt quá! Lần này tỉnh dậy tôi thấy mình thật thanh thản. Có lẽ anh đi rồi, thì lòng tôi cũng chết rồi. Anh đi rồi, mang theo con tim tôi đi rồi. Cũng chẳng còn giọt nước mắt nào để rơi nữa. Cô y tá kia lại vào phòng rồi kiểm tra đủ thứ trên người tôi. Sau khi kiểm tra xong thì để lại tôi ngồi một mình trong căn phòng, trong đầu không ngừng vang lên câu nói khi nãy của cô ta

- Chị có thai rồi thì phải biết giữ sức khỏe chứ. Thai gần 5 tuần đấy.

Khi này tôi còn không quên hỏi chị ấy, đã có những ai biết chuyện này chưa? Cô ấy bảo chưa kịp thông báo cho ai cả thì mọi người đã chạy lo việc khác rồi, ngay cả tôi cũng thế. Tôi thở phào.

- Chị có thể giúp em xuất viện được không? Chị đừng nói chuyện này cho ai được không? Em muốn dành cho người nhà mình bất ngờ. – Ủ thì bất ngờ! Chính tôi còn thấy bất ngờ nữa kia mà.
- Cô mới tỉnh dậy ...
- Em về nhà người nhà em sẽ chăm sóc tốt cho em mà, chị yên tâm. Giúp em nhé, em cảm ơn!

Tôi bắt một chiếc taxi chạy nhanh nhất về nhà có lẽ hần đã đi công tác về. Tôi chẳng kịp thông báo bọn Quỳnh Lan và cả bố mẹ rằng mình đã xuất viện, có lẽ tôi sẽ gọi điện cho họ sau.

Vừa về đến nhà, tôi đã thấy đôi giày của hần. Hần về rồi, lòng tôi lo lắng. Nhưng lo lắng gì đây? Còn gì để lo lắng. Bây giờ tôi chẳng còn sợ gì hần nữa. Hần chẳng còn gì để uy hiếp tôi nữa rồi.

- Anh về rồi à?
- Cô đi đâu về đây?
- Em vừa đi thăm bố mẹ, bạn bè.
- Bạn bè à?
- Dạ! - tôi mệt mỏi, chẳng bận tâm trong câu hỏi của hần có ý gì nữa.

Tôi lờ đi hần đi thẳng vào phòng, thả mình trên chiếc giường êm ái của mình. Tôi suy nghĩ rất nhiều, tại sao lại về đây, có nên nói cho hần hay không, liệu nói rồi, thì có thay đổi gì không? Hần có bắt tôi đi phá bỏ đứa nhỏ không? Tôi lạnh người, hần độc ác thế kia, thì bỏ một đứa trẻ chưa thành hình thì cũng không phải không thể.

- Có đi gặp cậu ta không? – âm thanh lạnh lẽo từ phía cửa vang lên.
- Ai?- tôi biết hần hỏi ai.
- Cô đừng giả vờ!. Cô biết tôi hỏi ai.
- Gặp hay không liên quan gì anh. Ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.
- Hôm nay cô to gan nhỉ? Dám nói chuyện kiểu đó với tôi - hần phóng một hơi từ cửa phòng đến bên tôi, hét lên.

Mệt mỏi lắm, tôi nhắm mắt, lờ hần đi, tôi muốn ngủ. Đột nhiên hần đến bên giường, nâng cầm tôi lên, chà mạnh lên môi tôi. Tôi mệt mỏi lắm, chẳng kháng cự nữa. Có lẽ hần không hài lòng nên cắn mạnh tôi, khiến môi tôi chảy máu. Tôi giật mình, mở to mắt trợn hần. Hần cũng nhìn tôi, càng nhìn càng cắn nát môi tôi. Sau đó hần lại nuốt toàn bộ máu của tôi và hôn tôi nhẹ nhàng. Hần từ từ hôn xuống cổ tôi ...

Ban đêm khi ôm tôi ngủ, hần nói cho tôi biết hần đã biết cái chết của Quân. Thực ra tôi cũng chẳng giạt mình lắm đâu, việc có liên quan đến tôi hần không biết thì ai biết. Tôi cũng chẳng buồn trả lời.

Cứ thế gần hai tháng trôi qua, tôi vẫn sống bình thường, vẫn khỏe mạnh, chỉ là tụt hơn 3 cân một tẹo, hay nằm trên giường và ít nói ra thì mỗi thứ vẫn không thay đổi, hình như chỉ có hần thay đổi. Hần cố gắng nói nhiều với tôi hơn, đưa tôi đi đây đó nhiều hơn, thường xuyên về nhà hơn, có lẽ hần chột dạ khi lần đó lấy Quân ra để đùa giỡn với tôi. Tôi thì vẫn lén trốn hần khi mình ốm nghén, khi gặp thức ăn lạ, tôi vẫn cố nuốt trôi, rồi một mình vào toilet ói ra mọi thứ. Hần dường như cũng không phát hiện ra. Có phụ nữ có thai nào mà lại bị sút cân như tôi không cơ chứ. Nghĩ đến đứa bé trong bụng, tôi cũng cố gắng ăn nhiều hơn một chút nhưng không thể nào nuốt toàn bộ chỗ thức ăn này vào bụng.

Hần có vẻ rất bất ngờ vì thái độ của tôi với cái chết của Quân. Với lần hần bắt tôi chia tay anh, thì lần này quá sức bình thường, bình thường đến mức tôi cũng bất ngờ với bản thân mình.

Cuộc sống cứ thế bình lặng diễn ra, cho đến một ngày tôi thấy hần cầm một đóa hoa lớn mang về nhà. Tôi chả bất ngờ, cũng chả bận tâm. Chắc hần mua ột cô người mẫu chân dài nào mới quen của hần. Tôi thì phận gì cơ chứ, tình nhân của hần mà thôi. Thấy hần về tôi cũng chả buồn hỏi thăm. Đạo này tôi cực kì lười nói, đến nói tôi còn lười thì hơi sức đâu mà quan tâm hần. Mở cửa cho hần xong, tôi một hơi đi vào phòng ngủ, phụ nữ có thai như tôi, rất thèm ngủ.

Tôi nghe tiếng mở cửa, tiếng bật đèn và cả tiếng chân hần đến cạnh giường ngủ của tôi nữa. Tôi nhìn hần với ánh mắt dò hỏi, anh muốn làm gì, đem cả hoa kia vào phòng làm gì, không phải tặng tôi chứ. Tôi thấy khuôn mặt hần hôm nay ôn nhu một cách kì lạ, cái cách hần nhìn tôi cũng không như ngày trước. Tôi run sợ, tôi cảm giác được hần sắp sửa nói ra điều gì đó sẽ làm tôi chấn động, sẽ làm quan hệ của chúng tôi thay đổi.

- Lấy anh được không? – hần nhẹ nhàng hỏi tôi.
- ... – tôi không biết nên trả lời hần thế nào. Với tôi thì câu hỏi này còn khó hơn hỏi tôi về kiến thức lịch sử thế giới cổ đại.
- Lam Anh, em làm vợ anh nhé? – không nghe thấy tôi đáp, hần liền hỏi lại.
- Vì sao? – tôi ngập ngừng – vì sao lại muốn cưới em?
- Chẳng vì sao cả. Anh muốn em làm vợ mình. Đằng nào thì chúng ta sống cũng như vợ chồng rồi.
- Vậy còn bao nhiêu nhân tình của anh thì sao? Họ cũng như tôi, tôi lấy đâu ra phúc phận làm vợ anh? – Tôi ghét câu trả lời của hần, tôi khinh.
- Chẳng có cô nào cả. Em không tin anh thì thôi, nhưng anh thực sự muốn cưới em.
- Em đồng ý !– tôi trả lời nhanh hơn hần dự định nên tôi thấy mặt hần cứng lại. Đôi mắt ánh lên một tia hạnh phúc.

Chắc quá hài lòng với câu trả lời, nên hần đột ngột hôn tôi, hôn đến lúc tôi gần tắt thở mới tha tôi. Đằng nào thì hần cũng là cha của con tôi, dù không yêu hần, nhưng sau này tôi cũng chẳng yêu ai được, tình yêu của tôi đã đi theo anh rồi. Tôi đồng ý, tôi đã trải qua những đoạn thời gian còn tăm tối hơn bây giờ nên bây giờ dù hần muốn làm gì tôi đi nữa thì tôi cũng chẳng mấy bận tâm. Ít ra hần có thể làm cha của con tôi, và cho con tôi một gia đình.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7 : NGHE LÉN.

- Anh có chắc là chúng ta sẽ giành được hợp đồng lần này ? và Thành Toàn sẽ thua trong tay chúng ta chứ.
- Đi ngang qua phòng chờ của chú rể giọng nói quen thuộc vang lên, chủ nhân giọng nói chính là của Nhân Huy trợ lý của hần ta. Nghe đến cái tên “ Thành Toàn” tôi sững người, và dừng lại lắng nghe. “Thành Toàn” là tên công ty của gia đình Quân, Quân – cái tên mà mấy tháng nay tôi không muốn nhớ đến.
- Huy, cậu không phải không hiểu tôi, cậu đi theo tôi cũng bao lâu rồi nên có những việc không cần phải hỏi tôi. – tôi nghe được giọng của chú rể, người mà sắp sửa cùng tôi bước vào thánh đường.
 - Vâng thưa tổng giám đốc. Nhưng em sợ chị Lam Anh biết được cái chết của Nguyên Quân là liên quan đến chúng ta ...
 - Cậu im ngay. Nếu để Lam Anh biết được thì cậu tự thu xếp về hưu cho tôi– giọng hần vô cùng phần nộ, âm lượng cũng rất to.
 - Dạ, em hiểu.

Tôi vừa nghe cái gì vậy, không phải chỉ nghe về Thành Toàn thua trong tay hần mà tôi còn nghe về Quân, Quân của tôi chết là có chủ mưu. Hần không cho trợ lý nói với tôi, cái gì mà liên quan đến hần, vì sao lại không cho tôi biết. Hay ... chính hần nhúng tay vào việc này, hay đáng sợ hơn là hần ta là kẻ chủ mưu trong cái chết của Quân. Vẫn chưa kịp tiêu hóa với những gì tôi vừa nghe, thì tôi đã nghe thấy giọng của Huy

- Chị Anh, sao chị lại đứng ở đây? – giọng hần hốt hoảng, hay lắm, đúng là tên đồng lõa chột dạ.
- Em sao ở đây? – sau đó tôi lại nghe được giọng của tên chủ mưu, cũng hay lắm, giọng tên này cũng không run bao nhiêu.

- Lí do tại sao Quân lại chết? – tôi nhẹ nhàng hỏi hắn, như hỏi chuyện người nào khác vậy, và đang chờ đợi hắn giải thích cũng như kiểu tường thuật lại nguyên nhân chết của một người nào đó.

- Em không cần biết! Quay lại chuẩn bị, chúng ta bắt đầu nào! – vâng, câu trả lời tôi nghe là thế đấy. Hắn ôm nhẹ tôi, nói giọng thần nhiên có thể.

- Tôi hỏi anh, vì sao Quân chết, có phải liên quan tới anh không? Có phải là do anh làm không? – Tôi hét to vào mặt hắn, tôi lấy sức lực mình đã giành giụa mấy tháng nay khi im lặng vì cái chết của Quân và im lặng khi hắn ngỏ lời muốn cưới tôi. Nước mắt tôi giàn giụa, những giọt nước mắt cứ thế thi nhau trào ra.

- Em nói bậy gì vậy? Em muốn chết à? – hắn đâu có vừa, cũng ghê gớm lắm. Hắn cũng hét lại với tôi.

- Ừ, tôi muốn chết đấy, anh đã giết một người, giết thêm tôi cũng có sao! Tôi sống không bằng chết từ lâu rồi! – tôi nhìn hắn cười.

Lúc này đây tôi thực sự muốn hắn giết tôi cho xong, tôi đã quá mệt mỏi, tôi không còn đủ sức để tiếp tục sống nữa, lí do để tôi sống, để tôi làm tình nhân hắn trong bao năm qua đã không còn nữa. Vậy vì sao tôi lại tiếp tục ở bên hắn, vì sao tôi lại đồng ý gả cho hắn. Chợt nhớ đến lí do tôi chấp nhận hắn, tôi bất giác sờ bụng mình. Một sinh linh bé nhỏ đang chờ đợi được ra đời, nhưng nó ra đời thì sao, cha nó là kẻ độc ác, ra tay giết người vì lợi ích kinh doanh, và mẹ nó thì ... cấm hận cha nó. Vậy nó có hạnh phúc không? Con tôi có hạnh phúc không?. Tôi muốn bỏ chạy, tôi muốn rời xa nơi này, tôi ghê tởm người đàn ông đó.

Tôi hất mạnh tay hắn xuống, nhìn hắn một lần nữa, tôi mỉm cười với hắn rồi quay đầu bỏ chạy. Trước mắt tôi mọi cảnh đều nhạt nhòa, đầu tôi ong lên, tôi chẳng thấy rõ gì, nghe rõ gì nữa. Tôi chỉ biết mình cần thoát khỏi nơi đây. Nhắc cao chân vẩy cưới mà hắn đã tử tử mĩ chọn bỏ chạy, tôi thấy lạnh lẽo, cả tiếng giày cao gót đập mạnh xuống sàn cũng làm tôi tim đau nhói.

Vừa chạy được một đoạn, tôi liền bị kéo lại, bị người kia ôm chặt trong lồng ngực hắn. Hắn nâng cằm tôi lên, hôn tôi thật mạnh, tôi cảm giác được hắn đang run rẩy. Hắn giết người bị tôi phát hiện nên run rẩy sao, tôi càng hận hắn nhiều hơn. Đáp trả nụ hôn của hắn chỉ có nước mắt của tôi.

- Lam Anh, nghe anh nói được không, anh không cố ý, anh yêu ...

- Tôi hận anh. – Tôi ngắt lời hắn, tôi chẳng muốn nghe gì nữa.

Hắn run lên, im lặng nhìn tôi, trong ánh mắt kia ... có lẽ là bi thương, có lẽ là tôi nhìn nhầm. Tôi cười lạnh. Câu nói mà tôi muốn nói với hắn nhất 3 năm nay, cuối cùng cũng có thể bật ra. Chắc hắn còn đang bận suy nghĩ tôi lấy ra đầu can đảm mà dám nói với hắn câu nói đó, nên thừa lúc đó, tôi bỏ chạy ra ngoài khách sạn. Khách sạn này đẹp lắm, nên tôi chẳng nỡ lòng nào mà nhảy từ tầng 10 xuống để tạo tiếng xầu nó đâu, nhưng giờ khắc này tôi chỉ có suy nghĩ là tôi không muốn sống nữa. Nhanh chóng bấm nút xuống tầng 1, trong đầu tôi không ngừng nghĩ mình nên làm gì, chọn cách nào để chết, nhưng khi bảng báo hiện ra số 1 tôi mới chợt nhớ đến con tôi, đứa trẻ vô tội này. Nó không phải là sự kết tinh của tình yêu, mà sự có mặt của nó có lẽ là sai lầm dẫn đến đám cưới của tôi ngày hôm nay.

Có người nào vừa mang váy cưới vừa khóc lóc đến thăm thiết như tôi không cơ chứ. Nhìn mình trong cửa phản chiếu của thang máy, một cô dâu mặt mày tèm nhèm, mascara trôi làm dơ cả mặt, trông vô cùng nhếch nhác. Có cô dâu nào thăm hại như tôi trong ngày cưới của mình không chứ. Không sao, tôi sẽ rời khỏi hắn ta, kẻ máu lạnh độc ác kia, tôi sẽ rời khỏi hắn, tôi và con tôi sẽ có ình một cuộc sống riêng. Tôi không cần một ông chồng độc ác, và con tôi cũng không cần một người cha tày tội. Tôi sẽ sống vì con tôi, sẽ vậy. Chúng tôi sẽ rời khỏi đây, phải rời khỏi đây ... trong lúc suy nghĩ tôi đã chạy ra đường lớn, tôi vẩy tay bắt taxi, nhưng chẳng một chiếc nào dừng lại để đưa tôi thoát khỏi địa ngục này.

- Lam Anh, em đứng lại đó cho anh. – tiếng hắn vọng lên sau lưng tôi.

Tôi giật mình, bỏ chạy. Tôi muốn chạy, chạy khỏi hắn. Tôi không muốn thấy hắn, tôi không muốn hắn bắt kịp mình. Nhưng chưa kịp sang bên kia đường, một âm thanh thanh thúy vang lên, một âm thanh tàn bạo như tôi đã nghe trước khi thấy Quân đâm máu và nhìn tôi mỉm cười, và một lần nữa âm thanh này cảnh

báo tôi sắp sửa mất đi một người tôi yêu. Lúc này đây, tôi chẳng thấy rõ gì nữa, những gì tôi nghe được chỉ là tiếng thét gào tên mình sau lưng.

8. Chương 08

CHƯƠNG 8: Tha cho tôi, có được không?

- Mẹ ơi, lại đây, chơi với con được không mẹ?
- Mẹ ơi, mẹ đừng bỏ con được không?
- Mẹ ơi, con lạnh lắm, mẹ ơi!

Tiếng trẻ con, là tiếng con tôi, đúng không?. Con bé đang gọi tôi, tôi đang ở đâu, tại sao tôi không thể chạy đến bên con bé, không thể sưởi ấm cho con bé ? Con bé càng khóc thảm thiết, tôi càng muốn chạy đến bên con, nhưng không thể nào được.

- Mẹ đây, mẹ đây ...- tôi đưa tay về con muốn chạy đến ôm chặt con vào lòng. Tôi cố hết sức để gọi con bé, nhưng xung quanh mọi thứ mỗi một tối dần. Trước mắt tôi chỉ lóe lên một đốm sáng, một đốm sáng đủ để thấy rõ một hình ảnh nhỏ bé, nhạt nhòa.

Càng thấy thân ảnh con bé nhỏ dần, tim tôi thắt chặt hơn, tôi gắng hết sức, vươn tay, cố ôm con bé nhưng càng lúc càng bé, càng lúc càng bé. Tôi la lên về hướng ánh sáng kia “Không!” thì trước mắt tôi lại là một khung cảnh khác.

Vẫn là màu trắng khiết lạnh lẽo, vẫn là chiếc giường sắt lạnh lẽo, vẫn là những thiết bị lạnh lẽo.

Tất cả mờ nhòa rồi từ từ hiện rõ ra, nhưng hình ảnh đập vào mắt mình khi đó, là khuôn mặt đẹp trai, đẹp đến lạnh lẽo, đẹp đến ghê người. Tôi giật mình, hét lớn lên. Tôi ghét hắn, tôi hận hắn. Bao nhiêu sức lực tôi có lúc mới tỉnh dùng chỉ để hét. Tôi giãy giụa, tôi hươ tay, hất tất cả mọi thứ xung quanh mình.

Chăn gối, lọ hoa trên tủ nhỏ cạnh giường, cả cây kim truyền dịch tôi cũng rút mạnh ném ra. Con người hoảng loạn, giữ chặt cánh tay tôi, không cho tôi giãy giụa. Dù cố mấy tôi cũng không thể nhúc nhích. Tôi ngước mặt lên đón ánh nhìn mắt, nước mắt lại lăn dài. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, chỉ thế thôi, không ai nói một câu nào. Một lát sau, hắn ôm tôi vào người, và nhỏ nhẹ:

- Bình tĩnh được không em? Nghe anh nói được không? – hắn hôn trán tôi.

Hắn nói cho ai nghe đây, chắc chắn không phải là tôi, vì hắn chưa bao giờ dùng thái độ nhẹ nhàng để nói với tôi. Nhưng ngay tức khắc tôi cảm thấy gì đó, nhanh chóng đưa tay xuống bụng mình.

- Không !!!!!!! – Tôi hết sức giãy giụa, xô hắn ra, cố gắng hét như điên để thỏa nỗi đau tôi lúc này. Đau lắm, vô cùng đau đớn.

Khuôn mặt người kia đau khổ, tay hắn ôm tôi run mạnh. Mọi thứ trước mắt lại một lần nữa mờ đi và tôi chỉ nghe người kia la lên gọi bác sĩ.

Nếu có thể, tôi mong mình chưa tỉnh lại, để rồi một lần nữa đối diện với hắn. Lúc này, tuy đã tỉnh, nhưng tôi không biết nên đối mặt thế nào với hắn. Chán ghét, thù hận ... tất cả cũng đã vô nghĩa.

- Lam Anh, em có một chỗ nào không? – khuôn mặt người kia lại phóng đại trước mắt, nét sợ hãi, đau đớn, tuyệt vọng trong mắt hắn đều hiện rõ. Nhưng tôi thà vờ như không thấy.
- Tha cho tôi, có được không? – giọng nói mình bình thản đến chính bản thân tôi không tin được.

Vì Alobook đăng mục theo alphabet nên tớ dẫn theo link phần truyện tiếp theo để mọi người đọc dễ hiểu hơn.

alobooks.vn/book/17039/tha-cho-em-duoc-khong-ngoai-truyen-01.html

9. Chương 09

CHƯƠNG 9 KẾT THÚC LÀ ĐỂ BẮT ĐẦU.

- Em có thôi đi ngay không? Anh đã bảo rồi. Không phải như thế!

Âm thanh găt gỏng vang lên từ lan can bên trái. Không ngoài dự đoán, chính là anh Lâm kia. Nhưng tôi giật mình, lúc này mới để ý giọng anh tha thực sự quá giống người kia. Không biết khi chiều suy nghĩ những gì mà tôi không để ý phòng anh ta chỉ cách tôi một phòng cơ chứ.

Anh ta hất tay cô vợ, và quay sang nhìn thấy tôi. Anh còn nói gì đó nữa với cô ta, nhưng tôi không nghe rõ. Tôi gật đầu như tỏ ý chào anh, rồi xoay người vào phòng. Kéo cửa và rồi kéo rèm lại. Trong thâm tâm cảm nhận được gì đó không đúng nhưng tôi quá mệt mỏi nên trèo lên giường muốn ngủ.

Cứ ngỡ cứ như thế tiếp tục bình thần sống ở đây nhưng hôm nay tất cả đã xáo trộn. Những thứ bị vui lấp cũng đã khơi dậy, trần trọc mãi không ngủ được. Tôi quyết định đến vali, lục ngăn cuối cùng, mở ra lấy một chiếc laptop. Từ lúc trốn từ bệnh viện đến nay, tôi cắt đứt mọi liên lạc, không mail, không di động. Vuốt nhẹ mặt màn hình, bất nút khởi động rồi nhập mật khẩu. Đến lúc màn hình desktop xuất hiện tôi mới sợ hãi. Nhanh tay lựa một bức ảnh phong cảnh khác làm ảnh nền. Tôi không muốn nhớ, không nên nhớ. Kết nối được với Wifi khách sạn, tôi gõ đường link dẫn đến gmail quen thuộc. Không bắt ngờ lắm khi inbox vô số thư chưa đọc.

Thở dài, tụi Quỳnh, Lan này, đi mới có bốn tháng mà hơn cả trăm mail của chúng ta, định boom mail tôi à. Mấy ngày đầu thì tần suất mỗi ngày một mail, nhưng sau này thì có vẻ ít lại, có lẽ tụi nó bắt đầu chán rồi. Đọc sơ nội dung thì biết tụi nó rất lo cho tôi, nhưng xin lỗi, tôi chỉ còn một con đường. Quỳnh bảo bố mẹ rất lo cho tôi, mẹ ngày nào cũng khóc, bố ngày nào cũng đi hỏi thăm tin tức của tôi. Tôi rưng rưng nước mắt, tôi biết chứ, sự bỏ đi đột ngột không lấy một lời giải thích thế này thì bố mẹ chấp nhận thế nào được. Họ chỉ có một đứa con gái là tôi mà thôi. Nhưng tôi cần thời gian, thời gian để làm lại từ đầu. Ba năm kia, tôi không xứng đáng với công ơn họ nuôi dưỡng, tôi bất hiểu với họ. “Con sẽ quay về, nhưng không phải bây giờ bố mẹ ạ, con xin lỗi!”. Mặc khác, Lan lại cho tôi biết thông tin về “chú rể”. Cô nàng bảo, khi phát hiện ra tôi không còn ở bệnh viện, Long như một tên điên đi khắp nơi tìm tôi. Hắn ta đến nhà từng người thân hỏi xem có tôi hay không. Hắn còn tưởng tôi nấp ở nhà Lan một đêm nên đã đợi ngoài cửa nhà cô ấy một đêm. Tim tôi khẽ rung lên.

Tôi reply cho chúng nó mỗi đứa một câu “Tớ vẫn khỏe, cậu đừng lo” thực sự đúng là để hai đứa đừng lo lắng và tôi cũng muốn bọn nó thay tôi nói với bố mẹ. Ngoài mail của Lan và Quỳnh và những mail của công ty cũng xuất hiện. Tôi lần thẳng chuột không mở ra xem, khi đi quá vội nên không xin phép, chắc bây giờ cũng bị đuổi việc mất rồi. Kenvil Luu – tôi sưng sờ, tìm đập mạnh. Anh ta cũng gửi mail cho tôi. Nhanh chóng click vào nước mắt tôi lại giàn giụa. Anh ta gửi cho tôi album ảnh cưới mà chúng tôi chưa nhận được vì yêu cầu cao của anh ta với bộ ảnh. Nhớ lúc đó tôi chỉ gửi usb xin được vài tấm đã hoàn thiện nhưng hôm nay khi nhận được bộ ảnh thì tôi tìm tôi một trận đau đớn. Ngày gửi mail là sau ngày tôi rời bệnh viện vài

ngày. Anh gửi bộ ảnh này làm gì? Tôi đã trốn anh rồi đi, anh không nói gì cả, chỉ gửi tôi bộ ảnh cưới của chúng tôi.

Mở bức đầu tiên ra, trong ảnh là một cô dâu trong chiếc đầm cưới trắng ngủ gật, tựa đầu trên vai chú rể đẹp trai trong bộ ple tao nhã đang đọc sách. Lục lại trí nhớ, tôi chắc chắn mình không chụp kiểu ảnh này.

- Cô dâu ơi, cười lên nào, làm thế này sao chúng tôi chụp ảnh đẹp được? – tiếng của anh thợ ảnh chính nói với tôi đầy bức bối.

- Hôm nay cô ấy không khỏe, các anh thông cảm. – Long thay tôi nói với anh ta.

- Nghỉ một lát, lát quay lại chụp!.

Tôi mệt mỏi, sờ bụng, cả ngày hôm nay phải chụp ảnh ngoại cảnh mệt chết đi được. Khi sáng không ăn được nhiều, nay lại phải cẩn thận chụp ảnh ngoài nắng. Thật không tốt cho phụ nữ mang thai mà, nhưng không còn cách nào. Tôi muốn đám cưới xong, khi đi tuần trăng mật tôi sẽ cho anh ta biết. Mệt quá, mắt nặng trĩu, lờ mờ khép mắt lại, không biết từ lúc nào tôi đã ngủ đi mất. Nhưng trong khi lơ mơ tôi cảm giác được có người nhấc nhẹ đầu tôi đặt sang một bên. Cảm thấy thoải mái tôi lập tức chỉnh nhẹ đầu và rồi tiếp tục ngủ. Đến khi gần tỉnh lại nghe tiếng ai đó:

- Tốt lắm, rất đẹp!

Khi tỉnh lại thì thấy anh ta đang bế tôi vào trong xe, tôi hơi đói, lại mệt nên tiếp tục tựa đầu vào vai anh nghỉ một lúc.

- Mệt không em? – Giọng anh ta từ tốn và nhẹ nhàng. Tôi không ngẩng đầu lên chỉ lắc đầu.

Lúc này tôi mới nhớ lại, lúc trong xe anh ta vẫn không đặt tôi xuống tay sờ nhẹ bụng tôi và hôn nhẹ lên trán tôi. Chẳng lẽ, lúc đó anh đã biết tôi mang thai, hoặc có lẽ anh đã biết sớm hơn? Vì sao anh không vạch trần tôi đang giấu anh mang thai con của anh? Hay từ đầu anh đã biết tôi mang thai, rồi chỉ vì đứa trẻ anh ta muốn kết hôn với tôi?

Cười chua xót, tôi không biết. Tôi chẳng biết anh ta muốn gì, ngay từ đầu đã không biết, đến tận lúc này tôi vẫn không hiểu người đàn ông đó. Rốt cuộc là anh ta muốn gì? Tôi thực sự không biết.

Tiếp tục xem những bức ảnh kia, dễ dàng thấy được, người đàn ông trong mọi bức ảnh đều ánh lên vẻ hạnh phúc riêng chỉ có cô dâu lúc nào cũng lãnh đạm, cười không ra cười. Xem xong một lượt, tôi tải bộ ảnh về rồi đặt tên file riêng cho nó rồi cũng đóng mail lại.

Chợt nhớ gì đó, tôi vào trang blog của mình. Tôi không dám log in vào vì sợ mọi người sẽ thấy tôi đang online nhưng lúc này tôi không muốn nói gì với ai cả. Đây là trang cá nhân tôi chưa một lần công khai. Tuy không muốn mọi người biết đến nhiều nhưng tôi cũng không đặt chế độ private. Ngay cả Quỳnh và Lan cũng không biết sự tồn tại của blog này. Tôi nghĩ không nhất định phải private blog này, nếu tình cờ ai đó đọc được những bài viết của tôi, nếu ai cảm thấy hiểu và cảm thông thì vẫn sẽ âm thầm theo dõi theo mình. Và đến bây giờ thì thực sự có một blogger như thế. Tôi đã xem profile của người kia, là nữ, đang sống ở Houston, Mỹ. Chị ta thường xuyên theo dõi blog tôi, hay ủng hộ và khuyến khích tôi. Không hiểu sao đọc những ment của chị ấy tôi cảm thấy được an ủi. Có lẽ chị cũng đã cùng tâm trạng và hoàn cảnh giống tôi. Những bài viết của chị chỉ ngắn gọn vài câu, có đôi lúc chỉ là một bức hình. Nhưng tôi nghĩ là tôi hiểu chị, chẳng biết tình cảm đó xuất phát từ đâu nữa. Chị cũng bị dày vò, cũng đau khổ như tôi vậy. Entry mới nhất khoảng vài ngày trước ngày kết hôn.

“Kết hôn, một khái niệm lạ lẫm và xa vời, nhưng nay liệu có trở nên quen thuộc và gần gũi được hay không? Tôi không biết, nhưng tôi biết mình đã quyết định và không bao giờ tôi muốn hối hận về quyết định của mình”.

Mở phần bình luận ra, tất nhiên là có ment của chị ta.

“Đã quyết định thì đừng hối hận. Đã quyết định thì hãy chú tâm vào để hoàn thiện quyết định đó nhiều hơn. Thân!”

Tôi mỉm cười. Tôi đã quyết định nhưng rồi lại đã hối hận. Với tôi, “kết hôn” bây giờ vẫn là một khái niệm lạ lẫm và xa vời.

Tôi click sang trang của chị. Bài mới nhất của chị chỉ đăng một bức ảnh, chỉ thấy được bóng lưng một người phụ nữ mang đầm trắng bỏ chạy và hàng chữ bên dưới “Kết thúc!”. Đọc bài trước nữa của chị thì quá đối ngạc nhiên. Thời gian chị đăng bài này trước đám cưới của tôi một ngày.

“Hôm nay giấc mơ thành sự thật, đã không còn mơ hồ, đã không lo lắng, đã không dày vò. Mọi thứ chân thật, hết thấy chân thật. Mọi thứ đã bắt đầu, phải nỗ lực hơn ban đầu để hạnh phúc nhiều hơn”.

Tôi cảm thấy có lẽ lúc viết bài này, tâm trạng chị rất tốt, rất hạnh phúc. Chị viết lộn xộn nhưng điều đó cho thấy chị đang hồi hộp, chị đang háo hức chào đón một điều gì đó mới trong cuộc đời chị. Thế nhưng, tại sao entry ngay sau đó bốn ngày của chị lại kì lạ và khó hiểu đến thế. Tôi nghĩ mình phần nào hiểu được tâm trạng chị, nhưng lúc này đây tôi lại không hiểu chị.

Không suy nghĩ được nhiều, tôi nhanh chóng log vào rồi ment ở bài mới nhất của chị ta.

“Phải chăng kết thúc là để bắt đầu?”.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10: HÀNH TRÌNH ĐI TÌM HẠNH PHÚC.

Đã kết thúc.

Có lẽ thực sự đã đến lúc để bắt đầu.

Trốn chạy quá lâu rồi.

Thở dài, căn phòng thật yên tĩnh. Tôi vào trang riêng của mình và gõ một câu.

“Cần phải bắt đầu”.

Gập laptop lại, tôi không biết chị còn update blog nữa không. Đã hơn bốn tháng mà không thấy một bài viết mới nào. Đột nhiên nghĩ sau này blog tôi sẽ không còn chị đọc nữa và chị sẽ không bình luận ủng hộ tôi thì thực sự cảm thấy luyến tiếc. Nếu có thể tôi mong gặp được chị ở bên ngoài có lẽ chúng tôi thực sự ăn ý.

Ngắm nhìn căn phòng một lượt. Tôi đã ở phòng khách sạn này được hơn bốn tháng. Nó quen thuộc như là phòng ở nhà vậy. Trên tủ lạnh tôi còn dính đầy những bức hình mà mình đã chụp cùng với người bạn xứ ở đây. Trên đầu tóc là bức ảnh mà Thomas – một nhiếp ảnh gia tôi tình cờ quen được khi đang ngồi ngắm bình minh. Anh ta bảo đây là bức ảnh anh ta thích nhất, vì nó thực sự có hồn. Nhưng tôi lại vô cùng thắc mắc, hồn của bức ảnh đó ở đâu, khi trong hình chỉ là tôi, đang nhìn xa xăm về phía chân trời, trên mình chỉ mặc một chiếc đầm dài màu xanh, chân trần ngồi bó gối trước biển. Trước cửa tủ áo quần vẫn còn treo một chiếc váy bohemieng màu hồng của bà Génie Céleste tặng khi bà ở khách sạn này, và tất nhiên tôi là phiên dịch tạm thời của bà vì bà là người Pháp. Những thứ đó tuy nhỏ nhặt nhưng giờ này lại vô cùng ý nghĩa. Dù không muốn lắm nhưng đã đến lúc rời khỏi đây. Có lẽ có điều gì đó thâm lặng thay đổi. Tôi không biết và cũng không muốn biết.

Tạm biệt khách sạn Cosmopolitan sang trọng, tạm biệt bãi biển St Kilda xinh đẹp, và tạm biệt con đường Carlisle nhộn nhịp. Tôi không biết khi rời khỏi một nơi xinh đẹp đến động lòng người thế này tôi có thể mạnh mẽ để tiếp tục sống hay không nhưng tôi biết là mình đã dựa dẫm vào Kilda quá lâu rồi. Đã đến lúc cần ra đi và đến lúc tôi nên sống cho bản thân nhiều hơn và nên tự tìm hạnh phúc cho bản thân mình. Tôi sẽ vẫn là một Lam Anh độc lập, một Lam Anh mạnh mẽ, tự tin và cao ngạo.

Đêm nay không ngủ được, thế nên tôi đành phải dọn hành lí và quyết định mai rời đi sớm. Tôi chọn mặc váy của bà Génie Céleste. Đứng trước gương ngắm qua ngắm lại, thấy mình trong chiếc váy hồng xinh xắn như tươi tỉnh hẳn. Trước khi đi Génie tặng tôi chiếc váy này, bà bảo:

- Con gái à, ta cảm thấy ta đang sống rất hạnh phúc vì lúc nào ta cũng nghĩ thế. Và ta hy vọng con cũng thế. Cuộc đời này rất đẹp con ạ, nếu con có niềm tin, con sẽ tìm được hạnh phúc cho chính mình. Ta tin con sẽ hạnh phúc vì con rất nhân hậu...

Và bà còn nói gì đó nữa nhưng tôi không thể nghe rõ, có lẽ vì tôi chưa thông thạo tiếng Pháp lắm. Nhớ đến đây, tôi vội lục lại vali. Thở phào nhẹ nhõm, tôi vẫn còn giữ một chiếc card mà bà đưa tôi trước khi ra đi.

- Con gái, đây là địa chỉ của ta ở Pháp. Nếu có dịp con hãy đến tìm ta, xem như là thăm ta. Ta sẽ nhớ con nhiều lắm. Hạnh phúc nhé, con gái!

Tôi nhớ ngày hôm đó tôi đã ôm bà rất chặt trước khi bà lên taxi và mắt tôi khi đó đã ngấn nước. Tôi sẽ không quên bà. Tuy chỉ tiếp xúc vài ngày với bà nhưng bà lại như một người bạn, đồng thời là một người mẹ. Tôi cũng sẽ nhớ bà nhiều lắm! Tôi tự hứa với mình sẽ quay lại thăm bà.

Đi đến quầy tiếp tân, đặt hành lí sang một bên tôi làm thủ tục trả phòng. Các cô tiếp tân có vẻ ngạc nhiên. À mà không ngạc nhiên sao được, tôi ở đây cả bốn tháng cơ mà. Trong lúc chờ đợi, cô thu ngân tóc vàng có đưa cho tôi một cái thẻ VIP, đại khái là vì lúc này Cosmopolitan đang có chương trình tặng thẻ gì đấy. Mà thời gian của tôi ở đây đủ lâu để được cấp lên làm VIP ấy chứ, đã mất bao nhiêu tiền thẻ cơ mà. Nhắc đến tiền, tôi nghĩ tôi chẳng còn bao nhiêu nữa đâu. Cả thẻ tôi và thẻ của hẳn nếu tiếp tục ở đây thì đúng thật là tán gia bại sản.

Với số tiền còn lại trong thẻ có lẽ tôi có thể tìm một căn hộ nhỏ để sống và sẽ cố gắng đi tìm kiếm một công việc nào đó. Thực sự tôi chưa hề có suy nghĩ sẽ về nước. Có lẽ tôi chưa sẵn sàng, chắc chắn sẽ về nhưng không phải là bây giờ. Tôi đã có thời gian bốn tháng để quên đi, nay tôi lại cần thêm một thời gian nữa để thích nghi với mọi thứ.

Quyết định sẽ thuê một căn hộ ở gần đại học Melbourn, là trường đại học lâu đời thứ hai tại Úc và lâu đời nhất tại tiểu bang Victoria. Đồng thời là trường đại học mà tôi hằng ao ước được đặt chân vào, nếu mọi chuyện không xảy ra, có lẽ tôi đã là một sinh viên trường đại học này.

Từ Carlisle đến ngoại ô Parkville không xa lắm nên tôi quyết định sẽ đi bằng taxi. Hôm nay tôi muốn được thoải mái ngắm nhìn St Kilda một lần. Kéo chiếc vali màu xanh đến quán coffee nhỏ mà tôi vẫn thường hay ngồi của khách sạn. Gọi một phần bít tết và một cốc sữa tươi nóng để lót dạ. Hôm nay hương vị của món bít tết rất ngon và cốc sữa bò khiến tôi thấy tỉnh hẳn. Tôi lấy máy ảnh và chụp lại toàn bộ khung cảnh quán coffee vào sáng sớm, vì còn rất sớm nên quán không đông khách lắm.

Tôi nhờ bảo vệ gọi giúp mình một chiếc taxi. Mặc dù sáng sớm nhưng thái độ của của bác tài xế rất chuyên nghiệp. Ông vẫn niềm nở đón tôi và giúp tôi đặt hành lí vào sau xe. Ông hỏi tôi muốn đi đâu bằng giọng Úc hết sức thân thiện. Tôi bảo ông là đến đại học Melbourn. Ông mỉm cười, gật đầu rồi cho xe chạy.

Vẫn là con đường Barkly hết sức quen thuộc, là con đường mà tôi thường đi qua để đến siêu thị, giờ này có lẽ còn sớm nên trên phố không đông đúc và nhộn nhịp như thường ngày. Một chút nuối tiếc nhưng tôi vẫn chụp lấy một tấm, nếu biết trước thì tôi đã chụp con đường lúc đông người rồi.

Sau đó chúng tôi rẽ vào con đường Grey với những tòa nhà giống nhau cao và cổ kính. Bất chợt đi ngang qua tiệm coffee Dr Jekyll tôi bảo bác tài dừng xe lại. Dr Jekyll trang trí rất đẹp, logo của tiệm cũng rất độc đáo. Vì đã dùng bữa sáng rồi, nên tôi chỉ gọi một cốc Espresso mang đi. Trong lúc chờ đợi tôi tranh thủ chụp vài góc của quán, quay pha chế, chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ có thể nhìn ra ngoài phố, và cả anh chàng pha chế dễ thương nữa. Tôi mỉm cười với anh ta và cầm lấy cốc cà phê của mình. Tôi tiếp tục đi ngang qua nhà hàng Graze on Grey, trung tâm tình thương Scared Heart và cả trung tâm thể hình St Kilda. Tất cả các cảnh hiện lên trước mắt xa lạ mà gần gũi. Bây giờ thì thật sự hối tiếc tại sao bốn tháng kia tôi chỉ lăm lăm ở trong phạm vi khách sạn cơ chứ. Tự nhủ lòng sẽ quay về St Kilda, nhưng liệu có thể không?.

Ra khỏi con đường Grey, xe tiếp tục chạy trên con đường lớn Canterbury. Đi hết Canterbury gặp một đèn

đỏ chúng tôi dừng lại. Sau đó bác tài tiếp tục rẽ phải vào con đường Albert, đến đường King, Dudley, Peel rồi rẽ sang đường lớn Victoria. Vừa vào đường Victoria, tôi thấy ngay Queen Victoria Market. Một khu chợ sạch sẽ và sầm uất. Tôi bảo bác tài đợi mình rồi một mình đi vào trong chợ. Lúc này trong chợ rất đông người, thu hút tôi nhất có lẽ là những sạp hoa quả được bày bán, đầy đủ các loại, đầy đủ màu sắc. Tôi liền mua một cân dâu tây và một cân táo đỏ. Đến quầy đông lạnh tôi mua yogurt nguyên chất, rất nhiều xúc xích và cá hồi. Có lẽ từ giờ sẽ không còn ăn ở khách sạn nữa, nên tự mình nấu ăn là chuyện đương nhiên. Cứ đi dọc các sạp hàng thịt, tôm, tôi lại mua một ít và đương nhiên không quên chụp ảnh lại. Đứng đỉnh xách túi lớn, túi nhỏ ra khỏi chợ, bác tài xế thấy tôi liền chạy đến ý bảo xách giùm, nhưng tôi bảo với ông là có thể tự xách được và tặng ông một túi táo đỏ. Ông mỉm cười, nói cảm ơn rồi nhận lấy và bảo rằng con ông sẽ rất thích. Chúng tôi gần đến nơi nhưng cũng đã gần đến trưa rồi, bác rẽ trái sang đường Swanston, tôi sực hỏi bác ấy có tiệm cắt tóc nào gần đây không. Ông bảo có nhưng tiệm đó không nổi tiếng lắm. Tôi bảo ông “không sao, cháu chỉ muốn cắt ngắn tóc lên thôi ạ”. Ông dừng xe tại một tiệm cắt tóc đường đó, và thực sự là tiệm này rất không nổi tiếng, đến cả bảng tên mà tôi đọc cũng không ra nữa. Tấm bảng mù mờ, xiêu vẹo, gần như lúc nào cũng có thể rơi ra khỏi cửa tiệm. Đến lúc đi ra thì bác tài xế hoàn toàn bất ngờ.

- Tóc cô đẹp lắm sao cô lại cắt thế kia? Cô là người châu Á, đúng không? Tóc cô rất đen và rất mượt.
- Vâng, cháu là người châu Á, là người Việt Nam ạ. Cháu để tóc dài thế này lâu lắm rồi, nên hôm nay muốn cắt ngắn cho khác ạ.
- Tuy hơi tiếc nhưng vẫn rất hợp. Nhưng có quá ngắn không cô?

Tôi vuốt mái tóc ngắn đến ngang vai của mình, cũng không là quá ngắn cơ mà. Nãy tôi còn muốn cắt ngắn hơn nhưng bà chủ cửa tiệm không chịu đẩy chứ. Tôi hỏi bác gần đến chưa, bác trả lời chỉ cần đi hai con đường nữa là đến.

Đến lúc này tôi mới bắt đầu lo lắng, tôi quên rằng mình chưa tìm được căn hộ nào mà đã đến Parkville thế này thì tối nay ngủ ở đâu cơ chứ. Lại khách sạn à, tôi không muốn đâu. Thức ăn cũng mua nhiều thế kia rồi, lại muốn tự nấu ăn cơ.

Kia rồi đường Grattan, đến nơi rồi. Nhưng khi rẽ vào đường Grattan thì tôi thực sự lo lắng. Tôi hỏi bác tài có biết chỗ nào cho thuê phòng hoặc là căn hộ cho thuê ở gần đây không. Sau một hồi liên lạc với người quen bác bảo có, nơi đó cũng gần trường và liền chở tôi đến đó. Lúc đi ngang qua đại học Melbournre tôi rất hồi hộp. Ngày mai tôi sẽ dành một ngày để thăm trường, nhất định.

Bác tài chở tôi đến một căn hộ cách trường khoảng 2 cây số. Quá tuyệt, cùng nằm trên tuyến đường đến trường, lại còn rất gần Melbourne University Bookshop. Bác tài tốt bụng lấy hành lí trên xe giúp tôi và đợi cùng tôi cho đến khi giao dịch xong với bà chủ nhà. Tôi rất biết ơn ông ấy và tiễn ông đến lúc ông rời đi tôi mới vào nhà.

Tôi quyết định thuê nhà ở đây, nhưng lại sống chung với vợ chồng bà Smith. Tôi có một căn phòng riêng rất rộng, có nhà vệ sinh riêng trong phòng. Tuy nhiên phòng khách và nhà ăn lại dùng chung với ông bà. Không bất tiện lắm và tuyệt hơn nữa là vì ở đây thường cho sinh viên thuê nên giá thuê nhà có vẻ rất ổn.

Bắt đầu, hôm nay là ngày bắt đầu cho cuộc sống mới của tôi. Cuộc sống tự do, thoải mái, tuy không phải là sinh viên của trường nhưng được sinh sống và làm việc ở Melbourne thế này rất thoải mái, là cuộc sống mà tôi hằng mơ ước.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11: CHUNG NHÀ

Hôm nay dường như là một ngày rất may mắn với tôi đúng không nhỉ. Mọi thứ tôi đều ưng ý, đặc biệt là thuận lợi thuê phòng ở gần trường Melbourne. Căn phòng rất rộng rãi và thoải mái. Tôi đặt vali xuống, bắt đầu sắp xếp đồ đạc và trang trí căn phòng. Trên tủ vẫn là bức ảnh mà Thomas tặng, những bức ảnh lúc ở khách sạn được đính ở tủ lạnh thì bây giờ tôi dán chúng lên cửa tủ áo quần. Sắp xếp ổn thỏa đầu vào đó xong, tôi kéo rèm để ngắm trời.

Bầu trời đêm hôm nay đầy sao, cảnh tượng ở đây đẹp hơn là tôi đã nghĩ. Hít một hơi thật sâu, tôi quyết tâm ngày mai sau khi thăm trường xong sẽ đi mua sắm những thứ cần thiết và hôm sau nữa sẽ bắt đầu đi xin việc làm. Tôi rất lo lắng vì bản thân là người ngoại quốc thế nên tìm kiếm một công việc thực sự không dễ dàng gì. Tôi muốn có công việc ổn định rồi mới báo về cho bố mẹ và bạn bè, chí ít điều này không làm cho họ lo lắng. Thực sự một thân một mình ở đất khách quê người như thế này thì rất vất vả, nhưng tôi có niềm tin là mình sẽ vượt qua được. Và trong Kinh Thánh đã có một câu nói thế này “Ngày nào có sự đau khổ của ngày đó”. Không nên quá lo lắng, trước mắt là phải ngủ để mai còn đi “học”.

“The University of Melbourne”. Cho dù bây giờ tôi thực sự đang đứng trước cổng trường nhưng trong lòng vẫn có một cảm giác khó tả và như đang mơ vậy. Logo của trường vẫn thế vẫn là hình một lá chắn màu xanh bên trên có hình nữ thần Victory trong màu váy trắng giữ vòng nguyệt quế của mình cùng các ngôi sao của Southern Cross. Theo trí nhớ thì trường này có 12 trường cao đẳng nhỏ mà được gọi là college. Trong 12 college nhỏ này có 7 khu nằm thành vòng cung, được gọi là Cao đẳng Crescent và nằm trong khuôn viên của trường. Mỗi khu cao đẳng nhỏ rất đẹp và cổ điển. Có lẽ tôi thích nhất là St Mary college bởi tên gọi và thiết kế độc đáo của trường. St Mary bao gồm một thư viện, phòng hướng dẫn, các phòng thực hành âm nhạc, phòng chờ sinh viên và các cơ sở công nghệ thông tin. Nhớ lúc còn học ở Việt Nam, ngày nào tôi cũng lên mạng tìm kiếm thông tin học, đặc biệt là khóa Thạc sĩ Kiến Trúc của đại học Melbourne. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại thích Úc đến vậy. Bao nhiêu học bổng nhưng chỉ chọn học bổng của Úc. Nếu giấy báo nhập học của tôi đến sớm hơn thì tôi đã là sinh viên của trường. Nếu tôi gặp Long muộn hơn một chút thì có lẽ đã không bị xoáy vào kế hoạch của anh ta.

- Không được đi. Tôi không cho phép em đi!

- Tại sao? Nếu tôi du học thì cũng xa Nguyên Quân vậy, anh ấy cũng đau khổ vậy, anh còn muốn gì nữa? – tôi to tiếng với hắn.

- Không cần phải nói nhiều với tôi. Không được là không được. Nếu cô ngoan cố, tôi sẽ cho Quân ngồi tù. Cô tin không?

- Anh...

Dù sao cũng đã ba năm trôi qua, giờ có nhớ lại thì chẳng còn thay đổi được gì nữa. Hôm nay là ngày tôi bắt đầu lại mọi thứ, vì thế những gì liên quan đến anh ta cũng nên được đưa vào quên lãng. Có lẽ tôi không hận anh ta như tôi tưởng.

Tham quan St Mary xong, tôi tiếp tục tham qua những cao đẳng nhỏ khác của cao đẳng Crescent, hết Trinity, đến Ormond và cả hội trường Medley nữa. Mang trong mình cảm giác hồi hộp và lo lắng, tuy chỉ là đi tham quan khuôn viên trường nhưng tôi vẫn cảm nhận được niềm tự hào và mãn nguyện như là một sinh viên ở đây vậy. Chỉ lòng vòng trong trường ba giờ đồng hồ mà số ảnh chụp được đã hơn 600 tấm nhưng tôi vẫn chưa có ý ngừng chụp ở đây. Tiếp tục đưa máy lên và chụp cảnh khuôn viên nhộn nhịp của trường. Có những bạn sinh viên vừa đi vừa đọc sách, có những bạn đạp xe đến khu thư viện, lại có những bạn nữ ngồi nói chuyện dưới những gốc cây. Tôi cũng nhớ mình từng có một thời sinh viên đẹp như vậy, năng nổ tham gia các phong trào, hoạt động trường lớp, cảm giác tự hào khi được trao học bổng cũng như cảm giác lưu luyến với mỗi tình đầu kia của tôi vậy. Tôi mỉm cười, mỗi tình đầu, lãng lẽ và đơn phương.

Sau khi nhờ các bạn sinh viên chụp hộ mình vài bước thì tôi ra khỏi trường. Sau đó tôi đi đến một chợ nhỏ cách đây cũng không xa, sắm những vật dụng cần thiết ỉn. Khi xong mọi việc thì cũng đã trưa lắm rồi. Bụng ồng ọc kêu lên tôi mới quên mất là sáng giờ mình chưa ăn gì cả. Sau khi gọi về cho bà Beck báo bà là tôi sẽ không ăn trưa cùng vợ chồng bà được tôi tìm ngay một quán KFC gần nhất và gọi một suất gà rán

lớn và một cốc coca bự. Lâu rồi mới có thể ăn thoải mái như thế này. Trong khi ăn tôi mở laptop và lựa những bức hình đẹp nhất để đăng lên. Biết rằng chẳng có ai sẽ theo dõi blog này nhưng tôi cũng muốn gửi gắm đâu đó niềm vui này.

Thông báo cho biết chị ấy có status mới. Tôi vội click vào, vừa lo lắng vừa nhẹ nhõm vì ít ra chị ấy đã cập nhật blog. Nhưng nội dung của status của chị không thể ngắn gọn hơn “Missing” (mất tích). Tôi suy nghĩ một lúc ment cho chị ấy “Yahoo của tôi là cenci_tran chị có thể add và chúng ta nói chuyện được không?”. Có lẽ sâu trong lòng tôi vẫn muốn được nói chuyện cùng chị, muốn trực tiếp được chị an ủi chứ không phải chờ đợi ment trên blog này. Hy vọng chị sẽ sớm add tôi và chúng tôi có thể được trò chuyện nhiều hơn.

Tôi chọn một số tấm đẹp chụp ở St Kilda, một bức hình chụp tôi với anh pha chế dễ thương ở Dr Jekyll, vài tấm ở trường đại học và một tấm căn nhà mới của mình. Trong ảnh là một căn nhà tương đối rộng được sơn màu trắng, trước nhà là một chiếc cổng sắt và một vườn cây nhỏ. Phía trước sân được treo rất nhiều chậu hoa, bên hông ngôi nhà là một chiếc xích đu nhỏ đủ màu. Tôi ngắm nghĩ một lúc liền gõ một dòng cho bức ảnh này “Chắc chắn đây sẽ là một hạnh phúc mới”.

Vì chỗ này gần nhà và tôi nghĩ mình còn nhớ đường nên tôi lựa chọn phương án đi bộ về nhà. Vừa tiết kiệm tiền lại làm quen luôn đường mới, phố mới. Việc cấp thiết nhất bây giờ là tìm một công việc để có một ít thu nhập. Tiền để giành của mình, lần trước mua đồng hồ cũng hết đi một nửa, còn tiền ở thẻ đỏ thì chẳng biết còn bao nhiêu nữa. Xin được việc làm có thể không sớm diện nên lát nữa về nên gọi về cho bố mẹ, Lan và Quỳnh báo bình an thì tốt hơn. Cứ vờ nói họ là đã kiếm được một công việc rồi vậy.

Đi mãi cũng đến nhà, vừa bước vào cổng thì nhìn thấy ông Smith đang tưới cây, tôi chào ông rồi đi vào nhà. Mùi bánh thơm phức tỏa ra từ trong bếp, tôi liền chạy tọt vào bếp.

- Bà ạ, bà đang nướng bánh gì thế ạ? – tôi chạy đến bên cạnh bà và tỏ ra vô cùng thân thiết. Tôi thích cảm giác này, mọi người như là người thân của tôi vậy.

- Bánh bơ nhân việt quất. Thế cháu đã ăn chưa? – bà cũng tỏ ra hiền hòa và nhẹ giọng với tôi.

- Rồi bà ạ, cháu ăn ở KFC. – tôi thè lưỡi, người lớn đa số không thích ăn fastfood.

- Đừng mãi ăn ở đó, chẳng bổ béo gì cả. Muốn ăn gì bà có thể nấu cho cháu ăn. Chỉ có ông với bà ăn thì buồn lắm, cháu đi đâu thì cũng cố về ăn với ông bà nhé?

- Vâng ạ. – bà thực sự làm tôi cảm động. Tôi chỉ mới ở đây hai ngày nhưng bà rất quan tâm tôi. Và tôi cũng thực sự mến bà. – bà nướng bánh nhiều thế kia á? Bà tính cho ai ạ? Cháu không ăn nhiều thế đâu? Hi hi.

- Tối nay có khách đến. À Trần này, tối nay sẽ đến một người nữa. Anh ta cũng thuê phòng như cháu. Bà vẫn còn phòng nên vẫn cho thuê. Cháu không ngại chứ?

- Bà cứ gọi cháu là Anh ạ. Anh bà nhé. Bà là chủ cơ mà, sao lại hỏi cháu ạ, cháu không sao cả. Mà anh ta có đẹp trai không bà? – tôi cười hì hì với bà, sao lại không ngại cơ chứ, anh ta là nam, tôi là nữ. Vô cùng ngại ý chứ.

- Bà sợ cháu ngại, vì anh ta là đàn ông mà. Bà cũng chưa biết nữa. Khi này anh ta mới gọi điện thoại hỏi còn cho thuê không, bà bảo còn rồi anh ta bảo tối anh ta đến khuya. Bà làm luôn mẻ bánh lớn để cả nhà cùng ăn. Tối nay ăn ít thôi, để bụng tối ăn bánh nhé.

- Yes, madam. Chắc cháu cũng không ảnh hưởng gì nhiều đâu ạ. Cháu đang tính kiếm việc làm bà ạ. Nếu xin được rồi thì cũng không chạm mặt người ta nhiều đâu ạ.

- Cháu muốn xin việc gì? Bà có thể giúp cháu.

- Được không ạ? Nếu có thể cháu muốn vào một công ty thiết kế nội thất ạ. Nhưng cháu nghĩ là hơi khó vì cháu là người nước ngoài, tuy bằng cấp không tệ nhưng vẫn là người nước ngoài. Ngoài ra cháu còn muốn đi dạy đàn piano ạ. Dạy hợp đồng cho trường học hay dạy kèm đều ok cả ạ.

- Để bà tìm hiểu giúp cháu nhé, bà sẽ nhờ con trai giúp xem sao. Tuy nó không làm ở lĩnh vực này nhưng có lẽ giúp được cháu. – bà thực sự làm tôi cảm động, ở nơi đất khách này mà gặp được vợ chồng bà có lẽ là điều may mắn nhất của tôi.

- Yes, madam. Thanks a lot. – tôi chạy đến ôm chầm lấy bà. – bà có thể thương cháu như con bà không?

- Đương nhiên, con gái ạ. – bà vỗ nhẹ vào cánh tay của tôi đang ôm bà. Lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác gia đình thế này. Cảm ơn bà nhiều lắm, bà Beck ạ!.

Ăn cơm chiều với ông bà xong tôi chẳng biết phải làm gì, ở đây cũng chẳng có biển để ngồi ngắm, nên tôi phụ bà làm sốt cho bánh nướng. Bà bảo sau này sẽ chỉ tôi làm nhiều kiểu hơn nữa. Chắc chắn rồi bà ạ, cháu sẽ ở đây lâu mà. Sau khi hoàn thành tác phẩm, tôi bảo bà cứ nghỉ ngơi để tôi dọn bãi chiến trường kia. Xoay một chập mọi thứ cũng xong. Tôi tính ra ngồi xích đu ngắm sao thì bất gặp hình ảnh hai ông bà ngồi ở xích đu. Bà tựa đầu vào ông, ông cầm tay bà hôn nhẹ. Tôi tựa mình vào cửa, có lẽ đó là hình ảnh mà tôi hằng mơ ước. Tôi chẳng biết mình ngắm được bao lâu thì bị ông bà phát hiện.

- Hi hi, cháu mới ra đây thôi ạ, ông bà cứ tiếp tục. – tôi đỏ mặt, tính chuồn lên trên phòng.

- Tiếp tục cái gì chứ. Khi này cậu kia bảo cậu ta gần đến đấy. Cháu có muốn đợi không? Hay lên phòng nghỉ một lúc đi, lát xuống đón khách với bà.

- Cháu lên phòng bà nhé, lát bà nhớ gọi cháu xuống đấy ạ. Cháu không muốn bị mất phần đâu, nước sốt có công cháu đấy nhé. – nói xong tôi cười với ông bà, chào ông bà rồi xoay người lên phòng.

Bà muốn tôi lát cùng thức với bà để đón vị khách kia là chính tỏ ý đã xem tôi như người nhà, cũng như một chủ nhà đón khách vậy. Nghĩ thế nên tâm trạng vui vẻ hẳn. Tôi nghĩ mình cần chọn một bộ đồ thật đẹp để đón khách, rất lịch sự và còn thể hiện được sự hiếu khách. Lựa mãi lựa mãi thật chẳng cái nào vừa ý cả. Những bộ tôi treo trong tủ kia toàn mua ở siêu thị Coles lúc còn ở St Kilda. Toàn là quần sooc và áo phông. Cái váy hồng bà Génie tặng thì giặt chưa kịp khô, làm sao đây. Lại phải lục vali. Lúc xếp áo quần tôi không treo cái váy này lên. Khi bỏ đi tôi cũng chỉ mang vài bộ đồ của mình và cái váy này của người đó. Là một váy trắng dài đến mắt cá chân, kiểu dáng đơn giản, anh ta tặng tôi lúc còn ở Maldives. Áo quần anh ta mua cho tôi không phải là ít nhưng cái váy này anh tự chọn cho tôi khi chúng tôi cùng nhau đi mua sắm ở Maldives. Tôi vẫn nhớ lúc ấy anh ta bảo tôi mang váy trắng là thích hợp nhất và cứ khẳng khái lấy cái này. Không suy nghĩ nhiều nữa, vì chẳng còn đồ nào để mang nên phải mặc tạm chiếc váy này.

Tôi cầm máy ảnh chạy xún nhà bếp, liền chụp lấy chiếc bánh bơ thơm ngon bà đặt trên bàn thì đúng lúc bà vừa đi vào.

- Bà ạ, cháu không ăn vụng nhé! – tôi giơ 2 tay lên nói với bà.

- Bà có bảo thế đâu. Cháu mang váy này rất xinh nhé!

- Hê hê, thật không hả bà? – tôi cười gian xảo.

- Thật, cháu muốn chụp ảnh à.

- Vâng ạ. À bà ơi, cháu gọi ông vào ông bà cháu mình cùng nhau chụp vài kiểu nhé.

- Để ông chụp giúp hai bà cháu nào. – vừa dứt lời tôi liền nghe tiếng ông sau lưng.

- Ông đợi cháu lên lấy chân máy nhé, lát nữa chúng ta sẽ chụp ảnh cả nhà ông nhé. – chưa kịp nghe ông nói, tôi đã phóng lên phòng. Lấy lệ cái chân máy đã bị tôi bỏ xó ở góc phòng.

- Đây cháu hẹn 10 giây nhé. Ông bà đứng đẹp nào. Kia kia, cho cháu một chỗ ở bên với ạ. Xong, cháu bấm đây. – tôi liền tọt đến bên bà ôm chặt bà, bên kia ông cũng ôm chặt bà.

Chúng tôi còn chụp thêm nhiều kiểu nữa. Có hình tôi chụp riêng với ông hoặc với bà như tôi là con gái ruột của ông bà vậy. Còn có một bức nữa chụp tôi đứng giữa ông bà, hai ông bà ôm chặt tôi, và ba người tôi người rất tươi. Tôi rất thích bức này, ngày mai nhất định đi rửa và treo trong phòng.

Đang còn mãi mê ngắm ảnh, thì bên ngoài có tiếng xe taxi đến. Ông chạy ra đón khách trước, còn tôi thì ở bên trong giúp bà bày bánh.

Đến khi một giọng tiếng anh trôi chảy vang lên thì tôi hoàn toàn hóa đá.

- Chào bà, chào cô, Lam Anh! Cô cũng ở đây à? – anh ta hoàn toàn kinh ngạc.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12: TÂM SỰ.

- Cô chưa ngủ à? – âm thanh bên trong nhà phát ra.

- À chưa. – Tôi quay lại nhìn anh ta mỉm cười.

- Khi này sao cô ăn ít vậy? Bánh rất ngon. – Anh ta đến gần xích đu hơn.

- À khi chiều tôi cũng ăn no lắm rồi. – Anh ta đã ngồi xuống bên cạnh. – Sao anh lại ở đây?

- Trùng hợp quá nhỉ. Tôi được chuyển công tác dài hạn ở đây. Được người giới thiệu nhà ở đây, giá rẻ lại thoải mái. Tôi hoàn toàn bất ngờ khi thấy cô ở đây đây. Tại sao cô rời St Kilda?

- À, trùng hợp thật. – Tôi từ chối trả lời câu hỏi của anh ta. – không còn sớm nữa, tôi lên phòng đây. Anh ở đây nhé. Ngủ ngon.

- À... cô cũng ngủ ngon.

Nói xong tôi vội vàng lên phòng, ở cùng một với anh ta thực sự là khó thở. Anh ta không chỉ giống mà phải nói là rất giống người kia, tôi cảm thấy rất khó chịu và áp lực. Nếu có thể tôi rất muốn không ở cùng anh ta dưới một mái nhà thế này, vô cùng ngột ngạt. Nhưng tôi muốn ở với vợ chồng ông bà Smith, lại cũng chẳng dễ mà tìm một nơi nào thích hợp để ở nữa. Tôi sẽ cố gắng tìm việc làm, và chạm mặt anh ta ít nhất có thể. Tôi muốn làm lại từ đầu và chẳng muốn phải đối mặt với một người giống anh ta như tạc. Và nếu có thể, tôi hy vọng tương lai mình sẽ không có sự hiện diện của người đó.

Ngoài việc đó ra, thì hôm nay tôi rất là vui. Chọn bức ảnh tôi và ông bà ôm nhau khi này chụp đăng lên blog, tôi liền gõ một vài dòng cho bức ảnh. “Gia đình mới, niềm vui mới, hạnh phúc mới”. Sau đó tôi thông thả lựa vài tấm ảnh đẹp đẹp mai đi in lớn treo phòng và tặng ông bà vài cái. Đang chìm đắm trong số ảnh đẹp khi này, thì web thông báo có người ment blog. Tôi nhanh nhẩu mở ra, chắc chắn là chị ta.

“Congrats!”

Đang định trả lời lại ment của chị thì nhớ sự đến lúc trước mình có mời chị add yahoo để nói chuyện, nên tôi nhanh chóng mở yahoo của mình. Và đúng thực có request. “KL_CC” tôi nghi ngờ, không biết có phải chị không, nhưng có mỗi một request thế này thì chắc là chị. Tôi vội vàng đồng ý và gõ ngay cho chị. “bạn là Shining Star?” – tên blog của chị.

“Chào Cenci, đúng là tôi đây”.

“Chào chị, dạo này chị có khỏe không? Tôi không thấy chị cập nhật blog nữa, nên rất lo lắng.”

“Tôi khỏe, cô cũng thế chứ?”

“Vâng, tôi mới tìm một chỗ ở mới, rất thoải mái” – Không hiểu sao tôi lại có cảm giác rất rất thân thiết với chị, có lẽ tôi thực sự xem chị như một người bạn, một người chị.

“Tôi thấy ảnh rồi, chúc mừng cô. Dạo này tôi bận một số việc nên không thể dùng blog thường xuyên. Mà cô cũng có một thời gian không dùng blog đúng không?”

“hehe, tôi đi du lịch, nhưng bây giờ tôi sẽ cố gắng update mỗi ngày. Bây giờ tôi sẽ cố gắng sống thật vui vẻ.”

“Ừ, tôi có thể cảm nhận được điều đó. Cô đang ở Melbounre à?”

“Vâng, tôi vừa đến đây vài tháng thôi. Chị vẫn ở Houston chứ? Có cơ hội chị đến thăm tôi đi, tôi sẽ dẫn chị đi thăm quan khắp nơi” – nói dối thiện chí, ngay cả đường đến chợ khi chiều tôi vừa mới biết thì dẫn ai đi đâu cơ chứ.

“Được, nếu có dịp tôi sẽ đi thăm cô. Khuya rồi, cô nên đi ngủ sớm đi không nên thức khuya vậy.”

“Dạ, tôi cũng đang tính đi ngủ, lần sau sẽ nói chuyện với chị nhiều hơn. Tôi đi ngủ, hẹn chị khi khác nhé. Chị ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Có lẽ là lần đầu tiên nói nhiều thế này nên tôi cảm thấy rất mãn nguyện. Chị ít cũng còn một người bạn có thể tâm sự. Hôm nay thực sự rất vui, nên tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

-
- Chào buổi sáng ông, bà!. – tôi chạy đến bên ông bà, hôn má mỗi người một cái. – Chào anh!
 - Chào cô, cô dậy sớm thế à? – Không thấy tôi xuống nhà mượn nhất, còn bảo sớm cái gì.
 - Cháu ăn mau đi cho nóng, bánh mì mới ra lò đấy, sữa bò bà cũng đun rồi. – Bà ẵm tôi xuống ghế rồi vội vàng đưa đồ ăn đến trước mặt tôi. – hôm nay cháu muốn đi xin việc à?
 - Vâng, cháu cũng chẳng làm gì nên sẽ đi vài nơi thăm thú rồi hỏi thăm tuyển dụng luôn ạ.
 - Hay cháu đợi vài bữa nữa đi, lát nữa bà sẽ điện cho con trai bà xem thử xem sao.
 - Cháu cảm ơn bà nhiều lắm, trong khi đợi anh ấy cháu cũng tranh thủ tìm xem sao ạ. Biết đâu lại thích hợp với mình. À bà ơi, lát cho cháu mượn điện thoại, cháu điện về nhà nhé bà?
 - Thì điện thoại ở đấy, cháu thích dùng thì cứ dùng. Cuối tháng đưa bà nhiều tiền là được.
 - Bà nỡ lấy tiền của cháu ạ?. – tôi mè nheo với bà, bày ra bộ mặt sắp khóc đến nơi.
 - Tôi đùa đấy, cô thích dùng bao nhiêu cũng được. Thế cháu chưa báo gia đình đến đây à?
 - Dạ chưa, mới đến hôm trước thôi mà bà, cháu bận quá nên quên mất ạ, lát ăn xong cháu sẽ gọi ạ.
 - Ủa ăn đi, để lát bà điện con bà hỏi thăm công việc cho cháu luôn.
 - Thanks, madam!. – Quay sang ôm lưng bà và hôn trộm bà một cái.
 - Cô muốn đi làm à? – Lâm hỏi tôi.
 - Vâng, tôi chưa có việc làm. Đang tính làm thêm để trả tiền nhà.
 - Tôi có thể giúp cô ...
 - Không cần, tôi có thể tự làm được. – tôi cắt ngang lời anh ta – Vả lại bà cũng sẽ tìm giúp tôi nên không sao.
 - À ...
 - Tôi ăn xong rồi, anh tiếp tục nhé.

Nói xong tôi chạy ra phòng khách. Nhấc điện thoại bấm số nhà. Bây giờ ở Việt Nam chắc cùng tầm giờ sáng, mà giờ này chắc bố mẹ có ở nhà. Lâu rồi không nghe giọng bố mẹ, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý tôi có chút lo lắng và hồi hộp.

- Alo? – Giọng mẹ vẫn ấm áp thế, bắt giác nước mắt lại lăn dài.
- Mẹ ạ? – tôi run run – con Anh đây ạ.
- ...
- Mẹ ơi?
- ...

- Mẹ ơi, con xin lỗi, mấy tháng qua con không liên lạc với mẹ. – giọng tôi nức nở - con bây giờ không ở trong nước mẹ ạ.
- Ừ con ở đâu? – giọng bà cũng nghẹn ngào như tôi.
- Con công tác ở Úc mẹ ạ. Mấy tháng nay con bận tối mắt mũi nên không thể báo cho bố mẹ được. Mẹ không giận con chứ ạ?
- Ừ không. Khi nào con về?
- Dạ con chưa biết nhưng chắc con ở lâu mẹ ạ. Tết có dịp con về thăm mẹ, mẹ nhé?
- Đương nhiên rồi. Phải về không bố con mắng đấy. Bố đi làm rồi, khi nào lại điện về gặp bố nhé. Bố cũng nhớ chị lắm đấy.
- Dạ, con biết mà. Mẹ ơi, mẹ khỏe không? Con nhớ mẹ lắm.
- Con bé này, lớn thế còn khóc. Mẹ cũng nhớ con lắm. Làm cho tốt rồi về nhé. Ở bên đó lạ nước lạ cái con phải giữ gìn sức khỏe. Chuyện gì qua rồi thì quên đi, con nhé?
- Dạ, con biết rồi, bây giờ con phải đi làm. Mẹ giữ sức khỏe. Gửi lời hỏi thăm bố giúp con nhé. Khi khác con lại điện cho bố mẹ. Nếu Lan và Quỳnh qua thăm thì mẹ báo chúng nó giúp con nhé. Tết con sẽ cố gắng về mẹ ạ.

Mẹ thấy tôi không nhắc đến, nên bà cũng không nhắc đến chuyện cũ. Tôi biết bà rất muốn biết mọi chuyện, tại sao lại đám cưới đột ngột, tại sao lại hủy lễ cưới, tại sao lại nằm viện, tại sao chưa nói một tiếng mà bỏ nhà đi. Nhưng bà không nhắc đến nên tôi biết ơn bà nhiều lắm. Có lẽ tôi đã quên đi mọi chuyện như lời mẹ nói nhưng cũng có lẽ tôi chưa thể đối mặt với nó để có thể tâm sự với mẹ về tất cả.

Gác máy tuy đã lâu nhưng nước mắt không ngừng được. Tôi đúng là một đứa con bất hiếu, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình mà không hề nghĩ cho bố mẹ. Ông bà đã lớn tuổi, lại có mỗi một đứa con gái là tôi, thế mà tôi lại bỏ biên biệt thế này mà không một câu thông báo. Tôi nhớ trong mail của Quỳnh bảo ngày nào mẹ cũng khóc vì tôi còn bố lo lắng cũng chẳng kém. Tôi vừa quay lưng thì thấy bà Beck đứng ngay sau lưng mình, tôi ôm chầm bà, và khóc to lên như một đứa trẻ. Bà cũng ôm lấy tôi và vuốt nhẹ lưng.

- Ngoan, đừng khóc, đừng khóc! Bà ở đây.
- Nghe giọng bà ấm áp như giọng mẹ tôi càng khóc rống lên hơn.
- Có chuyện gì, kể bà nghe được không? Ra ngoài kia ngồi kể bà nghe nhé. Ngoan nào!
- Tôi gạt đầu rồi đi cùng bà ra chỗ xích đu. Tựa đầu lên vai bà, tôi nấc nghẹn.
- Sao cháu lại đến đây?
 - Cháu chạy trốn.
 - Tại sao?

Tôi cần giải tỏa tất cả, mọi thứ mà ba năm qua tôi đã chôn giấu, dù rằng đã từng nghĩ sẽ không có người thứ ba biết chuyện này, dù có chết cũng sẽ mang đi. Nhưng hôm nay tôi đã không chịu nổi, tôi rất uất ức, tôi muốn san sẻ cùng một người nào đó. Tôi từ từ kể cho bà nghe về sự xuất hiện của Long, cái chết của Quân và mọi thứ.

- Vậy giờ người đó ở đâu? – Tôi biết bà hỏi ai.
- Cháu không biết, bốn tháng rồi cháu không liên lạc với ai cả, kể cả anh ta. Cháu không muốn mình liên quan gì đến anh ta. Cháu đã rất hận anh ta bà ạ. – Đột nhiên tôi nghe bên trong có tiếng chân nhưng khi quay đầu lại thì không thấy ai cả.
- Thế còn bây giờ?
- Bây giờ ... – tôi không biết, thực sự không biết. – Cháu không biết nữa ạ!.
- Anh à?

- Dạ?
- Cháu yêu cậu ấy, đúng không?

13. Chương 13

CHƯƠNG 13: Yêu.

- Gì ạ? – tôi cũng sợ. – bà nói gì cháu không hiểu?.
- Cháu hiểu mà đúng không Anh, cháu yêu cậu ta.
- Không bà ạ! – tôi quơ tay loạn xạ tỏ rõ là mình không hề có một chút tình cảm nào với người kia cả.
- Đừng giấu bà, nếu cháu không yêu cậu ta thì cũng đã không ở bên cậu ta lâu thế, cũng không thể nào mang con cậu ấy, càng không thể nào chấp nhận kết hôn cùng cậu ấy. Nếu nói là cậu ấy ép thì không đúng lắm, cháu hoàn toàn có thể từ chối. Cậu người yêu cũ đã mất, cháu chẳng còn lí do nào để ở bên cậu ta, cho là vì đứa bé, nhưng cháu kết hôn với cậu ta hoàn toàn tự nguyện, đúng không? – bà xoay người lại và nhìn chăm chăm vào tôi.
- ... – tuy đã bao lần tôi trốn chạy sự thật này nhưng hôm nay nghe chính miệng bà nói thì tôi cảm thấy như bị người ta nhìn thấu tâm can mình vậy. Đây là điều mà tôi không muốn nghe nhất, không muốn hiểu nhất, nhưng hôm nay bị người khác nhìn nói thẳng ra thế kia, thực sự là rất khó chấp nhận.
- Bà hiểu, trong chuyện này cậu Long kia đúng là có lỗi, nhưng đã bao giờ cháu nhìn lại, đâu là lí do cậu ta bắt đầu mọi chuyện chưa?
- Anh ta ghét Quân, còn lí do nào cháu không biết ạ !. – tôi nhanh chóng trả lời bà, đây là nguyên nhân hấn đã từng nói với tôi.
- Thật vậy ư? Cháu khờ lắm, Anh ạ. Hãy dùng con tim mình cảm nhận thử xem. Đâu là nói dối và đâu là những lời nói thật lòng của cậu ấy. Nếu chỉ là vì Quân thì khi Quân mất vì sao cậu ấy lại cầu hôn với cháu?
- ... “Cháu nghĩ là anh ấy biết cháu đã mang thai ạ.” – tôi nói thầm với lòng mình.
- Anh ạ, tuy bà không biết nhiều về chuyện này nhưng hãy thử dùng cảm đối mặt xem, tình cảm của cháu giành cho cậu ấy là thế nào? Nếu là hạnh phúc thì tại sao lại không nắm bắt?
- Cháu nghĩ ...- tôi vùi đầu vào vai bà – cháu nghĩ là cháu đã yêu người kia rồi, bà ạ!. Cháu đã từng cảm nhận được nhưng cháu không muốn thừa nhận nó, điều này không công bằng cho Quân, bà hiểu không?
- Vậy đâu mới là công bằng cho cậu ấy? Và với cháu vậy có công bằng không? – Bà nắm lấy tay tôi vuốt nhẹ - Con gái à! Con không thể cả đời mang cảm giác tội lỗi đó bên mình được, Quân cũng đã không còn, có lẽ cậu ta cũng muốn con hạnh phúc, ba năm con đã đánh đổi hạnh phúc mình cho sự nghiệp của cậu ấy, nếu bây giờ con lại đánh mất tương lai con thì cậu ấy cũng không yên lòng, con hiểu không?
- ...
- Ta biết con khó chấp nhận việc yêu người mà mình đã từng hận nhất, nhưng yêu là phải vị tha con ạ, con phải biết quên đi quá khứ, dùng cảm đối mặt với tương lai, thật lòng với chính bản thân. Biết đâu đó là cơ hội cho con, cũng là cơ hội cho người khác?
- Bà ạ ... – tôi ôm chặt lấy bà – con cảm ơn bà nhiều lắm, nhưng bà biết không, con sợ!

Sự thật ở Maldives mà tôi ngầm phát hiện được đã bi vạch trần, dù rằng đã trốn tránh rất lâu nhưng hôm nay cũng không khó để chấp nhận như đã nghĩ. Sau đêm đó ở Maldives, tôi cảm thấy chẳng còn gì để mất nữa, tôi đã không còn xứng đáng với Quân, đã mãi mãi mất đi tư cách làm người yêu của anh. Tôi hận Long, hận anh đã cướp đi tất cả của tôi, sự trong sạch và niềm hy vọng của tôi. Nhưng đến khi phát hiện

ra, Long đã đi vào trái tim tôi thì tôi càng hận bản thân mình hơn nữa. Tuy nói là vì sự nghiệp của Quân mới đồng ý tình nhân của anh ta, nhưng nếu tôi không đồng ý thì Long cũng chẳng làm gì được. Tuy nói là vì Quân mới ở bên Long, nhưng rốt cuộc tôi vẫn không biết xấu hổ đem lòng yêu Long, kẻ hãm hại Quân và phá tan hạnh phúc của tôi.

Thời gian còn lại ở trên đảo suốt ngày tôi không ngừng đấu tranh tư tưởng, liệu tôi có thực sự quên Quân, liệu có phải là tôi yêu Long hay không?. Cảnh vật ở Maldives quá đẹp, đẹp đến mức khiến người ta vọng tưởng. Tôi muốn một lần phóng túng bản thân, ở nơi thần tiên thế này, tôi nên thử sống thật với lòng mình. Tôi bắt đầu nói chuyện với Long nhiều hơn, quan tâm anh nhiều hơn, tôi biết anh cũng cảm nhận được điều đó nhưng có lẽ anh cảm thấy ần ần nhiều hơn về tối hôm đó. Nhưng dù có tối hôm đó hay không thì mọi chuyện cũng đã khác trước, tôi đã thích anh.

Tôi chẳng để tâm rằng anh có thích tôi hay không vì đến chính tôi còn không chấp nhận được tình cảm này huống hồ là anh, anh rất ghét Nguyên Quân mà tôi, tôi cũng chỉ là một con cờ trong bàn cờ anh bày sẵn để từng bước giày vò Quân, là người yêu cũ của Quân mà thôi.

Thay vì suốt ngày ngồi thất thần ở bãi biển, tôi cũng đã chạy nhảy đi thăm thú quanh hòn đảo. Tôi theo Long đến những lễ hội, những bữa tiệc, và còn đi mua sắm nữa. Tôi đã từng hy vọng chúng tôi sẽ chẳng bao giờ rời khỏi Maldives, nơi không có Quân và không có những kế hoạch của anh, nơi chỉ có tôi và anh, chỉ có chúng tôi và tình cảm của tôi.

Nhưng đến khi nhìn thấy ánh mắt đau khổ của Quân tại nhà hàng, tôi biết mình đã sai rồi. Tôi đã có lỗi với Quân, anh đã yêu tôi nhiều đến thế, chiều chuộng và che chở tôi nhiều đến thế nhưng nay tôi lại rung động trước người đã cướp đi tôi từ anh.

Anh bảo anh rất nhớ tôi, và tôi cũng thế. Anh đã từng xuất hiện rất nhiều trong những giấc mơ của tôi, thế mà vài tháng vừa qua tôi không phát hiện rằng anh đã không còn thường xuyên ở bên tôi trong mơ nữa. Là do tôi yêu anh không nhiều hay là sức hút của người kia quá lớn?

Anh nói một năm qua anh đi tìm tôi? Tại sao anh vẫn ngốc như thế, hôm đó tôi đã nói chia tay anh, và ngay sau đó tôi đã theo Long ra Hà Nội ở một năm. Anh thế nào mà có thể tìm ra tôi? Đôi lúc trở về thăm bố mẹ, tôi vẫn cố lén đi tìm anh nhưng không tìm được. Thì ra là anh tìm tôi. Trong khi anh tìm tôi trở về thì tôi lại đã có tình cảm của người khác. Tôi thật chẳng ra gì, tôi và Quân bên nhau hơn ba năm vậy mà không đổi được khoảng thời gian một năm tôi ở bên Long. Nếu tôi hận Long bao nhiêu thì tôi càng hận mình bấy nhiêu.

Mặc dù đã dặn lòng mình phải quên Quân và bóp chết thứ tình cảm kia với Long nhưng tôi vẫn không làm được. Sau hôm đó, tôi biết Long đã tìm mọi cách để ngăn Quân gặp mặt tôi, anh đã chuyển nhà, và không cho tôi đi làm nữa. Anh đã thuê một phòng ở tầng cao trong khu chung cư cao cấp và dặn dò cả bảo vệ nếu tôi muốn ra ngoài thì phải thông báo với anh. Nếu Quân là lí trí đánh thức tôi khỏi sự u mê với Long thì một khi một chút lí trí đó không còn thì tôi hoàn toàn mê muội. Tôi không còn gặp Quân, mà tình cảm của tôi với Long lại một ngày một lớn, lớn đến nỗi bản thân tôi tự động lờ đi. Tôi không còn yêu Quân nhưng lại không thể nào yêu Long.

Đúng như bà Beck đã nói, không còn Quân tôi chẳng còn lí do gì cho Long uy hiếp, chẳng còn lí do để ở lại bên anh, và nếu tôi không đồng ý thì cũng chẳng có đám cưới nào diễn ra. Sau đám tang của Quân, nơi đầu tiên tôi quay lại vẫn là nhà của Long, có lẽ trong tiềm thức tôi đã xem nơi đó là nhà và thực sự đứa bé không phải là cái cớ. Có lẽ, chính tôi sợ rằng, nếu không còn Quân, đâu là nguyên nhân để tôi ở anh? Liệu anh có muốn giữ tôi ở lại hay không?

Những ngày mang thai tôi nằm mơ thấy Quân nhiều hơn. Trong giấc mơ, anh luôn hỏi tôi tại sao? Tại sao không phải là anh, mà lại là Long? Tại sao tôi có thể vứt bỏ anh như thế? Tại sao anh không còn nhưng tôi vẫn ở bên Long?

Tôi hoảng hốt, lo sợ, phải chăng là tôi đã sai lại thêm sai? Tôi luôn cảm thấy mình có lỗi trong cái chết của anh. Anh chết là vì cứu tôi thể nhưng tôi chưa một lần nghĩ đến anh lại thần nhiên tiếp tục ở bên Long. Những lời trách móc trong mơ của anh luôn làm tôi tỉnh dậy lúc nửa đêm, nhưng khi thấy Long vẫn ở bên cạnh ôm tôi ngủ, tôi thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tôi chưa bao giờ thật lòng mình với Long, vì cảm thấy tội lỗi với Quân nên tôi luôn dùng thái độ lạnh lùng với anh và không cho anh biết về sự tồn tại của đứa

trẻ, tôi không muốn đó là ràng buộc của tôi với anh. Cũng không ngừng nhắc nhở bản thân rằng như thế là không công bằng với Quân.

Lúc anh cầu hôn tôi, tôi hoàn toàn bất ngờ. Vì sao anh lại muốn kết hôn với tôi? Vì sao anh lại muốn lấy tôi làm vợ? Vì quá vui mừng, quá hạnh phúc nên tôi chưa bao giờ tìm đáp án cho những thắc mắc đó. Một phút hạnh phúc và một giây ích kỉ tôi đã đồng ý lấy anh.

Tôi trốn anh, sự thật là vì muốn thoát khỏi bàn tay anh, hay thực sự trốn tránh tình yêu của mình, trốn tránh sự thật rằng, tôi đã yêu kẻ giết chết bạn trai cũ của mình.

“Tha cho tôi, có được không?”

Đó là lần đầu tiên tôi yêu cầu anh và cũng là câu nói cuối cùng tôi nói với anh.

Ngay hôm sau, tôi đã nhờ một người bạn làm thủ tục xuất cảnh inh, mọi thứ đều suôn sẻ. Tôi muốn thời gian, tôi cần thời gian để nhìn nhận lại tất cả. Tôi không thể tha thứ cho anh, càng không thể tha thứ cho bản thân mình.

Ba năm qua tôi chưa dùng một đồng nào trong thẻ mà anh đưa, nhưng tôi biết mỗi tháng anh đều thêm tiền vào tài khoản cho tôi. Nay mọi thứ đã chấp dứt rồi, tôi chẳng còn liên quan đến anh, chẳng còn cơ hội nào để trả lại anh tất cả nên tôi đã đến St Kilda và dùng thẻ của anh để thanh toán mọi thứ.

14. Chương 14

CHƯƠNG 13: LẠC ĐƯỜNG.

I had my heart set on you (em đã giành trọn con tim cho anh)

And nothing else hurts like you do (và ngoài anh ra chẳng ai tổn thương em cả.)

Who knew that love was so cruel (Ai biết được yêu là tội lỗi)

And I (Còn em)

Waited and waited so long (Đợi mãi, đợi mãi)

For someone who never e home (Đợi người mà không bao giờ trở lại)

It's my fault to think you'll be true (thật sai lầm khi nghĩ rằng anh sẽ trở lại)

It's my fault to think you'll be true

I'm just a fool

I'm just a fool for you. (Em đã dại khờ vì anh)

[khuyến cáo cả nhà nên nghe Just A Fool của Christina ft. Blake Shelton để cùng cảm nhận.]

Nốt nhạc cuối cùng vừa ngắt, tôi như bưng tỉnh. Trên tay vẫn là chiếc ipod quen thuộc nhưng trước mắt khung cảnh thì hoàn toàn xa lạ. Tôi chẳng nhớ mình đã đi được bao lâu nữa. Khi này tâm sự với bà Beck xong tôi lấy cớ xin bà đi mua Yogurt và sẽ trở về ngay. Nhưng mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình tôi đã đến đây.

Khi này bị bà phát hiện tình cảm của mình tôi đã vội ra khỏi nhà mà không thể xách theo điện thoại và ví tiền, chỉ vội khoác một chiếc áo len mỏng và tiện tay cầm theo ipod. Đường Monash lần đầu nghe tên, nhìn ngược lại hướng mình vừa đi thì cảm thấy lạ lẫm hơn nữa. Lúc đi đường phải cố gắng tập trung lắm tôi mới có thể nhớ được hướng đi, nhưng khi này thì không nên bây giờ chịu chết rồi. Tiền không có, điện thoại không mang làm sao đây? Tôi liền hỏi mọi người xung quanh đường về trường Melbourne, nếu tìm

được trường tôi có thể dễ dàng về nhà. Một số người chỉ hướng đi nhưng lại rất mơ hồ, một số người nói tiếng Anh tôi lại không thể nghe rõ, còn có một người nhiệt tình hơn đã vẽ bản đồ ra cho tôi nhưng tôi cũng chịu. Tôi bị bệnh mù phương hướng nên có nhìn cũng chẳng xác định được thế nào. Không mang tiền lại chẳng dám xin người ta gọi điện thoại, càng không tiện mở miệng nhờ người ta dẫn đi nên dù không hiểu cũng phải cố mà đi theo chỉ dẫn của người kia.

Trời đã xế chiều, có lẽ tôi đã đi rất lâu rồi, bây giờ chân mới có cảm giác rã rời. đành phải ngồi xuống trước đã rồi tính sau. Suy nghĩ lại mọi chuyện, haiz, vẫn là người kia có khả năng chi phối cảm xúc của tôi nhất.

- Đây cô, có phải cô sống ở gần đại học Melbourne ở trên làn Stationary không? – một chiếc xe hơi dừng trước mặt và một người đàn ông lộ đầu ra hỏi tôi.

- ... – tôi nhìn anh ta nghi ngờ.

- Cô có phải thuê nhà ông bà Smith không?

- Dạ, sao anh biết?

- Haiz, đúng là cô rồi. Cô là Anh Trần đúng không? Tôi là John Smith, con trai của ông bà. Tối nay tôi muốn ghé thăm ông bà và ăn cơm tối. Ông bà dặn là dọc đường có thấy cô gái nào thì xem chừng. Bố mẹ tôi lo lắng cho cô lắm đấy.

- Chào anh, tôi lạc đường.

- Cô lên xe đi tôi đưa cô về.

Cảm giác người này không xấu và đáng lo lắng nên tôi ngoan ngoãn lên xe. Anh ta có nét giống bà Beck, mắt màu nâu rất đẹp. Không hiểu sao tôi có cảm giác tin tưởng. Anh là con của bà, thì cũng như anh trai tôi vậy. Vì là con một nên tôi luôn cảm thấy ganh tị với những đứa bạn có anh chị em, đặc biệt là có anh trai, vì anh trai rất cưng em gái.

- Anh là anh trai của em được không? – nghĩ thế nào, tôi lại buộc miệng hỏi anh ấy. Hu hu, dạo này tôi càng ngày mặt càng dày, lần trước là bà Beck, hôm nay là anh.

- Ha ha – chẳng hiểu anh ta cười cái gì. – Cô thơ ngây vậy sao? Lỡ tôi là người xấu thì thế nào?

- Người xấu thì em cũng đã lên xe rồi ạ. Hy vọng làm em gái người xấu để đỡ phải cực khổ hơn. – tôi thề lười.

- Em rất đáng yêu đấy Trần. – Anh nhìn tôi qua kính chiếu hậu.

- Hi, gọi em là Anh được rồi ạ. Anh bao nhiêu tuổi ạ?

- 32, còn em?

- 25 sắp sửa 26 ạ. Bà Beck thương em lắm, ông cũng thế, anh cũng phải thương em nhé?

- Ha ha, em lúc nào cũng thẳng thắn thế này sao?

- Dạ, em thích có anh trai từ lâu lắm rồi cơ! Anh nhé?

- Ok, thế em có bạn trai chưa? Anh trông em rất quen.

- Quen thế nào được chứ ạ, em mới đến Melbourne lần đầu thôi ạ. Em chưa có bạn trai. – chủ đề nhạy cảm nhất trong những đề nhạy cảm, và tôi không muốn nhắc đến. – anh có vợ chưa ạ?

- Chưa em ạ, anh đang quen bạn gái. Em đến từ Việt Nam à?

- Dạ, Việt Nam, anh đã đến đó chưa ạ?

- Chưa em, nhưng anh có quen một người bạn cũng đến từ Việt Nam, tụi anh quen nhau lúc anh học ở Anh. Cậu ấy học rất giỏi đấy.

- Vâng ạ. Anh ơi ... em chưa báo cho bà Beck, em không mang điện thoại bên người. Anh ...

- Anh báo cho bà rồi, em yên tâm. Nhưng em bộ xa thế này, không mỗi chân à?

- Mỗi lần đây anh, em sắp khóc rồi đây.

- Haha, em đáng yêu thật đấy.

Tập trung, tập trung, phải tập trung, phải nhớ đường để bữa nào đi lạc nữa thì còn biết mò về. Cơ mà lần sau cũng chẳng dám đi xa thế này. Cuối cùng, xe cũng chạy vào con đường quen thuộc, rồi dừng ngay trước căn nhà màu trắng có xích đu đủ màu.

- Ông, bà ... – thấy ông bà đứng trước cổng nhà đợi tôi, tôi sụt sịt muốn khóc.

- Cô đi đâu thế? Có biết mọi người lo cho cô lắm không? – tiếng Lâm cao vút. Làm gì ghê thế, tôi đi đâu ảnh hưởng gì đến anh.

- Cháu xin lỗi, cháu không biết đường về. – tôi ôm bà.

- Thôi được rồi, vào nhà đi nào, lần sau nhớ đem theo điện thoại nhé cháu. – Giọng ông ôn tồn nhắc nhở, ông vỗ nhẹ lưng tôi rồi vào nhà.

- Được rồi, con bé nó bị bệnh mù phương hướng mà. Không trách được. Ông bà và cậu Lâm lo cho cháu lắm đấy.

- Dạ, lần sau cháu không thế nữa bà ạ. Cháu gặp được anh John mà. – Tôi xoay người ôm chặt cánh tay anh. – anh nhìn ra cháu đấy bà ạ.

- Con thấy cô ấy ngồi đợi trên đường đấy mẹ, trông tội nghiệp lắm. – Anh vỗ nhẹ đầu tôi.

- Chào anh, tôi là Lâm. – Lâm lên trước và đưa tay ra với John.

- Lâm? ...

- Rất vui được gặp anh, anh tên là John?

- À, chào Lâm, tôi là John. – hai người đàn ông bắt tay nhau, nhưng rất khó hiểu, nhưng tôi không quan tâm, tôi đối.

- Bà ạ, cháu đói lắm rồi, chúng ta vào nhà ăn bà nhé. – Nói xong nhanh chóng kéo bà vào nhà.

Hôm nay vì có John nên bà nấu rất nhiều món, món nào cũng ngon cả. Vì đi cả ngày trời nên tôi ăn không phải ngại gì cả.

- Sao con tìm được con bé? – bà hỏi John.

- Con có tìm đâu, cô bé ngồi ngay trên đường, con bảo rồi, trông rất tội nghiệp. – Tôi lườm anh. – À không, do mẹ bảo con bé tóc đen, và mang váy trắng. Con thấy thế thì hỏi thôi. Nhưng con bé ngồi lẩm cẩm, coi chừng có ngày cũng bị người ta bắt cóc.

- Hi hi – tôi gấp cho anh một miếng sườn. – Vì anh là anh trai em mà. Bà ạ, John đồng ý làm anh trai cháu rồi ạ!

- Tốt lắm ! Cậu Lâm cũng lo cho cháu lắm đấy! – tôi quay sang nhìn người kia, rốt cuộc cũng thấy ánh mắt kia đổ sát thủ hơn khi nãy.

- Tôi xin lỗi, anh không cần lo cho tôi. Tôi tự lo được. Ông ạ, cháu xin lỗi ông, lần sau cháu sẽ không thế nữa ạ. – tôi quay ngay sang ông, và cũng gấp cho ông một miếng sườn.

- Được rồi, John đã tìm cho Anh việc gì chưa?

- À hóa ra là tìm việc cho cô bé này á? Công ty con còn việc nhưng rất xa ở đây. Em có tiện đi không? Sợ em đi lạc nữa lắm nhé.

- Hừ, không nhé, nếu mà em đi làm được thì em sẽ nhớ đường mà. Em sẽ đi bằng bus, nhưng cụ thể là làm gì hả anh?

- Em học thiết kế đúng không? Công ty anh đang thiết kế một số văn phòng. Anh sẽ để em thiết kế văn phòng cho anh. Được không?

- Thế còn gì bằng ạ, khi nào bắt đầu hả anh?
 - Vài ngày nữa cũng được, em cứ thu xếp mọi thứ trước đã. Công ty anh ở đường Elgin ấy, gần với tiệm cà phê Campos, em cứ đến đó sẽ thấy ngay công ty anh. Lát anh cho số, đến đó rồi gọi cho anh. À ở đó không cần đi Bus đâu, em đi Tram(xe điện) đi.
 - Dạ dạ, chắc mai em sang thăm luôn đấy ạ, đằng nào em cũng không có gì làm.
 - Mai tôi cũng rảnh, tôi cũng muốn đi đấy đó, tiện đường đi cùng cô và thăm thú đường phố luôn. Tôi sẽ ngồi ở Campos đợi cô. – Lâm nói với tôi. – John tôi cũng có thể thăm công ty anh chứ?
 - Đương nhiên, anh là bạn tôi à ... là bạn của em gái tôi và là khách của nhà tôi mà. Mai anh dắt cô bé đi cho an toàn, không lại có người bảo tôi, mỗi chân sắp khóc.
- Lúc dùng bữa xong và giúp bà rửa chén bát, tôi vọt ngay lên phòng và tất nhiên là xách máy ảnh xuống.
- John em muốn chụp ảnh với anh. Cả nhà chúng ta làm vài bức nào. – Tôi xoay sang Lâm – Anh giúp chúng tôi nhé?
 - Được thôi.
- Lâm chụp cho chúng tôi rất nhiều. Anh ta chụp cũng rất đẹp.
- Lâm vào đây chụp luôn nào. – John nói với Lâm.
 - Không cần ... – hai chúng tôi nói cùng một lúc. Nhưng nghĩ lại thấy cũng không phải phép. – Anh vào đi để tôi chụp cho anh với ông bà tôi.
 - Vậy cảm ơn cô. Lát cô copy cho tôi nhé.
 - Yên tâm. – tôi cầm máy ảnh rồi chụp cho họ.
 - Anh, em vào đây luôn đi, đặt máy ảnh ở kia rồi hẹn giờ. – John lại nói với tôi.
 - Nhưng ...
 - Nhưng gì, anh hiếm khi chụp ảnh lắm nhé, mau kéo anh đổi ý.
 - Yes sir.
- Nếu bức ảnh này mà không có tên Lâm kia thì rất rất đẹp. Nhìn gia đình chúng tôi thế kia mà anh ta chen vào thật là ...
- Lâm, lại đây chụp với ông bà và Lâm nào. – Lần này là ông nói với tôi, ông rất ít nói thế nên tôi không muốn từ chối ông.
 - Vâng cháu đến ngay. John chụp cho chúng em nhé. – Tôi đưa máy ảnh cho John rồi chạy lại bên ông bà.
 - Xong, Anh với Lâm chụp một cái nào. – Chính xác là bà Beck yêu cầu tôi lần này.
 - Làm gì ạ ... – tôi nói nhỏ với bà. – cháu cũng không quen anh ta, không cần bà ạ.
 - Chụp cho lịch sự - bà nói nhỏ lại với tôi – ai cháu cũng chụp cùng thế mà không chụp cùng cậu ấy à. Lịch sự mà cháu gái.
 - Dạ ... - tôi lăm lè đến gần anh ta. Đây là lần đầu tiên kể từ lúc gặp lại tôi đứng gần anh ta như thế. Vẫn là mùi hương giống mùi của Long, khuôn mặt anh thì rất giống, nhưng lại rất khác. Tôi không hiểu là khác ở chỗ nào nữa.
 - Nhanh nào Anh!
- Tôi cũng cố nở nụ cười không mấy tự nguyện, lịch sự, lịch sự phải lịch sự. Anh ta là khách, chúng tôi là chủ nhà cơ mà. Mãi lo cười dưới con mắt của ông bà và John, tôi không hề cảm nhận được bên hông có người nhẹ nhàng ôm lấy. Đến khi chụp xong thì :
- Hai đứa chụp đẹp lắm đấy, hai đứa xứng đôi lắm. Hay quen nhau đi! Hờ hờ.

- Anh đùa, anh ta có vợ rồi đấy. – tôi lườm ông anh đáng ghét.
- Vợ chưa cưới ...
- Đấy anh nghe chưa – Lâm chưa dứt câu tôi đã quay sang phản bác tên John đáng ghét kia. Muốn bán em gái cho kẻ đã có vợ đấy.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15: NGŨ GẬT.

Cuối cùng tôi cũng có được một công việc tại nơi đất khách này, đáng mừng hơn nữa lại là công việc thuộc chuyên môn. Tuy chỉ làm ngoài giờ và trước mắt là ở nhà thiết kế trước rồi mới bắt tay làm việc. Tôi biết John rất ưu ái cho tôi, vì với bằng cấp của tôi thì không thể đảm nhận công việc thiết kế chính này. Tôi rất biết ơn anh và vì là thiết kế văn phòng cho riêng anh nên tôi càng dồn tâm huyết hơn. Nhưng nếu hoàn thành dự án mà anh giao sớm thì tiếp theo tôi sẽ làm gì? Công việc này chỉ là theo hợp đồng và tôi cũng không phải là nhân viên chính thức, nên tôi rất lo lắng. John bảo đừng lo, vì công ty anh có chi nhánh ở Pháp nên anh sẽ kiếm giúp tôi một số hợp đồng dịch, và tất nhiên là tiếng Pháp. Ở Việt Nam đôi lúc nhận một số dự án dịch Tiếng Anh, nhưng ở quốc gia sử dụng tiếng Anh này thì chỉ có thể dịch tiếng Pháp. Nhưng tiếng Pháp chủ yếu tôi tự luyện và học theo sách vở và ngoài bà Génie thì chưa từng tiếp xúc với người nào mang quốc tịch Pháp.

Không biết Lâm thế nào rồi, sáng nay anh ta cứ khẳng khẳng đòi đi theo tôi đi thăm quan thành phố, nhưng chúng tôi đi bằng Tram thì cũng chẳng tham quan được gì. Khi xuống xe, anh ta cũng vào Campos ngồi, còn tôi thì theo John vào ngắm văn phòng anh. Công ty anh chỉ là một công ty con và vừa mới có chi nhánh ở Melbourne. Mấy tháng trước anh vẫn làm việc ở Queensland và nay xin phép về Melbourne cho tiện nhưng anh vẫn thuê nhà ở ngoài không ở cùng bà Beck. Tôi hỏi anh tại sao, anh bảo bạn gái của anh cũng theo anh về nên ở chung nhà với ông bà thì rất bất tiện. Tôi cười nham hiểm, và đón lấy cái lườm từ anh. Tôi hỏi anh khi nào mới đưa chị dâu về ra mắt ông bà, anh bảo sẽ sớm, và sẽ cho tôi gặp trước. Anh bảo nếu không qua cửa tôi thì sẽ không đưa về nhà. Dù biết là anh chỉ đùa nhưng tôi vẫn thấy ấm lòng, anh chấp nhận một người nước ngoài như tôi là em gái. Tôi rất biết ơn về điều này, tôi thâm cảm ơn bác tài xế hôm nọ, đã gián tiếp cho tôi một gia đình thứ hai.

Công ty còn bẽ bộn nên John không cùng tôi ra ngoài ăn trưa. Anh bảo nên ra rủ Lâm đi ăn dù sao anh ta vẫn lạ nước lạ cái. Nhưng tôi hỏi anh, “thế em không lạ à?”. Anh bảo tôi đến sớm hơn anh ta một ngày và anh ta là khách. Hì hì, anh ta là khách, tôi thích câu này. Ông bà, John, và tôi là chủ nhà, còn anh ta là khách.

Dù không tự nguyện lắm nhưng rốt cuộc vẫn phải quay lại Campos rủ anh ta đi ăn trưa. Đến lúc này tôi mới thực sự nhìn kĩ Campos. Đây phải nói là một quán coffee rất tuyệt vời. Trang hoàng theo phong cách vừa cổ kính vừa hiện đại. Đập vào mắt tôi là quầy pha chế phải nói là rất rất hoành tráng, mấy anh pha chế thì rất đẹp trai và vô cùng chuyên nghiệp. Tôi vừa vào đã mỉm cười với tôi. Nghe giới thiệu nơi đây toàn nhập khẩu cà phê tự nhiên ở Ấn Độ, Colombia ... nên tôi rất thích thú. Mùi thơm của cà phê ngập cả phòng. Ở đây còn có tiết mục Cupping Sessions gì đó, lần sau sẽ nghiên cứu. Vì không mang theo máy ảnh nên đành phải lấy di động nội tình của mình ra để chụp. Đây là điện thoại tôi nhờ ông Smith mua khi vừa đến, tôi dặn ông chỉ mua điện thoại xài nội vùng không cần chuyển vùng quốc tế. Vì điện thoại không tốt nên ảnh chụp không đẹp lắm, nhưng không sao, khi khác đến thăm John tôi lại ghé.

- Cô uống gì? Sao việc rồi à? – Lâm ngước mắt khỏi laptop anh ấy và hỏi tôi.
- Vừa xong, anh ăn trưa chứ? Nếu không ăn thì tôi đi ăn một mình cũng được.

- Ăn chứ. Chúng ta ăn ở đâu?
- McDonald nhé? Anh ăn fastfood được chứ?
- Tôi không kén ăn.

Quyết định xong, chúng tôi tìm một tiệm McDonald gần nhất, nói gần nhất thì cũng mất của tôi 10 phút đi bộ. Đi cùng Lâm lần này làm tôi nhớ đến lần đi với anh đến siêu thị Coles lúc ở St Kilda. Nhớ xa hơn nữa là anh cùng tôi uống cà phê tại quán nhỏ ở khách sạn, và xa hơn nữa nữa là anh kéo tôi xềnh xệch ở biển lên và gặp mặt cả cô vợ anh ta. Nghĩ đến đây tôi liền quay sang hỏi anh ta:

- Vợ anh không đi cùng à?
- Sao? – anh ta ngạc nhiên hỏi lại tôi.
- Vợ anh không đến đây à?
- À không, cô ấy về Việt Nam rồi, chúng tôi cãi nhau một chút chuyện, hôm nọ ở ban công cô cũng thấy đấy ...
- À, tôi không để ý lắm. – hôm nọ đúng là hai người này cãi nhau rồi, tôi có muốn chối không thấy cũng không được, hôm đó còn gật đầu chào anh ta cơ mà.
- Sáng hôm sau tôi nhận được lệnh đến đây công tác vì thế cô ấy càng giận hơn và đã bỏ về Việt Nam.
- À ... – mọi thứ quá trùng hợp nhỉ. – anh và cô ta sắp kết hôn chưa?
- Chưa. Chúng tôi vừa đính hôn. – anh ta vội nói với tôi.
- À, nhìn cũng không biết anh đính hôn đâu, nhẩn không thấy trên tay cơ mà. – tôi nói với anh ta nhưng mắt vẫn nhìn thẳng.
- À , tôi quên. – anh ta lăm bầm rồi lại sờ ngón tay mình. – Tôi ...
- Sao? – tôi nhướn mày hỏi anh ta.
- Cô không thích tôi à? Vì tôi giống người kia. Nhưng cô yên tâm, tôi chỉ muốn làm bạn với cô. Cô là đồng hương của tôi mà.
- À. – chuyện xưa như trái đất anh ấy vẫn còn nhớ cơ đấy. – Không, anh không giống người kia đâu. Tôi nhầm đấy. Với cả tôi và người kia đã chẳng còn liên hệ gì nữa rồi. Chỉ là tính tôi nó vậy, không thể thân thiện với anh được.
- Nhưng ... tôi thấy cô và nhà Smith rất thân.
- Ừ, chúng tôi là gia đình mà. – tôi mỉm cười với anh ta và tiếp tục đi thẳng.

Đi mãi cũng thấy được một tiệm McDonald, tôi gọi một hamburger cỡ lớn, một túi khoai tây size bự và một cốc coke lớn. Do khi sáng không ăn được nhiều, sáng chạy nhảy ở văn phòng John, vừa rồi lại còn đi bộ một đoạn đường dài tôi đã mất đi nửa phần công lực rồi, nên phải nạp đủ chừng kia mới có sức về.

- Cô tính ở đây bao lâu?
- Vài năm.
- Lâu vậy á? – anh ta sững sốt nhìn tôi.
- Thì sao, tôi có công việc, có thu nhập, thừa sức trả tiền nhà và tiền ăn, tự nuôi sống bản thân được.
- Nhưng công việc kia với John chỉ tạm thời, sau này cô tính sao?
- Sau này thì sau này tính. Nếu không đủ tiền sống tiếp thì tôi về. Hi hi.

Thấy anh ta không hỏi nữa tôi cũng chẳng mở miệng chỉ tập trung vào cái hamburger cỡ đại của mình, rồi tự nhiên thấy một cánh tay vươn đến quệt gần má phải. Tôi giương mắt nhìn anh.

- Cô dính tương. – Anh ta ho hai tiếng rồi đưa khăn giấy cho tôi.

- Cảm ơn, lần sau có thể anh nhắc tôi tự lau được. – vì nếu anh làm thế tôi lại nhớ đến người kia, nhớ đến lần anh lau mặt cho tôi khi dính than lúc nướng BBQ ở Maldives.

Vì cảm thấy ngại ngùng với hành động dò của anh ta nên trên đoạn đường về tôi không nói một lời nào với anh ta. Hai người chúng tôi vẫn lẳng lặng lên xe để về nhà. Trên xe vì chật chỗ nên chúng tôi phải đứng, mặc dù không muốn lắm nhưng anh ta vẫn đứng bên cạnh tôi.

- Cô đứng nép vào, bên phải tôi ấy.

- Cảm ơn.

Tôi ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh cho đến khi xuống xe. Vì Tram chỉ chạy ở những tuyến đường lớn nên khi rẽ vào ngõ, chúng tôi đi bộ về nhà. Trên đường về chúng ta có đi ngang qua trường đại học. Tôi quay đầu bảo anh ta về trước còn tôi tham quan trường một lúc rồi về. Anh hỏi tôi đã tham quan rồi còn muốn tham quan nữa sao. Tôi bảo anh tôi chưa đến trường vào giờ này nên muốn tham quan kĩ hơn và lại giờ này vắng sinh viên nên tôi cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi đi thẳng vào trường, mặc dù đã đến lần thứ hai, nhưng cảm giác vẫn như vậy. Vẫn tự hào, vẫn bờ ngỡ. Lần này tôi tham quan Trinity college. Khu vực này rất cổ kính, theo trí nhớ của tôi thì college được thành lập lâu đời nhất từ năm 1872. Thăm đủ các tòa nhà, hết Leeper lại đến Bishop, còn có nhà thờ nhỏ Horsfall nữa.

Ra khỏi Trinity tôi men đến thư viện của trường. Ở trong này rất nhiều sinh viên, tôi mỉm cười. Đã được học ở ngôi trường danh giá này, ai mà chẳng nỗ lực hết mình cơ chứ. Nếu là tôi, tôi cũng vậy. Nhắm được một bàn trống ở góc trái cửa sổ tôi liền đến ngồi. Mở túi xách tôi lấy ipod, cắm tai nghe và tiện tay tắt âm luôn điện thoại. Tôi luôn đem theo bên mình cuốn “Lạy Chúa con là Margaret” của Lan tặng vào sinh nhật lần thứ 20 tuổi của mình. Dù đã đọc rất nhiều lần, đến cả màu bìa cũng bạc, giấy cũng sờn nhưng tôi vẫn thích nó và vẫn luôn bỏ vào túi xách của mình. Lật trang đầu tiên, “Mừng sinh nhật 20 tuổi, Lam Anh của tớ”, tôi nhẹ nhàng vuốt nhẹ dòng chữ của Lan. Lúc này đây tôi mới phát hiện mình rất nhớ chúng nó. Ba đứa chơi với nhau lúc còn tiểu học. Suốt ngày cứ bám lấy nhau, đến nỗi bố mẹ đứa nào cũng bảo, thế sau này có lấy chồng chung nữa không. Chúng tôi đều cười hì hì, tất nhiên là lấy rồi. Lan bây giờ đã làm ở công ty du lịch, được đi du lịch khắp nơi khiến cho tôi và Quỳnh ganh tị và cứ đòi cô ấy sau này đi đâu cũng gói chúng tôi theo với. Quỳnh thì hạnh phúc hơn, cô ấy đã có một gia đình riêng ỉn. Chồng cậu ấy theo đuổi cậu ấy từ lúc đại học, sau này hai người kết hôn cũng chẳng mấy bất ngờ. Năm ngoái còn mới làm tiệc thôi nôi cho cu Huy, đứa con trai đầu lòng của hai người.

Lúc đấy cả bọn lúc nào cũng Lam Anh xinh gái nhất, nhất định sau này làm bà chủ. Cưới được đại gia rồi cũng đừng quên chúng nó, giới thiệu bạn của đại gia cho chúng nó. Bây giờ thì sao? Tôi cười khổ. Lam Anh của họ cũng chẳng làm bà chủ, cũng chẳng thể nào cưới được đại gia. Lam Anh bây giờ lại bỏ nhà, công việc không ổn định. Đã có lúc tôi trách Long, anh đã cướp đi hạnh phúc của tôi, khiến tôi sống những tháng ngày đau khổ nhất, nhục nhã nhất. Nhưng nghĩ lại thì dù có Long hay không thì mọi chuyện cũng thế cả rồi.

Tiếng nhạc du dương, âm thanh xung quanh lại rất yên tĩnh. Khi sáng vì lo chuẩn bị đến công ty John nên tôi phải dậy sớm, hôm qua lại thức khuya để đọc cho xong cuốn tiểu thuyết nên giờ này rất buồn ngủ. Nhìn lại thấy mình ngồi ở góc khuất thế này chắc không ai thấy, và cũng chẳng ảnh hưởng đến ai nên tôi nằm gục lên bàn và từ từ nhắm mắt.

Trong mơ, tôi thấy tôi và anh hai người vẫn còn ở Maldives. Tôi tựa vào vai anh ngồi trước biển và anh ôm tôi, chúng tôi cứ im lặng ngồi ngắm hoàng hôn. Anh hôn trán tôi và nói “Anh yêu em”. Tôi mỉm cười và ôm chặt lấy anh.

Lúc mơ màng thì tôi cảm nhận được môi mình bắt đầu ấm lên, cảm giác như thứ gì đó đang đặt lên môi, nhưng lại không tài nào mở mắt được. Đến khi thứ kia nhấc ra khỏi môi, cảm giác lạnh lạnh tôi từ từ mở mắt. Không biết mình còn mơ hay đã tỉnh, nhưng tôi thấy Long, mỉm cười với anh, rồi lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16: Phát hiện.

Cuộc sống của tôi bắt đầu ổn định hơn, tôi không cần phải đến công ty John nhưng ở nhà cũng phải tập trung vào bản thiết kế. Cơm canh vẫn do bà nấu, đôi lúc cùng bà đi chợ, giúp bà làm nhân bánh. Lúc lại giúp ông tưới cây và chăm hoa. Ông bắt đầu nói chuyện với tôi nhiều hơn, tuy ông ít thể hiện nhưng tôi biết ông cũng rất quan tâm đến tôi.

John lâu lâu vẫn ghé nhà, xin bà một bữa cơm, đôi lúc lại cùng tôi thảo luận về bản vẽ. Anh rất khó tính, muốn thế này, đòi kiểu kia. Đôi lúc tôi nổi giận và nói với anh rằng anh khó tính vậy ngoài em ra chẳng ai thêm nhận đâu. Anh xoa đầu và bảo “thế nên mới giao cho em gái của anh làm, vì em gái hiểu anh trai nhất mà”. Tên này biết tôi rất dễ mềm lòng nên toàn dùng lời ngon tiếng ngọt để gạt tôi. Mà thực sự tôi cũng thích như thế.

Lâm thì dạo này thực sự ít gặp, anh đúng là đi công tác, có những đêm không về nhà. Một, hai tuần sau anh lại bảo anh sang bang khác kí hợp đồng. Tôi không hiểu anh là một người như thế nào, nhưng tôi nghĩ anh ta rất giỏi giang nên mới đại diện công ty sang nước ngoài kí hợp đồng. Tôi cũng chưa từng hỏi anh làm ở công ty nào, có lẽ những chuyện đó không liên quan đến tôi và nếu tôi có biết thì cũng chẳng có gì khác cả. Đôi lúc anh ta về khuya nếu còn thức tôi sẽ pha cho anh một cốc Yogurt hoặc hâm nóng sữa bò cho anh.

Tôi vẫn update blog thường xuyên, mỗi ngày đều đặn đăng ảnh, chỉ có điều là ít nói chuyện với chị kia hơn trước. Chị bảo công việc bên đó rất bận, nên tôi cũng không làm phiền chị, có lúc hỏi thăm một hai câu, có lúc lại dặn chị giữ sức khỏe. Ban ngày tôi ở nhà, kê bàn ra ngoài vườn hoa của ông để vẽ. Trưa dùng cơm với ông bà xong đôi lúc tôi lại xách máy ảnh đi đây đó, đôi lúc đến văn phòng đem cơm trưa cho John, đôi lúc lại ghé thư viện của trường và vui đùa đọc sách.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng chỉ có điều là tôi đã ngủ quên ở thư viện trường và khi thức dậy thì đã tối lắm rồi. Không biết lúc này khi ngủ có ai đánh thức không, mà nếu có chắc tôi cũng không dậy nổi. Tối qua John giao tôi một hợp đồng chuyển nhượng cổ phần và anh bảo cần gấp. Tôi cũng lo lắng, miệt mài một đêm nghiên cứu những tài liệu liên quan rồi dịch tại chỗ cho anh. Đến bốn năm giờ sáng mới xong việc. Ngủ một lát thì đã chín giờ sáng, tôi vội vàng chạy sang văn phòng đưa anh, và bị anh mắng. Anh bảo anh cần gấp nhưng không gấp như vậy, nhìn mắt là biết đêm qua thức trắng. Tôi không dám nói anh là chưa ăn sáng nếu không lại bị sặc thêm một trận nữa thì khổ. Giao cho John và chỉ anh một số chỗ cần thiết xong thì cũng đã quá trưa. Anh bảo đi ăn trước không cần đợi anh nhưng tôi vẫn đợi. Lâu rồi John chưa về nhà, và dạo này tôi rất ít nói chuyện với anh. Đến gần chiều anh xin lỗi anh không thể rời văn phòng anh có việc gấp, tuy hơi buồn nhưng tôi vẫn bảo anh lo ăn uống rồi hãy làm.

Dự định là rời văn phòng John rồi lên Tram để về nhưng tự nhiên đứng trước Campos tôi lại nhớ đến chương trình Cupping Sessions ở đó. Hôm nay vừa may là có đem theo máy ảnh nên tôi chạy ngay vào Campos. Chụp quanh quanh tiệm xong liền hỏi anh nhân viên về chương trình này rồi theo anh vào một căn phòng. Anh ta bảo đây là một hoạt động đặc biệt của hệ thống Campos nên thử ít nhất một lần trong đời.

Vừa vào trong phòng Cupping room, tôi liền bị các chông ly tách và sản lượng cà phê khổng lồ ở đây thu hút. Mùi cà phê nguyên chất xộc vào mũi gây cảm giác lâng lâng. Căn phòng như là hậu trường pha chế cà phê vậy. Cupping là hoạt động nếm cà phê trực tiếp ở tại căn phòng này. Mỗi lượt nếm kéo dài 45 phút và ở Victoria thì tối đa 5 người. Các nhân viên thay nhau tạo ra các loại cà phê với các hương vị khác nhau. 50 ml nước sôi ở 92 độ sau đó thêm vào 10 gram hạt cà phê thô, sau một vài công đoạn nhỏ, mỗi người khách chúng tôi được nếm ít nhất năm vị cà phê khác nhau của các vùng và khác nhau cả về mặt pha chế. Chỉ có điều là giá hơi mắc 30 đô ột túi cà phê mang về, tuy nhiên thấy cũng rất đáng. Tôi rất có cảm tình với Esmaralda nhưng anh pha chế bảo đây là cà phê mới, hiếm và giá thành tương đối cao nên muốn chọn Esmaralda để mang về thì phải thêm 15 đô nữa. Đàng nào cũng đã tốn một khoảng thêm một chút không sao, mang cái này về làm quà cho ông chắc ông thích lắm. Còn John thì lần sau chọn món rẻ hơn vậy.

Tuy đã chiều nhưng tôi vẫn muốn ghé thư viện của trường trước khi về nhà. Tôi tập trung chọn ảnh và đăng lên blog. Vì nhiều ảnh nên upload có hơi lâu đành phải đợi nên tôi đã chớp mắt một tí, hôm qua ngủ không nhiều, bây giờ lại đói nữa. Lúc mở mắt, dòm góc phải laptop thì đã 9g 12. Vì là thư viện mở cho sinh viên nên giờ này vẫn chưa đóng. Toan lấy điện thoại để gọi cho bà Beck thì máy đã hết pin và tắt ngúm từ đời nào.

Tôi dở khóc, kiểu này thế nào về nhà cũng ăn mắng. Tôi vội vã dọn dẹp mọi thứ trên bàn rồi chạy vù ra khỏi cổng trường. Bình thường tôi chưa bao giờ một mình ra khỏi nhà giờ này cả, nếu có đi thì đi cùng ông bà, hoặc là John đưa đi. Bây giờ một mình thế này tôi lại rất là lo, nhà bà lại ở trong hẻm nữa. Chưa kịp rẽ thì tôi đã nhìn thấy một băng thanh niên khói thuốc phì phèo nói chuyện rất to ở góc tối kia rồi. Tôi sợ lạnh toát mồ hôi nhưng chẳng còn cách nào khác, đành phải cắn răng làm ngơ đi qua. Chỉ còn một đoạn ngắn nữa là đến nhà rồi, phải cố mới được.

Khi đi qua bọn chúng thềm thì gì đó, tôi lại càng cúi đầu bước nhanh hơn. Tôi khoác chặt áo lại tính bỏ chạy thì một tên tóc vàng đã chặn tôi lại. Tôi lạnh cả sống lưng, bắt đầu run lấy bẫy.

- Đi đâu mà vội? - tôi chưa bao cảm thấy ghét tiếng Anh như bây giờ. - muốn đi đâu, cô gái xinh đẹp ?
- ... - tôi cắn răng không trả lời.
- Tôi hỏi cô đi đâu? - hần hỏi lần hai.
- ...
- Trả lời tao! - Hần trừng mắt, nâng cằm tôi và siết chặt.
- ... - tôi sợ và đau đến nỗi gần khóc.
- Bỏ cô ấy ra. - giọng nói mạnh mẽ vang lên, tôi liền quay đầu, tên kia đồng thời cũng bỏ tay ra.
- Mà là ai? Thích quăn chuyện à? - Hần ta hỏi về phía phát ra giọng nói.
- Cô ấy là vợ tôi, các anh mau thả không tôi gọi cảnh sát.
- Mà ... đi thôi. - Nói liền cả bọn đều bỏ đi.
- Lam Anh, cô không sao chứ? - Anh chạy đến hỏi tôi.
- Long, em sợ lắm, em sợ lắm! - Tôi quay sang ôm chặt lấy anh, tôi vẫn chưa hết sợ, toàn thân vẫn còn run lấy bẫy, nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

Cảm nhận được cánh tay của anh càng siết chặt tôi vào lòng, tôi càng cảm thấy an tâm hơn. Anh vuốt tóc tôi, nhẹ nhàng nói “ Không sao, không sao, có tôi ở đây! Em sẽ không sao.”Chúng tôi cứ đứng như vậy chẳng biết đến bao lâu, tôi nhớ sự chuyện gì đó lập tức vùng ra khỏi tay anh.

- Xin lỗi anh Lâm !

Nói rồi tôi một mạch bỏ về phía trước. Tuy không nhìn nhưng tôi vẫn cảm nhận được anh chưa hề di chuyển. Một lúc sau anh cứ vậy mà theo sau tôi. Đến lúc gần đến nhà, anh kéo tay tôi lại, xoay mặt tôi, nhìn chăm vào tôi rồi hỏi :

- Em đã phát hiện ra anh bao lâu rồi?

Vì Alobook đăng mục theo alphabet nên tớ dẫn theo link phần truyện tiếp theo để mọi người đọc dễ hiểu hơn.

alobooks.vn/book/17360/tha-cho-em-duoc-khong-ngoai-truyen-04.html

17. Chương 17

CHƯƠNG 17: Anh yêu em.

- Em nói đi! Em phát hiện ra anh bao lâu rồi? – Anh vẫn cầm cánh tay tôi, thậm chí là siết chặt hơn.
- Em phát hiện điều gì? – Tôi hỏi anh nhưng không敢 đầu lên nhìn anh, vẫn chăm chăm vào mũi giày của mình.
- Rằng anh không phải Lâm. – Anh khó khăn nói ra và kéo tôi lại gần anh hơn.
- Vậy tại sao anh lại lừa em? – Tôi nhìn anh.
- Anh không lừa em. Anh có lí do!
- Lí do gì?
- Sau này anh sẽ nói. Em nói anh nghe đi!
- Em không biết ... – Không hiểu sao, tôi vẫn thấy sợ anh và vẫn ngoan ngoãn trả lời người này.
- Là khi nãy à? Lúc anh ôm em?
- Em không biết, có lẽ là vậy, mà có lẽ là từ rất lâu rồi.
- ... – anh nghiêng đầu nhìn tôi.
- Em nghĩ là ngay từ đầu, vì mùi nước hoa của anh. – Tôi dựa vào cổng nhà, nhưng không nhìn anh mà trả lời. – Đây là nước hoa em tặng mà.
- Nước hoa nhiều loại, cũng chỉ là giống nhau thôi mà.
- Nhưng đây là nước hoa em tự làm, lúc đó công ty của Quỳnh có đợt hướng dẫn làm nước hoa, cô ấy rủ em và em làm cho anh. Lúc đầu em cũng nghĩ là chỉ là giống nhau nhưng ...
- Nhưng ? Em còn phát hiện ra gì nữa ? – Anh thở dài.
- Anh nhớ tối hôm đó anh và cô vợ anh ... hai người cãi nhau không? Em chỉ nói cho anh mình là Cenci nhưng lúc cãi nhau hai người vẫn gọi tên em. Và cả lúc anh vào nhà bà Beck, anh chào em là Lâm chứ không phải Cenci.
- Và?
- Nhiều lần khác nữa.
- Nhiều lần nữa á? Anh lộ liễu vậy sao? – Anh nhăn mặt hỏi tôi.
- Dạ ... – Trông anh thế kia có chút buồn cười. – Anh nhớ lúc em đi lạc về không, bà Beck bảo là em bị bệnh mù phương hướng, làm sao bà có thể biết được nếu anh không nói? Đúng không?
- ...
- Cả lần ở Mc Donald về nữa. Trên Tram anh chỉ bắt em đứng ở bên phải cũng như ngày xưa không cho em ngồi ở ghế trái khi đi xe. Nhưng tất cả những lần đó em cũng chỉ nghĩ là trùng hợp đến khi ...
- ... – Anh nhướn mày.
- Có một lần anh đi làm, đánh rơi một tờ tài liệu trên đất ở ngoài vườn. Em nhặt lên và thấy được chữ kí của anh. Em vẫn để nguyên chỗ cũ giả vờ không thấy.
- Nhưng sao em vẫn giả vờ không biết? – Anh vội cầm lấy tay tôi.
- Em không biết ... – Tôi lắc đầu và rút lại tay mình. – Em nghĩ thế này vẫn ổn rồi, anh là Lâm và em không quen anh.
- Cô ấy không phải vợ anh, thật đấy! – Anh lại cầm chặt tay tôi, lần này thì tôi không rút được. – Anh chỉ nhờ cô ta đóng kịch ... lừa em.

- Em biết! – Tôi vẫn để anh cầm tay. – Biết từ hồi ở St Kilda. Anh và cô ta đều không mang nhẫn. Ban đầu bảo là vợ chồng, sau này lại bảo với em là vợ chưa cưới.
 - Em biết mà vẫn giả vờ là không biết anh sao? – Mắt anh u buồn.
 - Vậy anh muốn em phải làm sao? Em không biết em thực sự không biết, em không biết. – Tôi liên tục lắc đầu vẫn cố rút tay về nhưng không được.
 - Vậy bây giờ? Anh là Đức Long. – Anh nâng mặt tôi, bắt tôi phải nhìn anh.
 - Em ... – Cố gắng nhìn anh, nhưng không thể duy trì trong ba giây – Em không ...
 - Anh yêu em. – Anh ngắt lời tôi, ôm chầm lấy tôi. Anh ôm chặt như sợ tôi biến mất vậy.
 - ... – Tôi sợ, không biết phải trả lời anh thế nào. Đây là câu nói ngoài dự đoán của tôi nhất.
 - Anh yêu em, em có nghe không? Anh yêu em, yêu em nhiều lắm, Lam Anh, anh yêu em. – Anh càng nói càng ôm chặt lấy tôi.
 - Long ...
 - Anh yêu em.
 - Long ?
 - Anh yêu em.
 - Long! Em đau!
 - Anh yêu ... – Anh lập tức buông tôi ra, rồi tìm tôi nhìn tôi. – Đau ở đâu? Có đau lắm không em? – Anh xoa nhẹ hai cánh tay.
 - Cho em thời gian được không?
 - Bao lâu? – Tối lúc này tôi mới biết anh hấp tấp đến vậy.
 - Ba năm? – Tôi đùa anh.
 - Không được, không được! – Anh lại ôm lấy tôi, nhưng không dám ôm chặt.
 - Em đùa đấy! – Lần đầu tiên thấy anh như vậy, tôi rất buồn cười. – Em chưa biết, em cần thời gian!
 - Được, bao lâu cũng được. Vậy em có yêu anh không?
 - ... – Câu hỏi kiểu gì vậy. Vậy cho tôi thời gian làm gì? vẫn là cái tính bá đạo đó, tôi một chút bực bội với tính cách này của anh. – Không.
 - ... – Anh lập tức buông tôi ra rồi nhìn tôi. Tôi cũng can đảm nhìn lại anh, trông anh lúc này rất đáng thương. Tôi tranh thủ thoát khỏi anh, liền mở cổng chạy vào nhà. Chạy được một đoạn, tôi quay đầu nhìn anh.
 - Không biết ! – Ngay lập tức quay đầu chạy vào nhà.
- Vừa vào nhà tôi đã thấy ông bà nhìn tôi cười, có hơi ngượng nhưng tôi vẫn chào ông bà rồi chạy lên phòng và đóng chặt cửa lại. Vài phút sau có tiếng gõ cửa, tìm tôi vẫn đập thành thịch.
- Cháu chưa ăn tối đúng không? – Giọng bà Beck, tôi thở phào.
 - Cháu không đói ạ, nếu đói lát cháu sẽ xuống ăn bà ạ! – Tôi nói lớn để vọng ra ngoài.
- Nằm trên giường lăn qua lăn lại, chẳng biết là tôi đang nghĩ gì nữa, có thể là suy nghĩ về tất cả mọi chuyện, cũng có thể đầu óc tôi lúc này trống rỗng. Tôi không biết, cái gì cũng không biết. Câu nói kia của anh làm tôi lú lẫn cả rồi. “Anh yêu em!” nhớ đến thôi mà tim đã đập kiểu này thì làm sao mà đứng lâu trước mặt anh cơ chứ.
- Aida, thở dài một tiếng rồi vùi đầu vào chăn. Chui vào, lại chui ra. A a a, khó chịu quá. Tôi ghét anh, lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng làm tôi trở tay không kịp.

Tôi đã trăm ngàn lần tưởng tượng cảnh mình gặp lại anh. Nên dùng thân phận gì để gặp anh, nên dùng thái độ nào để chào anh, nên nói câu gì với anh đầu tiên ... nhưng thực ra nó cũng chẳng khó khăn như tôi nghĩ.

Từ lần phát hiện ra anh, tôi đã không biết nên làm thế nào. Liệu nên tiếp tục bỏ đi, nhưng tôi không nỡ xa gia đình ông bà và thực sự thì chẳng có lí do nào để trốn anh nữa cả. Lúc đó tôi thực sự không biết mục đích của anh khi vẫn cố chấp tìm tôi, nhưng bây giờ biết được rồi thì tôi lại càng hoang mang. Đó là lí do duy nhất mà tôi chưa từng nghĩ tới. Tôi định sẽ để mọi việc thuận theo tự nhiên, khi nào anh phát hiện ra tôi đã phát hiện, hoặc anh tự mình nói với tôi rồi tính.

Nhưng một thời gian sau anh bắt đầu đi làm, ban đầu cứ tưởng là anh chỉ lấy cớ nhưng khi thấy anh đi làm về khuya tôi rất xót. Lúc nhất tờ hợp đồng tôi mới phát hiện là anh không phải làm việc tại Úc mà ở Mỹ. Trong khoảng thời gian đó anh vẫn đi đi về về, mỗi lần tới nơi đều là đã khuya. Tôi vẫn cố ý thức để pha sữa hoặc yogurt cho anh uống. Có lúc quần thâm trên mắt anh hiện rõ, có lúc mắt lại hằn lên tia máu khiến tôi rất đau lòng. Chỉ muốn quên mọi thứ mà đến ôm anh vào lòng.

Hôm nay vì một phút sợ hãi tôi lại lộ liễu gọi anh là Long, tuy là có thể giải thích cho qua nhưng vì anh rất nhạy cảm, tôi biết đã cũng đã phát hiện. Anh bảo anh yêu tôi, còn tôi?

Tôi cũng yêu anh, có lẽ còn yêu anh nhiều hơn, lâu hơn. Vậy tôi còn suy nghĩ điều gì? Đây chẳng phải là điều tôi mong muốn sao.

Tôi không biết, có lẽ giữa chúng tôi còn có quá nhiều việc. Có lẽ khi yêu con người ta trở nên tham lam và ích kỉ hơn. Tôi không biết tại sao anh yêu tôi. Tôi không muốn anh tội nghiệp hay thương cảm. Tôi không muốn anh vì thấy có lỗi chuyện Nguyên Quân mà thấy có lỗi với tôi.

Một Đức Long nhẹ nhàng và ấm áp khi này tôi thực sự không quen. Anh có chút trẻ con, lại vẫn nóng tính. Còn cái tính ngang ngạnh lúc trước thì vẫn không thay đổi được nhiều.

Tôi nói với anh tôi cần thời gian suy nghĩ, nhưng này giờ cũng chẳng nghĩ được gì. Với tính của anh có lẽ sẽ không để tôi nghĩ ngợi lâu nhưng tôi vẫn muốn điều gì đó chắc chắn.

A! Đói quá! Cả ngày hôm nay chẳng ăn uống được gì, chỉ nếm được 5 tách cà phê ở Campos chứ không nhiều. Khi này là vì hoảng loạn nên mới không thấy đói, còn bây giờ thì rất rất đói, đói đến rã rời ấy.

Khuya rồi, chắc mọi người đã ngủ, tôi nhẹ nhàng mở cửa phòng, rón rén đi xuống nhà ăn. Lục mãi trong bếp vẫn còn món thịt ham bà để giành, mở tủ lạnh lấy hộp yogurt nguyên chất rồi đổ ra ly và cho thêm đá. Đang khuấy thì sau lưng mình có tiếng động, chưa kịp quay lưng thì đã có người ôm tôi từ phía sau, chưa kịp hét thì đã bị người ta quay lại rồi bị hôn tới tấp.

- Là anh! – Anh cuối cùng cũng tha cho tôi.
- Buông em ra, anh định hù chết em à? – Tôi ra sức giãy giụa.
- Em chưa ăn à?
- Chưa ạ. Em đi từ sáng đến giờ. – Tôi xoay người, nhưng anh vẫn ôm như vậy.
- Ăn gì cho anh ăn với? – Anh với tay bốc một miếng thịt ham cho vào miệng.
- Anh cũng chưa ăn à? – Thấy anh như vậy, tôi mỉm cười. Thực sự thì cảm giác được người ta ôm từ phía sau này rất hạnh phúc.
- Chưa, anh mới đi làm về mà.
- Thế sao giờ này mới ăn? – Tôi lấy cốc tính pha cho anh một ly. – Yogurt hay sữa tươi?
- Yogurt, tất nhiên! Hi hi.

Tôi đưa anh hai cốc yogurt và cũng cầm theo một đĩa thịt ham mà bà để phần về bàn. Người này cũng thật lộ liễu đi! Khi ăn nhìn chăm chăm như thế mà ai nuốt cho nổi. Tôi cố ăn cho xong rồi đứng dậy dọn chén đĩa. Khi đi ngang qua anh thì bị anh nắm lại. Anh hôn lên tay tôi và hỏi:

- Khi nào mới trả lời anh?

- Em ... em không biết! – Ánh mắt dịu dàng kia nếu không sớm tránh sẽ gặp tai họa. Tôi vội rút tay về. – Anh rửa chén ! – rồi chạy trốn về phòng.

Sáng sớm hôm sau tôi ra khỏi nhà sớm nhất có thể để không bị người kia bắt gặp. Tôi không suy nghĩ mà đến ngay phòng John. Còn tưởng phải đợi rất lâu mới gặp anh, nhưng rất may hôm nay anh đi làm sớm. Nhìn thấy anh tôi liền lườm anh một cái. Anh cười gượng gạo, hỏi tôi sao thế, rồi dắt tôi vào văn phòng.

- Anh nói đi, tại sao hòa với Long lừa em? – Vừa đóng cửa phòng tôi liền hỏi người anh xấu xa kia.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18: Em yêu anh.

- Long nào? – Tên kia cố nặn ra nụ cười nham nhở.

- John Smith, em cho anh 3 giây để nói thật còn không em đi kể với Elisa anh lừa em! – Elisa là bạn gái John, mới giới thiệu cho tôi tuần trước, và lại hai chị em vừa gặp đã rất thân.

- Được rồi, được rồi, em biết từ bao giờ? – John vội hỏi tôi.

- Biết chuyện gì? Chuyện Long lừa em, hay chuyện anh và Long cùng nhau lừa em? – Tôi hỏi ngược lại anh.

- Cả hai?

- Ngay từ đầu! Cả chuyện Long lừa em và hai người cùng lừa em, ngay từ đầu em đã biết!

- Em biết ngay từ đầu á? – Tên kia hoảng hốt. – Em thông minh vậy á?

- Em chưa từng nói mình ngốc! – Tôi lườm tên kia.

- Kể anh nghe, tại sao em lại phát hiện ra? Sao em không vạch trần bọn anh? – Anh vỗ nhẹ vai tôi.

- Em đến đây là để hỏi anh mà! – Tên này ...

- Nói anh trước đi, rồi anh kể rõ à nghe!

- Thì ... – Tính cách hệt ông Long kia vậy! Ai bảo tôi là một đứa em biết nghe lời. – Anh nhớ lần đầu đón em lúc em đi lạc không?

- Ừ?

- Lúc đó anh bảo anh có người bạn Việt Nam du học ở Anh, Long cũng du học ở Anh.

- Việt Nam bao nhiêu người vì sao phải là Long?

- Đến lúc đưa em về nhà, anh chưa nói gì, Long đã lên tiếng chào trước rồi anh lại rất ngạc nhiên khi anh ấy giới thiệu là Lâm, đúng không anh?

- Lúc em vào nhà em thấy hai người rất kì lạ.

- ...

- Anh và ông bà còn suốt ngày ghép em với Long, trong khi em đã bảo anh ấy đã có vợ chưa cưới. Hoặc anh muốn em là vợ nhỏ người ta, hoặc là anh biết chuyện gì đó? – Tôi mở to mắt nhìn chằm chằm vào anh.

- Hì hì ... – Cười khó coi chết được! – Anh cũng không muốn giấu em, chỉ là cậu ta ...

- Anh ấy không cho anh nói, em biết và em hiểu. Vậy nên nói cho em biết, vì sao lần đầu gặp nhau anh bảo em rất quen? – Tôi cầm cốc nước chậm rãi chờ anh nói.
- Là chuyện này à, anh tưởng em biết rồi? – Anh ngạc nhiên.
- Em tuy thông minh thật, nhưng không có nghĩa cái gì em cũng biết, thưa anh trai. Nếu đã biết em cũng đã không nhọc công đến đây tìm anh. – Tôi nhún vai. – Sao hả anh? Em chỉ mới quen Long trong ba năm thôi, nếu tính thời điểm đó, anh và em chưa gặp mặt nhau.
- Em biết Long trong ba năm, nhưng cậu ấy đã biết em trong sáu năm, mà có khi còn lâu hơn, anh không biết được.
- Gì ạ? – Tôi ngạc nhiên, giọng cũng to hơn bình thường. – Sáu năm? Sáu năm á?
- Ủ, từ lúc cậu ấy sang Anh đã biết em rồi!
- Sáu năm, khi đó em còn là sinh viên, đã gặp anh ấy bao giờ đâu nhỉ? – Tôi lẩm bẩm tự nói với mình.
- Khi đó, cậu ấy mới nhập học đã rất nổi tiếng vì thành tích đầu vào rất cao, lại còn rất đẹp trai. Tuy cậu ấy là người Châu Á nhưng chẳng nhỏ bé chút nào khi so với người Tây. Đặc biệt cậu ấy còn rất trầm lặng, ít nói mấy cô sinh viên nữ cứ gọi là chết đứ đừ! Chẳng hiểu sao có mỗi em không chịu ảnh hưởng của cậu ta thôi. Ha ha.
- ... – Tôi lườm và im lặng nghe anh nói.
- Anh và cậu ấy ở chung một phòng ở khu tập thể. Tuy ở cùng phòng nhưng cậu ấy lại rất ít khi nói chuyện với bọn anh. Suốt ngày cứ học và học, không thư viện thì cũng phòng tự học. Hôm nọ là sinh nhật anh, anh phải nói lăm cậu ấy mới đồng ý đi chơi với đám bạn cùng phòng. – Anh lên nhìn tôi rồi nói tiếp.
- Hôm đó bọn anh chuốc rượu cậu ấy, hì hì ... mà cậu này không hiểu sống kiểu gì hình như lần đó là lần đầu cậu ấy uống rượu nhiều thế, mà bọn anh ép có bao nhiêu ly đâu mà đã say tí bĩ. Cả bọn liền hỏi cậu ta lí do vì sao học gần một năm rồi mà không thấy quen bạn gái nào, hay là ở Việt Nam đã có bạn gái. – Anh lườm tôi. – Biết Long của em nói gì không?
- Gì mà Long của em? – Tôi đỏ mặt.
- Ủ thì không phải. Cậu ấy bảo vừa đúng vừa sai. Đúng là vì cậu ấy đã có người ở Việt Nam, sai là vì người đó không phải là bạn gái của cậu ấy. Cậu ấy cứ lặp đi lặp lại câu “Cô ấy không phải là bạn gái tôi” cho đến khi bọn anh đưa cậu ấy về phòng.
- Lúc anh đặt cậu ấy lên giường, cậu ấy còn hỏi anh “Tại sao không phải là tôi? Sao cô ấy không phải là bạn gái tôi?” hỏi mãi đến mệt quá mới yên lặng mà ngủ đấy.
- Từ hôm đó bọn anh thân nhau hơn. Cả bọn trong phòng hiểu chuyện nên không hỏi thêm cậu ta về vấn đề đó nữa. Có một lần anh dùng máy tính của cậu ấy, thì thấy một thư mục tên Shinning Star. Anh lên mở ra xem đúng lúc cậu ấy vừa đến bên cạnh. Em biết thư mục đó có gì không? Chỉ là một đoạn clip. Nhưng trong clip ấy là em. Anh nhớ mang máng là em mang váy màu trắng, chơi guitar hát bài Loving you thì phải. Trong lúc đang lên coi thì cậu ấy đến bên bàn lúc nào anh không biết, thế nên anh gượng cười hỏi cậu ta là cô ấy đây sao. Cậu ấy nhìn một lúc rồi bảo đúng. Nhưng sau đó cậu ấy lại ra ngoài lan can đứng ngắm gì đó. Anh đoán là rất lâu cậu ấy chưa mở clip đó lên xem, vậy mà hôm đó anh lại tò mò nên cầm thấy vô cùng có lỗi. Anh chạy ra ban công rồi hỏi cậu ấy “Cậu có muốn tâm sự không?”
- Anh cứ tưởng tên đó không muốn nói gì nhưng cậu ấy lại đồng ý. Cậu ấy bảo cậu ấy chưa kể cho ai về việc này cả. – John lại nhìn tôi.
- Cậu ấy biết em hôm lễ hội gì đó ở trường. Ban đầu là em đâm vào cậu ta, sau đó lại mở màn văn nghệ ở khoa của cậu ấy. Và không hiểu sao cậu ấy bắt đầu thích em từ lúc đó. Có một hôm cậu ấy cố tình lên đến gặp em thì em suýt gặp tai nạn và bất nhiên cậu ấy đã cứu em. Tuy tai nạn không nặng lắm, nhưng đã khiến cậu ấy mất chút nữa phải cưa tay trái đấy. Nhưng gia đình Long đã chuyển cậu ấy đến một bệnh viện lớn hơn và cậu ta bắt đầu trị liệu ở đó. Một năm sau quay về thì Long đã thấy em có bạn trai.

- Anh à, đừng giận cậu ấy đã lừa em hoặc đã làm điều gì không đúng với em, em hãy nghĩ rằng và chỉ cần nghĩ Long làm mọi chuyện vì em, vì cậu ấy quá yêu em.

- Khi anh vừa gặp lại cậu ấy ở nhà thì liền nhớ em là ai, em chính là cô gái trong đoạn clip đó. Anh hỏi cậu ấy, sao vẫn là em? Đã sáu năm rồi, vì sao lại dùng thân phận khác để tiếp cận em? Long chỉ trả lời anh rằng “Em hận cậu ấy”. Anh hỏi thế thì sao, sao bây giờ vẫn ở bên cạnh em? Cậu ấy cũng chỉ trả lời anh một câu ngắn gọn “Không có em, cậu ấy không sống được”.

- Lam Anh à! – Anh đến bên cạnh tôi và vuốt tóc tôi. – Em đến tìm anh cũng vì biết là cậu ta yêu em đúng không? Còn em? Câu trả lời của em là gì?

- John à, em không biết nữa.

- Anh à, anh biết em đã không còn hận cậu ấy nữa đúng không? Nếu không đúng vì sao biết bọn anh lừa em nhưng em vẫn không vạch trần, có phải em muốn cho cậu ấy cơ hội đúng không? Em yêu cậu ấy đúng không? Anh nghĩ trước khi em đến đây đã có câu trả lời rồi và cho cậu ấy rồi đúng không?

- Dạ ... nhưng em hoàn toàn không biết là anh ấy ... lâu vậy. Em thấy mình ... không xứng đáng với tình yêu của em. Em đã cho rằng em yêu anh ấy trước cả khi anh ấy yêu em, em nghĩ rằng anh ấy chỉ thấy có lỗi với em ... nhưng thực ra người có lỗi là em... em không biết, John, em không biết ... em phải làm sao đây? – Tôi rưng rưng.

- Ngốc ạ, em là cô gái thông minh nhưng sao khi yêu lại ngốc nghếch thế nhỉ? – Anh xoa đầu tôi và mỉm cười. – Chẳng ai có lỗi trong chuyện này cả, có lẽ Long đã dùng cách cực đoan khi ép buộc em ở bên cậu ấy, nhưng cậu ấy rất tội nghiệp. Anh đã nói rồi, đó chỉ là cậu ấy quá yêu em. Bây giờ em cũng yêu cậu ấy, thì vì sao không thử nhìn một cơ hội cũng như cho cậu ấy? Cậu ấy vượt mất em ba năm, hai người vượt mất nhau ba năm, nếu lần này nữa thì không chắc có lần sau đâu. Nếu em không yêu Long thì anh cũng chẳng làm gì được nhưng sự việc lại khác, anh muốn em hạnh phúc, hiểu không?

- Cảm ơn John, em hiểu. Em biết mình nên làm thế nào. Em sẽ hạnh phúc.

Tôi đứng dậy và ôm lấy anh. Anh cũng ôm lấy tôi và nói nhỏ “Good luck!”. Tôi thầm cảm ơn anh và không quên nói nhỏ với anh “Em đã báo cho Elisa biết là hôm qua anh không về nhà ông bà, ha ha”. Nói xong tôi liền vùng khỏi anh, và bỏ chạy.

Ra khỏi công ty John thì chẳng cách nào cười được. Nãy nghe đến đoạn Long biết tôi sáu năm thì lúc đó thì đầu óc tôi đã trì trệ. Tôi không nhớ mình đã phản ứng với câu chuyện của John thế nào nữa. Sáu năm, chương trình văn nghệ, tai nạn, trị liệu ... Có quá nhiều việc đã xảy ra, nhiều đến nỗi tôi không thể dễ dàng chấp nhận được nhưng mỗi việc đó đều liên quan đến tôi. Giờ tôi đã hiểu vì sao nhất định lại là tôi, vì sao anh không cho tôi ngồi về phía trái của anh, vì sao làm tình nhân cho anh nhưng ba năm anh vẫn không bỏ tôi, vì sao đến bây giờ anh vẫn tìm tôi ...

“Hãy tìm em trong vòng 30 phút, em sẽ cho anh câu trả lời”. Nhắn tin cho anh xong tôi liền tắt máy rồi lên một chiếc Tram để về. Nhớ lần trước anh cũng bảo tôi đứng bên phải anh khi lên xe, tôi bất giác mỉm cười.

Dưới tán cây tôi ngắm nhìn cảnh tượng xung quanh mình. Sau đó liền có cánh tay ôm lấy tôi từ đằng sau. Tôi mỉm cười.

- Sao biết em ở đây? – Tôi không nhìn anh, ngửa đầu ra sau tựa vào vai anh.

- Khi anh mới đến cũng đã theo em vào đây mà. – Anh hôn tóc tôi. – Nãy anh vừa ở thư viện ra đã thấy em. Sao sáng nay lại trốn anh?

- Anh đến đây tìm em sao? Cũng hiểu em chứ nhỉ. – Tôi mỉm cười rồi ôm chặt hai tay anh vào mình hơn. Nhưng tôi lại cảm thấy anh hơi run run.

- Hôm em ngủ gật ở thư viện anh còn hôn lên em.

- Thì ra là thế, em còn tưởng em mơ.

- Em ngốc lắm, anh theo em đi từng nơi, đến từng lớp học, còn bị anh hôn trộm mà vẫn không phát hiện ra. Lỡ người khác thì sao?

- Có ai yêu em bằng anh đâu?! Cũng chỉ mình anh đối xử với em cách đó. – Tôi xoay người lại nhìn anh.
- Anh xin lỗi! – Anh siết chặt cánh tay đang ôm tay.
- Vì sao? – Tôi chớp chớp.
- Năm đó anh nên để em đi du học. Em rất thích ngôi trường này, đúng không?
- Dạ, rất rất thích.
- Anh xin lỗi, nhưng anh sợ. Anh sợ ... anh sợ em đi rồi anh sẽ mất em. Em đi rồi thì cậu ấy sẽ đi tìm em, em đi rồi anh không kiểm soát được ...
- ... – Không biết phải nói gì, chỉ biết ôm chặt lại anh.
- Lam Anh?
- Đau lắm phải không anh? – Tôi hôn lên cánh tay trái của anh.
- Em biết rồi? – Anh ngạc nhiên nhìn tôi. – John nói em à?
- Dạ, em hỏi anh ấy. – Lại tiếp tục đặt lên cánh tay anh một nụ hôn.
- Vậy ...
- Em không biết đâu! – Tôi mỉm cười.
- Lại không biết? – Mặt anh nhăn lại trông rất buồn cười.
- Em không biết đâu, từ nay phải để em bảo vệ anh. – Tôi lấy tay xoa xoa trán anh. – Không được lạnh lùng với em!
- Được! – Anh lập tức trả lời.
- Không được bá đạo với em!
- Được!
- Không được giấu em chuyện gì cả?
- Được!
- Anh lại giấu em! – Tôi véo anh.
- Không có, em biết cả rồi mà, anh nghĩ là John đã kể đủ cho em. A anh nói rồi anh và cô kia không quan hệ gì cả, thật đấy! – Anh vội ôm tôi lại.
- Anh nói đi đâu đấy! – Tôi lườm người kia. – Em chẳng nhắc người nào ở đây cả, anh toàn nhắc tới người kia thôi, hay là ...
- Không có, không có, em biết không có mà. – Anh ngắt lời tôi, trông mặt oan ức thế kia tôi cũng chẳng nỡ.
- Còn giấu em vụ blog. Nói đi, em nghe !
- Em cũng biết à? – Lần này thì người này càng ngạc nhiên hơn.
- Thế anh tính giấu em à?
- Không phải chỉ là anh thấy không quan trọng.
- Không quan trọng á, anh giả blog với em cũng lâu rồi đấy.
- Ừ anh nhận. Nhưng sao em biết?
- Shinning Star là em đúng không? KL_CC là nick của anh, là Kelvin Lưu, Cenci đúng không? Lại còn bảo ở Houston mà lần đó bảo em bên anh cũng khuya rồi ... – Tôi búng nhẹ vào trán anh. – Anh thông

minh thế mà không biết múi giờ chúng ta hoàn toàn khác nhau à? Ở Houston trời sáng bừng bừng thì ở Melbourne chúng ta vẫn còn là khuya đấy.

- Haiz, anh không để ý lắm, tối đó thấy em khuya rồi mà không chịu đi ngủ nên anh mới phải nói thế.
- Anh xoa đầu tôi.

- Long. – Tôi nhẹ nhàng gọi tên anh, vuốt má anh. – Anh yêu em nhiều lắm ạ?

- Anh yêu em, rất rất yêu em. Lam Anh à, anh rất yêu em. Em hiểu không?

- Em cũng yêu anh. – Tôi nhón chân hôn anh. – Long à, em cũng rất rất yêu anh, anh hiểu không?

- ...

- Em cứ ngỡ là em yêu anh trước nhưng thật chẳng ai ngốc như anh, yêu thắm đến bảy năm! Anh ngốc lắm!. – Tôi lại hôn anh.

- ...

- Em chỉ mới yêu anh vài năm thôi, nhưng hãy để em bảo vệ anh, được không? – Lại nhón chân hôn anh.

- Em không yêu anh lâu bằng anh, nhưng em tin tình yêu của em thua anh ở điểm nào đâu!. – Tiếp tục nhón chân.

- Khi em nghe nói anh đã yêu em bảy năm, anh biết em nghĩ gì không? Em ghen tị, em ghen tị với tình yêu đó. Nếu đó không phải là em thì em thế nào đây? Dù đó là em nhưng em vẫn cảm thấy ganh tị, anh hiểu không? – Cứ một câu nói tôi lại hôn anh một lần.

- Đức Long, em yêu anh!

Chưa kịp nhón chân thì anh đã cúi xuống hôn tôi một nụ hôn thật sâu. Chẳng biết bao lâu anh rời khỏi môi tôi rồi lại ôm chặt lấy tôi. Tôi cũng tựa vào lồng ngực anh, hít một ít hương nước hoa của tôi. Anh là của tôi, sẽ mãi vậy!.

- Lam Anh, em có biết anh đợi câu nói đó đã bao lâu không? Bảy năm. Thậm chí anh còn không dám nghĩ câu nói đó từ em, chỉ cần em không cự tuyệt anh, anh đã mãn nguyện lắm rồi. Anh đã yêu em ngay từ lúc anh va phải em. Anh cũng đã từng hỏi vì sao lại là em? Anh không biết, anh chỉ biết là anh yêu em. Không có em, anh sống không nổi. Lam Anh à, – Anh hôn nhẹ trán tôi. – Anh không tự tin. Vì là em nên anh không có một chút tự tin nào cả.

- Anh phải tự tin, vì anh là người em yêu! – Đúng vậy, anh chính là người tôi yêu, người ngay từ đầu tôi đã yêu. Có một bí mật tôi chưa nói anh biết

- Nếu, em chỉ nói nếu, nếu em lại từ chối anh nữa thì sao?

- Anh không biết! – Tôi nhăn mặt. – Hi chắc chắn là không!

- Vì sao?

- Nếu em không muốn anh tìm thấy đã không dùng tiền thẻ anh rồi đúng không? Em đã dùng vì muốn cho anh cơ hội! Đúng không?

- ... – Tôi mỉm cười, xoay người lại vẫn tiếp tục dựa vào anh.

- Lam Anh, làm cho anh thêm một lọ nước hoa nữa được không? Để sau này dùng mùi hương này đi tìm anh được không?.

- Ở đâu mà làm hử anh, với cả hôm đó em trộn những gì, em không nhớ nữa. Để sau này em hỏi lại Quỳnh. Nhưng em có cái này cho anh! – Tôi mở túi và lấy món đó ra và đưa cho anh.

- Anh yêu em! – Anh ôm chầm lấy tôi.

- Anh biết ý nghĩa của nó với em chứ? Em chỉ tặng cho người em yêu mà thôi. – Tôi mang vào cho anh. Chiếc đồng hồ Rolex tôi mua ở St Kilda.

- Anh biết! Anh cũng có ... – Anh lục túi áo rồi vội cầm tay tôi, từ từ đeo vào cho tôi. – Lấy anh nhé?

19. Chương 19

CHƯƠNG 19 : Mua sắm.

- Lấy anh nhé?
- Anh ở đâu có đoạn clip của em vậy? Chính em còn không có đấy.
- Ủ, anh xin mấy đĩa em ở khoa! Lam Anh ...
- Về thôi anh, em đói quá. Sáng mở mắt đã trốn ... khụ khụ ... đã tìm John rồi, em chưa ăn! Đói lắm luôn ấy! – Tôi giả vờ xoa xoa bụng mình.
- Anh đưa em đi ăn nhé? – Anh nắm tay tôi xoay người, nhưng tôi lại thấy được một tia u buồn trong mắt anh.
- Dạ! Ăn ở đâu hả anh? – Phải giả ngơ, tôi liền hỏi anh.
- Nhà hàng San Paolo Solarino
- Hử? Em không biết chỗ đó.
- Để anh gọi taxi.
- Đi taxi phí lắm đấy! – Tôi hơi nhăn mặt.
- Yên tâm, chồng em làm đủ nuôi em. – Anh nói một cách nghiêm túc.
- Hi hi, đi thôi anh, em đói lắm rồi! – Tôi liền khoác tay anh ra khỏi cổng trường.

Ngồi trên taxi anh chưa bao giờ thả tay tôi cả. Tôi biết anh muốn lại gò đó nhưng lại thôi. Tôi cũng vậy! Nói thực là tôi vẫn chưa tin lắm. Mọi thứ vẫn không thực chút nào cả. Mới hôm kia tôi còn gọi anh là Lâm và xem anh như ngày xưa, nhưng hôm nay anh còn cầu hôn, tôi có chút không quen. Xoay nhẹ chiếc nhẫn, vẫn là chiếc nhẫn lúc trước của chúng tôi. Khẽ nhìn trộm tay anh, anh đã mang sẵn chiếc còn lại rồi. Tôi biết làm vậy anh sẽ không vui. Nhưng tôi không thể chấp nhận chuyện kết hôn dễ dàng được.

Sau 10 phút ngồi taxi xe cũng dừng lại. Trên xe chỉ mãi suy nghĩ nên tôi chẳng biết mình đã đi đâu. Anh nói đây là Howey Place rồi dắt tôi đi bộ vào một hẻm nhỏ. Đạp vào những dãy bàn nằm ngay trên đường, logo của nhà hàng rất đặc trưng vì tôi chẳng rõ nó là hình thù gì. Tôi cũng lấy làm hiếu kì, giữa một con phố mua sắm thế này lại xuất hiện một nhà hàng Ý nằm trong một con hẻm nhỏ mà trông có vẻ rất đông khách.

- Ăn sáng không cần phải ăn ở nhà hàng chứ anh? Ăn ở nhà bà vẫn ngon mà. – Tôi thăm thò vào tai anh!
- Ăn sáng phải dùng hoành vó cả ở đây ngon, anh ăn qua rồi! – Anh xoa đầu tôi, cũng giả vờ thì thăm thò với tôi. – Ở đây rất nổi tiếng đấy người đẹp!

Tôi bĩu môi. Mặc kệ anh, nếu anh muốn tôi sẽ ăn cho anh tán gia bại sản. Khi này tôi có thấy được David Jones chuốt hệ thống cửa hàng bách hóa của Úc ăn xong lại rủ anh đi mua sắm vậy. Anh hỏi tôi muốn ăn ở trong hay ở ngoài, tôi bảo anh ở đâu cũng được. Trông nhà hàng này rất đặc biệt mà tôi lại cực kì hứng thú với những thứ đặc biệt.

Vừa chọn được chỗ ngồi ưng ý, một cô phục vụ đã nhanh chóng đến bàn chúng tôi. Phải nói là cô ấy rất chuyên nghiệp, từng động tác, cử chỉ, ngay cả khuôn mặt lúc nào cũng cười.

- Em ăn gì?
- Em có biết đâu, ăn lần đầu mà. Anh ăn gì em ăn đó. – Tôi le lưỡi, nói với anh bằng tiếng Việt.
- Two omelette with ham and mozzarella. – Anh nói với người phục vụ, rồi lại hỏi tôi. – Drink?
- Espresso and hot chocolate. – Tôi gọi luôn cả phần của anh và thấy anh cười với tôi. Ở đây không có yogurt thì phải gọi món khác thay vậy.
- Mozzarella là gì hả anh? – Đợi cô phục vụ vừa đi tôi liền hỏi anh.
- Phô mát của Ý, anh thường ăn món đó.
- Anh thường đến đây lắm ă?
- Không nhiều. Anh đi với khách là chính.
- Dạ.

Nhanh chóng món ăn của chúng tôi được dọn ra. Phải công nhận phục vụ ở đây rất chuyên nghiệp rất nhanh chóng. Chưa quá 5 phút mà đã nấu xong trong khi trong quán rất đông khách. Lần này mang ra cho chúng tôi là một anh chàng đẹp trai.

- Thank you! - Khi anh ta vừa đặt món xuống bàn tôi liền nói với anh ấy.
- It's my pleasure. You are so beautiful. – Anh ấy mỉm cười đáp tôi. – Enjoy your meal!

Và tất nhiên sau khi anh kia bỏ đi thì tôi liền nhận được ánh mắt đầy sát khí của ai khí. Tôi cười trừ, hắng giọng:

- Ăn ngon, anh chàng đẹp trai! Em đói lắm rồi!
- Em giỏi nhỉ? – Anh véo mũi tôi. – Lần sau đừng có tùy tiện mà cởi mở với người kia thế, khi trước lạnh lùng với anh bao nhiêu!
- Em biết rồi mà, quen mòn ă! Lịch sự tối thiểu mà anh! – Tôi liền dùng nĩa ăn thử một miếng. – Ngon lắm anh ơi! Ăn mau em dắt đi mua sắm!
- Anh dắt em đi! – Anh tranh lại.
- Được rồi ăn mau đi, em đói lắm đây! Chắc phải ăn hai suất quá anh ă!
- Ăn từ từ!

Ở đây không những món ăn ngon mà đến cả đồ uống cũng ngon vậy. Tôi xin anh nếm thử Espresso của anh cũng rất ngon. Chẳng hiểu sao anh cũng đòi nếm lại chocolate của tôi nữa. Đàn ông có ai ghiền chocolate đâu cơ chứ. Ăn uống xong chúng tôi thanh toán tiền rồi đi bộ ra khỏi hẻm. Vì hôm nay đặc biệt nên tôi cũng muốn làm điều gì đó đặc biệt. Thấy David Jones ngay phía trước tôi liền kéo tay anh chạy nhanh về đó.

- Cẩn thận kéo ngã! – Anh ôn tồn nhắc nhở.
- Em biết rồi mà! Đi nhanh nào anh! – Tôi nắm chặt tay anh hơn đồng thời tăng tốc độ.

Vừa vào cửa tôi đã kéo anh lên tầng bán đồ cho nam. Lựa mãi chọn mãi cũng chọn được cho anh một chiếc sơ mi màu xanh lá nhạt. Anh thì mặc sơ mi thì đẹp khỏi phải chê. Tôi chưa tặng anh cái áo nào cả nên bây giờ nhất định phải mua cho anh. Đưa cho anh rồi tôi liền giục anh vào thay.

Đến khi anh ra thì tôi hối hận quá mức. Hối hận mình không để giành nhiều tiền hơn để mua cho anh, hối hận không mua sớm cho anh.

- Đẹp lắm anh! Em mua cho anh! He he.
- Chắc không? Anh thấy, giá không rẻ với em nhé! – Anh sờ cằm nhìn tôi nghi hoặc.
- Thật á? Em chưa xem! Đâu đưa em xem! – Nói xong tôi cầm móc ở phía trước áo anh. – Oái! Dữ vậy!

- Anh bảo rồi, em thấy anh mặc đẹp à? Vậy để anh thanh toán.
- Không được, để em, em trả được. Đồng hồ mắc tiền kia em còn mua được, cái này ... cũng không mắc lắm. – Tôi nặn ra nụ cười đau khổ.
- Để anh thanh toán cho! – Anh lại xoa đầu tôi.
- Không được, em muốn mua áo cho chồng em, anh không chịu em giận thật đấy! – Tôi nguýt người kia.
- Hả? Em ... em nói gì? Anh muốn nghe lại ... – Anh sững sốt nhìn tôi.
- Cởi mau ra nào, em đi thanh toán! – Tôi đẩy anh lại phòng thay quần áo.

Từ lúc anh ra khỏi phòng thay đồ thì cứ cười như một tên ngốc vậy. Nhưng thấy anh vậy lòng tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Giờ phút này tôi thực sự cảm thấy rằng, nếu anh hạnh phúc thì tôi cũng sẽ hạnh phúc. Anh hy sinh vì tôi quá nhiều, nếu tôi còn ngang bướng nữa thì có lẽ sẽ khiến anh thêm đau khổ.

- Anh cũng muốn mua cho em! – Anh nắm tay tôi ra khỏi cửa hàng.
- Không cần mà, ở nhà em có đầy, anh mua cũng nhiều lắm rồi! – Tôi thấy rất lãng phí, chẳng lẽ mỗi lần anh vui lại phung phí như vậy.
- Anh muốn mua áo cho vợ em, em không chịu anh giận thật đấy! – Anh liền nguýt tôi.

Tôi phì cười, béo má anh.

- Ai cho anh bắt chước em!
- Ai cấp anh bắt chước vợ mình nào? – Anh đưa tay cầm lấy hai tay tôi ở trên mặt anh. – Anh yêu em, Lam Anh! – Rồi anh đưa tay tôi lên môi anh và hôn.
- Em cũng yêu anh! ... Long ruồi! – Nói xong, tôi vội bỏ chạy vào cửa hàng thời trang nữ.
- Em dám gọi anh như vậy sao, em chết chắc rồi! – Anh đuổi theo tôi vào trong.

Vào trong tôi ngồi ạch lên bộ salon trong cửa hàng, rồi lựa vài tờ báo để đọc. Tôi chẳng muốn quấy rầy công việc lựa chọn của anh, vì tôi thừa biết người này rất có mắt thẩm mỹ. Chẳng biết người này lựa được gì không mà tôi đọc cả quyển rồi vẫn chưa thấy anh quay lại. Đang định đặt báo xuống rồi qua chỗ anh, thì thấy anh đã xách trên tay một chồng váy áo.

- Thử hết cho anh! – anh chỉ vào chỗ áo quần trên tay.
- Gì ạ? Một đồng này luôn á?
- Ủ, anh nghĩ hợp với em, nên lấy tất cả. – anh thản nhiên nói.
- Ồi, em lười lắm, anh chọn một cái thôi, mấy cái này cũng chẳng rẻ đâu.
- Không sao, em mau vào thay đi.
- Thôi mà, em mệt thật ý, này giờ toàn đi bộ, em lười lắm. Anh chọn một cái đi ... Ở Việt Nam cũng có mấy kiểu này, rẻ hơn nhiều anh ạ! – Tôi ghé sát tai anh nói nhỏ.
- Nhưng anh thấy
- Thôi mà anh, em năn nỉ, giờ em lười thay hết chỗ này lắm lắm. Anh chọn một cái đi! Hi hi!
- Được rồi, cái này! Cái này anh thích nhất, nhưng anh cũng thích mấy cái kia nữa. – Biết ngay anh sẽ lấy ra cái váy màu trắng kia mà.
- Được rồi, em thay ngay đây! – Vọt lẹ chứ không anh này lại mè nheo.

Phải công nhận là anh chọn áo quần rất đẹp, và rất hợp với tôi. Nhưng sao lại cứ phải màu trắng?

- Sao hả em? Anh thấy rất đẹp mà? – Anh ở đâu ra đứng ngay sau gương.

- Không, đẹp ạ. Nhưng sao lại màu trắng hả anh? Anh toàn chọn váy trắng cho em, ở Maldives cũng vậy.
- Thì em mặc váy trắng rất đẹp mà.
- Váy màu cũng đẹp vậy ạ! – Tôi bĩu môi.
- Nhưng lần đầu tiên gặp em là em đang mang váy trắng!
- Dạ! - Tôi hôn lên má anh. Vậy mà tôi quên mất, quên rằng anh đã yêu tôi bảy năm.

Khi chúng tôi về nhà thì đã trưa lắm rồi. Có lẽ ông đã cùng bà đi chợ thế nên chẳng có ai ở nhà cả. Tôi ngồi bệt ngay sau nhà, ngắm vườn hoa của ông. Đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì có người ngồi ngay sau và vươn tay ôm lấy tôi.

- Không ngủ trưa à? Ngồi đây nắng! – Người đó nhẹ nhàng nói với tôi.
- Em chưa muốn ngủ. Anh không đi ngủ đi. Tối nay có phải làm gì không ạ?
- Không em, tối nay anh muốn mở tiệc, mời cả John. Thông báo cho ông bà chuyện chúng ta nhé?
- Dạ! – Tôi mỉm cười, cầm tay trái mang nhẫn của anh lên rồi hôn vào chiếc nhẫn.
- ...
- Long à, có lẽ khi sáng em làm anh buồn, nhưng em vẫn chưa tin được. Mọi chuyện cứ như mơ vậy. Thực sự không phải là em từ chối chỉ là em chưa thể dễ dàng chấp nhận được. Chỉ mới bốn tháng, em không tự tin. Em vẫn chưa thể quên được chuyện con chúng ta ...
- Anh xin lỗi. – Anh ôm chặt tôi hơn, và đưa một tay xoa bụng tôi.
- Không phải lỗi tại anh! Nghe em nói này! – Tôi xoay người lại và cầm tay anh. – Dù gì thì em cũng chỉ yêu anh, nên đừng thúc giục chuyện kết hôn được không? Dù kết hôn hay không chúng ta vẫn yêu nhau, phải không anh?
- Anh biết anh không nên hối em, nhưng anh sợ. Anh sợ một ngày nào đó em lại rời bỏ anh. Anh ...
- Anh chưa nói hết câu, tôi đã đặt nhẹ môi mình lên bờ môi anh.
- Em sẽ không thể, em hứa với anh, được không? Hãy cho em thời gian, để em sẵn sàng, được không anh? Tay em vẫn mang chiếc nhẫn này mà!
- Được rồi! Đừng bỏ anh, chỉ cần đừng xa anh. – Anh vội ôm chặt lấy tôi.

Tôi mỉm cười rồi ôm anh. Tôi không hiểu mình có sức hút gì mà khiến anh một người luôn tự tin và thành công trong mọi chuyện lại như thế này. Một người mạnh mẽ như anh lại luôn run rẩy khi đối mặt với tôi. Chắc chắn chẳng thể nói anh hãy yêu tôi ít đi một ít, mà phải yêu anh nhiều hơn anh yêu tôi kia mới có thể cho anh cảm giác an toàn, để anh biết rằng trên đời này chẳng ai, chẳng có gì có thể khiến tôi rời khỏi anh cả.

- Về Việt Nam với anh được không? – Anh vuốt lưng nhẹ nhàng hỏi tôi.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20 : TRỞ VỀ.

- Về nước với anh đi?

- Oa ... em buồn ngủ quá! – Tôi giả vờ ngáp rồi hôn má anh một cái. – Em đi ngủ đây! Ngủ trưa rất quan trọng!

- Không được tránh anh! – Anh kéo tay tôi về, đặt tôi ngồi vào trong lòng anh. – Vì sao em không muốn về?

- ...

- Chúng ta không còn gì vướng bận nữa, em không cần phải trốn anh nữa. – Anh vuốt tóc tôi hôn nhẹ.

- Không phải là chuyện của chúng ta. – Tôi nhỏ giọng.

- ... – Anh im lặng.

- Anh biết mà, em chưa sẵn sàng, ở Việt Nam, còn có anh ấy. – giọng tôi mỗi lúc một nhỏ.

- Lam Anh, em có tin anh không?

Em tin, em biết chuyện của Quân không liên quan đến anh. – Tôi tin Long sẽ không làm gì có lỗi với Quân. Tôi chắc chắn điều đó. – Nhưng mà ... thực sự em không thể thoải mái được, em có lỗi với anh ấy.

- Cô bé ngọc, em phải hạnh phúc cậu ta mới vui vẻ được. Lam Anh ...

- Dạ?

- Nếu Quân còn sống em có yêu anh không?

Thực sự với câu của anh tôi đã có câu trả lời trong lòng. Người tôi yêu từ lúc đầu đã là anh, dù anh không biết, dù đã có lúc có lẽ tôi yêu Quân, nhưng sau cùng người tôi yêu vẫn là anh. Với Quân tôi cảm thấy bản thân mình thật có lỗi, anh dùng một đời người để yêu tôi. Nhưng hơn ba năm chúng tôi quen nhau, tôi chỉ ... yêu anh trong vài tháng. Nhưng cái chính là anh không tự tin và điều này khiến tôi có chút đau lòng.

- Hi! – Tôi xoa đầu anh. – Em không biết, tùy anh nghĩ. Anh muốn thế nào sẽ thế ấy, em đi ngủ đây!

Dứt câu tôi thảng vào phòng mình. Vừa xoay người đang định đóng cửa thì cửa bị đẩy nhẹ vào trong.

- Anh đi ngủ đi! Em ngủ đây! Tạm biệt! – Tôi hôn má anh.

- Anh cũng đi ngủ mà!

- Dạ! Ngủ ngon! – Tôi muốn kéo cửa về.

- Anh cũng ngủ!

- Dạ! Thì đi ngủ đi anh! – Tôi cau mày nhìn anh.

- Anh cũng ngủ ở đây! Hi hi. – Mặt anh lúc này vô cùng gian xảo.

- Em không ... – Tôi chưa kịp nói xong thì đã bị người kia bế bổng. – Á, bỏ em xuống!

- Ngủ nào, anh sáng nay phải dậy sớm tìm em đấy! – Anh bế tôi đặt trên giường rồi cũng nằm bên cạnh ôm chặt tôi.

- Anh về phòng anh đi, có anh em không ngủ được. – Tôi khổ sở nói.

- Em nở bỏ anh cô đơn sao? – Anh kia bày ra vẻ tội nghiệp.

- Nhưng mà ...

- Không nhưng gì hết! – Anh hôn nhẹ môi tôi. – Ngủ!

Người này không biết là anh ấy rất ảnh hưởng đến tôi sao. Anh nằm bên cạnh thế này sao tôi có thể ngủ được. Không phải là lần đầu tiên chúng tôi nằm bên nhau, nhưng lần này thì khác nên tôi có chút ngại ngùng. Tôi đỏ khóc đỏ cười, tên này ngủ rồi mà tay vẫn siết chặt thế kia, muốn cự quậy cũng không được.

Khó ngủ quá đi mất! Trông tên kia ngủ ngon thế kia thì tôi tức giận. Vì sao anh có thể thản nhiên thế kia mà tim tôi lại đập nhanh không ngừng được thế này? Nhưng phải nói là anh rất đẹp trai. Nếu lúc trước với tôi đây là vẻ đẹp lạnh lùng, đáng sợ, thì lúc này thì anh đẹp ấm áp và đáng yêu. Tôi chưa bao giờ ngắm anh

ngủ như lúc này cả. Bàn tay không an phận nhanh chóng mò mẫm trên mặt anh. Ngón tay tôi di chuyển, di chuyển từng nét một trên mặt anh. Mắt, mũi, miệng đều đẹp! Đáng ghét! Da tên này còn đẹp hơn tôi. Trắng trẻo, mịn màng. Tôi buồn cười, có lẽ dùng những tính từ kia mà tả anh thế nào cũng bị anh gõ sừng đầu. Tôi ghét, tôi ganh tị, chỉ có một cách để thỏa nỗi ganh tị kia mà thôi.

- Á! Em định ám sát chồng em đấy à! – Haha, giọng anh hét lên như lợn bị cắt tiết!
- Ai cho anh đẹp thế? – Tôi nghiêm mặt.
- Gì nữa đây? – Anh mắt nhắm mắt mở nhìn tôi, giọng còn ngái ngủ.
- Em bảo anh đẹp trai quá mức cần thiết! – Tôi nhả mặt véo mạnh má anh!
- A a a ... đau! Đau em! – Anh giữ chặt tay tôi.
- Da trắng, thậm chí còn mịn hơn da em, em ghét, em ganh tị! – Tôi càng nói càng ganh tị, càng ganh tị càng véo anh mạnh hơn.
- Anh có biết đâu! Đau anh thật mà! Đẹp trai lắm hả em?
- Xì ! – Tôi bĩu môi. – Hồng nhan họa thủy anh nghe chưa? Đẹp chỉ được cái gây tai họa khắp nơi!
- Anh không nghĩ mình đẹp trai vậy đâu! Sao có người gặp anh ba lần vẫn không nhớ ra nhỉ? Anh còn tưởng mình không có sức hút với người đó đấy!
- Hi! Xấu hổ quá! Nhưng mà may là sức hút của anh em không bị ảnh hưởng, nếu không đã phải khổ sớm rồi! – Tôi nhẹ nhàng xoa hai bên má anh.
- Em càng ngày càng gan nhỉ! Ý em là bây giờ em khổ lắm sao? – Anh giả vờ nghiêm mặt.
- Em tự hỏi, từ trước đến nay sao em chưa thấy người yêu anh nhỉ? Với khuôn mặt trắng trẻo, đáng yêu này thì em không tin không có người nào thích anh! Nói! – Tôi cũng giả vờ nghiêm túc.
- Ờ ... – Trong mắt anh có một tia kì lạ, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. – Không có ai cả. Chỉ có em mới thấy anh đáng thương mà yêu thôi!

Tối hôm ấy, như Long đã nói, chúng tôi mở tiệc với ông bà Smith, đồng thời cũng nhắc nhở John mang bạn gái về. Đêm đó, bàn ăn đông người, mọi người trong nhà ai cũng rất vui. Khi Long nói về chuyện chúng tôi thì trong nhà chẳng có ai ngạc nhiên cả dường như cũng chỉ thông báo cho ông bà cho phải phép. Ngược lại thì mọi người rất vui về chuyện của John và Elisa. Anh ấy chưa bao giờ mang Elisa về ra mắt ông bà cả. Theo anh nói, thì tôi là người rất may mắn mới có cơ hội “duyet” người yêu anh. Vui hơn cả là hai anh chị còn thông báo lễ kết hôn trong ba tháng tới vì hai người đã có em bé.

Bà nói hôm nay là ngày vui nhất của bà. John cũng đã có gia đình riêng của mình và tôi cũng đã có hạnh phúc của riêng tôi. Bà nắm tay tôi và chúc phúc tôi. Tôi ôm chầm bà và hôn bà. “Bà ạ, cháu rất may mắn khi gặp được bà!”

Cuộc sống của tôi trở lại quỹ đạo bình thường. Ban vẫn làm việc cho công ty John. Bây giờ văn phòng đã bắt đầu xây sửa nên ban ngày tôi phải đến chỗ John để giám sát công việc. Long vẫn đi đi về về giữa Mỹ, Việt Nam và Úc. Tuy đã biết bao lần bảo anh không cần phải vậy, anh cứ an tâm làm việc không cần phải qua chỗ tôi. Biết xa anh sẽ buồn lắm nhưng tôi lo lắng cho anh, anh như vậy sẽ kiệt sức.

Tôi đã từng thử bàn với anh việc ba tháng một lần qua Úc nhưng anh không đồng ý. Sau lần đó anh cũng không hỏi tôi về việc về nước. Nhưng tôi đã hứa với mẹ Tết sẽ về thăm nhà nên tôi vẫn muốn ở Úc lâu hơn một chút nữa.

Long bảo sắp tới anh được kì nghỉ hai tuần nên muốn đưa tôi đi du lịch. Lúc anh hỏi tôi muốn đi đâu thì nhìn chiếc váy màu hồng của mình tôi liền nói với anh là đi Pháp. Tôi muốn đi thăm một người.

- Vì sao lại chọn Marseille? – Trên máy bay anh nắm tay tôi hỏi nhỏ. – Em không muốn đi Paris à?
- Không phải ạ, em muốn đến thăm một người bạn!
- Bạn ư? Em có bạn người Pháp à?

- Dạ!
- Nam hay nữ?
- Phì ... Anh quan tâm sao? – Trông anh rất buồn cười.
- Ủ, anh quan tâm!
- Được rồi mà, nữ anh ạ. Bà ấy là người đầu tiên em quen ở St Kilda và bà ấy cũng tặng em một chiếc váy nữa. Em gặp bà ở khách sạn, và làm hướng dẫn viên cho bà vài ngày.
- Anh quan tâm lắm đấy, Lam Anh! – Anh thở dài. – Vì sao em biết tiếng Pháp?
- Chẳng sao cả ạ, em tự học. Cuối cùng cũng thấy hữu dụng. Bây giờ nó lại giúp em kiếm tiền! – Ý tôi là công việc của John.
- Ủ, em giỏi lắm! Bà ấy tên gì? Sống ở đâu?
- Bà ấy là Génie, em có địa chỉ đây! 35 Rue Nationale.
- Được rồi, đáp máy bay anh sẽ đặt phòng khách sạn.

Bước ra khỏi phi trường, hít sâu thở dài, không khí ở Pháp tuy lạnh nhưng lại rất khoáng đãng. Tôi quay đầu lại nhìn sân bay. Marseille Provence – Sân bay lớn thứ tư của Pháp. Đang đứng đợi thì một chiếc taxi đỗ trước mặt tôi. Anh bước xuống xe, liền cởi áo lạnh của mình mang vào cho tôi.

- Lạnh không em? Đi thôi nào. Chúng ta đến khách sạn trước rồi hôm sau đi thăm bạn em nhé.

Anh nắm tay tôi vào taxi. Anh lúc nào cũng chu đáo như vậy.

Anh bảo tài xế đưa chúng tôi đến khách sạn Mercure Marseille Centre, một khách sạn bốn sao nằm trên đường Rue Neuve Saint Martin. Tôi hỏi anh sao lại ở khách sạn bốn sao, như vậy rất lãng phí. Anh bảo đằng nào cũng là du lịch, vả lại cũng gần địa chỉ của bà Génie, thế nên tôi mới miễn cưỡng nghe theo anh.

Sau 40 phút cuối cùng cũng đến nơi. Mấy ngày rong rã ngồi máy bay, tôi mệt mỏi kinh khủng. Anh có vẻ lại mệt hơn, suốt chặng bay anh toàn giải quyết công việc công ty. Tuy rất xót cho anh, nhưng tôi chẳng thể giúp gì cho anh được. Chỉ biết mỉm cười, động viên anh, đôi lúc lại giúp anh mát-xa.

Vừa vào được phòng khách sạn, chúng tôi đã lăn ra ngủ đến sáng hôm sau. Vì ngủ nhiều nên khi vừa tỉnh lại tôi rất tỉnh táo. Khách sạn trang trí rất đẹp, đẹp như ở Cosmopolitan vậy. Màu trắng, tím chủ đạo. Trước cửa sổ, có để một bàn trà nhỏ. Trên bàn đặt một lọ hoa oải hương thơm thoang thoảng. Tôi đứng dậy, kéo rèm cửa màu tím, ánh nắng liền lọt vào phòng. Tuy rất lạnh nhưng vẫn có nắng. Khí hậu thế này tôi rất thích. Nghe đằng sau có tiếng động, tôi liền quay ra sau.

- Đánh thức anh à?
- Không có! Lại đây với anh!

Tôi đến gần anh, anh liền kéo tôi ngồi lên giường rồi ôm tôi vào lòng. Anh chẳng nói gì nên tôi cũng im lặng. Anh cứ vậy ôm tôi rất lâu, tôi tò mò hỏi anh:

- Sao vậy anh?
- Không có gì, Lam Anh về Việt Nam với anh được không? Anh không muốn xa em. – Tôi nghe trong giọng anh có một chút lo lắng, nhưng đến tột cùng là anh lo lắng cái gì tôi thực sự không biết.
- Em sẽ không xa anh! Dậy thôi, chúng ta ăn sáng rồi đi thăm bà Génie nào anh. – Tôi bật dậy đẩy anh vào nhà tắm.

Sau đó tôi theo anh xuống nhà ăn của khách sạn. Khách sạn ở đây phục vụ ăn sáng theo kiểu buffet nên có rất nhiều món ăn ngon để lựa chọn. Ăn sáng như thế này thực sự là quá hoành tráng.

Chúng tôi ăn xong thì đón taxi và đến địa chỉ của bà. Khi đến nơi thì không có ai ở nhà. Vẫn là một căn nhà màu trắng xung quanh được trồng rất nhiều hoa hồng trắng. Có lẽ nếu thêm một chiếc xích đu đủ màu nữa thì ngôi nhà này sẽ giống nhà ông Ryan. Điều khác biệt lớn nhất giữa vườn hoa của ông và vườn hoa ở

đây là hoa ở đây toàn bộ héo tàn. Tôi không hiểu, nếu bà Génie đã trồng hoa thì chắc hẳn phải chăm sóc chúng. Chẳng lẽ bà đã đi đâu du lịch?

Thấy chúng tôi chuẩn bị rời đi thì một bà hàng xóm nhà bên cạnh chạy đến hỏi thăm.

- Anh chị tìm bà Génie à?
- Dạ, bà biết bà ấy đi đâu rồi không ạ?
- Bà ấy ... – Người đó nhìn tôi ngập ngừng. – Bà ấy mất cách đây một tháng rồi, cô gái ạ!

Trên xe tôi chẳng thể nghĩ gì cả. Chỉ chăm chăm vào con đường mà xe đang chạy, Rue Saint Pierre. Có lẽ con đường này sẽ dẫn tôi đi đến gặp người bạn của tôi. Người phụ nữ người Pháp hiền hậu, người bà tặng tôi một chiếc váy màu hồng, người đã bảo tôi nhất định sẽ hạnh phúc. Và bây giờ, lúc này đây, tôi rất hạnh phúc thì bà đã không còn ở trên đời nữa. Tôi muốn đưa Long đến gặp bà, nói với bà rằng, “Thưa bà, anh ấy là hạnh phúc của cháu!”. Tôi càng đau lòng hơn khi biết được bà trước giờ chỉ sống có một mình. Bà không có chồng, cũng chẳng có con cái. Công việc của bà là chăm sóc và bán hoa. Bà hàng xóm còn nói cho tôi biết, bà kiếm tiền chỉ để làm từ thiện và lần vừa rồi và đã đi đến Melbourne du lịch.

Bà đã từng bảo với tôi là bà rất hạnh phúc, rất hài lòng với cuộc sống của bà. Có lẽ công việc của bà khiến bà hạnh phúc, có lẽ làm từ thiện khiến bà hạnh phúc dù bên cạnh bà chẳng có lấy một người thân. Bất giác tôi quay sang nhìn Long. Anh là hạnh phúc của tôi, nếu mất anh, liệu tôi còn hạnh phúc?

Tôi ôm chầm lấy anh và nước mắt bắt đầu giàn giụa.

- Long, em sợ. Nếu không có anh, em cũng sẽ không sống được, em sẽ chết mất. Đừng bỏ em được không?
- Ngốc ạ ! – Anh vuốt nhẹ lưng tôi. – Đừng khóc, anh sẽ luôn ở bên em. Nín nào!
- Génie bảo bà ấy rất hạnh phúc anh ạ. Em nghĩ bà đã tìm thấy hạnh phúc riêng cho cuộc đời cô đơn của mình. Ở St Kilda bà đã chúc em hạnh phúc, và em nghĩ em đã tìm được hạnh phúc của em rồi. Anh, anh chính là hạnh phúc của em! – Tôi khóc lớn hơn và ôm chặt lấy anh hơn.
- Em cũng là hạnh phúc của anh! – Anh có hơi run run. – Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau. Đừng khóc nữa! Ngoan, nghe anh nào!

Nghĩa trang Cimetière Israélite de la Timone. Đây là lần thứ hai tôi đến nghĩa trang. Tuy lần này đến viếng một người quen không lâu nhưng tôi lại có cảm giác rất thân thiết. Tôi run rẩy nắm chặt tay anh tiến vào trong. Tôi thầm cảm ơn những người đã giúp bà chôn cất, có lẽ bà không có một mình.

Đứng trước mộ bà, những hình ảnh về bà, những kí ức riêng của chúng tôi ở St Kilda lần lượt hiện bà. Một cụ bà vô cùng phúc hậu mỉm cười. Génie – tên của bà có nghĩa là thiên thần. Đúng vậy! Bà sẽ mãi là một thiên thần trong lòng tất cả mọi người.

Tôi chẳng nhớ anh đã làm thế nào để đưa tôi ra khỏi nghĩa trang, nhưng tôi nhớ là mình đã gục trên mộ của bà mà khóc. Lúc đó, tôi đột nhiên nhớ đến bố mẹ, nhớ đến Quân, Lan, Quỳnh, gia đình Smith, nhớ bà Génie và tôi còn nhớ cả Long nữa. Mặc dù anh đứng ngay bên cạnh tôi, nắm chặt tay tôi để tôi yên lặng mà khóc nhưng tôi vẫn nhớ đến anh. Tim tôi bỗng đau nhói, tôi nhìn anh. Cảm giác không bình thường, một cảm giác bất an trỗi dậy trong lòng. Tôi siết chặt tay anh, tuy không biết đó là cảm giác gì nhưng tim tôi vô cùng đau đớn.

Ngồi trên xe tôi chẳng còn khóc nữa, chỉ ôm chặt anh, càng lúc càng chặt. Tôi khó chịu nhưng không biết xuất phát từ đâu. Có lẽ anh cũng cảm nhận được tôi run rẩy nên cũng ôm chặt lấy tôi mà không nói tiếng nào. Lúc gần về đến khách sạn, chợt anh hỏi tôi:

- Về nước với anh nhé?

- Dạ! Em sẽ về với anh.

21. Chương 21

Chương 21: Sóng gió

Biết chuyện của bà Génie tôi chẳng còn tâm trạng để tiếp tục du lịch ở Marsellie nữa. Từ lúc ở nghĩa trang về tôi chẳng nói một lời nào cả. Tôi chỉ lẳng lặng lên giường rồi nhắm mắt. Nếu tôi kể cho anh về những gì chiều nay tôi lo lắng không biết anh có nghĩ gì không. Chắc anh lại bảo tôi nghĩ nhiều nên tôi cũng giữ kín trong lòng. Lúc này, có một cánh tay ôm qua bụng tôi từ phía sau. - Không ăn tối hả em? - Anh vén tóc tôi sang một bên và hỏi. - ... - Tôi lắc đầu. - Em sao vậy? - Anh xoay người tôi lại. - Còn buồn chuyện bà Génie à? Ai rồi cũng sẽ vậy mà em. - ... - Tôi gật đầu. - Vì sao lại đồng ý về với anh? - Vì sao anh lại muốn em về? - Tôi ngược lên nhìn anh và tất nhiên ánh mắt kia không tự nhiên. - Trước giờ anh vẫn muốn em về mà? - Anh nhắm chặt mắt và siết chặt tôi hơn. - Vì anh muốn nên em sẽ về. Em ngủ đây. Ngủ ngon! - Tôi hôn lên trán anh. - Em không ăn tối thì anh cũng không ăn luôn. Thôi thì ngủ sớm nào! - Anh kéo chăn rồi ôm tôi vào lòng. Tôi thực sự cũng không biết mình đang lo lắng cái gì và buồn bã chuyện gì. Chuyện bà Génie mất cũng không thực sự ảnh hưởng tới tôi lắm nhưng tôi vui vẻ như thường được. Thực sự không muốn anh bỏ ăn tối, nhưng tôi không tài nào ăn được, mà anh thì lại rất cố chấp thì tôi đành để anh nhịn vậy. Tôi không tin vào giác quan thứ sáu của mình lắm nhưng lần này không hiểu sao tôi lại cảm giác được rõ ràng như vậy. Nhìn anh nhắm mắt nhưng vẫn ôm chặt tôi thể này tôi chợt mỉm cười. Có lẽ tôi nên tin rằng, dù gì xảy ra thì anh sẽ vẫn đứng về phía tôi và bảo vệ tôi. Vì chuyện đi đã bị thay đổi ngoài ý muốn nên khi về nhà, ông bà Smith rất ngạc nhiên. Tôi thấy ông bà liên chạy đến ôm hai người. Tôi không thân với bà Génie lắm nhưng khi biết bà mất tôi lại vô cùng xót xa. Tôi không dám nghĩ đến một ngày nào đó không được gặp ông bà nữa. Trước khi gặp lại Long tôi đã có ý định định cư ở đây, sống với ông bà, và làm việc ở đây. Nếu có thể được đưa bố mẹ qua cùng, nhưng tôi biết mình không đủ khả năng, nên cũng đã tính việc hằng năm về thăm bố mẹ. Nhưng tôi đã đồng ý với Long rằng sẽ về nước với anh và điều đó đồng nghĩa tôi sẽ xa rời ông bà, xa rời gia đình thứ hai của mình. - Cháu sẽ về Việt Nam bà ạ! - Tôi kéo bà ra xích đu và tựa đầu lên vai bà. - Cháu suy nghĩ kĩ rồi à? - Bà ạ, cháu sẽ sang đây thăm bà và cả nhà ta thường xuyên bà ạ. Nếu có dịp bà cũng sang thăm cháu và gia đình cháu đi ạ. Nhất định bà sẽ thích bố mẹ cháu! - Ừ, bà cứ tưởng đến tết âm lịch cháu mới về chứ? - Dạ, Long muốn cháu về với anh ấy. Anh ấy còn có công việc nên cháu không thể để anh ấy cứ sang đây mãi được ạ. Bà ạ, cháu sẽ nhớ bà nhiều lắm đấy! - Ừ, bà cũng vậy. Nhưng cháu đã tìm được hạnh phúc của riêng cháu rồi nên bà không còn lo lắng cho cháu nữa. Cháu phải hạnh phúc, hiểu không? - Dạ. - Cháu phải mạnh mẽ hơn nữa, Anh ạ. Cuộc sống sắp tới có lẽ yên bình nhưng cũng có thể sóng gió, cháu phải mạnh mẽ hơn, phải biết sống independant một chút. Bà tin Long sẽ luôn ở bên cháu và bảo vệ cháu, cậu ấy sẽ chăm sóc tốt cho cháu nên bà không lo một chút nào cả. Tôi cũng lần lượt báo tin cho ông Ryan và John. Ông cũng chỉ xoa đầu và bảo tôi sẽ hạnh phúc. John thì không ngạc nhiên lắm, anh bảo từ khi anh thấy Long thì anh biết tôi sẽ về nước, không ngờ tôi lại quá cứng đầu ở đây thêm được vài tháng. Anh bảo tôi hạnh phúc rồi nên sẽ không chúc gì nữa, chỉ phải hứa với anh sang thăm gia đình anh và Elisa thường xuyên. Anh còn không quên dặn phải đến dự đám cưới của anh. Từ lúc có Long, mọi người đều bảo tôi thực sự đã tìm thấy hạnh phúc của mình và nhất định tôi sẽ hạnh phúc. Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng thực sự anh là hạnh phúc của tôi? Nếu đúng như vậy một ngày nào đó mất anh này? Thì tôi sẽ không còn được hạnh phúc nữa?. Hôm đó ở Pháp về Long đã đặt ngay vé máy bay cho tôi, là năm ngày sau đó. Anh bảo rất muốn về với tôi, nhưng hôm đó công ty có việc nên anh sẽ đón tôi ở sân bay. Năm ngày này Long không ở đây, còn John và Elisa thường xuyên về nhà ăn cơm cùng tôi. Hai người thông báo lại là đợi Elisa sinh em bé xong rồi mới làm đám cưới vì sắp tới John phải đi công tác tại Paris vài tháng. Tôi thấy vậy cũng ổn, đỡ mất công vừa về nước vài tháng lại sang lại. Ở sân bay, bà Beck ôm tôi không nỡ bỏ tay ra. Tôi cũng chẳng biết nói gì với bà nữa. Đêm qua tôi xin ông cho ngủ cùng bà một đêm, tâm sự rất nhiều với bà. Thấy bà khóc, tôi giúp bà lau nước mắt. Tôi chẳng hiểu bình thường như thế này tôi sẽ mau ra nước mắt nhưng lần này thì không, vì tôi cảm giác được có lẽ tôi sẽ sớm quay lại đây. Tôi ôm ông Ryan, ôm John và Elisa. Tôi

vuốt nhẹ bụng chị, và nhớ đến chuyện của mình ngày trước, tôi mỉm cười. Có lẽ đứa trẻ sinh ra sẽ đẹp như John và Elisa. Kéo hành lý vào đến cửa tôi quay đầu vẫn thấy John vẫy tay, ông thì đang ôm bà khóc nức nở. Tôi gạt đầu với John và ông bà rồi đi vào bên trong. Trong phòng chờ, nhìn vé máy bay trên tay, tôi lại cười. Có lẽ anh sẽ rất bất ngờ! ——— Chào đón tôi là không khí ấm nằng của Đà Nẵng. Đây là thành phố của tôi, thành phố mà tôi yêu nhất. Vì tôi về nước không ai biết trước nên cũng chẳng có ai đón cả. Tôi bắt taxi đến ngay công ty anh. KL – tập đoàn điện tử viễn thông đa quốc gia. Tôi quen anh ba năm nhưng chưa từng một lần đặt chân đến công ty anh. Vừa vào bên trong cô tiếp tân đã lịch sự mỉm cười.

- Chị muốn tìm ai? - Tôi muốn tìm anh Long, à tổng giám đốc Long. - Chị có hẹn trước không ạ? - Không chị ạ. - Chị là ...? - Tôi là vợ anh ấy. Thấy cô ấy nhũn mày tôi không hiểu, đám cưới của chúng tôi mặc dù bỏ dở nhưng cô ấy phải biết tôi chứ nhỉ? Chắc hẳn cô ấy là nhân viên mới. Thấy tôi thản nhiên mà nhận Long làm chồng nên cô ấy đưa tôi lên tận phòng anh mặc dù tôi đã bảo với cô ấy là tôi có thể tự lên được. Trong thang máy cô kia vẫn nhìn tôi chằm chằm khiến tôi bật cười. - Chị còn không tin tôi à? Nếu không tin sao dẫn tôi lên tận đây? - Không phải ạ, là vì em nghĩ ... - Đây tôi cho cô xem! - Chưa đợi cô ấy nói xong tôi đã nhanh nhẩu cho cô ấy xem ảnh nền điện thoại tôi. - À xin lỗi chị, em không biết! - Cô ấy nhìn ảnh rồi nhìn tôi một cách khó hiểu. - Không sao, em là nhân viên mới à? - Dạ, em vừa làm được hai tháng. - Ừ, đến đây được rồi, chị tự vào phòng anh ấy cũng được. Cảm ơn em nhé. - Vừa bước ra khỏi thang máy, tôi bảo với cô ấy. - Chị ... - Được rồi, chị biết phòng anh ấy mà. Em tên gì nhỉ? - Em là Ngọc, Bích Ngọc ạ. - Ừ! - tôi mỉm cười với cô ấy. - Cảm ơn Ngọc, lần sau có dịp chị em ta gặp lại. Tôi cũng không để ý nhiều đến thái độ của Ngọc, có lẽ, anh sẽ rất bất ngờ nếu tôi xuất hiện trước mặt anh lúc này. Khi này nói với Ngọc là biết phòng của anh, nhưng thực ra tôi có biết đâu. Trên này rộng thật đấy! Có đủ phòng cả, phòng họp, phòng nước. Thấy rồi, đây chắc chắn là phòng anh. - Ngày mai anh đưa em đi chơi được không? - Một giọng nữ trong trẻo ở trong phòng vang lên. - Không được ngày mai anh bận. - Là giọng anh. - Anh bận làm gì? Em coi lịch của anh rồi. Mai anh rảnh cả mà. Em muốn ở bên anh! - Tôi cười lạnh. - Mai anh ra sân bay đón người. - Đón ai? Là cô ta phải không? - Đúng, anh đi đón Lam Anh. - Lại là cô ấy, thế cô ấy có biết em không? - Em thôi đi, anh nói rồi, nếu em làm gì cô ấy thì đừng trách anh. Anh sắp cưới cô ấy rồi. - Anh! Anh dám ... Có lẽ nội dung này tôi đọc quá nhiều trong tiểu thuyết rồi nên tôi chẳng buồn nghe nữa. Tôi đưa tay gõ cửa, rồi đi vào. Thật là hối hận, không biết câu trước đó là gì, mà bây giờ người phụ nữ kia ôm cánh tay anh. Tôi nhếch môi cười. - Lam Anh, sao em ở đây? - Giọng anh hoảng hốt, đẩy tay người kia ra. Cảnh này cũng thật quen quá. Tôi mong anh ngạc nhiên và anh ngạc nhiên. Nhưng lại chẳng rõ là anh ngạc nhiên vì điều gì nữa. - ... - Không phải ngày mai em mới về sao? Anh không nhớ nhầm mà. - Anh chạy đến bên tôi. - Chào anh! - Thực sự tôi chẳng biết cảm giác lúc này của mình. Mọi chuyện đúng ngoài mong đợi mà. Tôi chẳng biết phải nói gì với anh nữa. Những cảnh ôm ấp mà tôi tưởng tượng cũng chẳng diễn ra. - Một không em? - Anh ôm tôi vào lòng. - Anh nhớ em quá. - Ở đây có người! - Tôi cau mày đẩy anh ra. - Chào cô, tôi là Lam Anh. Vợ của anh ấy! - Tôi quay sang người kia, gạt đầu chào. - À vợ cơ đấy! Chào cô, tôi là Hải Linh. Tôi là bạn anh ấy!

- Em không còn việc gì thì về trước đi! - Anh nói với Hải Linh. Cô kia về cũng được mười phút rồi nhưng tôi vẫn chưa nói với anh câu nào cả. Cứ tưởng là những cảnh gặp mãi trong sách vở này tôi có thể ứng biến tốt thế nhưng chẳng vậy. Nếu nói tôi không tò mò thì không đúng nhưng nếu bảo tôi tò mò thì cũng chẳng phải. Anh yêu tôi, nên tôi tin anh sẽ nói rõ với tôi. Đến lúc này anh mới buông tôi ra, và nhìn tôi. - Em sao vậy? - Không sao ạ, em mệt, vừa về đã đến đây. - Em vừa về đã đến đây tìm anh à? Nhớ anh lắm phải không? Vì sao lại về sớm, muốn anh bất ngờ à? Em không tiếc tiền vé à? Sao không báo anh ra đón? Em đi taxi đến đây à? - Anh vuốt tôi rồi hỏi tôi dồn dập. - Anh muốn em nghệt thở à! Hồi đầu mà nhiều vậy! - Tôi cố gắng tỏ ra bình thường. - Vì nhớ anh em mới về sớm, vì muốn cho anh bất ngờ nên em đã đến đây. Tiền taxi và tiền vé sẽ tính lại với anh sau. Điện thoại chưa mua sim Việt nên chưa gọi anh được. - Ừ nếu biết em muốn về sớm anh đã đặt vé cho em về cùng anh rồi! Nhớ em chết được Lam Anh ạ. - Thì vì anh không đặt mà, nếu anh đặt cũng chẳng có ý kiến gì cả. Anh chưa giải quyết hết việc sao để em về được? - Ừ, dạo này anh bận bù đầu bù cổ! Không có em, anh chẳng tài nào tập trung làm việc được! - Anh thực sự không hiểu câu nói của tôi sao. - Thôi anh ở lại làm việc em về nhà bố mẹ trước nhé? - Anh đưa anh về! - Thôi không cần đâu anh, em quay về thăm bố mẹ, thăm Lan, Quỳnh nữa. Anh giải quyết xong công việc cả đi, rồi mai đưa người ta đi chơi. Anh đang tính cầm áo và chìa khóa xe đưa tôi về nghe câu này thì dừng lại nhìn tôi. Ngốc thật, tôi đúng là phụ nữ. Dù muốn để anh tự nói nhưng vẫn xấu tính như vậy. - Khi này em nghe được

gì? - Có gì cho em nghe hả anh? - Tôi chớp mắt nhìn anh. - Mai anh không tính đưa em đi chơi à? - À ... Có chứ! Anh làm việc vì ai? Chỉ để cả ngày mai rảnh đi cùng em thôi. - Dạ, vậy anh làm đi rồi mai đưa em đi. Phải làm cho xong đây, mai em không muốn đợi anh tan làm đâu! - Để anh đưa về! - Thôi không cần đâu mà, em về được mà. Em đi bốn tháng chứ phải bốn năm đâu, em nhớ đường mà. Em về thăm bố mẹ trước rồi đi chơi cùng Lan, Quỳnh nữa mà. - Chơi cái gì mà chơi, em mới đi xa về nên lo mà đi nghỉ đi! - Anh đến bên tôi, hôn trán tôi. - Dạ, tối nay em ngủ nhà bố mẹ nhé. - Tôi nhìn anh lo ngại. - Lâu rồi em không gặp ông bà, có lẽ có rất nhiều việc để kể với ông bà. - Ừ được rồi, có vợ cũng vẫn phải ngủ một mình. - Anh không vui vẻ nói. - Anh không biết đâu, mai là phải về nhà, ngủ với anh! - Được rồi mà! - Nhìn anh như vậy tôi có chút buồn cười, liền đưa tay lên xoa đầu anh. - Dám xoa đầu anh hả? - Anh gõ nhẹ vào đầu tôi. Ngay sau đó tôi nhón chân lên hôn anh. Tôi hy vọng nụ hôn này giúp tôi lấy lại cảm giác bình ổn khi ở bên anh như lúc trước. Ngay lập tức anh đáp lại tôi một nụ hôn thật sâu. Kì kèo mãi mới ra được khỏi công ty anh. Anh còn xuống tiễn tôi tận cửa. Anh như vậy làm tôi nhớ đến những ngày tháng chúng tôi ở Melbourne. Nhưng có lẽ những tháng ngày yêu nhau vô lo vô âu thế kia sẽ chẳng còn nữa. Nhìn cô gái đứng ở bên kia đường tôi cười khổ. Chẳng lẽ tình yêu nào cũng phải gặp sóng gió sao? - Anh ấy cũng thường gọi Yogurt giống như cô vậy! - Vậy sao? - Nhìn cốc Yogurt trên bàn tôi cảm thấy buồn cười. - Sao cô về sớm vậy? Tôi còn tưởng cô muốn đi luôn. - Hình như tôi không biết cô? - Ừ, làm sao mà cô biết được. Chúng tôi ở bên nhau cô cũng có biết đâu. Nhìn nụ cười đắc ý của cô ta, tuy chưa bao giờ gặp cô ta trước đây nhưng nụ cười này thì quen quá. Có lẽ kiểu cười kia được tả quá chi tiết trong những cuốn sách tình yêu tôi đọc. Chủ ngữ “chúng tôi” trong câu nói của cô ta tôi cũng chẳng muốn biết là gồm những ai. Không phải tôi không tin cô ấy, mà là tôi tin Long. - Chuyện của cô và bạn trai cô tất nhiên tôi không thể nào biết được rồi! Cô tìm gặp tôi có việc gì không? - Tôi chỉ thắc mắc một số chuyện và muốn thông báo cho cô một vài chuyện thôi. - Chuyện cô thắc mắc nếu có liên quan đến tôi thì nề tình cô là bạn của chồng tôi tôi có thể giúp cô giải đáp. Còn chuyện cô muốn thông báo, xin lỗi, tôi thực sự không muốn nghe. - Cô không muốn nghe, hay là không dám nghe? - Cô ta nhìn tôi với ánh mắt thách thức. - Tùy cô nghĩ sao cũng được. Cô có thắc mắc gì? - Sao cô lại về nước sớm vậy? - À! Anh ấy muốn tôi về! - Lam Anh! Cô đã quên lí do cô bỏ chạy khỏi đám cưới rồi à?

22. Chương 22

CHƯƠNG 22: Tin tưởng

Cũng đã rất lâu kể từ lần đầu tiên tôi đến nơi này. Lần này thì mọi chuyện có lẽ dễ dàng chấp nhận hơn. Quang cảnh xung quanh cũng không đáng sợ như lần đầu tôi đến.

Đặt một bó hoa xuống phần mộ của anh và lau sạch bụi trên tấm ảnh của anh.

“Anh có khỏe không? Em là Lam Anh đây. Xin lỗi đã lâu rồi em không đến thăm anh. Em đã từng nghĩ ông trời rất không công bằng với em. Em đã làm gì sai để em mất anh và mất cả tình yêu của mình. Em từng nghĩ mình không sai khi vì anh đồng ý với Long. Nhưng em không biết được từ giờ phút em đồng ý đó có bao nhiêu người đau khổ. Em từng nghĩ chỉ cần em hy sinh thì anh sẽ được bình an nhưng có lẽ không phải vậy, đúng không anh?”

Xin lỗi anh, em đã yêu Long, em không thể không chế tình cảm của mình. Ở bên anh ấy em cảm thấy được hạnh phúc. Nhưng càng ở bên anh ấy em lại càng thấy bất an. Có lẽ em ích kỉ nhưng em thực sự sợ mất Long. Cứ tưởng rằng tình yêu của em cuối cùng cũng thành toàn nhưng tất cả chỉ là mới bắt đầu, đúng không anh?

Xin hãy phù hộ em, cho em niềm tin, sự mạnh mẽ để em có thể tiếp tục tình yêu mình!”

Nhìn khuôn mặt hiền lành của anh trên tấm kia lạnh lẽo kia, tôi nhớ đến một người con trai đã cùng đợi tôi trước cổng trường suốt gần một năm, người con trai ngày nào cũng xuất hiện trong khoa chúng tôi nhưng

thực chất lại là sinh viên khoa khác. Người con trai suốt ngày bảo tôi ngốc nghếch vậy mà luôn làm những điều ngốc nghếch cho tôi. Vậy mà giờ đây anh không còn nữa, không phải tôi hy sinh cho anh, mà anh hy sinh vì tôi.

Nhớ tới những gì Hải Linh nói khi này, tim tôi thắt lại. Tôi nhớ Long, nhớ anh sợ hãi khi đối mặt tình yêu của mình, nhớ anh run rẩy khi đối mặt với tình yêu của tôi, nhớ anh ân cần lo lắng cho tôi từng chút một. Mặc dù khi này mới gặp anh nhưng sao lúc này tôi nhớ anh quá?!

- Cô quên lý do cô rời khỏi tiệc cưới rồi sao?
- Ý cô là gì? Cô có thể nói thẳng.
- Nếu tôi không nhầm thì tiệc cưới cô rời đi không phải vì nghe thông tin liên quan đến Nguyên Quân sao?
- Cô quen anh ấy sao?
- Không, nhưng tôi biết mọi chuyện liên quan đến cái chết của người đó.
- Tôi nói rồi, cô có thể nói thẳng. Tôi còn có việc.
- Cô bình tĩnh nghe tôi nói nào. Nếu cô nghe xong dù bận việc gì cũng không muốn đi nữa đâu.
- ...
- Cô rời khỏi tiệc cưới vì nghe chuyện anh Long liên quan đến Quân của cô sao.

Cũng thật tài tình, tôi cứ ngỡ chuyện này chỉ có ba người, tôi, Long, Huy – trợ lý của anh biết. Vậy mà giờ đây người này nói cứ như là cô ấy ở đó chứng kiến vậy. Anh Long, Quân của cô. Cô gái này cũng thật biết dùng từ.

- Vì lý do đó, cô đã bỏ đi, sao bây giờ lại về? Sao cô không ở bên đó luôn đi? – thấy tôi không nói gì, cô ta tiếp tục và lớn tiếng hơn. Điều này khiến tôi buồn cười.
 - Vậy tại sao cô không muốn tôi trở về? Tôi thấy hình như việc tôi trở về khiến cô lo lắng? Với cả, việc ở đó luôn hay không là chuyện của tôi? Cô có chu cấp tiền cho tôi ở bên đó luôn được không?
 - Nếu tôi cho cô tiền ở bên đó, cô có ở không?
 - Nếu cô nói những lời này với tôi sớm thì có lẽ đồng ý, vì bây giờ chồng tôi đã lo mọi thứ cho tôi rồi.
- Đột nhiên tôi cảm thấy mình rất giỏi ăn nói, thầm cảm ơn những bộ tiểu thuyết kia giúp tôi chẳng phải run sợ khi đối diện với người này rồi. Cũng thật buồn cười, cô ta giàu cỡ nào mà muốn “nuôi” tôi cả đời.
- Chồng, cô buồn cười nhỉ. Cô với cô ấy đã kết hôn với nhau đâu mà xưng ngọt miệng thế kia. Nếu tôi nhớ không lầm thì tiệc cưới đó còn chưa xảy ra và hai người cũng chưa hề đăng kí giấy tờ.
 - Tiệc cưới đó thì đúng là cô không nhớ nhầm, nhưng chuyện chúng tôi có đăng kí giấy tờ hay chưa thì cô có thể nhờ người điều tra lại.
 - Cô ... hai người... – Mặt cô này tái mét, khi này là ai dọa tôi? Giờ tôi mới dọa một chút đã thế kia.
 - Tôi không muốn biết chuyện cô với Long là thế nào. Chuyện tôi quan tâm là Long anh ấy yêu ai. Cô yên tâm, nếu Long không yêu tôi, tôi cũng chẳng ngốc nghếch đi tìm người anh ấy yêu mà ra oai đâu.
 - Cô ... cô dám nói tôi ngốc nghếch! – Lại là cảnh này, thở hồng hộc một tay chỉ vào mặt tôi.
 - Tôi có nói cô ngốc nghếch sao? Là cô ngốc nghếch khi đi tìm tôi hay là Long không yêu cô?
 - Cô ... – theo phim ảnh những lúc thế này chắc hẳn là tôi nên nhận một cái tát từ cô ta thì phải. Tôi nhếch môi cười.
 - Hải Linh, tôi thực sự không muốn chúng ta lần đầu gặp nhau đã phải nói về những chuyện này. Tôi chẳng làm gì cô cả, nên chỉ hy vọng cô cũng đừng phải dày công nghiên cứu chia rẽ tôi và Long cả. Anh ấy yêu tôi, chắc hẳn cô biết điều đó. Lúc trước tôi bỏ đi chỉ là tôi không tin anh ấy, nhưng bây giờ, tôi đã

yêu anh ấy nên tôi tin. – Nghe đến đoạn “tôi đã yêu anh ấy” cô ta có một chút sợ hãi, chẳng lẽ việc tôi yêu Long khó tin đến vậy sao.

- Cô đừng tưởng bở, sẽ có một ngày anh ấy nhất định sẽ yêu tôi.

- Ủ! Nếu có ngày đó, cô yên tâm, tôi sẽ chẳng như cô đến đây ra mặt với cô đâu. Tôi sẽ thành toàn cho hai người, vì tôi muốn Long hạnh phúc. Cô có hiểu được không?

- ...

- Nếu cô không muốn nói nữa, xin lỗi. Tôi đi trước!

- Cô đợi đã, tôi muốn cô nghe cái này.

Tôi cười khổ, không hiểu là cô ta coi phim nhiều hay tôi đọc tiểu thuyết nhiều mà đến cái hành động này cũng quá ư là quen thuộc. Cô ta rút điện thoại ra, bấm bấm gì đó. Nếu tôi không nhầm thì sẽ cho tôi nghe một đoạn ghi âm, hoặc là một cảnh nào đó của cô ta với Long.

“Tôi sẽ giết hai người họ. Anh tin không?” – Một giọng nữ xa lạ, lạnh lùng. Không phải của Hải Linh. – “Nếu tôi động vào cô gái của cậu, chắc cậu ta cũng không thể để yên đâu nhỉ?”

“Cô cứ thử xem. Nếu cô ra tay với Nguyên Quân tôi càng hoan nghênh. Chắc cô biết rõ tôi không ưa gì cậu ta.” – Nghe giọng nói này tim tôi đau xót.

- Cô nghe rồi chứ, cái chết của Nguyên Quân chắc chắn là liên quan đến anh Long. Cô cũng tội nghiệp thật! Thực sự tôi không thể như cô! Tôi ngốc nghếch đi tìm tình địch nói chuyện, nhưng cũng không ngốc nghếch đi yêu người giết người yêu cũ mình như cô đâu!

- Cô ... – Tôi xanh mặt nhìn cô ta. – Cô tưởng tôi tin sao. Xin lỗi cô, tôi yêu Long và quan trọng là anh ấy yêu tôi. Hy vọng cô đừng dùng những trò này để ly gián chúng tôi. Tôi đã nói, trong tình yêu này, tôi hoàn toàn tin tưởng cô ấy. Chào cô!

Tôi chẳng còn chút sức lực để tiếp tục đối mặt với cô ta nữa nên tôi cầm túi đi thẳng ra khỏi tiệm cà phê mà không thèm cô gái đó đến một lần. Tuy tôi tin Long không làm những chuyện đó nhưng sự thật khi nghe đoạn băng đó tôi đã dao động. Tôi hoàn toàn tin anh cũng như tin vào tình yêu bảy năm của anh giành cho tôi. Nhưng sự thật đoạn băng đó là thế nào?

Từ nghĩa trang tôi một mình đón taxi về nhà. Đứng trước cửa nhà mẹ đã chạy ra ôm chầm lấy tôi. Nhìn bà tôi lại cảm thấy mình yếu đuối. Tôi thấy bản thân mình thật yếu đuối. Khi ở Melbourne thì dựa dẫm vào ông bà Smith và John, về đến Việt Nam thì liền muốn dựa dẫm vào bố mẹ mình. Tôi ôm mẹ, ôm chặt mẹ rồi khóc. Bà có chút ngạc nhiên nhưng lại không hỏi tôi cũng yên lặng ôm nhẹ tôi.

- Sao vậy con gái?

- Con mệt mỏi, mẹ à!

- Ừ thôi, vừa về lên nhà nghỉ đi! Lát bố về, mẹ nấu một bữa thịnh soạn à ăn. Con gọi cả Lan và Quỳnh sang chơi nhé. Còn cậu kia ... – mẹ ngập ngừng nhìn tôi.

- Long đi làm mẹ ạ. Anh ấy cũng muốn sang chơi nhưng con bảo thôi. Mai chắc anh ấy sang đón con.

- Con và cậu ấy ...

- Chúng con bình thường mẹ ạ. Con lên phòng mẹ nhé. Vẫn còn để phòng cho con đấy chứ ạ?

- Tất nhiên, bố chị khi nào mà không lên đó dọn dẹp. Bố nhớ con lắm đấy bé Anh ạ.

- Dạ, con cũng nhớ bố mẹ mà. Con lên nghỉ một lúc. Tối mẹ sang ngủ với con nhé. Mẹ thắc mắc gì con sẽ trả lời cả ạ.

Sau khi điện thoại báo cho bọn Lan, Quỳnh xong thì tôi kéo lê hành lí lên phòng. Trong phòng mọi thứ vẫn như vậy, chỉ thêm một bức ảnh cưới của tôi và anh. Tôi mỉm cười, có lẽ là mẹ bảo bố treo.

Một mỗi quá, cứ sợ điều gì đó rồi nghe lời anh về Việt Nam, cứ ngỡ là sẽ bình tâm hơn nhưng thực ra khi về đây tôi thấy mọi thứ càng bất ổn hơn. Vừa về đã gặp đủ thứ chuyện, Hải Linh, cái chết của Quân, quan

hệ của Long và Linh, còn người phụ nữ kia là ai ... có quá nhiều thứ để suy nghĩ. Chẳng còn thoải mái mà yêu anh như lúc còn ở Melbourne.

Bố mẹ tôi cũng chỉ gặp anh vài lần trước kết hôn. Không biết làm thế nào mà ông bà lại biết chúng tôi đã quay lại, có lẽ là anh đã nói với ông bà. Xoay nhẹ chiếc nhẫn trong tay, tôi vẫn còn nhớ rõ lý do mình bỏ khỏi lễ đường. Nhưng lúc ở bên Long tôi biết chắc anh không phải loại người như vậy. Tôi nên tin anh vô điều kiện, dù không ai tin anh nhưng tôi nên tin anh.

Đang ngủ thì cảm giác được ai đó hôn lên trán, rồi lại lên môi. Tôi giật mình, hoảng hốt mở mắt. Thở phào khi thấy được người khi.

- Đánh thức em rồi à? – Anh xấu hổ cười.

- Hôn em đến mức nghẹt thở thế kia không phải đánh thức thì là gì? – Nhìn anh vậy tôi lại buồn cười. Hệt như những ngày tháng ở Melbourne. Có lẽ tôi không nên nghĩ nhiều, cứ vô tư mà yêu anh như trước đây vậy.

- Một lần nữa em? – Anh đau xót vuốt tóc tôi.

- ... – Tôi mỉm cười lắc đầu. Vô nhẹ chỗ bên cạnh ý bảo anh nằm xuống.

- Anh còn đang tính xin em cho anh nằm với. – Anh cười sung sướng rồi nhanh chóng nằm bên cạnh tôi.

- Một lần nữa anh? – Chắc hẳn anh làm xong việc liền đến đây.

- ... – Anh cũng mỉm cười lắc đầu rồi chỉ chỉ vào môi mình.

Tôi mỉm cười rồi cũng đặt môi lên môi anh. Sau đó thì anh miết lấy môi tôi, hôn thật sâu, thật lâu. Có lẽ thế này cũng đủ hạnh phúc rồi, tôi chẳng nên tìm hiểu lại chuyện cũ nữa. Quá khứ của anh, cái chết của Quân, chuyện của Hải Linh nếu anh muốn nói tôi sẽ nghe. Nếu anh không muốn tôi cũng không muốn biết. Cho là tôi ích kỷ cũng được, tôi lúc này chỉ muốn yêu anh thôi.

- Em không thắc mắc chuyện Hải Linh à? – Anh buông môi tôi và hỏi.

- ... – Tôi lắc đầu và cảm thấy vui vẻ. Ít ra anh không trốn tránh tôi về chuyện đó.

- Anh xin lỗi! Đáng lẽ anh phải kể cho em nghe sớm hơn. Nhưng anh sợ em hiểu nhầm.

- Cô ấy yêu anh đúng không?

- ... – Anh nhìn tôi ngạc nhiên sau đó gật đầu.

- Vậy anh yêu cô ấy đi!

- Không có, Lam Anh anh không hề có tình cảm chút nào với cô ấy cả. Một chút cũng không, em phải tin anh. – Anh hoảng loạn giải thích.

- Em đùa đấy! Em tin anh mà. – Tôi vuốt trán anh. – Đừng lo, em sẽ chẳng nghe ai nói bậy đâu. Dù cô ấy nói gì đi nữa, em vẫn tin anh.

- Cô ấy đã gặp em? Cô ấy nói gì? – Anh dựng người dậy nhìn tôi lo lắng.

- Anh đấy, phản ứng dữ dội thế, em muốn không tin cũng không được! Cô ấy cũng chẳng nói gì cả. Cũng chỉ nói những gì cần nói để em không ở bên anh nữa thôi. Nhưng vấn đề thắc mắc của cô ấy là tại sao em không đi luôn, mà lại về nước sớm như thế.

- Thực sự là anh và cô ta không có gì cả. Rồi em trả lời thế nào?

- Anh muốn em về và ... – Tôi nhún vai. – em bảo là em yêu anh. Chỉ có vậy!

- Anh cũng yêu em. – Anh nói xong lại hôn tôi.

- Bây em có nói với anh đâu, em nói với ...

- Anh yêu em. – Tiếp tục hôn tôi. – Anh mãi mãi yêu em.

- Được rồi, nghiêm túc nghe em hỏi. – Anh này hôn mãi tôi bịt môi mình lại.
- Hử?
- Anh nói gì với bố mẹ?
- Hi hi, anh nói gì đâu. Chỉ là anh đã từng xin bố mẹ một bữa cơm tối ấy mà.

Đại khái là anh đã đến nhà xin lỗi bố mẹ, rồi giải thích sơ qua chuyện tôi bỏ lễ cưới và sang Úc. Anh bảo chỉ là nói tôi sang đó nghỉ ngơi tịnh dưỡng rồi sẽ về. Và tất nhiên anh giấu nhem vụ xảy thai của tôi.

- Lam Anh?
- Dạ?
- Sinh cho anh một đứa đi! – Anh nỉ non vào tai tôi.
- Không vượt rào trước kết hôn! – Tôi nghiêm túc trả lời anh.
- Vậy thì kết hôn! – Anh dứt khoát trả lời.

23. Chương 23

Chương 23: Yêu từ trước. - Anh ... – Tôi cứng họng, tên này cũng quá ngang ngược đi. - Sao nào? – Anh dụi đầu vào tóc tôi. – Không yêu anh nữa à? - ... – tên này học đâu ra cái kiểu trẻ con làm nũng thế kia. - Nếu em bảo em không yêu anh nữa thì sao? – Tôi chớp chớp vô tội nhìn tên kia. - Em ... - Sao nào? – Tôi vuốt nhẹ tóc anh. – Không yêu em nữa à? - Lam Anh, dạo này em giỏi lắm! – Anh đưa tay bắt đầu cù lét tôi. Chúng tôi cứ như vậy lần qua lần lại trên giường, tôi cười đến chảy nước mắt. Một lát sau anh ngừng lại, rồi chăm chăm nhìn tôi. Anh hôn trán tôi và nhẹ nhàng hỏi tôi. - Vì sao vẫn chưa muốn kết hôn? - Hi, em bảo rồi mà. Em chưa đủ dũng cảm để đối mặt với quá khứ. Với cả ... Quân vừa mất chưa được một năm. Để đủ một năm rồi chúng ta kết hôn được không anh? Sau đó em sẽ sinh con cho anh. - Nhưng anh đợi không được! Lỡ ai cướp mất em thì sao? - Ngốc ă! Ai thêm cướp em. Người sợ phải là em, đúng không? - Anh với Hải Linh thực sự không có gì cả, cô ngốc ă! Con bé chơi với anh từ nhỏ, hai nhà cũng thân nhau! - Anh biết cô ấy thích anh đúng không? - Ừ, anh biết. Nhưng cũng chẳng thay đổi được gì cả. Người anh yêu là em! – Anh vội đặt môi lên trán tôi thật lâu. - ... - Lam Anh? - Long à, em biết là mình có chút ích kỉ. Nhưng em muốn, em muốn thoải mái mà yêu anh, được không? Em muốn như thời gian chúng ta ở Úc, em yêu anh mà không phải ái ngại ai cả. Em yêu anh, và em sẽ nghiêm túc với chuyện đã quyết. Em trả lời anh ... dù bây giờ có Nguyên Quân em vẫn yêu anh. Em chỉ hy vọng anh cũng vậy, có thể giải quyết mọi vướng bận mà yêu em, được không? - Anh ... – Mắt anh hiện lên tia sung sướng và tự hào. – Hãy tin anh, được không? - Em chưa bao giờ không tin anh. Bây giờ cũng vậy mà sau này cũng vậy. Nhưng em mong anh, đừng giấu em bất cứ điều gì, được không? - Tất nhiên, chúng ta là vợ chồng. Anh sẽ không giấu em điều gì cả. Lam Anh à, anh cũng vậy, cũng tin em. Bây giờ và mãi mãi. Vài năm về sau, khi nhớ về câu nói hiện tại của anh tôi lại vô cùng thất vọng. Nếu anh biết có ngày đó, anh có nói như vậy với tôi hay không. Trời sắp tối, bố cũng đi làm về. Nhìn thấy sự xót xa trong mắt ông tôi thấy mình là một đứa con bất hiếu. Bố mẹ thương tôi biết bao nhiêu, thế mà tôi bỏ nhà đi gần một năm mà không hề thông báo cụ thể cho ông bà. Lần cuối ông bà thấy tôi có lẽ là ở hôn lễ, nhưng bây giờ tôi lại thấy bố già đi nhiều. Ông chắc hẳn rất lo lắng cho tôi, và đã một mình thay tôi chăm sóc mẹ. Tôi nhìn ông không nói gì chỉ mỉm cười rồi đến ôm ông. Ông nhìn thấy Long cũng không nói gì nhiều, gật đầu chào anh rồi đi vào nhà. Thấy Long khép nép khi đứng trước mặt bố, tôi cảm thấy buồn cười. Khi này còn đùa với mẹ, nịnh hót ghê lắm cơ. Vậy mà giờ đây, chẳng khác nào con hổ giấy. Tôi nhìn một lượt gia đình tôi, bố mẹ, anh và tôi. Hạnh phúc đơn giản chỉ có vậy. Những người tôi yêu đều ở bên cạnh tôi như bây giờ. Một lát sau, hai cô bạn Lan và Quỳnh cũng đến nhà. Bọn này đúng là, vừa đến cửa thấy tôi đã hết ầm ĩ lên.

Ôm chặt tôi đến mức không thở được, lại còn diễn trò méo máo trước mặt bố mẹ tôi. - Được rồi, nhớ
tớ thế thì tớ ở nhà ngủ với tớ! tha hồ mà tám đến sáng! - Tôi đẩy hai đứa ra và nói. - Không được!
Còn anh? - Giọng nói sau lưng vang lên. Cả bọn đang ồn ào nghe được âm thanh này thì im bật. Hai đứa
trố mắt nhìn người sau lưng tôi. Tôi lắc đầu thở dài, tên này học đâu ra cái kiểu này, lại còn bày trò hơn
cả hai đứa trước mắt. Nhìn bọn kia mặt càng ngày càng to, mồm càng ngày càng rộng, tôi lại càng thở dài.
Tên kia cũng biết áp dụng đúng trò đúng người ghê. Lan kéo tôi lại gần hỏi nhỏ, đủ để ba đứa nghe được.
- Chú rể lần trước của cậu? - ... - Tôi không trả lời chỉ mỉm cười gật đầu. Hai đứa ngạc nhiên
là đúng thôi. Tôi ở bên anh ba năm nhưng chưa lần nào cho chúng biết chuyện của tôi và anh. Hôm gần
đám cưới tôi và anh ra mắt gia đình hai bên. Tôi tiện thể kéo anh đi ra mắt Lan và Quỳnh, giới thiệu qua
loa, thế nên bây giờ chúng không có chắc chắn. Hoặc có thể chúng không chắc chắn khi thấy anh ở bên tôi
lúc này. - Chào hai em! Anh là chồng Lam Anh, chúng ta đã gặp nhau! - Anh hồ hởi ra cửa, đòi
bắt tay từng người. - Chào ... chào anh! - Thấy hai đứa ngơ ngác bắt tay lại tôi cảm thấy buồn
cười. - Xin lỗi các em, tối nay Lam Anh không ngủ cùng hai em được! Và tối nào cũng vậy! Các anh
thông cảm! - Xì, còn cười nham hiểm. Tôi lườm anh. - Á á ... bọn em hiểu, khi nãy Anh nó đùa thôi
anh ạ! - Cái bà Lan chưa gì đã bán đứng bạn bè. - Anh cứ ở cùng cậu ấy! He he. - Cu Huy đâu
rồi hả Quỳnh? - Tôi mặc kệ hai người không trong sáng kia. - À thằng bé bố nó trông rồi. Nặng
nặng đòi đi tớ xem tết mừng nó! - Cậu cũng thật là! Hạnh phúc thế còn ra vẻ ... - Tôi liếc Quỳnh.
- Em muốn hạnh phúc thì cũng cho anh một đứa đi! - Lại nữa, tên này hôm nay bị gì rồi. Tự nhiên
tôi nhớ Long lạnh lùng, bá đạo quá. - Vào nhà! - Tôi lườm anh. Tôi hùng hổ bước vào nhà trong
ánh mắt đầy ngạc nhiên của hai đứa bạn. Tên Long kia thì cười hì hì chạy theo. Vào bàn ăn còn bày vẽ kéo
ghế ăn cho tôi ngồi. Giỏi lắm, tên này đúng là diễn viên mà. Có bố mẹ, và bạn bè ở đây, tôi cũng không
thể giữ cho anh một tí thể diện. Tối đến trừng trị sau. Nhìn thấy chúng tôi như thế bố mẹ cũng phần nào
an tâm. Trong giờ ăn, ông bà không nói nhiều, tôi hiểu ý, nên tự khai mọi chuyện ở Melbourne. Và đương
nhiên là không đem chuyện anh giả là Lâm để lừa tôi quay về. Anh cũng hiểu chuyện nên cũng dậm dậm
thêm muối vào với tôi. Lại còn bày vẽ mặt đau khổ khi bị tôi cự tuyệt tái kết hôn. Anh bảo với gia đình tôi
hôm đó tôi sang đường không để ý nên đã suýt chút gặp tai nạn. Sau đó anh đưa tôi sang nước ngoài nghỉ
ngơi một thời gian. Dĩ nhiên sự thật của câu chuyện chỉ có tôi, anh, Lan và Quỳnh biết. Chỉ có điều Lan
và Quỳnh không biết khoảng thời gian tôi và anh sống chung, chúng chỉ biết tôi nằm viện và anh đi tìm tôi.
Nghe đến đây, Quỳnh nhanh nhẩu giúp tôi: - Thế anh Long gặp Lam Anh nhà chúng em thế nào?
Anh yêu cậu ấy từ bao giờ? - Bảy năm. Ngay từ lần đầu đầu gặp. - Anh thản nhiên trả lời, lại còn
nhìn tôi. Tôi nhìn anh mỉm cười. - Hả? - Hai đứa kia đồng thanh. Còn bố mẹ không hện mà gặp
đều nhìn về phía chúng tôi. - Dạ, con yêu thầm cô ấy suốt bảy năm trời. Thế mà cô ngốc này có biết
đâu ạ! - Anh âu yếm nhìn, lại nắm chặt tay tôi. - Gì cơ? Bảy năm? Lúc đó tụi em mới học năm
một, năm hai gì đó thôi á? - Lan ngốc nghếch hỏi. - Ừ, đầu năm hai của tụi em. Anh gặp cô ấy,
vừa gặp đã yêu. - Nhỏ kia? Sao không nói tớ biết? - Quỳnh quay sang hỏi tôi. - Tớ cũng có
biết đâu, là anh tự mình đa tình. - Tôi lè lưỡi với anh. - Cái con nhỏ này! Cậu đúng là không biết
xấu hổ! Nhìn cậu tớ thấy tội nghiệp cho anh ấy! - Lan tỏ ra không hài lòng với tôi. - Nó kiêu ngạo thế đấy
anh! - Anh biết mà! - Sao đến bây giờ hai người mới kết hôn? - Lan lại thắc mắc. - Tớ
cũng không muốn có chồng có con sớm như ai kia đâu! - Tôi chớp chớp nhìn Quỳnh. - Đừng bao giờ
sờ mặt con tôi! - Nó liếc lại tôi. - Sao anh không tỏ tình sớm với nó? - Lan hỏi anh. - Ừ, khi
anh quay lại thì cô ấy đã có người yêu rồi, hại anh thay cô ấy nằm bệnh viện một năm! Anh nói đến đây thì
tất cả mọi người, tất nhiên là trừ tôi đều há hốc miệng. Lan và Quỳnh thì càng ngạc nhiên hơn. Tôi thậm
lắc đầu, có muốn giấu anh cũng chẳng thể được nữa rồi. Bố mẹ thì mừng rỡ trông thấy. - Anh đừng
nói với bọn em, anh ... là người năm đó đỡ Lam Anh khỏi tai nạn đấy chứ? - Lan lấp lếm hỏi. - Ừ!
- Anh gật đầu. - Anh đừng bảo anh là người ngay hôm sau đã chuyển viện đấy chứ? - Quỳnh thay
Lan thắc mắc. - Ừ! - Anh lại gật đầu. - Sao bọn em biết? - Chúc mừng cậu Lam Anh! Chúc
mừng! - Hai đứa này thì nhau chúc mừng tôi, tôi giả ngu không hiểu. - Hai bác thấy chưa, lúc đó
hai bác cứ lo cho nó! - Lan quay sang nói chuyện với bố mẹ tôi. - Gì vậy ạ? - Lúc này người ngạc
nhiên là anh. - Mọi người chúc mừng vợ con cái gì? - Ta thấy hai đứa rất xứng với nhau đấy! - Mẹ
nhìn anh gật đầu. - Gì cơ ạ? Con biết là chúng con rất xứng rồi, nhưng mọi người chúc mừng gì ạ? -
Tên này, dù không hiểu nhưng vẫn không quên kéo theo câu kia. - Bé Anh, anh không hiểu? - ... -
Tôi lườm tên kia. Ở đâu moi ra "bé Anh" gớm chết được. Đúng là tên này rất thích làm trò trước mặt mọi
người mà. Đã thế tôi càng muốn cho người này càng tỏ mò. - Anh không biết thật á? Lam Anh, nó
đã ... - Lan khi nãy Thành mới gọi cho tớ hỏi cậu ở đâu đấy! Hì hì. - Tôi nham hiểm cười với nó,

cũng không quên tặng nó một cái tròng mắt. - Á á, hai bác ăn đi kẻo nguội. Quỳnh ăn đi rồi sinh thêm cho cu Huy một em gái. Anh Long ăn đi để sinh cho hai bác một cháu ngoại nào. Còn mày, ă! - Nó ném cho tôi một miếng sườn. - Em em! Nói cho anh biết đi! Nãy bọn em có ý gì vậy?

Từ lúc ăn xong đến giờ tên này vẫn không ngừng lê đéo theo tôi. Lúc rửa chén cũng ton ten chạy vào giành rửa với tôi, làm mọi người trong nhà khen nào là lão đảm đang, biết thương vợ. Ai biết được chẳng qua tên này chỉ tò mò chuyện gì. - Em mệt, muốn ngủ! Anh về phòng đi! - Làm gì có phòng! Đây là nhà bố mẹ! - Anh nói lớn tiếng. - Làm gì mà lớn tiếng với em! Không thì về nhà ngủ đi! Tối giờ đóng kịch chắc giờ cũng mệt lắm chồng nhỉ? - Tôi chớp chớp. - Hi hi, thì không làm thế, tối nay em bỏ rơi anh thì tội nghiệp. Anh sợ em gặp hai cô bạn thân kia lại đá anh sang một bên, đáng thương lắm! - Ba năm trước ở với anh sao không biết anh có mặt này nhỉ? Xi, toàn tỏ ra lạnh lùng với tôi thôi! - Hi hi, anh cũng bắt đắc dĩ mà! Thôi nào, anh thương anh thương. - Tránh xa, ai cần anh thương! - Anh! Anh cần, anh cần em thương! Thôi ngoan nào! Lúc trước anh cũng có muốn vậy đâu! - Anh xoa xoa đầu tôi. - À đúng rồi! Anh lại đây! - Tôi ngoắc ngoắc anh. Anh vừa đến gần, tôi đã kê môi mình vào môi anh. Tên kia trợn tròng mắt, rồi nhanh chóng hôn lại tôi. Đang “tích cực” thì: - Á! Em cần anh! - Thì sao, lúc trước cũng có cưỡi cần em đến chảy máu, bây giờ em nhớ rồi, anh ra ngoài ngủ! Đi mau! - Thôi mà em yêu, cần, đây cho em cần. Môi anh đây em cần vô tư! Đừng giận nữa mà! - ... - Tôi chẳng thêm đáp ứng. Kéo chăn che mặt. - Làm sao để em hết giận đây? - Anh vò vò đồng tóc ở ngoài chăn của tôi. - Nói anh nghe nào? - Em thêm giận à! - Tôi ở trong chăn nói vọng ra. - Ừ thì không giận, không giận thì nói anh nghe, khi chiều mọi người giấu anh chuyện gì vậy? - Em không muốn nói! Em muốn ngủ! - Nghe lời nào, không thì anh không cho em ngủ đâu! - Dù cách một lớp chăn nhưng tôi vẫn cảm nhận được anh xoay người đè lên tôi. - Nếu không nghe lời, anh cho em sinh em bé! - Anh! - Tôi hất chăn tròng anh! - Đừng giận! Nói anh nghe nào! Thông cảm anh, anh cũng chỉ tò mò. Chuyện liên quan tới em anh đều muốn biết! Em biết anh yêu em nhiều đến chừng nào mà! - Đấy lại kịch bản cũ. - Stop! Được rồi! Anh biết rồi sẽ để yên em ngủ đúng không? - ... - Gật gật. Tôi với tay lấy chiếc điện thoại đầu giường. Nhấn số Lan và gọi cho cô ấy. - Cậu nói với người kia khi này cậu muốn nói gì đi. - Cậu cho tớ nói sao? - Nói thừa, tớ không cho thì ngày mai cũng có người lạnh chanh hện tên kia đi cà phê mà moi móc thông tin. Không phải sao? - Hi hi. - Nói chuyện với anh ấy đi. Ngủ ngon. Tôi nói sau giả vờ tức giận đưa điện thoại cho anh. Anh chần chừ không muốn lấy, nhưng lúc tôi vờ bấm nút tắt thì tên kia giật lại rồi đi thẳng ra cửa sổ để nghe. Tôi mỉm cười. Xoay người đưa lưng về phía cửa sổ, rồi kéo chăn lên trùm kín đầu. Xoa xoa nhẹ hai tai, chuẩn bị cho “đợt tấn công” của người kia. - Vợ ơi, vợ à ... - Giọng hí hửng của anh từ chỗ cửa sổ vọng về. Tôi run rẩy, nổi da gà. - ... - Vợ ơi, anh là anh thương vợ nhất! - Anh chui vào trong chăn rồi mò bụng tôi ôm chặt. - ... - Vợ có thấy chúng ta là một đôi trời sinh không? - ... - Vợ có thấy chúng ta không thể tách rời không? - ... - Vợ có phải nên nói gì với anh không? - ... - Vợ yêu anh ngay từ trước sao hả vợ? Anh nghe mà vẫn không tin được. Anh hạnh phúc lắm vợ à!

24. Chương 24

CHƯƠNG 23: Giọng nói quen thuộc. - Vợ yêu anh ngay từ trước sao hả vợ? Anh nghe mà vẫn không tin được. Anh hạnh phúc lắm vợ à! - Ngủ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - Tôi hét một tiếng dài với người đang làm ồn kia. Sáng thức dậy vừa mở mắt, việc nhìn thấy người nằm đối diện khiến tôi buồn cười. Ba năm trước ở cùng nhau có bao giờ thấy anh nói nhiều đến vậy đâu. Đêm qua vừa biết chuyện tôi đã thích anh trước Nguyên Quân thôi, mà đã luyên thuyên một mình cả đêm. Tôi nhẹ nhàng xuống giường, vệ sinh cá nhân xong thì xuống dưới nhà. Bây giờ vẫn còn sớm lắm, tính đi mua đồ ăn sáng cho cả nhà thì đã thấy mẹ ngay dưới bếp đang nấu ăn rồi. Tôi chạy đến ôm thắt lưng của bà. - Dậy sớm vậy hả mẹ? Để đẩy con nấu được mà. - Mấy món trứng ốp la này có gì đâu. Không ngủ thêm chút nữa hả con gái? - Không ạ! Con tính dậy đi mua đồ ăn sáng cho cả nhà. - Cậu ta vẫn còn trên đó à? - Dạ, hi hi. - Hai đứa tính sao? - Sao gì ạ? - Đừng giả vờ với tôi. Vì sao không đồng ý với nó? - Con không biết nữa mẹ ạ. Con nghĩ con chưa sẵn sàng. Lần trước chúng con có hơi vội nên lần này

con sẽ suy tính một tí ạ. - Con đấy, chần chờ gì nữa. Thằng Long nó tốt thế kia, con mà cứ vậy mất nó có ngày ... - Hi hi, con biết rồi ạ! Để con lên gọi anh ấy xuống ăn. Cả nhà, bốn người trên bàn ăn sáng thật ấm áp. Bố vẫn như trước vừa ăn vừa đọc báo. Long cũng thường hay vậy nhưng hôm nay không phải ở nhà mình nên anh cũng chỉ chăm chú ăn. Mẹ thì cứ bảo anh ăn thêm, trong khi tên kia đã ăn mấy ổ bánh mì rồi. Cả ly yogurt của tôi cũng uống đến một nửa. Vì bị tôi lười nên mới để lại cho tôi tí kia, nhìn thật muốn khóc mà. - Anh không đi làm à? Ăn mau rồi đi kia. - Còn sớm mà em. Lát anh ghé công ty làm một tí, rồi về chờ em đi chơi. - Thôi, hôm qua em đùa đấy. Ở đây còn chỗ nào em chưa đi nữa. Cứ ngoan đi làm kiếm tiền nuôi em được rồi! - Nuôi em là chuyện đương nhiên rồi, nhưng anh muốn ... - Anh quay sang mẹ. - Con muốn mẹ nuôi con cơ! - ... - Tôi lười cái con người mặt dày kia một lần nữa. - Ở nhà bố mẹ được ăn ngon, ở nhà vợ được ngủ ngon. Hay là con về đây ở rể được không mẹ? - Bố, mẹ con đi có việc! Trưa nếu ăn cơm nhà con sẽ gọi ạ. - Tôi ráng uống hết ly yogurt của mình rồi đứng dậy. - Anh đưa em đi! - Anh nắm cổ tay tôi. - Anh cứ ở “rể” ở đây nhé, bố mẹ em trông! - Tôi cười giả tạo. Nói thì cũng nói vậy chứ anh dễ gì mà để tôi tự đi được. Ở Úc đã thế, ở Việt Nam cũng thế. Anh cứ giữ tôi khư khư thế này, tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào. Chẳng hiểu anh lo lắng cái gì nữa. Dù rằng dạo này cảm giác được anh giấu tôi điều gì đó, nhưng nếu anh không muốn nói tôi cũng không thắc mắc. - Anh đi đi, em tự vào được mà! - Đến tận nơi rồi mà anh vẫn không muốn tha cho tôi. - Anh ngồi một tí nhé? Lan và Quỳnh anh đều quen mà! - Thôi mà, tụi em lâu rồi mới gặp nhau, anh ngồi cùng cũng không tiện. Muốn uống cà phê về công ty bảo thư kí mà pha cho! Em vào nhé? - Uống ở đây ngon hơn mà em! - Được rồi, được rồi, thôi ngoan, đi làm nhé, em vào đây! - Em! - Dạ? Thấy người kia chỉ chỉ vào má, tôi lập tức cau mày. Đương nhiên tôi hiểu anh muốn gì nhưng đây là Việt Nam, chẳng phải ở Úc mà muốn làm gì thì làm. Cũng may là ở trong xe nên tôi cũng phải dày mặt đáp ứng anh. Nụ hôn chưa kịp lên má thì ai kia đã quay đầu lại và “giăng co” với tôi rồi. Phải vùng vẫy lắm mới thoát được anh. - Anh! Đây là Việt Nam! - Tôi tức giận đánh vào cánh tay anh. - Em ... đây là trong xe! - Tên này còn lí sự. - Em đi đây? - Người kia kéo tay lại. - Sao? Hay là anh vào nhé? - Ừ ừ! - Anh gật gật. - Được anh vào đi! ... nhưng đưa chìa khóa xe đây! Chiều cũng không cần về nhà đâu! - Tôi lạnh lùng thông báo cho anh.

- Kia em ... - Tôi lập tức trừng anh. - Thôi ngoan! Anh đi làm, ở với bạn xong gọi anh đến đón nhé? Trưa ăn cơm cùng anh. Nghe chưa? - Dạ được rồi! - Nói tóm lại khi tên này nghiêm túc tôi vẫn cảm thấy mình biết nghe lời hơn. Chúng tôi hẹn nhau ở tiệm cà phê Sky quen thuộc. Đây là một trong những tiệm cà phê tôi thích nhất ở Đà Nẵng bởi không gian ấm cúng và quan trọng hơn cà phê Ý ở đây được pha rất ngon. Thấy cách bày trí theo phong cách phương Tây tôi chợt nhớ về những tiệm cà phê mình đã ghé thăm ở Úc. Vào bên trong liền thấy hai cô bạn thân của mình ngồi sẵn đợi tôi. - Vào lâu thế? - Lan lườm tôi. - Thấy đến cũng hơn 15 phút rồi, sao giờ mới vào? Nói bà nghe coi! - Cậu cứ thế! - Quỳnh lên tiếng. - Vợ chồng người ta vừa ở nước ngoài về, chưa quen phong tục ở Việt Nam nên ... hí hí. - Các cậu mà lộn xộn nữa, tớ về đây nhé? - Nghe tiếng cười nham hiểm của hai đứa này thật là khó

chịu mà. - Ấy ấy, sao được, hôm nay mời Lưu phu nhân cậu đến đây... thăm vắn! - Hai chữ thăm vắn từ miệng Lan khiến tôi giật mình. - Gì mà thăm vắn tớ? - tôi ngơ ngác hỏi. - Cậu đừng giấu bọn tớ. - Quỳnh nói với tôi rồi nháp một ngụm cà phê. - Bọn tớ chỉ không muốn hỏi, nhưng bây giờ chuyện của hai người tốt hơn rồi, nên nói cho bọn tớ nghe, nếu không đừng bạn bè gì cả. - Chuyện này ... - Tôi có chút khó khăn. Thực sự tôi không muốn chúng nó chuyện giữa tôi và anh. Những gì quên đi được thì cứ quên đi, quan trọng là chúng tôi muốn nắm giữ hiện tại và tương lai của mình. Ba năm trước tôi muốn giấu Lan và Quỳnh chỉ vì tôi không muốn hai đứa biết tôi hèn họ và dơ bẩn thế nào khi lấy mình ra để bảo vệ Quân. Ba năm sau lại đột ngột kết hôn mà không hề giới thiệu chúng với chú rể một lần cho đàng hoàng. Sau khi tai nạn xảy ra tôi lại bỏ đi Úc đến bốn tháng mà không hề liên quan với ai. Bây giờ thành linh trở về và Long, anh thì như thế ... Chuyện anh ép buộc tôi làm tình nhân khi trước cũng chẳng thể đổ hết lên anh nhưng tôi vẫn ngại bọn chúng có thành kiến với anh, hoặc giả sự việc này lọt vào tai bố mẹ thì mọi chuyện còn rắc rối hơn nữa. - Các cậu thông cảm! Không phải là tớ muốn giấu nhưng

... - Cậu yên tâm, chúng ta chơi với nhau bao nhiêu năm, chẳng phải ngày một ngày hai. Nếu cậu không tin tưởng chúng tớ, không xem chúng tớ là bạn thì bọn tớ không ép. Bọn tớ chỉ hy vọng cậu hạnh phúc. Hiểu không? Trong ba đứa chúng tôi, Quỳnh luôn là đứa hiểu chuyện nhất. Đã đến mức này tôi thể nào giấu hai đứa nữa. Hai đứa yên lặng nghe tôi kể về Long, từ lúc anh bước chân vào cuộc sống của tôi đến bây giờ. Đau khổ có, hạnh phúc có. Tôi cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ có ngày thoải mái kể về anh, kể về khoảng thời gian ba năm đen tối nhất cuộc đời tôi cho người thứ ba biết. Nhưng hôm nay, mọi chuyện lại

rất dễ dàng. Ba năm kia dường như không còn là ba năm tôi muốn quên đi nhất, bây giờ nghĩ lại, có lẽ, đó chỉ là ba năm thách thức tình yêu của chúng tôi, ba năm tôi luyện tôi thành một người trưởng thành hơn. Bởi ba năm đó, anh cũng chẳng hề vui vẻ hơn tôi là bao. Và tất nhiên chuyện xảy thai, tôi không đề cập đến. Một người cao ngạo như anh, lại dùng một kế hoạch, một thủ đoạn hèn hạ chỉ để trói chân một người phụ nữ. Thì điều đó chứng tỏ rằng, anh rất yêu người phụ nữ kia. Và tôi cảm thấy mình thật may mắn là người phụ nữ đó. - Khoan đã, cậu từ từ! - Lan khoát tay. - Tôi không hiểu? Nếu cậu mới gặp anh ấy ba bốn năm trước thì sao lúc trước anh ấy bảo đã yêu thầm cậu bảy năm? - Ngốc! - Quỳnh gõ nhẹ vào trán Lan. - Cậu quên ai là người đã cứu Lam Anh lần tai nạn đó hả? Là anh Long đấy! Anh ta đã yêu cậu từ lúc đó đúng không? - Quỳnh quay sang hỏi tôi, và tôi tặng cho cô nàng một ánh mắt tán thưởng. - Ủ! Trước đó một thời gian nữa! - Tôi cười hạnh phúc. - Quỳnh, cậu có nhớ lần tôi diễn cho khoa điện tử viễn thông, đầu năm hai không? Lúc mà tôi quên đàn guitar đó? - Cái gì? - Mặt Quỳnh hoảng hốt. - Đừng nói với tôi cái anh chàng cậu ... - Ừ là cái anh tôi đâm vào mà không thấy mặt đó! - Đây đây! Hai đứa này, tôi không hiểu gì cả!!! - Lan chen ngang. - Vậy có nghĩa anh nhà cậu yêu cậu ... à không, tiếng sét ái tình á? - Hì hì ... - tôi chỉ biết cười cho qua. - Nhưng tôi không đồng ý với hành động của anh ấy. Như vậy là quá đáng, quá ngang ngược! - Quỳnh cau mày. - Gì mà không được? - Lan vội cãi lại. - Tôi thích như vậy! Yêu là phải giành lấy! Cậu không quên là con Anh ngốc này, đã yêu người ta khi còn chưa biết mặt mũi người ta à? Lúc đó bọn mình và hai bác cứ lo nhỏ này bị gạt. Ai dè, nó bây giờ quá hạnh phúc! Ôi tôi cũng muốn gặp tai nạn, gặp tai nạn ... - Con nhỏ này, cậu lớn từng này tuổi rồi nghiêm túc cho tôi mau! - Quỳnh đánh vào tay Lan. - Tôi hỏi cậu, Lam Anh? Còn chuyện gì nữa? - Chuyện gì? - Tôi càng ngạc nhiên hơn. - Vì sao cậu không đồng ý kết hôn lại với anh ấy? Có chuyện đúng không? - Thì do anh Quân chưa mất bao lâu mà? - Lan thắc mắc. - Cậu ngờ à? Lần đó anh Quân mất cũng đã bao lâu đâu, mà nó còn đồng ý cưới. Cậu cũng hiểu Lam Anh rồi, nó đã yêu anh Long thì bây giờ có còn anh Quân cũng chẳng là vấn đề nữa. Cậu nói đi Lam Anh? - Thực ra ... - tôi lúng túng. - Đúng là do một phần là liên quan đến anh Quân nhưng tôi ... - Hai đứa mở to mắt nhìn tôi. - Tôi cảm thấy Long đang giấu tôi gì đó? Tôi chưa nói các cậu về chuyện một người nữa. Cuối cùng tôi cũng kể cho tụi nó nghe những điều mà tôi canh cánh mấy hôm nay, nào là về Hải Linh, về chuyện anh có liên quan đến Quân, về chuyện tôi cảm nhận được sự bất thường ở anh. - Cậu nói đúng, hôm qua ở nhà cậu, tôi thấy anh ấy khác hẳn lần ra mắt bọn tôi! Hay tên đó đúng là lừa cậu? - Lan góp ý kiến. - Tôi thấy cũng chưa hẳn. Tôi tin anh ấy yêu cậu nhiều như vậy, nếu có gì chắc cũng chỉ muốn tốt cho cậu. Cậu nên tin anh ấy. Tôi hỏi cậu ... - Quỳnh nghiêm túc nhìn tôi. - Cậu có tin anh ấy liên quan đến cái chết của Quân không? - ... - Suy nghĩ một lát tôi trả lời. - Tôi hoàn toàn tin tưởng anh ấy, nhưng thú thật, đoạn băng kia cũng làm tôi một chút lung lay. - Tôi hiểu, chứng cứ rành rành ra đó, không thể nào không tin được. Nhưng tôi tin nhân cách của anh ấy, chẳng bao giờ làm những chuyện như vậy ... để có cậu. Chúng ta xem phim cũng nhiều, bây giờ chứng cứ giả người ta làm đầy ra. Cậu nên hoàn toàn tin tưởng anh ấy. - Tôi cũng nghĩ vậy. - Lan vừa nói xong bị tôi lườm, cô bé này, gió chiều nào theo cũng được. - hì hì, thì Quỳnh nó phân tích đúng quá mà. Với cả chuyện của Hải Linh kia, cậu cũng đừng quan tâm làm gì. Người xấu đóng vai ác, người thứ ba thì đừng có quan tâm. Quan trọng hơn hết là anh ta yêu cậu. Hiểu chưa? - Mọi điều các cậu nói tôi đều hiểu. Các cậu hiểu tôi cũng không phải là đứa không biết suy nghĩ. Tôi cũng chẳng có thời gian mà quan tâm cô ta. Nhưng ... thật tâm tôi muốn tìm hiểu chuyện của Quân, các cậu thấy thế nào? - Tôi khó khăn hỏi hai đứa. - Lam Anh à, mọi chuyện đã qua nên cho qua. Tôi đã nói rồi, cậu nên tin tưởng anh Long. Dù gì thì anh ấy cũng yêu cậu nên sẽ không làm gì có lỗi với cậu đâu. Nhưng nếu cậu vẫn muốn tìm hiểu vụ của Quân, tôi nghĩ cậu nên bàn bạc với anh ấy. - Quỳnh vỗ nhẹ mu bàn tay tôi. - Tôi không biết nữa ... Cuối cùng mọi chuyện vẫn chưa tìm ra phương án giải quyết. Chuyện của Quân có thật là tôi nên nói qua với anh không? Anh chắc chắn sẽ không muốn tôi làm việc này. Nhưng nếu giấu anh tìm hiểu về Quân thì thật sự không hay lắm? Quân đối với anh mà nói, thì vẫn là bạn trai cũ của tôi, và anh thì hoàn toàn không muốn tôi liên quan gì đến việc này. Tính sở hữu của anh cao như vậy, thật khiến tôi đau đầu. Ba đứa chia tay nhau ở tiệm cà phê, Lan thì chiều nay phải đi tour, còn Quỳnh thì có chồng đến đón. Nó hẹn tôi và anh hôm khác sang thăm gia đình nó và tôi đã đồng ý, sự thật thì tôi nhớ cu Huy lắm rồi. Thực ra tôi cũng muốn sinh cho anh một đứa nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì bây giờ không phải là thời điểm thích hợp. Với lần xảy thai trước đã trở thành bóng ma với tôi nên tôi chưa sẵn sàng. Anh bảo xong việc thì gọi điện anh đến đón, nhưng giờ này đến lúc ăn trưa còn sớm nên tôi chẳng muốn làm phiền anh. Nghĩ vậy, tôi vội bắt một chiếc taxi rồi đến thẳng công ty anh. Vào công ty vẫn gặp Bích Ngọc ở quầy lễ tân như cũ. Cô bé mỉm cười chào tôi, tôi cũng gật đầu lại. Thấy cô bé như muốn nói gì đó nên tôi dừng

lại chỗ cô ấy. - Có gì muốn nói với chị hả em? - Dạ ... em muốn xin lỗi chị việc hôm trước.

- Việc gì? - Em thực sự không biết chị là vợ tổng giám đốc. - À, có gì đâu. Chị cũng không đến đây bao giờ sao trách em được. Anh ấy ở trên đó chứ? - Dạ! Tổng giám đốc ở bên trên ấy ạ. Sáng nay mới có cuộc họp với ban quản trị. Chị uống gì để em chuẩn bị? - Không cần đâu. Chị lên trên đợi anh ấy cũng được. - Tổng giám đốc của chúng em chắc yêu chị lắm nhỉ. - Sao lại nói vậy? - Em thấy anh ấy rất dịu dàng với chị. Còn bình thường với chúng em thì vô cùng nghiêm khắc. Hôm qua, anh ấy ra đến tận cửa tiễn chị, còn lại nói rất nhiều điều. Sự thật thì từ lúc em làm ở đây, chưa bao giờ em thấy anh ấy cười nhiều và nói nhiều như thế ạ. - Hi hi ... - tôi cũng chẳng biết phải nói thế nào. - Thì tổng giám đốc công ty thì phải giữ hình ảnh chứ em. Thôi chị lên nhé! Tôi đi thẳng lên văn phòng anh liền gặp Nhân Huy ngồi gần đó. Từ lần ở hôn lễ đến nay, đây là lần đầu tiên tôi gặp lại cậu ta. Biết là không đúng nhưng tôi vẫn còn một chút ác cảm từ buổi hôm đó. Tôi gật đầu hỏi anh ở đâu. Cậu ta mời tôi ngồi và bảo là anh còn đang họp. Tôi tỏ ý không muốn quấy rầy cậu ấy, nên đã đến sofa cho khách chờ, chọn một cuốn tạp chí thiết kế nhà đất rồi chăm chú đọc. Một lúc sau, cậu ta đem cho tôi một cốc Yogurt khiến tôi bất ngờ. Cậu ấy cười bảo là phòng nước tổng giám đốc có sẵn và anh cũng hay dùng. Tôi cảm ơn rồi tiếp tục đọc tạp chí. Một lúc sau thì nghe từ phòng họp tiếng nói nặng nề của anh. Tôi bất giác mỉm cười. Ai mà biết được, người đang nghiêm khắc trong phòng họp kia, hôm qua đã nói chuyện cả đêm không ngủ, sáng nay lại mè nheo không muốn đi làm. Chừng đến gần giờ trưa, anh mới giải phóng mọi người trong phòng họp. Lúc đi ra, mặt ai nấy cũng nặng nề ủ dột, chắc hẳn vừa mới bị anh khiển trách. Đoàn người ra hết thì tôi cũng thấy được anh. Tôi ra dấu cho Quang Huy im lặng. Vì tôi ngồi ở một góc nên anh không thấy được tôi. - Huy, này giờ Lam Anh có điện cho tôi không? - Anh đi ngang qua tôi rồi đến bàn Nhân Huy. - Dạ không ạ! - Sao kì vậy nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ cô ấy vẫn nói chuyện với bạn chưa xong sao? - Khụ khụ ... - Tôi giả vờ ho hai tiếng. - ... - Anh quay đầu, thấy tôi liền nở nụ cười. - Em xong việc sao không gọi anh đến đón? - Haiz, tổng giám đốc bận đến mức không hề thấy em ngồi ở đây luôn, sao ai dám làm phiền! - Tôi bĩu môi. - Hi hi, công ty có chút việc. Em đợi anh lâu chưa? - Anh đến thẳng chỗ tôi, không kiêng dè gì mà ôm chầm lấy tôi. - Này anh ... - tôi giãy giụa. - Đang ở công ty! Huy còn đứng kia! - Hi hi, đi! Anh đói lắm rồi! - Anh xoa bụng tỏ vẻ cực kì tội nghiệp. Vậy là tôi quyết định sẽ không tìm hiểu về Quân nữa. Có lẽ Quỳnh nói đúng mọi chuyện đã qua rồi thì không nên tìm hiểu lại. Cuộc sống tôi cũng như vậy mà tiếp diễn. Vì anh dùng đủ thứ thủ đoạn mà đã khiến bố mẹ đuổi tôi về nhà của anh. Khi về đến nhà kia của anh thì tôi rất là bất ngờ. Anh đã in số ảnh cưới của chúng tôi ra treo đầy nhà. Một tấm siêu to ở ngay phòng khách. Phô trương hơn là phòng ngủ của chúng tôi khắp nơi là ảnh tôi và anh, có cả ở St Kilda và Parkville. Tôi hỏi ra mới biết lúc ở St Kilda anh đã chụp lên tôi, và tất nhiên trong ảnh chỉ có tôi và biển. Ngạc nhiên hơn nữa là tên này đã xây một phòng cho em bé. Đi vào trong phòng tôi có chút đau đầu, người này quá ngang ngược. Nếu được thì mình hẳn sinh em bé đi, đừng lôi tôi vào. Tôi cũng vừa tìm lại được việc làm. Lại là vì vẫn ở công ty cũ, vì giám đốc của công ty tôi tương đối thân thiết với Long nên khi tôi đi Úc anh đã xin phép cho tôi. Và tất nhiên, tài xế đưa đón tôi là anh. Không cho tôi đi làm một mình, bảo nào là sợ tôi tai nạn, tôi rất có duyên với tai nạn giao thông nên càng không thể để tôi đi một mình. Thật sự là tôi hết cách, nhân viên nhỏ trong công ty mà được đưa đón bằng xe hơi mắc tiền thế kia, thì thật là ... Cả ăn trưa cũng chạy sang căng tin của công ty chúng tôi ăn. Mọi người ở đây còn thân với anh hơn cả với tôi. Hôm nay tôi nghỉ trưa tôi đợi anh đến ăn chung nhưng mãi vẫn không thấy nên tôi tính sẽ sang công ty anh ăn chung với anh, coi như là đáp lễ anh những ngày qua quá siêng năng ăn trưa cùng tôi. Tôi phải gọi một chiếc taxi đến công ty anh để nhờ có bị anh thấy không bị mắng. Lúc tôi đến thì mọi người đã đi ăn trưa cả rồi, vì đã quen mặt nên nhân viên cũng không thắc mắc gì tôi cả. Tôi đi thẳng từ cửa lên văn phòng anh ở bên trên. Nhân lúc Nhân Huy không có ở đây, tôi định dọa anh nhưng vừa đến bên cửa thì đã nghe một giọng nói hết sức quen thuộc. - Anh đừng bức tôi! Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô gái của anh đã về? Tôi đã một lần thì chắc hẳn sẽ có lần thứ hai. Anh tin không? Giọng nói này tuy không nghe nhiều nhưng tôi cảm thấy rất là quen. Nhưng nghĩ mãi không tài nào tôi nhớ được. "Cô gái của anh" ... đúng rồi! Đây là giọng nói của người phụ nữ trong đoạn ghi âm của Hải Linh cho tôi em. Tôi đột nhiên run rẩy.

25. Chương 25

Chương 25: Điều tra.

- Ý cô là cái chết của Nguyên Quân?
- Đúng vậy! Anh đừng quên đó là ý của anh!
- Ý tôi?
- Đúng! Anh đừng quên là anh ép tôi!
- Cô buồn cười thật! Chính cô bày ra mọi chuyện, bây giờ nói là ý tôi sao?
- Nếu tôi cho cô người yêu bé bỏng của anh nghe thì sao? Chẳng phải cô ấy đã về nước rồi sao?
- Cô dám!?
- Sao không? Là anh ép tôi! Anh cướp Thành Toàn từ tay tôi!
- Tôi thu mua Thành Toàn là vì cô ép tôi, cô quá tham lam, quá tàn nhẫn!
- Chị Lam Anh?

Tiếng của Huy vang lên khiến mọi âm thanh đều im bật. Tôi có chút hoảng hốt nhìn cậu ấy. Thực sự tôi không muốn Long phát hiện ra tôi đã lên nghe anh nói chuyện, nhưng mà ...

- Lam Anh, sao em ở đây? – Giọng anh vô cùng lo lắng. – Anh đang tính sang chỗ em đây!
- À, em vừa đến. Đợi anh lâu quá à. Em vừa định gõ cửa. Anh đang có khách ạ? – Tôi tỏ ra bình tĩnh hết sức có thể.
- Ừ chúng ta đi thôi! – Anh kéo tay tôi.
- Nhưng anh đang có khách! – Tôi có chút lúng túng.
- Không sao! Anh xong việc rồi! – Anh quay sang người phụ nữ kia. – Chúng ta đã giải quyết xong rồi, nếu chị có gì thì hôm sau có thể tìm tôi.
- Anh ... – Chị kia muốn nói lại thôi.
- Đi thôi em! – Anh kéo tôi một mạch đến thang máy.

Gần vào thang máy tôi có chút tò mò quay đầu lại nhìn người phụ nữ kia và bắt gặp chị ta cũng đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi gật đầu chào hỏi. Thực sự nhìn chị này có chút quen thuộc nhưng tôi biết đây là lần đầu tiên tôi gặp người này.

Đến khi vào trong thang máy tôi thực sự không biết nên bắt chuyện với anh thế nào. Có lẽ anh đang chờ tôi mở miệng trước mà cũng có thể là không phải. Chúng tôi cứ vậy cho đến khi xuống tầng sảnh.

- Em muốn ăn gì? – Anh nắm tay tôi kéo đến nhà ăn công ty anh.
- Nghe bảo công ty anh đầu bếp rất khá. Em ăn gì cũng được ạ. – Tôi khẽ cười với anh, rồi theo anh vào nhà ăn.

Vài tháng qua tôi cũng ít nhiều lần qua công ty anh và ít nhiều cũng có “chức vụ” ở công ty này. Và tất nhiên đó là chức “vợ tổng giám đốc”. Chắc hẳn bình thường người này rất nghiêm khắc trong công ty nên không ai dám đến gần bàn chúng tôi để ăn cả. Tôi dờ khóc dờ cười, ăn trưa dưới hàng trăm cặp mắt thể này, dù có ngon mấy cũng không nuốt nổi và tự dặn lòng sẽ hạn chế đến mức thấp nhất số lần qua công ty anh “ăn chức”.

Tôi gấp miếng tôm rán từ trong đĩa của anh sang inh. Anh tính kéo lại liền bị tôi trừng mắt.

- Khi này không lịch sự với khách! – Tôi gõ nhẹ vào chén canh của anh.

- Không sao! – Anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời.
- Tôi im lặng nhìn anh chờ anh giải thích. Anh cũng im lặng nhìn tôi tỏ ý không muốn giải thích.
- Vì sao ạ? Khách quen hả anh? Trông chị ấy rất quen? – Tôi giả vờ suy nghĩ.
 - Em quen cô ta sao? – Anh ngạc nhiên hỏi tôi.
 - Em không biết nữa, trông có quen nhưng thực sự đây là lần đầu gặp chị ấy.
 - Anh không hề tin vào trí nhớ của em! – Anh búng nhẹ vào trán tôi. – Đến chồng mình còn không nhớ ra! Đến đường đi còn không nhớ được!
 - Không dám đâu! Em thông minh mà! – Tôi ôm trán, bấu môi. – Em quên chồng em khi nào cơ chứ? Em nhớ rõ ràng mình không có chồng!
 - Trần Lam Anh!!! – Giọng anh có phần bức bối.
 - Hi hi, được rồi ạ! – Tôi khoát tay. – Nhưng em quên anh khi nào? Có đâu? – Tôi nghiêm túc suy nghĩ lại bị người đó tặng ột cái búng tay ngay trán.
 - Bảy năm!!!!
 - À à, hi hi. – Tôi khê lè lưỡi. – Khi đó chắc anh không đẹp trai như giờ. Hi hi. Nói đi, anh đi thăm mỹ hả? Em nhớ ở Anh thăm mỹ cũng có vẻ được! Khờ khờ.
- Anh bỏ đũa. Sang ngay bên cạnh và nói nhỏ vào tai tôi.
- Em tin anh tết mông em ngay tại đây không, vợ?
 - A á. Ăn đi chồng. Chồng đẹp trai! Ăn mau em còn về công ty em. – Tôi gấp cho anh con tôm khi này đưa lên miệng anh.
 - Ngoan, lát anh đưa về công ty. À này đi gì đến đây?
 - Taxi mà. Lát em về taxi được rồi! – Tôi quay sang nhìn anh. – Ăn, ăn mau rồi đưa em về!
- Tên này đúng là cố chấp, quá cố chấp.
- Thực sự về đến công ty tôi không thể nào tập trung vào công việc được. Đoạn đối thoại đó tôi nghe rất rõ nhưng cũng rất mơ hồ. Long thu mua Thành Toàn, việc này ở lễ cưới tôi đã nghe qua. Nhưng chẳng phải đó là công ty của gia đình Quân hay sao? Tại sao người phụ nữ kia lại đến nói chuyện với anh.
- Tôi vội cầm điện thoại, lục danh bạ gọi đến một người. Rất may là kết nối được.
- Anh, giúp em điều tra tại sao KL lại thu mua Thành Toàn, và phó tổng giám đốc của Thành Toàn hiện nay là em? – Tôi gấp gấp nhờ anh.
 - Đây cô bé, em đã gần một năm không gọi cho anh. Bây giờ vừa gọi, lại nhờ vả kiểu kia đấy à!
 - Jade, em biết là gần một năm qua em liên lạc mà có người nào đó hạnh phúc đến nỗi quên em mà, đúng không? Từ lúc đưa em sang Melbourne đã có người đi tìm tình yêu rồi.
 - Thế chẳng phải có người muốn một mình à? Lúc đó anh bảo để anh lo cho em, em lại bảo không cần. Cũng chẳng phải có người cũng tìm được tình yêu rồi à?
 - Anh biết rồi à? – Tôi ngượng ngùng.
 - Đây cô, chuyện của em, không chuyện nào anh không biết được. Anh yêu em còn không hết!
 - Đây anh, Susan còn chưa biết anh gạt cô ấy đâu nhé?
 - Được được, em giỏi. KL là công ty của người yêu em, Thành Toàn là công ty của Quân. Em thắc mắc chuyện này à?
 - Không khác biệt lắm. Em nghi ngờ một vài chuyện, không tiện nói ở đây. Anh tính khi nào mới về?

- Chưa biết, Trang còn chưa chịu. Haiz.
- Ha ha, anh đã leo đèo theo người ta cả một năm mà chưa được gì á? Ha ha.
- Này cô! Anh đang khổ lắm đây. Em giúp anh đi, Trang cô ấy mến em lắm.
- Được rồi, giúp em lần này đi! Có thời gian em sẽ sang thăm hai người. Nhé? Em đi làm việc đây. Không được tắt máy nữa đây.
- Được rồi, anh báo cáo sau. Cô cũng hơn gì anh. Sang Melbourne cũng có xài cổ định số nào đâu.

Jade là anh họ của tôi. Anh là bà con xa xa tí xa với tôi. Chúng tôi lần đầu gặp nhau tại bữa tiệc cưới của một người bà con xa. Mà khi đó tôi được mời hát tiết mục mở màn. Quan hệ của tôi với anh rất kì lạ. Tôi không lí giải được, và anh cũng thế. Anh với tôi như hai người bạn thân, có lúc lại như anh em ruột, đôi khi lại khiến người ta có cảm giác là tình nhân. Gia đình anh ở Boston, Mĩ. Susan tên tiếng Việt là Trang cũng là người Việt di cư sang Boston. Anh đã từng giới thiệu chúng tôi với nhau và tôi đã từng nhiều lần trò chuyện với chị qua Skype. Tôi rất biết ơn khi bên cạnh còn có một người như Jade. Từ lúc ở bệnh viện lúc đó, tôi đã liên lạc và nhờ anh giúp tôi đi. Anh đã không quản ngại từ Mĩ về giúp tôi lo liệu thủ tục đi Melbourne chỉ trong vài ngày. Tôi không rõ lắm về nghề nghiệp của Jade. Nhưng tôi tin anh có thể giúp tôi những công việc như thế này.

Nhớ đến Jade tôi lại nhớ về gia đình Smith. Quan hệ của tôi với ông bà, với John cũng kì lạ như vậy. Cứ như có một sợi dây vô hình giữa tôi và mọi người, không ai quan tâm đây là loại cảm tình gì, chỉ như vậy mà quan tâm nhau, quý mến nhau. Lúc này, tự nhiên tôi rất nhớ bà Beck, ông Ryan và cả vợ chồng anh John nữa.

Mở máy tính, tôi liền mail ngay cho John. Gửi kèm vài bức ảnh của tôi và Long cho anh. Hỏi thăm sức khỏe ông bà, và tiện thể hỏi anh khi nào sẽ làm lễ cưới. Vì tính đến bây giờ, có lẽ vài tháng nữa em bé sẽ ra đời.

Vài ngày này tôi có chút khó chịu khi đối mặt với Long. Nhưng cũng thế tỏ rõ cho anh biết được. Thái độ lần đó của anh đã cho tôi biết anh không muốn tôi liên quan đến việc này. Thế nên chỉ còn một cách là tôi tự tìm hiểu. Tôi không muốn trong lòng có một chút nào không tin tưởng anh.

Nhưng tôi thực sự tò mò, và cảm nhận được đằng sau việc này còn có điều gì đó mà tôi không biết.

Jade đã gọi điện lại cho tôi và nói cho tôi những chuyện mà anh đã điều tra được.

Thành Toàn nay thuộc công ty con của KL. Phó giám đốc lúc trước là Nguyên Quân nhưng bây giờ đã là Như Vi. Mà cũng chẳng phải là bây giờ nữa. KL đã thu mua Thành Toàn và đã thay đổi hoàn toàn bộ phân quản lí của công ty đó.

Tất nhiên Như Vi thay chức vụ của Nguyên Quân chỉ vài ngày sau cái chết của anh.

Điều tôi thấy bất ngờ chính là ngày thu mua Thành Toàn chính là sau ngày tôi bỏ đi vài ngày. Đến bây giờ cũng gần một năm, vì sao chị Như Vi đó bây giờ vẫn còn tìm Long.

Chị ta là ai mà có thể dễ dàng ngồi vào ghế Phó Chủ tịch của Thành Toàn mà theo tôi biết thì Quân hoàn toàn tự sức của mình đã có thể có vị trí đó. Không phải bố anh là chủ tịch công ty hay sao?

Càng nghĩ lại càng cảm thấy bế tắc.

Tôi cũng đã nhờ Jade điều tra qua lí lịch của Như Vi. Đây là một người tuy thực sự có năng lực, nhưng thâm niên trong nghề không lâu, bằng cấp nước ngoài không có. Chị ta chỉ làm việc ở công ty này hai năm từ nhân viên bình thường lên làm quản lí. Vậy tại sao có thể làm phó Chủ tịch của một công ty từ vị trí của một quản lí?

Phải chăng chị ấy là họ hàng của Quân? Vì chỉ có họ hàng hoặc người quen mới có thể nắm giữ chức vụ của “người trong nhà” của công ty được.

Tôi bất ngờ nhận thấy điều đó. Vì sao tôi lại thấy chị ấy quen? Là vì chị ấy có nét rất giống Nguyên Quân, thực sự là vậy.

Nhưng nếu là họ hàng của Quân thì tại sao có liên quan đến tôi? Và đến tai nạn của anh?

Và rất nhanh tôi đã giải đáp phần nào được thắc mắc của mình. Tôi gặp Như Vi tại công ty của mình. Nói vô tình thì có thể tạm chấp nhận được, nhưng đây rõ ràng là cố ý đến tìm gặp tôi.

- Chị có gì muốn nói với tôi?

Cảnh ngồi cà phê nói chuyện với người phụ nữ mà mình không hề biết nhưng lại liên quan đến Long như thế này có chút quen thuộc. Lần trước là Hải Linh, lần này là chị ta. Tuy nhiên mục đích tìm tôi của hai người hoàn toàn khác nhau. Nếu lần trước Hải Linh muốn chia rẽ tôi và Long, thì lần này...

- Cô có thể giúp tôi lấy lại Thành Toàn từ KL được không?

Nghe giọng thành khẩn thế kia thì tôi thấy có chút buồn cười. Tôi thì liên quan gì đến KL, đến Thành Toàn? Tôi làm thế nào mà “lấy lại” cho chị ta?

- Chị hoàn toàn biết tôi không liên quan gì đến hai công ty kia đúng không?

- Nhưng cô lại liên quan đến hai người đàn ông của công ty này?

- Ý chị là ... – Tôi nhú mày.

- Nguyên Quân, Đức Long. – Chị ta dứt khoát trả lời tôi.

- Tôi không rõ, chị cũng biết đấy. Tôi quen hai người đó, thì liên quan gì đến việc lấy lại Thành Toàn cho chị?

- Có! Cô hoàn toàn có thể.

26. Chương 26

Chương 26: Sự thật

- Có! Cô hoàn toàn có thể!

- Chị thừa biết, tôi chẳng liên quan đến Thành Toàn cũng như KL, thế nào gọi là có thể?

- Tôi biết, nhưng lí do, Đức Long thua mua công ty của tôi là do cô, chỉ là tại cô! – Chị ta đặt cốc cà phê của mình xuống rồi trừng mắt nhìn tôi.

Nhặt nhẻo, hết sức nhạt nhẽo. “Công ty của tôi” – cụm từ này cũng thật hay ho. Trước thì nói là công ty của người người đàn ông khác, sau lại bảo công ty của mình. Tôi nhú mày, chị ta lấy đầu ra tư cách để bảo đó là công ty của mình. Mối quan hệ của chị ta với công ty nhà Quân không đơn giản. Lại còn nhấn mạnh là tại tôi? Tôi nhếch môi.

- Cứ cho là tại tôi thì đã sao? Bây giờ chị muốn gì? Chị cứ nói thẳng.

- Tôi muốn cô giúp tôi lấy lại Thành Toàn!

Khi này là một câu nghi vấn, bây giờ lại là một câu mệnh lệnh, giọng điệu của chị này, cũng nhanh thay đổi thật.

- Lí do?

- Nếu cô không giúp tôi, tôi sẽ kiện Đức Long ra tòa. Tôi có bằng chứng, chứng tỏ anh ta có liên quan đến cái chết của Quân.

- ... – Tôi nhẹ run cầm cốc của mình. Suy nghĩ một lúc, tôi mỉm cười. – Nếu chị có bằng chứng, tại sao không trực tiếp vì sao không trực tiếp Đức Long, chẳng cần tìm tôi làm gì!

- Cô! ... Cô thông minh lắm!

Tôi cười lạnh. Vậy trong mắt chị tôi ngốc lắm sao? Câu nói này tôi giữ trong lòng.

- Chị có bằng chứng gì?

- Tôi có ...

- Một đoạn ghi âm? – Tôi ngắt lời chị ta.

- Cô ... sao cô biết? – Chị ta kinh ngạc nhìn tôi.

- Tôi nghe qua rồi, chị đương nhiên cũng đoán được tôi nghe từ ai đúng không? – Tôi tiếp tục nhấm một ngụm cà phê. – Chị lợi dụng Hải Linh không được liền đi tìm tôi sao?

- Cô ... cô ...

- Thực sự tôi không hiểu, tại sao chị lại ghép đoạn băng đó, Đức Long rõ ràng không liên quan, vì sao chị lại muốn ép anh ấy như thế?

- Chính cậu ta ép tôi! Cậu ta ép tôi!

Chị ta hét lên. Bao nhiêu bình tĩnh vốn đầu cũng chẳng còn mà đây lại là nơi công cộng. Thấy chị ta thế kia, tôi cũng chẳng thể nào tức giận nữa. Chắc hẳn có lí do nên chị ta và Long mới như vậy. Tôi ... lại mủi lòng nữa rồi.

- Chị bình tĩnh, chị nói tôi nghe! Tôi có thể giúp được gì tôi sẽ giúp, nhưng chị phải nói toàn bộ sự việc cho tôi.

Nhìn thấy được ánh bình tĩnh trong mắt chị ta, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Quân là con của chủ tịch công ty, và trước kia sau khi về nước một thời gian đã lên chức Phó tổng giám đốc. Điều này tôi thực sự không biết vì lúc đó ... lúc đó tôi đã không còn ở bên anh. Nhưng Như Vi hoàn toàn không phục. Chị cảm thấy rằng Quân không có tư cách ngồi ở chức vụ đó. Chị đã làm trong công ty vài năm, rất cố gắng, rất cần mẫn nhưng chỉ từ nhân viên lên làm quản lí.

Thực sự tôi thấy điều này là hết sức bình thường. Thành Toàn là của gia đình Quân, anh ấy không làm thì ai mới có tư cách ngồi ở vị trí đó. Nhưng tôi vẫn im lặng nghe chị ta kể.

Chị ta tìm hiểu mọi việc liên quan đến Nguyên Quân và đương nhiên cũng hiểu rõ chuyện của ba chúng tôi. Từ đó chị ta lên kế hoạch muốn bắt tay với Long để đẩy Quân ra khỏi vị trí phó chủ tịch nhưng thật không ngờ rằng Long từ chối.

Nghe đến đây, tôi khẽ cười hạnh phúc. Đúng thật là anh!

Lúc đó chị ta hiểu rõ vấn đề rằng Quân là người không dễ lợi dụng nên đành trở mặt uy hiếp anh. Và theo chị ta nói, chỉ có một người mới trở thành lí do để uy hiếp anh được, chính là tôi. Chị ta bắt đầu theo dõi tôi rồi biết được ngày đó tôi đã đồng ý với Quân gặp mặt anh ấy.

Trước đó chị đã liên lạc với Long, và ngã giá với anh. Lúc này, chị mở cho tôi nghe một đoạn băng, và tôi tin đây là đoạn gốc.

“Tôi nghe nói cô người tình của cậu định bỏ trốn với Quân đấy?”

“Chị nói cái gì?” – Tôi bất giác mỉm cười. Tên này chắc tức giận lắm.

“Sao anh lo sao, chi bằng anh giúp tôi. Tôi có cái tôi muốn, ai có người anh yêu!”

“Cô điên rồi!”

“Anh tin tôi hoàn toàn có khả năng tạo ra hiện trường giả đúng không?”

“Nếu tôi động vào cô gái của cậu, chắc cậu ta cũng không thể để yên đâu nhỉ?”

“Hoặc là tôi ra tay với cô gái của anh, hoặc là sẽ là Quân. Tính ra thì đằng nào tôi cũng có lợi!”

“Cô cứ thử xem. Nếu cô ra tay với Nguyên Quân tôi càng hoan nghênh. Chắc cô biết rõ tôi không ưa gì cậu ta. Nhưng nếu ... cô chạm vào một cọng tóc của Lam Anh, tôi sẽ giết cô.”

“Vậy cũng được đằng nào tôi không chết, chỉ bằng tôi chết chung cùng cô ta!” – Tôi lạnh người, đưa mắt về phía chị ta. Tôi không tin người phụ nữ trước mặt tôi có thể thốt ra những lời ác độc như vậy. Nhưng “đằng nào tôi không chết” có ý gì?

“Tôi cảnh cáo cô, cô dám động vào hai người kia, tôi sẽ không cho cô thứ mà cô muốn có. Cô có thể thử xem sao!”

- Đây là đoạn băng gốc, cô tin hay không thì tùy!

- Tôi tin! – Tôi trả lời chị ta. – Vì tôi tin đây mới là Long.

- Cô đúng là thông minh, cô biết khi tôi cho Hải Linh xem, sắc mặt cô ta thay đổi như thế nào không? Con bé đó đúng là ngốc, lúc nào cũng ình là thông minh nhưng thực ra ...

- Chị không muốn nói cho tôi biết thân phận thật của chị sao?

Chị ta sững người nhìn tôi. Suy nghĩ gì đó rồi chậm rãi mở lời.

- Tôi thấy cô có thể làm thám tử tư rồi đấy. Tư duy của cô rất nhạy!

Tôi cười khỏ, thám tử tư cái gì chứ. Chẳng qua mọi việc đều rõ ràng thế kia, ai cũng có thể đoán được. Chỉ là chị ta quá tin tưởng vào kế hoạch và sự thông minh của mình để rồi, bây giờ bị phát giác ra thì thấy ai cũng thông minh.

- Tôi thực ra là ... Tên tôi Như Vi. Đỗ Như Vi. Là con riêng của ông Đỗ Nguyên Thanh. – Chị ta dừng một lúc nhìn tôi. Đương nhiên bao sự ngạc nhiên đều nằm rõ hết trên mặt tôi. Đây là trường hợp tôi chưa bao giờ nghĩ đến. – Chắc bây giờ cô hiểu, tại sao tôi lại ... lại như vậy với Nguyên Quân. Không nhiều người biết chuyện này.

- Tôi cũng là con gái ông ta nhưng tại sao chỉ có Nguyên Quân là được. Tại sao tôi nỗ lực rất rất nhiều thì không được. Tôi không cam lòng, dù gì thì tôi cũng là con gái ông ta. Ông ta không thể đối xử với tôi như thế. Thực tế, ông ta cũng chẳng tử tế gì với mẹ tôi, cho tôi đến công ty làm việc cũng chỉ để xoa dịu phần nào tội lỗi của mình. Tôi tự hỏi, vì sao Nguyên Quân lại có tất cả, trong khi tôi dù có phần đầu ở công ty vài năm, thì ông ta chỉ miễn cưỡng cho tôi làm quản lí? Vì sao?

- Chị bình tĩnh. Tôi hiểu Nguyên Quân, anh ấy cũng có nguyên tắc riêng ình. Tôi nghĩ Quân đảm nhận vị trí đó cũng một phần anh ấy có thực lực. Chỉ là ... chỉ là chị hơi có chút thành kiến với anh ấy.

- Thực lực? Cái cô gọi thực lực đó là cái gì? Cái bằng thạc sĩ của nó ở Queensland sao? Nếu ông ta cũng chu cấp cho tôi học ở đó, thì tôi cũng có thực lực vậy!

- Vậy còn vụ tai nạn kia? Thực sự là do chị làm? Tôi không tin! – Tôi cảm thấy có chút đau đầu.

- Vì sao cô không tin? – Chị ta cũng không tin tôi nói ra câu này.

- Tôi nghĩ chị không tàn nhẫn đến vậy! Nhưng tại sao, tại sao tai nạn vẫn xảy ra? – Tuy tôi đã kiểm chế rất nhiều khi chị ta nhắc đến Quân nhưng hỏi đến đây giọng tôi có chút run rẩy.

- Thực xin lỗi! – Chị ta im lặng một lúc lại lên tiếng. – Đúng là tôi chỉ uy hiếp! Sự tình lúc đó thực sự ngoài kiểm soát của tôi. Thực sự ... thực sự là tôi không làm. Tôi chỉ nói vậy với Đức Long, tôi thực sự không có ... thực không có.

Nghe chị ta nói năng lộn xộn như vậy tôi càng thêm tin rằng chị ta thực sự không làm. Vậy, đây đúng là tai nạn sao?

- Được rồi tôi tin chị. Nhưng mọi chuyện sao lại quá trùng hợp như vậy?

- Tôi không biết, thực sự không biết ... – Chị ta ôm đầu run rẩy nói. – Tôi không làm, tôi thề, tôi thề.

- Nhưng hôm đó, ở văn phòng, sao chị lại tiếp tục uy hiếp Long, trong khi chị không có.

- Tôi lúc đó ... tôi không biết nữa. Sau khi Quân chết, ông ta mới bắt đầu tiếp nhận tôi, cho tôi chức vụ mà tôi vẫn đang hết sức nỗ lực để đạt được. Tôi nghĩ là tai nạn. Nhưng Long, anh ta không tin tôi. Anh ta đã thu mua Thành Toàn như đã cảnh cáo tôi. Ông già kia tức giận và đã đòi cách chức tôi ... Tôi không cam tâm... Tôi không muốn. Cô phải giúp tôi! Công sức của tôi, nỗ lực của tôi ... tôi không muốn bắt đầu lại từ đầu ...

- Vậy chị đã nghĩ đó thực sự là công sức của chị hay không? Đó có đúng là nỗ lực của chị không? Hay chị đã giành được khi Quân không còn trên đời này nữa. Không còn ai tranh giành với chị nữa? – Tôi cũng chẳng hiểu mình đang nói lộn xộn gì nữa. – Chị không cam lòng? Vì sao không cam lòng? Nếu chị có khả năng, Thành Toàn cũng không rơi vào tay KL, đúng không? Nếu thực sự chị có khả năng, bác Thanh đã giao cho chị ngay từ đầu, đúng không?

- ...

- Tôi biết chị cũng rất nỗ lực, nhưng Nguyên Quân cũng vậy. Nếu như đó là vì quan hệ gia đình mà Quân mới đảm nhận vị trí đó thì anh ấy không cần phải bỏ ba năm du học, mà theo tôi biết, anh ấy cũng hết sức nỗ lực. – Nhìn sắc mặt của chị ta tôi cũng không muốn nói thêm. – Tôi đồng ý giúp chị nói lại với anh Long, nhưng sự việc thế nào, tôi không chắc.

- Được được cảm ơn cô! – Chị ta đã lấy lại vẻ bình tĩnh, và ánh mắt ánh lên sự vui mừng.

Cuối cùng thì tảng đá trong người tôi cũng hạ xuống. Rất may là tôi tin anh, tôi luôn tin anh nhưng nếu ở hôn lễ, tôi lí trí một chút, tin anh một chút thì có lẽ bây giờ mọi thứ đã khác. Dù gì thì tất cả đã là số mệnh, có muốn thay đổi cũng không thể được.

Mối bận tâm lớn nhất của tôi bây giờ, là làm thế nào để thuyết phục Long trả công ty cho gia đình Nguyên Quân. Thực sự tôi hy vọng mình chính là nguyên nhân để anh thu mua Thành Toàn, vậy sẽ dễ dàng cho tôi hơn.

- Nấu món gì vậy em? – Cảm giác được có người ôm phía sau, tôi mỉm cười.

- Toàn món anh thích cả, lên thay áo quần rồi xuống ăn! – Tôi khẽ nhẹ vào tay anh.

- Hôm nay sao về sớm vậy? Anh qua công ty đón mà không thấy! – Anh vẫn không buông tôi ra.

- Em về khi trưa, đem công việc về nhà làm! Ngoan, lên thay mau, em đói lắm luôn! – Tôi xoa người, vỗ nhẹ hai má anh.

- Được! – Anh cuối đầu hôn mạnh môi tôi một cái. – Anh xuống ngay!

Thực sự tôi vẫn chưa có kế hoạch gì cho lần “đàm phán” này. Long cũng không muốn tôi bị người khác lợi dụng, như thực sự thì Như Vi không hề lợi dụng tôi. Sợ anh lại nghĩ gì không đúng, lại gây khó dễ cho người ta nữa thì khổ.

Tôi thầm tính nói chuyện với anh trên bàn ăn, nhưng không tài nào mở miệng được nên phải đành lựa lúc “tắt lửa tối đèn” mà thủ thủ vậy.

Tôi nằm mãi trên giường nhưng vẫn chưa thấy người kia vào. Có lẽ anh vẫn còn ở phòng làm việc. Tôi bèn lấy di động ra nhắn tin cho anh.

“Chồng ơi, về ngủ!”

“?” – Tên này đúng là đa nghi mà.

“Không thì em ngủ trước!”

“?” – Quá quá đa nghi rồi!

“Em có chuyện muốn nói!”

Rất nhanh đã thấy có người chui vào trong chăn rồi ôm tôi. Vỗ vỗ nhẹ lưng tôi, anh hỏi:

- Sao vậy em?

- Xin lỗi! – Tôi dụi mặt vào ngực anh, hít một chút mùi hương của anh.

- Sao vậy? – Anh kéo tôi muốn xem mặt tôi, nhưng tôi không chịu, vẫn vùi đầu, ôm chặt anh.
 - Nếu lúc đó ... em tin anh thì đã không ... bỏ lễ cưới, đã không ... gặp tai nạn! – Và đã không bị mất đứa nhỏ.
 - Ngốc! Vậy bây giờ tin anh sao?
 - Em tin! – Tôi siết chặt anh hơn.
 - Vì sao? Có người đến tìm em?
 - Thực sự dù người ta không tìm, thì em cũng tin anh. Em nói thật đấy!
 - Anh biết! – Anh hôn nhẹ tóc tôi.
 - Nhưng anh à ...
 - Em muốn anh trả Thành Toàn cho cô ta!?
 - Dạ ...
 - Cô ta ...
 - Thực sự thực sự chị ấy không hề ỷ hiếp hay làm gì em cả. Thật đấy! – Tôi vội nói. – Em không ngốc mà! Nhưng chị ấy thực sự đáng thương anh ạ!
 - Em biết cả rồi?
 - Đương nhiên! – Tôi véo anh một cái. – Em bảo em không ngốc mà! Nhưng em thấy chị ấy cũng có nỗi khổ của mình. Anh?
 - ...
 - Anh? Nếu là vì em thì bỏ qua đi, thực sự chị ấy không làm, em tin vậy!
 - Vì sao em lại tin cô ta? Cô ta không làm thì ai làm?
 - Em không biết, nhưng em tin. Nhất định chị ấy không làm, có lẽ chỉ là tai nạn anh ạ!
 - Anh nghĩ mọi chuyện không đơn giản ...
 - Được rồi mà, mọi chuyện cũng qua rồi chồng ạ, nếu anh tiếp tục gây khó dễ chị ấy thì em không để yên đâu? Hừ!
 - Ha ha, em tính làm gì? Anh cũng muốn biết!
 - Anh! – Tôi đen mặt, tên này coi thường tôi thế là cùng. Tôi liền buông lão ra, hất mạnh cánh tay trên người tôi rồi xoay người. – Xịch ra!
 - Được rồi! Được rồi, anh sợ em! Bây giờ cũng học người ta làm nũng với chồng rồi đấy! – Anh lại ôm tôi. – Nhưng mà anh lại thích thế này!
- Chuyện Thành Toàn và KL lúc này tôi cũng không quan tâm lắm, căn bản là nó không liên quan gì đến tôi, và quan trọng hơn là tôi tin anh đã nói sẽ làm.
- Cứ ngỡ mọi việc đang bình lặng trở lại, nhưng rất nhanh sóng gió lại ập đến.
- Lam Anh?
 - Dạ?
 - Khi nào mới gặp lại bố mẹ anh?

27. Chương 27

Chương 27: Mẹ chồng.

- Hi hi! – Tôi nặn ra nụ cười giả tạo nhất có thể.
- Cười cái gì! Cũng chẳng phải là em chưa gặp qua! – Anh vuốt tóc tôi.
- Nhưng bây giờ ...
- Em về nước đã mấy tháng rồi, lí ra nên gặp bố mẹ chồng từ sớm đấy nhé! - Anh búng nhẹ vào trán tôi.
- Nhưng mà ...
- Không nhưng gì cả, em không tính cưới anh sao? – Đây là bộ mặt mà tôi không muốn xuất hiện nhất trên mặt tên bá đạo này. Trông tội nghiệp quá thể!
- Không phải ...
- Không phải thì được rồi! Hai ngày nữa ông bà đi du lịch về, anh dắt em qua một thể! Bây giờ thì ... ngủ nào! – Anh ôm chặt tôi rồi cũng bắt đầu ngủ.

Trốn được vài tháng cũng không thể trốn được cả đời. Tôi thấy anh không nhắc thì cứ ngỡ là anh quên, nhưng mà quên được ngày nào hay ngày đó, thực sự tôi chưa chuẩn bị tâm lí gặp bố mẹ anh. Lần trước gặp cũng chỉ gọi là “chớp nhoáng”. Anh mang tôi về nhà gặp ông bà một lát, giới thiệu một lúc, rồi liền thông báo vài ngày sau tổ chức hôn lễ.

Không phải bởi tính cách ông bà mà tôi lo sợ. Tôi biết tính tình ông bà rất ôn hòa, dễ chịu và đặc biệt hai ông bà rất thương Long, bởi vì anh là con một của họ. Nhưng lần này gặp lại thì tôi biết nói sao với ông bà? Tại sao rời khỏi hôn lễ? Tại sao lại mất tích gần một năm?

Thật là, vì lần đó một phút không tin tưởng anh, mà bây giờ để lại quá nhiều hậu quả. Haiz.

Chuyện của tôi và anh, đương nhiên, không thể nói giải thích là có thể giải thích được. Nhưng thực sự tôi không biết phải làm sao cả! Có lẽ anh đã tính đem tôi về nhà thì chắc cũng đã nghĩ đến việc giải thích với ông bà thế nào. Nghĩ đến đây, tôi an tâm phần nào. Trước khi gặp bố mẹ anh, hai đứa chỉ cần “hợp tác” một chút là được.

Đột nhiên hôm nay lại nhớ đến Hải Linh, buồn cười thật. Để ý thì cũng lâu rồi tôi chưa gặp cô ta. Dựa vào kinh nghiệm đọc tiểu thuyết thì cô ta phải đến tìm tôi thường xuyên hơn nữa chứ. Không biết có phải anh “giải quyết triệt để” quá hay không mà đến bây giờ vẫn thấy cô ấy chưa tìm gặp lại tôi để thị uy.

Nhưng sớm tôi cũng được “toại nguyện”. Trước giờ ăn trưa cô ấy hẹn tôi ra ngoài nói chuyện, và tất nhiên, mối quan hệ giữa tôi và cô ấy thì cũng chỉ liên quan đến một người.

Đành phải nhắn tin với Long là trưa nay không ra ngoài ăn với anh được, không khéo lão lại đến công ty thì phiền phức.

Chúng tôi hẹn nhau tại một quán cà phê gần công ty tôi. Thật là dễ bực với cô này, hết giờ hẹn lại chọn ngay giờ ăn trưa, đã rất đói rồi lại còn uống thêm cà phê thế này thì thực là ...

Vào bên trong tiệm cà phê đã thấy cô ta ngồi ngay chỗ đó. Cô ta vẫn như vậy, vẫn xinh đẹp, vẫn thanh cao và đang rất tập trung suy nghĩ gì đó. Tôi tự hỏi cô ấy đã làm gì khi nghe được đoạn ghi âm từ Như Vi? Cô ấy yêu anh đến vậy cơ mà!

- Cô tìm tôi có việc gì? – Tôi gọi một cốc sữa nóng, thực sự là rất đói bụng.
- Cô biết tin bác trai, bác gái sắp về rồi chứ?
- Ừ! Anh Long có nói qua.
- Thật đúng như tôi nghĩ, anh ấy định đưa cô về nhà.
- Cô thấy đó không phải là chuyện hiển nhiên sao?

- Cô lừa tôi! Rõ ràng là giữa cô và anh Long không có giấy tờ gì. Vậy mà lần trước cô lừa tôi!
- Cô điều tra tôi?
- Đúng, nếu không tôi đã bị hai người lừa.
- Thì sao?
- Tôi nói cho cô biết, nhà đình tôi và gia đình anh ấy có quan hệ rất tốt. Tôi và anh ấy lớn lên cùng nhau, và mẹ anh ấy rất thích tôi!

À, cái này thì tiểu thuyết Trung quốc gọi là “thanh mai trúc mã”.

- Thì sao?
- Cô đừng đắc ý, chắc chắn mẹ anh ấy sẽ không chấp nhận cô đâu!
- Thì sao? – Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện thiếu tôn trọng với người đối diện như vậy.
- Cô ...!
- Ý cô là tôi nên từ bỏ anh? Hay muốn tôi đi nước ngoài?
- ...
- Tôi cũng nói lại cho cô biết, tôi đã nói, nếu anh không từ bỏ tôi thì tôi sẽ không bao giờ từ bỏ anh!
- Cô! Cô đừng đắc ý!
- Thứ nhất, tôi chưa từng đắc ý! Nếu anh ấy yêu cô thì tôi sẽ tôn trọng anh ấy, sẽ không níu kéo anh ấy. Thứ hai, nếu lần sau cô muốn gọi tôi ra để thị uy với tôi, thì không cần đâu! Tôi có việc tôi đi đây!

Nói giận thì cũng chẳng phải giận gì cô ấy, kẻ đáng giận là cái tên kia, số đào hoa tốt đến thế là cùng.

Trên đường trở về nhà ăn của căng tin tôi lại nhận số lạ gọi đến. Tôi cau mày, từ lúc về nước đến nay, tần suất nhận số lạ hơi cao và những người gọi đến cũng hết sức đặc biệt, đặc biệt hơn nữa là đều dính dáng đến tên Long kia. Nếu người này mà tìm tôi vì lão nữa, thì tối nay tôi sẽ bãi công, không nấu nướng gì cả.

Phải công nhận rằng trực giác của tôi luôn đúng mà, người này không những không dính dáng đến anh mà phải nói là vô cùng vô cùng liên quan.

- Cháu chào bác ạ!
- Chào cháu, cháu ngồi đi. Cháu uống gì?
- Cháu ... – Tôi vẫn chưa ăn trưa, thực sự là tôi không muốn uống gì nữa đâu. – Cháu uống Yogurt ạ.
- Cho một ly yogurt! – Bà quay sang nhìn tôi mỉm cười. – Thằng Long chắc cũng uống yogurt là vì cháu!
- ...
- Lí ra là ngày mai chúng tôi mới về nước. Chắc hẳn cháu đã nghe Long nói.
- Dạ! Anh ấy nói ngày mai sẽ dắt cháu sang thăm hai bác ạ!
- Ừ, bác cũng đoán vậy. Thực ra tôi cũng vừa nghe chuyện của cháu và thằng Long, bây giờ hai đứa vẫn ở chung sao?
- Dạ! – Tôi có chút ngại ngùng, thực sự trước mặt người lớn mà nói chuyện ở chung thì không hay lắm.
- Cháu nên nhớ rằng hai đứa vẫn chưa kết hôn. Hai đứa như thế người ta đánh giá thế nào?
- Dạ ...
- Thực ra bác biết hai đứa đã coi nhau như vợ chồng, nhưng trên giấy tờ, hai đứa chẳng là gì của nhau cả, đúng không?

- ...

- Lý do ngày hôm đó cháu bỏ đi bác đã biết!

Tôi nhú mày có chút khó hiểu. Chuyện đó sao mà bác gái biết được? Ngay chúng tôi còn mới hiểu rõ gần đây, chẳng lẽ lại là “tác phẩm” của cô Hải Linh kia sao.

- Thế nên, bác không đồng ý hai đứa lại kết hôn!

- Thưa bác! Chúng cháu ...

- Cháu không cần giải thích, bác đều hiểu rõ mọi việc. Cháu cũng không yêu gì thằng Long đúng không? Vậy nên, hãy rời xa nó.

Thật sự không ngờ, ngoài đời thực lại có những cảnh giống hệt trong phim, trong truyện thể này. Hết Hải Linh kia, thì bây giờ lại đến mẹ chồng. Tôi nhớ ngày trước gặp bác rất khác với bây giờ. Người mẹ hiền hậu và yêu thương con kia, hoàn toàn khác với người phụ nữ với ánh mắt sắc lạnh đang nhìn tôi. Đây là lí do để bác ấy lại thành kiến với tôi như vậy?

- Thưa bác, thực sự việc ngày hôm đó là nằm ngoài dự đoán của chúng cháu. Cháu hiểu lầm anh ấy là lỗi của cháu, nhưng bây giờ, chúng cháu thực sự yêu nhau. Cháu hy vọng bác có thể tác thành cho chúng cháu!

- Được rồi, cô không cần giải thích. Tôi và bác trai đi du lịch là vì sắp tới là sinh nhật 55 tuổi của tôi nên chồng tôi đã sắp xếp cho chúng tôi đi du lịch. Và ngày mai thằng Long sẽ mở tiệc tại nhà mừng tôi. Tôi biết chắc nó sẽ dắt cô về ra mắt. Nhưng tôi không hy vọng chuyện đó xảy ra.

Lần trước vì thương nó, nên tôi đã đồng ý cho hai đứa cưới nhau mà không gần hai bên nhà gặp mặt, không cần phải tìm hiểu cô. Nhưng kết quả thì thế nào? Chẳng phải cô đã bỏ rơi nó sao? Vì thế lần này tôi sẽ không để nó tiếp tục sai lầm được.

Tôi thực sự không muốn cô xuất hiện tại bữa tiệc! Mong cô hiểu cho!

28. Chương 28

Chương 28: Tiệc sinh nhật.

- Vì sao bác không nói với anh Long, lại đi nói với cháu?

- ...

- Vì bác hiểu rõ tính cách của anh ấy, người anh ấy yêu là cháu, nên bác không thể nào bảo anh ấy bỏ cháu được đúng không ạ?

Không ngờ cháu lại nói câu này đến ba lần! Cháu đã từng nói với một người rằng, chỉ cần anh Long không yêu cháu, cháu sẽ tự động rời khỏi anh ấy! Cháu xin lỗi, cháu không làm được!

- Cô!

- Bây giờ cháu thật sự yêu anh ấy, nếu bác có hiểu làm cháu điều gì, nếu được hãy để cho cháu giải thích!

- Hiểu lắm?

- Thằng Long là người hiểu chuyện, nó chỉ cảm thấy có lỗi với cô khi bắt cô ba năm ở bên nó mà thôi! Nó là con tôi, tôi hiểu!

- Dạ, vậy thì bác cứ khuyên anh ấy đi ạ! cháu xin lỗi! Cháu còn phải về công ty làm việc, cháu chào bác!

Từ lúc nói chuyện với mẹ anh đến bây giờ tôi vẫn không nghĩ được đâu là nguyên do về sự thay đổi của bác ấy. Khả năng lớn nhất là ở Hải Linh, nhưng cô ta đã nói gì? Lần trước gặp mặt tôi không phải thái độ bà rất tốt đấy sao? Hải Linh, rốt cuộc cô đã nói gì?

Ngày mai liệu có nên xuất hiện tại bữa tiệc hay không? Chắc chắn sẽ có cô ta ở đó. Theo kinh nghiệm phim ảnh cho thấy, chắc chắn cô nàng sẽ dở trò gì đó. Lại tiếp tục thử dài, tôi thực sự không muốn liên quan gì đến cô ta nữa.

Việc tôi yêu anh khó chấp nhận đến vậy sao? Lựa chọn về nước của tôi phải chăng đã sai lầm? Chẳng lẽ chúng tôi không thể nào yêu đương một cách bình thường nhất được hay sao?.

- Nghĩ gì mà ngồi thừ ra đó vậy em?

- Anh về rồi à!

- Ủ! Hôm nay lại làm ở nhà à?

- Dạ, anh lại đi đón em à? Em quên nhắn tin cho anh mất tiêu! Hi hi.

- Chưa nấu cơm hả em?

- Không phải chưa, mà là không nấu! – Tôi phải thực hiện lời hứa với lòng, hai người hôm nay tìm tôi đều vì lão này.

- Vì sao? Anh đói!

- Đừng có bày bộ mặt đó ra với em, gớm chết được! Hôm nay ăn ở ngoài, anh có tội!

- Oan quá, anh tội gì?

- Chẳng có gì, lên thay đồ đi, chúng ta ra ngoài ăn!

- Sao vậy em? Em rất ... rất không bình thường! – Anh nhíu mày nhìn tôi.

- Có sao? Em rất bình thường! – Tôi giả vờ.

- Em ôm sao? – Anh đưa tay sờ trán tôi. – Không mà?!

- Dạ! Anh?

- Ủ?

- Sao anh không nói với em, mai là tiệc mừng sinh nhật bác gái?

- Sao em biết? ai nói với em.?

- Em hy vọng những chuyện này em nên tự biết hoặc ít nhất là nghe từ chồng em. Được không?

- Hải Linh còn nói gì với em?

- Không có gì cả! Anh đừng lo.

- Lam Anh!

- Dạ?

- Đừng nghe người khác nói gì được không? Chỉ cần nghe mình anh thôi, có được không em?

- Dạ được! – Nếu tôi nói hôm nay tôi còn được gặp mẹ anh thì không biết anh phản ứng thế nào nhỉ.

- Mai bố mẹ anh về, anh sẽ giới thiệu em với mọi người!

- Long ... mai em có thể không đi không?

- Vì sao? Em đã đồng ý rồi mà?
- Em chỉ ngại với cả không quen gặp người lạ, anh biết rồi đấy!
- Vì anh, mai đi một bữa thôi, anh muốn mọi người biết em, biết em là vợ của anh!
- Đến lúc chúng ta gần kết hôn thông báo cũng được mà anh? Với cả lần trước ... có lẽ mọi người cũng biết mà!
- Vậy khi nào em mới chịu lấy anh? – Anh nghiêm túc hỏi tôi.
- Hì hì, mai mua gì cho bố mẹ đây hả anh? Em không biết mẹ anh thích gì cả?
- Lam Anh!
- Chúng ta nên mua gì nhỉ? Mai anh rảnh sang chở em đi mua đi!
- Lam Anh?
- Dạ! – Tôi chột dạ, cúi gằm mặt.
- Khi nào em mới đồng ý? – Anh cầm tay tôi. – Anh không muốn ép nhưng anh lo. Anh chẳng biết lại thêm một Nguyên Quân nào nữa không!
- Vậy anh tưởng là em không lo cái cô Hải Linh kia sao? Em yêu anh, nên em cũng biết ghen! – Tôi không đồng ý với suy nghĩ của anh.
- Em cũng biết anh chỉ yêu em!
- Nhưng em cũng biết cô ta yêu anh! – Tôi có hơi to giọng. – Em không muốn anh luôn là chủ đề của em và cô ấy!
- Thế tại sao em không đồng ý? – Anh cũng có hơi to tiếng.

Tôi thực sự không muốn chúng tôi cãi nhau vì người thứ ba như thế này. Không đáng!

- Anh thừa biết chuyện của Quân, anh ấy mất là vì em. Em không muốn phải lặp lại chuyện này thêm lần nào nữa! Em cũng không muốn chúng ta to tiếng vì người khác! Em xin lỗi, lúc này em chưa thể đồng ý! Nếu anh yêu em, anh có thể đợi em được không? – Tôi nhẹ giọng hỏi anh.
- Được rồi! Em ăn đi! – Anh vẫn còn chút bực bội.
- Được rồi mà! Được rồi mà! Đừng giận em nữa! Ăn đi anh! Mai nhớ sang đón em đi mua quà!

Đi với anh cả buổi nhưng thực sự tôi không biết phải mua món gì. Anh bảo không cần cũng được, vì anh đã mua cho bà rồi, nhưng tôi lại không đồng ý. Hiện tại, bác gái đã không ưng ý tôi, nếu không lẽ phép nữa thì chỉ càng thêm chuyện. Anh bảo đừng lo lắng quá nhưng không lo lắng cũng không được. Tôi vì ai mới phải lo thế này, thế mà người kia lại bảo chắc chắn bác gái rất thích tôi.

Tôi thở dài, anh có biết là mẹ anh đang hiểu lầm tôi không? Mẹ anh đang rất không thích tôi không? Nếu anh biết chuyện mẹ anh cấm chúng tôi, anh sẽ phản ứng như thế nào? Anh yêu tôi, nhưng cũng là đứa con hiếu thảo. Tôi không muốn phải để anh phải lựa chọn một cách vô lý như thế này. Thực sự tôi không muốn anh vì tôi mà không vâng lời bác, nhưng nghĩ đến chuyện anh ấy vì bác mà không chọn tôi, trong lòng cảm thấy thật chua xót.

Tôi cứ nghĩ là anh sẽ tổ chức tiệc cho hai bác tại nhà, nhưng không ngờ lại làm ở khách sạn. Tôi cũng đã thăm đoán sẽ có rất nhiều người, nhưng cũng không thể nào tính đến số lượng khách đông như vậy được.

Tôi có chút khó chịu, thực sự tôi không quen phải giao thiệp như thế này. Ở đây, ngoài Long ra, tôi chẳng cảm thấy ai thân thuộc cả. Tiệc sinh nhật có cần phải hoành tráng thế này không?

Tôi cảm thấy hơi ngượng với trang phục mình đang mặc, phải công nhận là nó rất rất ... “nổi bật” ở đây. Người ta mặc plet, váy dạ hội. Còn tôi thì chỉ mặc một chiếc đầm trắng dài đến chân do tên kia chọn. Anh bảo mang thế này đẹp rồi! Tên này, tôi muốn cho anh một trận. Tôi vội chạy đến nhà vệ sinh với hy vọng có thể cứu vớt những gì có thể.

- Tôi tưởng cô không đi? – Giọng Hải Linh truyền đến từ sau lưng.
- Vì sao tôi lại không đi? Tôi là bạn gái Long, hình như tôi đủ tư cách. Đúng không?
- Cô nói hay lắm. Nhưng sẽ chẳng vui mừng lâu đâu!
- Cô đã nói gì với bác gái?
- Nói gì đây, cô mà có gì để tôi nói. Thực ra thì kể chuyện của cô với anh Long thì cũng không mất thời gian lắm, cô chỉ ở bên anh ấy có gần bốn năm thôi mà!

Chuyện chúng tôi bốn năm nói không tốn thời gian, cô ta muốn nhắc nhở tôi là cô ta quen anh từ nhỏ.

- Tôi cũng quen! Cô chơi với anh từ nhỏ, vậy mà còn không có gì để nói, thế nên bốn năm của tôi cũng chẳng là gì!
- Cô!
- Hải Linh, tôi nói cô, tôi không hiểu. Thực sự tôi chưa bao giờ thừa nhận mình là đứa hiền lành cả. Đồng thời, tôi không ngờ. Những trò của cô, hoặc là tôi không biết, hoặc là tôi không muốn biết. Cô đừng để tôi biết, nếu biết rồi, tôi cũng chẳng để cô dễ dàng ức hiếp đâu!
- Cô!
- Sao cô không nói gì? Chỉ toàn “cô ... cô!”? Tôi khuyên cô, cách duy nhất để tôi rời bỏ anh Long, là hãy làm cho anh ấy yêu cô. Chỉ cần anh ấy yêu tôi, thì cô có dùng trăm phương ngàn kế tôi cũng không rời bỏ anh ấy! Lát gặp!

Nếu biết có một ngày tôi sẽ hối hận vì câu nói kia, thì hôm nay tôi đã dùng những lời kia để đối phó với cô ta.

Bữa tiệc bắt đầu. Long tiến lên bục MC khai tiệc. Anh đứng đó, rất đẹp trai, rất phong độ. Anh đưa mắt khắp phòng nhìn tôi, vừa nhìn thấy mắt anh đã sáng lên. Tôi gật đầu với anh.

- Thưa mọi người, hôm nay cháu tổ chức tiệc mừng sinh nhật người mẹ xinh đẹp mang nặng đẻ đau sinh cháu, và nuôi nấng cháu. Cháu không biết làm gì hơn để mẹ vui lòng, chỉ có thể mở một buổi tiệc nho nhỏ, hy vọng mọi người có thể chung vui với gia đình chúng cháu! – Rồi anh quàng tay ôm lấy mẹ mình.

Tôi lắc đầu với bữa tiệc nho nhỏ của anh. Tên này nói năng nói cuội thế kia chắc là chưa chuẩn bị gì rồi. Cái gì mà chung vui với gia đình chúng cháu, tính giới thiệu vợ à!

- Bên cạnh đó cháu còn muốn giới thiệu với mọi người ...
- Tôi rất cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian đến vui cùng tôi hôm nay. Nhân đây, tôi xin giới thiệu với mọi người – Mẹ anh cắt ngang lời anh. – Xin giới thiệu với mọi người cháu Hải Linh, vợ sắp cưới của Đức Long, cô con dâu sắp rước của vợ chồng tôi.

Thực sự lúc này tôi cũng muốn vỗ tay lắm. Ai ai cũng chúc mừng nhà anh thế kia cơ mà. Hải Linh đã thay một chiếc đầm hồng rất đẹp và đến gần chỗ gia đình anh hơn. Nhìn bốn người họ ở đó thật giống một gia đình. Nhưng còn sắc mặt của anh thì làm tôi đau lòng. Rõ ràng là anh không biết chuyện này. Tôi thà mong anh biết, để lát về tìm chỗ để trút giận, nhưng có lẽ, tối nay tôi lại bị người nào đó xem như là nơi để trút giận rồi. Tôi lắc đầu, anh thật là không biết phối hợp mà. Bố mẹ anh và “vợ chưa cưới” của anh tâm đầu ý hợp thế kia, vậy mà nét mặt anh cứ như là nhận hung tin.

Lúc này đây, tôi lại thấy anh đang nhìn mình. Tôi cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ biết mỉm cười với anh. Có lẽ anh không an tâm, nên định chạy xuống chỗ tôi, nhưng tôi vội lắc đầu, khoát tay cản anh.

Tôi lại gật đầu, cười với anh, rồi xoay người đi.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29: Tiệc sinh nhật (2)

Từ ban công tôi ngắm nhìn thành phố của mình. Đột nhiên tôi nhớ đến Melbourne, nhớ đến gia đình Smith và nhớ đến cả những tháng ngày hạnh phúc của chúng tôi nữa.

Từ lúc về nước đến nay, thực sự chưa có ngày nào tôi thực sự hạnh phúc cả. Lúc ở nghỉ trang Pháp, tôi đã cảm nhận được hạnh phúc của tôi đã bắt đầu lung lay.

Nói tôi không có cảm xúc gì thực ra cũng không đúng. Tôi đau lòng, tất nhiên là đau lòng, nhưng quan trọng là tôi biết anh thực sự yêu tôi. Tất cả mọi thứ diễn ra trong kia đều không liên quan đến anh. Tôi chỉ buồn cho anh, có lẽ, những người anh yêu nhất bên cạnh anh cũng đang dần tổn thương anh.

Tôi muốn biết nếu lúc trước tôi không quyết định về nước sớm như vậy, tôi và anh có thể kéo dài những ngày tháng vui vẻ kia được một chút hay không? Hay anh tìm cách khác để khiến tôi về?

Vì sợ mất anh nên tôi mới quyết định quay về, nhưng khi về rồi thì có thật có được anh không? Tôi cười khổ.

Đột nhiên đằng sau một cánh tay ôm chặt lấy tôi. Đôi tay mặc dù đã ôm chặt lấy tôi, nhưng vẫn còn run run. Tôi thở dài, rất khó để thấy được anh lo lắng như thế này. Tôi tựa đầu vào vai anh, vuốt nhẹ cánh tay trái của anh, không nói gì cả.

Anh cứ như vậy ôm tôi, mọi thứ xung quanh thực sự rất yên tĩnh.

- Lam Anh! – Giọng anh khàn khàn, kèm theo một chút run sợ.
- Dạ?
- Anh tưởng em về?

Anh như thế này, thực sự tôi rất đau lòng. Bộ dạng bất lực của anh càng khiến tôi đau lòng, mà tôi lại là sự bất lực của anh. Anh đã từng nói với tôi, mọi chuyện anh đều có thể kiểm soát, chỉ có thứ mà anh thực sự muốn kiểm soát nhưng không thể, chính là tình yêu giành cho tôi. Buồn hay vui tôi không rõ nhưng tôi sợ, ích kỉ một chút, tôi sợ sẽ có ngày anh có thể khống chế được tình cảm giành cho tôi.

- Vì sao em phải về? Em được anh mời đến đây mà. Anh muốn em về à? Vậy em về!

Tôi giả bộ muốn về, vừa xoay người lại bắt gặp đôi mắt kia của anh. Tôi lại thở dài, đưa tay vuốt vuốt má anh.

- Em đùa đấy, anh đừng căng thẳng thế, được không?

Anh vẫn không nói gì, chỉ nhìn tôi chằm chằm. Gì thế này? Người tức giận phải là tôi mới đúng, sao tên này lại bày ra cái điệu bộ như là đang dỗ tôi thế này. Tôi cau mày, chăm chăm nhìn lại anh. Rồi lại nhướn mày, tỏ ý “Anh muốn gì?”

Anh thở dài, cầm lại hai tay tôi đặt hôn nhẹ rồi đặt lên mặt mình.

- Vì sao lúc đó ngăn anh?
- Ngăn anh làm gì? – Tôi nhún vai.
- Anh muốn giới thiệu em!
- Thì mẹ anh cũng giới thiệu rồi đấy ạ!
- Lam Anh!
- Hi hi, được rồi. Hôm nay là sinh nhật bác gái, anh đừng như vậy, không nên làm bà không vui.
- Nhưng em không vui!
- Chẳng sao cả! Em cũng chẳng buồn.

Anh tức giận mở to mắt. Véo má tôi rồi lại xoa xoa. Đau chết được, tôi để yên cho anh xoa nhưng vẫn không quên trừng mắt người kia.

- Một chút buồn cũng không sao?

- Không!
- Em không ghen sao?
- Không!
- Em không đau lòng sao?
- Không!
- Em không yêu anh sao?
- Có!

Tên này cũng thật là, có anh mong người yêu mình ghen như anh chứ.

- Vậy tại sao?
- Chẳng tại sao cả, vì em yêu anh nên mấy chuyện ghen tuông hay đau lòng kia không cần thiết. Anh cũng thật là, muốn em ghen lắm sao? Mong em đau lòng lắm hả?
- Muốn! – Tôi ghét anh. – Cảm giác rất thành tựu!

Anh buông tay, nắm chặt vai tôi nhìn tôi, tiếp tục thở dài. Sau đó liền ôm chầm lấy tôi, anh ôm chặt, rất chặt.

- Em có thể phản ứng bình thường một chút được không?
- Ví dụ như?
- Hiền lành một chút thì khóc lóc, ghen tuông, giận hờn anh. Đánh đá một chút thì lên khán đài làm anh xấu mặt!
- Anh biết rõ em không như vậy và cũng bao giờ như vậy mà! – Tôi vuốt nhẹ lưng anh.
- Vì em như thế anh mới sợ! – Anh siết chặt hơn nữa. – Em càng như vậy, anh càng đau lòng. Anh hiểu em, nhưng có lúc anh lại nghi ngờ, phải chăng anh không hiểu em một chút nào?
- Vì thế nên mới không có cảm giác thành tựu?
- ...
- Được rồi, đừng lo nữa mà. Em đã không sáng suốt một lần rồi, nên sau này sẽ không như thế nữa. Anh yên tâm đi mà. Em sẽ ở bên anh.
- Mãi mãi?

Tôi không trả lời, chỉ ôm chặt đáp lại anh, vì chính tôi cũng hy vọng là mãi mãi.

- Được rồi, đi vào trong đi anh, mọi người đang đợi.
- Ừ, vào thôi.

Theo thói quen, tôi và anh vẫn nắm tay nhau đi vào. Nhưng tôi lại nhớ đến một việc nên rút tay lại.

- Em ?
- Đừng nổi nóng, chỉ là ... em không muốn anh khó xử.
- ...
- Đừng giận, chỉ lần này thôi, một lần này thôi được không anh?
- ...
- Đừng thở dài, em hứa chỉ một lần này thôi. Thương em một tí đi, em không muốn mất điểm trong mắt mẹ anh! Làm ơn, làm ơn.

Tôi chấp tay tỏ vẻ tội nghiệp, rồi thấy mặt anh hòa hoãn hơn thì liền phát phát tay anh bảo anh vào trước. Anh mắt lớn nhìn tôi, tôi liền gật gật lại phát phát. Anh vào rồi, tôi thở phào. Với tính cách tên này, khi nãy mà tôi không kịp nhớ ra, thì có lẽ anh đã “làm loạn” rồi.

Rất may tối nay anh tâm tình không tốt nên mới chịu khó nghe lời như vậy, nếu bình thường với tính cách bá đạo, ngang ngược của anh thì ... tôi lắc đầu.

Vào trong rồi, lại hối hận quá. Khi nãy nếu không vì tên kia tôi đã về lâu rồi, thực chất là do ở đây tôi chẳng quen ai cả. Dự tiệc mà lủi thủi đứng một mình thế này thì đừng dự còn hơn.

Tôi chọn một góc phòng cầm cốc rượu, lấy điện thoại ra bấm bấm chơi. Liền nhận được tin nhắn của anh. Nhìn về phía hội trường liền thấy anh đang nhìn tôi, đứng bên cạnh bố mẹ mình, còn có cả Hải Linh. Những người còn lại tôi đoán là bố mẹ cô ta.

Tôi nhìn anh, vừa bĩu môi đã thấy mắt của người nhà anh hướng về mình, đương nhiên bao gồm cả ánh mắt không mấy thân thiện của “vợ chưa cưới” của anh nữa.

Tôi gật đầu coi như là chào mọi người. Đáng lẽ tôi phải qua đó chào bố mẹ anh, nhưng mọi chuyện đã như thế này, tôi cũng không thể miễn cưỡng bản thân được. Rõ ràng tôi đã dừng là cô dâu của anh, ở đây ít nhiều cũng có nhiều người biết được, nhưng khi nãy mẹ anh lại vạch rõ ranh giới giữa tôi và gia đình anh trước nhiều người như vậy thì ... cứ tự xem mình như là khách ở đây vậy.

“Qua đây!” – nhắn tin thôi có cần lạnh lùng như vậy không.

“Không!” – Tôi nhắn trả lại anh. Ngược mặt lên nhìn thấy anh đang trừng tôi. Tôi le lưỡi, lại cúi đầu vào điện thoại, giả vờ bấm bấm.

“Anh bảo qua!”

“Em không muốn qua!”

“Hay muốn anh dắt qua?”

Tôi lại anh, lắc lắc đầu. Mẹ anh lại nhìn tôi, rồi nhìn anh.

Bà nắm tay Hải Linh đưa lên sân khấu. Vỗ vỗ nhẹ mu bàn tay cô ta rồi lại phát biểu:

- Hôm nay, con dâu chúng tôi có chuẩn bị một tiết mục để góp vui trong buổi tiệc hôm nay. Mong mọi người cho cháu nó một tràng pháo tay.

Bà vừa dứt lời thì bên dưới vỗ tay như sấm. Tôi lại nghe xung quanh ai nấy cũng tấm tắc khen ngợi. Đại khái là khen Hải Linh vừa xinh vừa có tài. Nghe nói còn là giám đốc của một công ty kiến trúc.

Nếu là ngành nào thì tôi không quan tâm, nhưng giám đốc của một công ty kiến trúc, sao tôi không biết nhỉ. Thật ra thì tôi cũng mới về nước vài tháng nên cũng không chắc lắm.

Cô ta nhẹ nhàng đi đến bên chiếc dương cầm màu trắng đặt sẵn giữa hội trường. Cảnh và người thế này phải công nhận là rất đẹp. Rất tiếc mối quan tâm của tôi là dành cho chiếc đàn kia. Bỗng nhiên thấy vậy, tôi nhớ tới anh, mỉm cười rồi nhìn sang chỗ anh. Người nào đó vẫn chăm chăm nhắn tin.

“Đàn không hay bằng em!”

“Hay hơn, chắc chắn!”

“Anh không quan tâm, hay em cũng lên đi.”

“Em lên làm gì? Không lên! Em đang tính về.”

“Đợi anh thêm một lát nữa, anh đưa về. Không cần nhắn lại.”

Đọc xong tin nhắn tôi liền bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của anh. Tôi cảm thấy rất buồn cười.

Không bị phân tâm bởi tin nhắn của anh nữa, nên tôi đành tập trung nghe Hải Linh đàn. Phải công nhận cô ấy rất tài năng. Đây không phải là một bản dễ chơi, tôi đã từng tập bài này vài tháng, bây giờ chơi cũng chưa chắc mượt như cô ta.

Nốt nhạc cuối cùng vang lên mọi người lại lần nữa vỗ tay. Tôi cũng thật tâm vỗ tay khen cô ấy. Thực ra tôi và người này có rất nhiều điểm chung, nếu không phải vì tên đẹp trai lạnh lùng kia thì chúng tôi có lẽ là bạn.

Đang mãi suy nghĩ thì tôi cảm thấy có người chăm chăm nhìn mình, tôi quay sang thì liền thấy mẹ anh cũng đang nhìn tôi.

- Hôm nay đến đây cũng có một vị khách đặc biệt, là bạn của con trai chúng tôi. Cô Lam Anh cũng mang đến ọi người một tiết một đặc biệt. Mong mọi người thưởng thức!

Lam Anh? Là tôi á? Tôi có mang đến cái gì đâu. Suy nghĩ một chút thì không thể nào bà lại muốn công khai tôi như vậy, càng không thể nào để tôi có kịp “sánh ngang” với Hải Linh, chắc chắn lý do chỉ có một. Trong lòng tôi vô cùng chua xót, thực ra mẹ anh đã không ưa tôi đến mức nào mà hôm nay lại muốn làm tôi bẽ mặt tại nơi này. Có lẽ bà nghĩ tôi không biết dương cầm. Lúc này, đột nhiên cảm thấy biết ơn bố mẹ ngày xưa đã “hướng đạo” ỉnh đi con đường đúng đắn, lại cảm ơn thầy dạy đàn xấu trai nghiêm khắc ngày xưa nữa.

Trước tò mò của mọi người tôi bình tĩnh bước lên. Chỉ có tên kia là nhếch môi cười. Vẻ mặt của Hải Linh thì rất đắc ý. Tôi lại đưa mắt nhìn bác gái. Chẳng lẽ hai người chưa tính đến đường tôi biết chơi đàn sao? Nhìn tôi cũng rất nghệ sĩ mà.

Tôi đi thẳng đến bộ phận chỉnh âm thanh, nói một chút với người ta rồi lại quay về chiếc dương cầm trắng đó. Tôi rất vui, nhân hiệu tôi thích, màu tôi thích, lại chính xác là đời đàn tôi thích nữa. Nhưng rất tiếc hôm nay tôi không thể nào chơi nó rồi.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30: Giấu giếm.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay lên những phím đàn. Lướt vuốt nhẹ rồi gơ cao tay, liên tục nhấn mạnh xuống.

Rầm rầm rầm.

Có lẽ đây là bản “Đập vỡ cây đàn” phiên bản của tôi. Nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác cùng ngạc nhiên của mọi người tôi liền dừng lại. Thấy vẻ mặt như đã đoán sẵn của bác gái, tôi lại đau lòng. Nở một nụ cười có thể được xem là vô tội trước mặt mọi người, tôi liền nói:

- Khi này Hải Linh đã đàn rất hay nên ... hì hì... cháu sợ mọi người không còn chú ý đến cháu nữa. Nên cháu dùng cách này ạ. Mong mọi người thông cảm. Hì hì.

Tôi quay đầu về phía ánh, nhanh chóng được gửi đến nét mặt đầy tự hào của anh. Anh gật đầu, tôi nhướn mày đắc ý.

Mọi người lại im lặng. Tôi chậm rãi đàn đoạn đầu của bản Canon mà tôi thích nhất, dường như bác gái rất bất ngờ, tôi liền dừng lại.

- Khi này cháu nhấn mạnh quá nên cổ tay có hơi đau. – Tôi tỏ vẻ tội nghiệp. – Thế nên cháu xin đổi sang tiết mục khác được không ạ?

Hỏi cũng chỉ cho có lệ mà thôi, họ không cho tôi cũng vẫn đổi. Tôi cũng đã được hỏi qua ý kiến đầu mà cũng phải không tình nguyện ngồi chỗ này cơ mà.

Tôi gật đầu với anh phụ trách âm thanh khi này. Anh ta liền giúp tôi đem ra một cây guitar và một đế chân micro. Tôi mỉm cười cảm ơn anh ta. Rất may là ở đây cũng có guitar. Tôi cắm micro vào chân rồi nói:

- Cháu xin gửi đến mọi người một bài cháu rất thích ạ, bài hát “Loving you”!

Tôi đưa mắt nhìn anh, anh cũng nhìn chăm chăm vào tôi, và trong đôi mắt đen sâu thẳm kia hiện lên những tia hạnh phúc. Đây là bài hát đầu tiên tôi hát cho anh nghe, tuy sau này mới biết nhưng từ lâu rồi tôi vẫn muốn một lần hát riêng cho anh.

Trong suốt bài hát tôi không hề dời mắt khỏi anh và anh cũng vậy. Tôi tin dù mọi người cấm cản anh yêu tôi, anh vẫn có cách riêng của mình để chu toàn mọi việc. Tôi không muốn nói với anh, chỉ sợ anh phiền lòng, nhưng tôi biết, anh đã phát hiện ra.

Hắn là mọi thứ sắp tới với tôi sẽ không dễ dàng, nhưng tôi nghĩ, chỉ cần có anh, chỉ cần anh ở bên tôi, nắm tay tôi vượt qua mọi chuyện, tôi cũng sẽ kiên cường bước tiếp. Nhưng nếu không có anh, liệu tôi có đủ can đảm để tiếp tục hay không? Tôi không dám nghĩ đến.

Trước kia, tôi từng có suy nghĩ, sau này yêu ai, chỉ cần người nhà của người đó cấm cản, tôi sẽ không nghĩ nhiều mà sẽ rời khỏi người đó. Nhưng hôm nay, mọi việc không dễ như vậy. Tôi cũng không thể không có anh.

- Mẹ gặp em khi nào?

Vừa về đến nhà anh đã ôm chầm tôi rồi hỏi.

- Hôm qua ạ!

- Sao không nói anh?

- Anh cũng hiểu mà!

- Xin lỗi!

- Chẳng có gì để xin lỗi cả, thực sự em có hơi buồn nhưng không sao. Có anh bộ đội, em đây chẳng sợ gì cả. Hi hi.

- Anh cứ tưởng mẹ thích em!

- Có lẽ ... là trước kia.

Tôi không muốn nói cho anh suy đoán của mình, tôi nghĩ anh cũng có những thắc mắc của anh. Chỉ là hy vọng, mẹ con anh không vì tôi mà bất hòa.

- Anh sẽ giải quyết!

- Dạ!

- Lam Anh?!

Mỗi lần anh gọi tôi như thế này, tôi chỉ thấy xót xa. Không biết thực sự anh gọi tôi hay chỉ vô thức gọi tên tôi để kiểm chứng sự tồn tại của tôi. Nếu một ngày tôi không còn nghe anh gọi như thế, hoặc một ngày, anh gọi nhưng lại không nghe được tiếng đáp trả của tôi, chúng tôi sẽ thế nào? Ba năm sau tôi lại một lần nữa hỏi bản thân mình câu đó.

- Khi bé em đã từng nói với tụi Lan, Quỳnh rằng, sau này em yêu ai, chỉ cần bố mẹ người đó không thích em, thì em sẽ bỏ người kia, chắc chắn là thế. Nhưng bây giờ, không chỉ mình anh không thể sống khi thiếu em, em cũng vậy, không có anh, em cũng không thể hạnh phúc được.

Đột nhiên hối hận vì đã nói với anh câu nói đó tối hôm qua kinh khủng, bây giờ hai cánh tay cứ ê ê ẩm ẩm. Tên kia, sau khi nghe được tôi nói câu đó, cả đêm ôm chặt tôi ngủ không chịu buông. Tôi muốn cử động cũng không cử động được đành phải để cho anh ôm. Nhưng bây giờ thì mỏi tay quá, muốn về cũng không về được.

Nghĩ lại hôm qua, tôi thở dài. Không biết lúc đó đào đâu ra dũng cảm mà “phá” ở bữa tiệc đó. Khi này ăn sáng anh có nhắc nhưng tôi lại cứ như là nghe chuyện của người khác. Anh bảo anh thích tôi “loạn” như vậy. Thích cái đầu anh! Hình tượng tôi xây dựng bao năm đã sụp đổ rồi còn đâu!

Sáng nay vừa đến công ty thì mọi người trong công ty nhận được thông báo mới từ ban lãnh đạo. Nghe bảo hôm nay giám đốc mới của công ty chúng tôi hôm nay sẽ nhận chức, và chính thức đến công ty.

Thực ra, khi nghe tin này thì tôi không nhớ gì cả, cũng chỉ nghĩ là nó không liên quan đến mình. Chỉ đến khi gặp lại khuôn mặt quen thuộc vừa gặp tối qua thì tôi mới nhớ.

Tuy tôi không nổi tiếng lắm nhưng làm trong nghề ba năm cũng có thể gọi là có chút tên tuổi, và những người nổi tiếng trong nghề tôi ít nhiều cũng đã nghe tên. Nhưng thực sự tôi không có một chút ấn tượng nào với cô Hải Linh này.

Mãi đến trưa thắc mắc của tôi mới được giải đáp. Vì Như điện thoại, hẹn tôi ra ngoài ăn trưa. Mục đích thì chắc hẳn ai cũng biết, chị ấy muốn cảm ơn tôi vụ của Thành Toàn. Tôi cảm thấy cũng chẳng có gì để cảm ơn, tôi cũng không nói nhiều với anh. Chẳng qua là anh không thực sự muốn thu mua Thành Toàn, nếu anh thực sự muốn, cho dù tôi có là vợ anh cũng không thể lay chuyển được chuyện gì.

Đại khái là chị có nói qua về quan hệ của chị với gia đình của mình. Ông Nguyễn Thanh đã bắt đầu chấp nhận chị, quan trọng hơn là coi trọng thực lực của chị trong công ty.

Cái này thì tôi rõ. Qua báo cáo của Jade thì người phụ nữ hoàn toàn có năng lực, chỉ vì lúc đó sự ganh ghét đã che mờ lí trí của chị.

Chị cứ thắc mắc mãi lí do tại sao tôi tin chị, nhưng tôi không thể nào trả lời được. Tôi nói với chị, tin thì là tin, chẳng cần cơ sở, cũng chẳng cần lí do. Chị mỉm cười, tỏ ý rất muốn kết bạn với tôi. Nhưng thực sự tôi rất ngại. Giữa chúng tôi, ít ra, đã từng có một mắt xích vô hình đã làm gián đoạn mối quan hệ này và liên quan đến một người nữa. Tôi cũng chỉ mỉm cười, không từ chối trực tiếp nhưng có lẽ, người làm ăn như chị cũng hiểu được dụng ý của tôi.

- Hải Linh về làm giám đốc công ty của cô, cô cảm thấy thế nào?
- Chị biết sao?
- Ủ! Tôi nghe nói gia đình cô ta giúp cô ta chen chân vào công ty đó.
- Cô ấy có thực sự liên quan đến kiến trúc không?
- Hình như là không. Tôi cũng không chắc chắn nguyên nhân cô ta muốn làm giám đốc công ty đó, nhưng tôi nghĩ ít phần là vì cô.
- Tôi cũng nghĩ vậy.

Tôi biết là thế giới bất công nhưng chưa nghĩ là nó bất công một cách rõ ràng như vậy. Tôi biết là đã có người nghèo thì sẽ có người giàu, nhưng chưa từng nghĩ là sẽ có những nhà giàu đến không tưởng như vậy. Nếu muốn thì hoàn toàn có thể mua một công ty, nếu muốn thì hoàn toàn có thể mua chức quyền tại một công ty. Tuy tôi chưa từng xem qua lai lịch của cô ta nhưng cũng biết chắc cô ấy xuất thân từ một gia đình giàu có. Nhưng vẫn chưa hề nghĩ gia đình ấy lại có khả năng như vậy.

Nhưng mà có cần phải vì tôi mà bỏ nhiều công sức vậy không? Mua một chức giám đốc không dễ, lại làm giám đốc không thuộc lĩnh vực của bản thân, và còn làm giám đốc chỉ vì một tình địch? Đột nhiên tôi thấy bản thân mình cũng có giá ghê gớm.

- Lam Anh?
- Dạ! Chị muốn nói gì? –

Tôi chăm chú nhìn chị ta. Chị có vẻ muốn nói, rồi lại không, rồi lại vẫn nói.

- Nếu có gì khó khăn, hãy đến tìm tôi. Tôi sẽ giúp cô. Tôi thực sự muốn làm bạn với cô.

Nếu nói khi này có cảm giác bài xích thì bây giờ cảm giác đó chẳng hề lay động một chút nào trong tôi. Bỗng nhiên nghe một người xa lạ nói với bạn câu đó thì bạn sẽ cảm thấy thế nào? Một là, mình đang bị lừa. Hai là, người này rất rất thật tâm.

Tuy không thân, nhưng tôi có cảm giác được câu nói của chị xuất phát từ đáy lòng. Nhưng nét mặt của chị thế kia thì tôi không tài nào lí giải được.

- Cảm ơn chị. Nhất định!
- Lam Anh! ... Không có gì!
- Chị nói đi, em đang nghe?
- ... – Tôi nhưn mày đợi chị tiếp tục. – Thực ra, thực ra ... Nguyên Quân còn sống!

Chẳng biết mình đã im lặng bao lâu nhưng sau đó lại nghe thấy tiếng nói vô cùng bình tĩnh của chính mình.

- Đức Long biết đúng không chị?

Như Vi lén lút nhìn tôi rồi lại cho tôi đáp án không muốn nghe nhất.

31. Chương 31

Chương 31: Thế nào mới tốt?

- Lam Anh? Em có sao không? – Như Vi hỏi xong liền chạy sang ghé tôi ngồi, vỗ vỗ nhẹ lưng tôi.
- Sao bây giờ chị mới nói cho em? – Tôi chỉ nhìn vào cốc nước của mình.
- Xin lỗi em, chị cũng biết trước khi gặp em không lâu, nhưng lúc trước gặp em chị không nói vì chị muốn ...
- Em hiểu rồi! – Muốn uy hiếp tôi. – Vậy sao chị biết anh ấy biết?
- Ban đầu chị cũng tưởng Long không biết nhưng ... Quân nói, cậu ấy có gặp qua Long vài lần.
- Anh ấy, ... anh ấy sao rồi ạ?
- Vì tai nạn đó, đầu nó bị chấn thương không nhẹ, nhưng lúc gặp lại gia đình chị, thì nó không nhớ một ai cả em ạ.

Mất trí nhớ, sao dạo này cái bệnh quái ác này lại phổ biến như thế. Thảo nào, Quân không tìm đến tôi chỉ một lần.

Tôi cười nhạt. Một tay anh sắp xếp tất cả. Lễ tang, chăm sóc cho Quân và kể cả việc giấu tôi nữa. Tôi chẳng biết mình lấy đâu ra bình tĩnh để đối mặt chuyện động trời thế này nữa, có lẽ vì tôi quá sốc chẳng.

Anh đã từng bao nhiêu lần hỏi tôi “Nếu cậu ta còn sống em có yêu cậu ấy không?” nhưng tôi không một chút nghi ngờ. Tôi cũng quên tự hỏi, vì sao một người tự tin như ai sao lại cảm thấy tự ti với một người đã mất.

Thì ra vì biết tất cả nên lúc tôi từ tang lễ Quân trở về anh lại bình tĩnh đến đáng sợ như vậy.

Như Vi có nói rằng anh muốn giấu mọi người vì anh ban đầu anh nghi ngờ chị ấy có âm mưu với công ty Thành Toàn nhưng sau này? Khi biết chị ấy thực sự không phải hung thủ thì vì sao anh vẫn không nói với tôi?

Anh thực sự không tự tin vào bản thân hay căn bản anh không hề tin tưởng vào tình yêu của tôi?

Tôi cũng đã bao lần cố ý nói với anh đừng bao giờ lừa dối tôi, thế nhưng anh vẫn giấu giếm tôi chuyện quan trọng này đây thôi. Và lần này tôi hoàn toàn thất vọng.

Như vi bảo chị ấy cũng không có ý nói cho tôi biết chuyện này, nhưng tôi là người trong cuộc, tôi cần được biết. Và quan trọng hơn là chị ấy muốn tác hợp cho tôi và Quân, vì chị muốn bù đắp cho Quân, người em cùng cha khác mẹ của chị. Chị bảo Quân không nhớ được gì, nhưng sức khỏe đang dần hồi phục và đang nghỉ dưỡng tại Mỹ. Cha mẹ anh ấy không muốn công bố chuyện này vì muốn Quân an tâm dưỡng bệnh, và ông bà cảm thấy Quân còn sống là tốt lắm rồi, chuyện gì cũng không cần nữa, nên an tâm giao công ty cho Như Vi.

- Alo, Lam Anh?

- Jade! Anh đến địa chỉ này giúp em được không?

Tôi kể nói qua địa chỉ cho anh và tên người cần tìm.

- Em biết rồi sao?

Tôi cười lạnh.

- Vậy là anh cũng giấu em sao?

- Không phải Lam Anh! Chỉ là lần trước em nhờ anh điều tra về Thành Toàn, anh phát hiện được chuyện này.

- Vì sao anh cũng giấu em?

- Chỉ là anh không muốn em phải bận tâm. Em có nhớ lần trước tưởng rằng cậu ta đã mất, em đã khóc đến ngất đi không? Em muốn ra nước ngoài không phải vì muốn làm lại từ đầu sao? Bây giờ em đã chọn Kelvin thì vì sao lại vì chuyện này mà phải như thế?

- Nhưng em có lỗi với anh ấy. Nguyên nhân anh ấy như thế này là hoàn toàn vì em!

- Được rồi, Cenci. Bình tĩnh nào! Anh biết là bọn anh không nên giấu em, nhưng thực sự không ai muốn em lại đau khổ nữa cả, không ai muốn nhìn em cứ hết lần này lần khác đổ lỗi về mình cả. Vả lại, bây giờ cậu ấy sống rất tốt, em cứ đợi cậu ấy bình phục hoàn toàn đã được không. Kelvin không nói cho em, anh nghĩ lí do cũng như anh thôi, nên em đừng giận cậu ấy. Không phải là cậu ấy không nói mà là chưa nói. Em hãy đứng trên lập trường cậu ấy, suy nghĩ một chút.

Từ lúc nghe Jade gọi tôi là Cenci thì tôi biết mình đã mất bình tĩnh như thế nào. Chỉ có những lúc dễ dàng tôi anh mới gọi tên tôi như vậy, cũng như lần anh đưa tôi đi khỏi bệnh viện lúc đó.

- Dạ, em xin lỗi. Nhưng Jade, làm giúp em một chuyện nữa được không?

- Ừ, em nói đi!

- Hãy điều tra giúp em về vụ tai nạn đó!

- Chuyện này ... thực ra không phải là khó nhưng hiện tại anh không ở Việt Nam nên việc điều tra có chút khó khăn. Vì chính Kelvin cũng điều tra gần một năm mà không được gì cả em ạ. Nhưng anh hứa sẽ cố gắng hết sức!

- Dạ! Em cảm ơn anh.

- Hứa với anh, hãy bình tĩnh. Quân còn sống là tốt lắm rồi. Đừng nghĩ gì cả, đừng tự trách mình, cứ tiếp tục cuộc sống của em trước đây! Phải giữ sức khỏe, được không? Khi rảnh, anh đưa Susan về thăm em?
- Dạ! ... Jade!
- Ừ?
- Em nhớ anh! Em cảm ơn anh nhiều lắm!
- Ừ, anh cũng vậy. Phải ngoan, đừng để anh lo nữa.

Đã gần 26 tuổi rồi, mà cứ bị người ta coi như con nít thế này ... thật là!

Lần này tôi lại có cảm giác mạnh mẽ với vụ tai nạn lần đó. Cũng chẳng biết, chắc là trực giác. Cả Như Vi và Long đều không cho là như vậy, chỉ có tôi mới nghĩ đó là tình cờ. Nhưng chính tôi bây giờ cũng bắt đầu nghi ngờ.

Từ bao giờ, cuộc sống của tôi lại toàn sóng gió như thế? Sóng trước chưa dứt, sóng sau đã ập đến.

Nếu nghĩ kĩ thì cũng chẳng có gì để giận anh cả. Tôi biết sẽ có lúc nào đó anh sẽ nói cho tôi, nhưng cái tôi giận là vì anh không tin tưởng tôi. Nếu anh tin rằng tôi yêu anh, anh sẽ đủ dũng khí để nói với tôi rằng Quân vẫn còn sống. Nếu anh tin rằng tôi yêu anh, anh sẽ không thiếu tự tin vào bản thân mình như vậy.

Bình tĩnh rồi thì không biết phải đối mặt với anh thế nào. Bảo giận anh thì không đúng, nhưng cũng không phải là không giận. Tôi nên tiếp tục giả vờ không biết, hay nói cho anh biết là mình đã biết?

Còn về Nguyên Quân tôi phải làm sao? Anh gặp tai nạn là do tôi, bây giờ anh như vậy, tôi muốn chăm sóc anh, muốn đối tốt với anh một chút. Như Vi khi nãy có nói rằng nếu anh hoàn toàn bình phục sẽ được đưa về Việt Nam. Tốt hơn là đến lúc đó tôi hãy tìm anh ấy.

Chắc hẳn Quân bệnh rất nặng, nên tính từ lúc anh ấy gặp tai nạn đến nay, cũng đã hơn một năm nhưng vẫn chưa bình phục. Càng nghĩ, tôi càng nhủ bản thân phải chăm sóc anh tốt tốt hơn nữa. Còn về việc có nên cho Long biết hay không, tôi nghĩ là chưa cần. Vì hiện nay anh cũng đang rất phiền lòng về việc mẹ mình. Tốt nhất là để mọi chuyện vẫn nằm yên ở vị trí cũ.

Cũng phải công nhận là mình là đứa vô tâm. Hôm trước mẹ anh có thông báo là Hải Linh là con dâu tương lai, vậy chắc lễ đính hôn của anh cũng sắp diễn ra rồi. Vậy mà tôi cũng chẳng có tí nào là lo lắng thế này. Tôi lại quá tin tưởng ở anh rồi. Tôi tin anh sẽ giải quyết êm đẹp mọi chuyện.

Tôi ghé siêu thị mua một ít đồ ăn về nấu bữa tối cho anh. Đạo này buổi chiều tôi không cần đến công ty nên anh cũng không đón tôi về nhà nữa. Muốn quên mọi chuyện, tốt nhất là khiến cho bản thân thật bận rộn.

Sắp xếp mọi thứ đã mua vào tủ lạnh, tôi thay quần áo tiến hành vệ sinh nhà cửa. Hết quét rồi lại lau mọi góc ngách trong nhà. Chừng nửa tiếng sau, khi cảm thấy sạch sẽ rồi, tôi liền mặc tạp dề vào bếp.

Tính chừng thì anh cũng sắp về nên tôi nấu luôn mọi thứ, không cần phải đợi anh về rồi mới nấu như mọi hôm.

Khi rảnh ra thì lại bắt đầu suy nghĩ. Tôi không biết phải giúp Quân thế nào. Là nhớ lại mọi thứ tốt hay tốt hơn là vẫn nên quên đi mọi thứ? Thật xấu tính khi tôi sợ Quân nhớ lại, vì anh sẽ nhớ đến thời gian anh đã yêu tôi, khi nhớ lại, anh có một lần nữa đau khổ nữa không? Liệu anh còn giận tôi không?

Như Vi đã biết Quân còn sống, chắc hẳn Long cũng đã tính đến đường Như Vi sẽ nói cho tôi rồi. Có lẽ là như Như Vi và Jade nói, anh sẽ nói cho tôi, chỉ là bây giờ chưa thích hợp. Tôi thắc mắc không biết anh sẽ dùng cách nào để nói cho tôi biết đây? Anh sẽ giải thích thế nào khi gần một năm qua đã giấu tôi?

- Suy nghĩ gì vậy em?

Nghe tiếng nói, tôi ngẩn đầu thì thấy anh đang dựa người vào cửa, dịu dàng nhìn tôi.

- Anh về mà sao em không nghe tiếng nhỉ?

Tôi nhú mày tự hỏi.

- Không phải em đang bận suy nghĩ gì sao? Mỗi lần suy nghĩ các ngón tay trái của em đều chà sát nhau.

Anh đến bàn ăn rồi vuốt tóc tôi, tiếp tục hỏi:

- Sao? nghĩ cái gì đấy? Nói anh nghe nào!

- Hi hi, có gì đâu. Chuyện công ty ấy mà. À chắc anh biết “vợ sắp cưới” của anh làm giám đốc mới của công ty em rồi nhỉ? Vậy mà không nói em.

- Tại bữa tiệc tối qua anh cũng mới biết mà. Hi hi, anh không muốn em bận tâm. Ai làm giám đốc của em cũng vậy thôi. Cô ấy chẳng làm gì em được cả.

- Nói thật em nghe nào! Lễ đính hôn khi nào diễn ra?

Tôi chớp chớp nhìn anh. Anh nghe câu này xong mặt liền đanh lại.

- Cô ấy nói với em?

- Không! Em đoán. Mấy chuyện hiển nhiên này ai mà không đoán được.

Tôi nhún vai trả lời anh. Anh kéo tay tôi, ôm tôi rồi lại vùi đầu vào hõm vai tôi. Mỗi lần có việc khó giải quyết anh đều có hành động này. Tôi cũng không tiếp tục hỏi, chỉ vuốt vuốt tóc anh.

- Em lúc nào cũng thông minh thế này, đáng sợ thật đấy. Ba tháng sau. – Anh khó chịu xoa thái dương.

- Vậy anh muốn giấu em sao? Đã giấu em bao nhiêu chuyện thế cơ mà.

Bỗng cảm giác được người anh cứng lại, tôi thầm trách bản thân. Đã bảo không nên nói chuyện này ra mà cái tính cứ thích đi nói bóng nói gió.

- Không phải anh giấu, chỉ là, anh thực sự không muốn em bận tâm. Tin anh, anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi việc.

Là đáp án cho lễ đính hôn hay là đáp án cho việc của Quân?

- Được rồi, em tin. Anh lo mà giải quyết, lâu quá, em không đợi được đâu! Hi hi.

- Xin lỗi em!

- Có gì mà xin lỗi! Nhưng đừng để làm bố mẹ buồn lòng.

- Ủ, anh biết mà!

- Ngoan, ngồi xuống ăn cơm.

Tôi vừa định đưa tay xoa đầu ai đó thì liền nhận lấy cặp mắt hình viên đạn. Tên này rất ghét tôi xem anh như là trẻ con, nhưng trông anh thế kia, khác gì trẻ con đâu. Đây không phải lỗi do tôi.

32. Chương 32

Chương 32: Ngoài tin tưởng chỉ còn yêu.

Hai tháng sau.

Biết là cô cũng chẳng phải dễ dàng gì với tôi mà. Hàng ngàn công ty không chọn, chọn công ty kiến trúc. Hàng trăm công ty kiến trúc không chọn, lại chọn đúng công ty tôi. Hàng chục tổ trong công ty không chọn, lại chọn đúng tổ của chúng tôi để giám sát. Vài người trong tổ tôi không chọn, lại chọn tôi để bắt bẻ.

Tuy biết là mục đích cô ta đến đây là nhắm vào tôi, nhưng tôi cũng đã bao lần tự nói với mình rằng, mình cũng chẳng có sức hút đến nỗi để cô ta phải nhọc công làm giám đốc công ty mình, nên chỉ là tình cờ tình cờ mà thôi.

Cho đến lần thứ ba tôi bị gửi bản thảo về thì mới xác nhận chắc chắn rằng cô ta đến đây là vì mình.

- Chị Anh, em thấy bản thảo của chị rất ok mà! Sao vậy nhỉ? – Cô bé cùng tổ với tôi thắc mắc.
- Hi hi, chắc không ổn nên mới bị gửi lại mà. Xin lỗi mọi người, vì chị mà làm chậm tiến độ của tổ.
- Em thấy vô lí quá. Bản thảo của chị tụi em cũng đã xem qua, phải ổn nhất nên chúng ta mới trình lên. Vậy mà bị trả lại đến ba lần. Cô giám đốc mới này cũng khó tính quá!
- Ủ, phải cố gắng thôi!
- Hôm nay chị về sớm đi, để em làm những khâu khác cho! Mất chị thâm quầng cả rồi kia! Ghê quá, về cho em nhờ!
- Ghê lắm à! Huhu, sao đây?
- Sao vậy chị?
- Hôm nay sinh nhật anh Long ấy!
- Ồ, sinh nhật của anh chồng chị à! Thế thì về ngủ một tí đi cho đỡ chị ạ, chứ em thấy ... – Cô bé lắc đầu. – Chắc, xấu hơn mọi ngày đấy! Hê hê.
- Anh chồng gì mà anh chồng! Bạn trai tôi đấy cô!
- Thôi đi chị ạ! Cả công ty này ai không biết! Lần trước nếu không sợ cổ thì chị cũng làm vợ người ta rồi! Nhưng mà sao lâu thế rồi, mà anh chị vẫn chưa làm lại lễ cưới nhỉ?
- Anh chị đều bạn cả em ạ! Công việc có rồi được lúc nào đâu?
- Chị để anh ấy nuôi là được rồi, em mà có ông chồng như thế thì em đã chẳng phải đến đây làm đâu!
- Chị thấy cậu bạn trai của em cũng được lắm mà!
- Hi hi. Đâu bằng bạn trai như chị. Ngày nào cũng chạy sang công ty ăn trưa cùng chị, chở chị đi, đón chị về. Em đoán á, là do chị không đồng ý đúng không?
- Không đồng ý gì cơ? – Tôi giả ngơ, liền bị cô ấy lườm. – Hi, chị thấy chưa đến lúc thôi. Nhiều việc quá em gái ạ! Thôi chị về nhé!
- Em nghĩ chị nên sớm đồng ý đi, bị ai cướp mất lại khổ. Hôm nay vừa hay đây chị, đồng ý người ta, coi như làm quà. Món quà này ... em thấy anh rể vô cùng thích!
- Này, chị sợ em rồi đấy! Gì mà anh rể?! Chị về đây! Ở lại ngoan nhé. Còn chuyện kia ... chị sẽ suy nghĩ. Hi hi.

Tôi lụi cụi xếp đồ đạc toan về thì lại nghe tiếng của cô bé.

- Chào Giám đốc!

Tôi thở dài rồi đứng lên chào cô ấy.

- Hình như tôi nhớ tổ này chưa hoàn thiện bản kế hoạch đúng không? Tôi cho hạn chót chiều nay. Hy vọng mọi người nộp đúng giờ.
- Nhưng thưa chị, tụi em đã gửi ba bản và bị gửi trả. Nên không thể hoàn thành sớm, với cả, hôm nọ chị bảo là cuối tuần này?

- Hôm nay đã có thay đổi. Tôi đến báo với các cô. Còn việc bản thảo của các cô bị trả lại, thì các cô cần phải xem lại rồi.

Nói xong cô ta liền quay đi. Tôi cảm thấy nực cười. Tối nay cô ta vốn biết rõ ngày gì mà còn làm khó tôi thế kia. Tôi ngao ngán lắc đầu.

- Sao đây chị Anh? Khi sáng vừa bị gửi trả, bây giờ lấy đâu ra mà nộp?

- Bình tĩnh nào. Chúng ta thử thế này! Em lấy bản của anh Việt ra nộp đi. Bản đó rất tốt đấy.

- Nhưng chị là tổ trưởng nên lấy bản của chị ... vả lại bản của chị cũng tốt nhất mà.

- Cũng không hẳn là của mình chị, mọi người cũng cùng làm. Em cứ nộp bản của anh Việt, chị nghĩ là thông qua đấy. Chị về đây!

- Sao chị chẳng lo chút nào thế. Hic, em lo quá.

- Thì cứ thử xem sao. Lo cũng thế mà không lo cũng thế. Không được thì chị chịu trách nhiệm. Về đây! Chào này giờ mà giờ mới về được.

- Chị! Nhất định đồng ý người ta nhé! Em muốn đi ăn tiệc cưới!

Tối nay nên nấu ở nhà hay ăn ở ngoài nhỉ? Tôi lưỡng lự giữa hai nơi bèn lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh.

“Anh muốn ở nhà hay ăn ở ngoài?”

“Anh muốn em!” – Tên này!

“Em đạp giò! Nghiêm túc!”

“Ở nhà! Em nấu!”

“Dạ! Đang làm gì đấy?”

“Đang họp”

“Họp mà còn nhắn tin! Tối mau về! Em không thích đợi!”

“I love you”

“But I don’t”

Vừa nhận được tin báo nhận của hệ thống thì anh đã gọi tới. Anh cũng thật là, đang họp mà còn nhắn tin, nhận được tin không vừa ý thì gọi lại.

- Alo?

- Em nói gì?

- Gì cơ?

- Nãy em nhắn gì? Anh không hiểu?

- Đang họp mà cũng nhắn tin, cũng gọi điện, anh là sếp mà thế à?

- Không vòng vo! Dịch câu đó anh nghe?

- Alo alo? Alo? Long ơi, có nghe em nói không? Alo ? Máy bị sao thế này ...

Tôi lè lưỡi vội tắt máy. Cái giọng lạnh tanh đó nghe ghét chết đi được. Tôi run run, vuốt nhẹ hai tay, nới cả da gà. Lại nghe tiếng báo tin nhắn, tôi vội lục túi xách lấy ra xem. Hiển nhiên là ông chồng khó tính nhắn đến.

“Em chết chắc”.

Thực chẳng biết mua gì để tặng anh nữa. Trước giờ tôi chỉ có ý nghĩ là mua đồng hồ tặng người yêu thôi, mà cái Rolex vừa rồi mua tặng anh cũng đã xóa vài hàng số trong thẻ của tôi rồi, nhưng lại một chiếc đồng

hồ nữa thì không hay. Chưa năm nào đón sinh nhật cùng anh cả, năm nay là năm đầu tiên. Còn mấy năm trước thì, tôi cười khổ.

Tên đó thì cái gì cũng không thiếu, nói đúng hơn là quá dư dả. Chắc chắc, tôi vuốt cằm suy nghĩ. A có rồi!

- Quỳnh ơi! Tổ yêu cậu!
- Gớm quá! Nói đi, gọi tổ có chuyện gì?
- Hì hì, thì cậu biết hôm nay sinh nhật anh Long đấy!
- Ủ! Thế mua hiệu gì?
- Gì cơ?
- Đồng hồ hiệu gì?
- À ... – Cô bạn thân quá là hiểu tôi mà. – Cái đó, tổ tặng anh ấy lúc ở Úc rồi, nên bây giờ vất óc không nghĩ ra được nên tặng cái nào! Tổ có cái muốn nhờ cậu đây! Hì hì.
- Ủ, nói đi, tổ đang cho cu Huy ăn.
- O, thế hôm nay không đi làm à?
- Ủ, hôm nay ở nhà.
- Thế ... Tổ muốn nhờ cậu chiết lại nước hoa lần trước ấy mà! Tổ chỉ nghĩ ra được vậy thôi! Anh ấy chẳng thiếu thứ gì cả!
- Ai bảo không thiếu?
- Thiếu cái gì?
- Thiếu một cô vợ đẩy bạn hiền ạ!
- Ủ thì, cái ni tổ cũng tính ... Tính đêm nay đồng ý!
- Thế thì tuyệt! Hê hê, thực ra, nước hoa cậu chiết lần đó, cậu cho quá nhiều chất vào, tổ thử phân tích nhưng vẫn thấy thiếu cái gì đó. Hay là làm lại hương khác nhỉ?
- Có được không? Hôm nay cậu không đi làm mà?
- Để tổ đưa cu Huy sang bà nội rồi đưa cậu đến công ty! Nhưng lần này phải nhớ công thức đấy!

Thật ra nước hoa mà tôi chiết cũng chỉ là trộn các hương lại, cho vào một lọ nhỏ nhỏ vài ml mà thôi, vì tôi làm trong phòng thí nghiệm thử mẫu của Quỳnh nên hạn chế rất nhiều. Mỗi hương chỉ một ít, nên Quỳnh phải chạy sang những phòng khác xin thêm. Chiết ra thì cũng chỉ được một lọ chưa đến 10ml.

Tôi cười hài lòng rồi mang lọ kia ra tiệm đóng hộp. Nếu người kia muốn nhiều, tự bỏ tiền ra mà chiết thêm. Tôi đây cũng lợi dụng triệt để mọi mối quan hệ rồi.

Cũng trễ lắm rồi, nên phải đi siêu thị nhanh mới được, còn phải mua bánh kem nữa.

Tôi vội vàng chạy về nhà, rất may là anh chưa về. Lọc đục cho bánh vào tủ lạnh, rồi lại soạn đồ ăn ra để nấu thì nghe tiếng báo tin nhắn.

“Anh có việc đột xuất về trễ một tí.”

Tôi nghĩ nghĩ, chắc là anh đi cùng đồng nghiệp một tí nên vui vẻ nhắn lại đồng ý.

Đã hơn 9g tối rồi.

Một tí của anh là đợi anh bốn tiếng sao? Tên này, lại nhậu quên đường về nhà sao!

Thức ăn cũng nguội cả rồi. Tôi có chút buồn bực, đem điện thoại ra nhắn cho anh.

“Bao giờ về? Em đói!”

Phải đợi hơn 10 phút sau mới nhận được tin hồi báo.

“Đừng đợi anh, ăn đi. Chắc anh về muộn. Xin lỗi, anh quên nhẩn.”

Tôi thực sự là bức đẩy, phải nói là rất bức đẩy. Ai muốn ăn ở nhà, ai muốn tôi đợi, bây giờ lại còn bảo là quên nhẩn. Tôi đứng dậy, dọn tất cả những thứ được bày trên bàn. Bây giờ bỏ chỗ này đi thì phí quá, bố mẹ thì giờ này chắc là ăn tối rồi, đành phải gói lại đem qua chỗ Quỳnh và Lan ăn vậy.

Gọi điện thoại hẹn Lan sang đón tôi, rồi hai đứa cùng chạy sang nhà Quỳnh chơi, tiện thể thăm luôn cụ Huy.

Trên đường đến nhà Lan, tôi thấy anh đang trong một nhà hàng, nhưng không tin vào mắt mình lắm, vì tôi thường bị lừa vào ban đêm.

- Không phải anh Long nhà cậu à?

Tôi ngẩn người. Lan cũng thấy anh sao? Vậy đúng là anh nhỉ.

- Cậu thấy anh ấy à? Mắt tớ không rõ lắm.

- Thế hôm nay sinh nhật, không ở bên cậu mà ở bên gia đình sao?

- Sao cơ?

- Thì anh ấy ngồi một bàn đông người kia, toàn người lớn cả.

- Mắt cậu ghê vậy, đâu? Đừng xe đi. Tớ xem!

- Để tớ chạy ngược lại cho!

Lúc này thì có muốn đổ thừa mắt kém cũng không thể được nữa rồi. Anh ngồi đó, cười cười, nói nói với bố mẹ mình, và còn có bố mẹ của Hải Linh nữa.

Tôi nhếch môi, nhìn Lan đang quay đầu nhìn mình rồi lại nhún vai.

- Đùng bảo tớ cô gái anh ta là cô Hải Linh gì gì đó nha?

Tôi lại nhún vai, vỗ nhẹ vào lưng cô bạn.

- Đi thôi, tớ đói!

Cô bạn tôi không vội nổi máy chỉ dậm nhẹ chân nhìn lại vòng tay nhìn tôi.

- Ừ thì những người xung quanh trừ bố mẹ anh ấy, còn có bố mẹ Hải Linh. Vừa lòng chưa đi thôi!

- Cậu vô tâm thế là cùng! Người ta là chồng sắp cưới của cậu đấy!

- Ủa? Tớ chưa kể cho cậu á? Hải Linh là vợ sắp cưới của người kia đấy! Hê hê, đi thôi!

- Lam Anh h h h h h h h h h h h h h h !!

- Được rồi, không đùa nữa. Tớ không muốn nhìn nữa. Cậu nổi máy được chưa?

Kết quả là không thể thoát khỏi sự tra khảo của hai đứa bạn thân yêu. Lan thì không nói làm gì, còn cả Quỳnh, đứa chín chắn nhất hội cũng vớt con cho ông chồng của mình, hóng hót chuyện của tôi. Nhìn cảnh chồng nó bông con rồi vào phòng thì tôi có một chút ganh tị. Tuy cuộc đời nó có chút sóng gió nhưng bây giờ thì nó lại hạnh phúc nhất trong ba đứa.

Không phải là tôi muốn giấu chuyện này, chẳng qua nó chẳng hay ho gì để kể vả lại dạo này lu bu quá nhiều việc tôi cũng không có thời gian “đàm đạo” với hai đứa này. Chỗ bạn thân với nhau nên tôi cũng kể luôn chuyện Quân còn sống cho chúng nó nghe.

Về mặt của hai đứa cũng không khó đoán lắm. Hết há mồm, lại trợn mắt, rồi dậm chiêu. Hai cô bạn muốn biết tôi sẽ làm thế nào, giải quyết ra sao.

Làm thế nào bây giờ? Chuyện đính hôn của Long ai cũng đều biết cả, mẹ anh lại chẳng ưa gì tôi. Ngoài việc tin tưởng anh ra thì còn có thể làm gì nữa.

Giải quyết sao giờ? Chuyện của Quân tôi cũng chỉ thuận theo tự nhiên, nếu anh nhớ được thì tốt, còn không nhớ được cũng chẳng phải là quá xấu. Tôi sẽ hết mình chăm sóc anh đến khi anh hồi phục hoàn toàn. Tình cảm, tất nhiên tôi không thể cho đi lần nữa được.

Lan nói là chuyện tình của tôi và Long cứ như phim Hàn Quốc, còn việc của Quân thì giống phim ma. Hai chúng tôi không nhận được câu nói này của Lan, ôm bụng cười nắc nẻ. Nhưng không may lại kinh động đến cu Huy. Nó khóc òm sòm làm ông chồng của Quỳnh mặt mày đau khổ bế con ra cho vợ.

Khuya lắm rồi nên tôi và Lan đành phải chào hai vợ chồng Quỳnh để về. Nhớ lúc trước quá, nếu là lúc trước có lẽ ba đứa đã ngủ chung và nói chuyện đến sáng rồi.

Nhìn bộ mặt không nở của Lan tôi thấy buồn cười. Tôi giả vờ tỏ vẻ suy nghĩ rồi bảo cô bạn chở về nhà nó ngủ chung. Nó mừng rỡ ra mặt, nhưng thực ra tôi đã có suy nghĩ đó từ lúc thấy anh ở nhà hàng đó.

Nếu tôi nay về chắc chắn sẽ không thể nào bình thường mà nằm chung giường với anh được. Khổ nỗi hôm nay lại là sinh nhật anh, tôi lại chẳng muốn có gì không hay xảy ra. Ban đầu tính về nhà bố mẹ xin ngủ một đêm, nhưng lại sợ ông bà buồn lòng, chẳng may Long đến tìm thì mẹ lại gặng hỏi đủ thứ chuyện nữa.

Lúc nằm trên giường chuẩn bị ngủ thì Lan lại hỏi.

- Giận anh ta à?

- Có đâu?

- Không giận sao lại sang ngủ với tôi? Lúc có chồng có thêm nhớ đến tôi đâu. Mà nãy giờ cầm điện thoại mãi nhè.

- Hi hi, sao mà không buồn được hả cậu? – Tôi xoay người ôm Lan. – Chỉ là tin anh ấy. Chỉ là có hơi buồn vì sao anh không nói với tớ là đi ăn cùng gia đình. Tớ đợi anh ấy bao lâu, lại bảo là quên nhắn tin cho tớ. Bây giờ hơn 11g rồi cũng chưa thấy gọi cho tớ lần nào cả.

- Lam Anh à! – Lan thở dài. – Thực sự tớ quen nhìn cậu lạnh lùng, vô cảm hơn đây. Cậu thế này tớ chưa thấy bao giờ. Cậu chưa bao giờ vì một người nào đó suy nghĩ từng cái nhỏ nhặt như vậy. Cậu yêu anh ấy lắm sao?

- Ừ! Yêu chứ! Không yêu thì sao tớ chấp nhận quay lại với anh ấy được hả cậu. Nhưng đôi lúc tớ mệt mỏi Lan à! Không phải là tớ không ghen với Hải Linh, chỉ là tớ quá tin anh ấy!

Tớ tin anh ấy, nhưng xung quanh có quá nhiều thứ cấm cản chúng tớ. Ngoài tin anh ấy thì tớ chỉ biết yêu anh, tớ chẳng biết làm gì nữa. Thật đấy!

Anh ấy cũng nói tớ quá thần nhiên, quá bình thần. Tớ cũng biết thế nhưng thật ra, trong lòng tớ cũng sợ hãi lắm chứ! Tớ cũng biết buồn, biết đau! Chỉ là trước nay tớ chưa từng biểu hiện ra được!

- Thấy Quỳnh hạnh phúc tớ thực sự mừng cho nó, nhưng bây giờ thấy cậu thế này tớ cũng chẳng biết nói thế nào nữa.

Hai đứa im lặng một hồi thì lại có tiếng điện thoại. Tôi biết là của ai nhưng bây giờ tôi không muốn nhận điện thoại. Đợi anh gọi xong tôi liền tắt nguồn.

- Sao thế? – Lan hỏi.

- Chẳng sao cả! – Tôi lại nhìn vào điện thoại. – Chỉ là không muốn cãi nhau trong ngày sinh nhật anh ấy!

Khi tỉnh giấc thì đã là 8g rồi. Tôi xoa xoa thái dương. May mà hôm nay không phải đi làm nếu không thì chết mất. Đêm qua còn bảo Lan là lạ giường không ngủ được, vậy mà sáng nay ngủ đến giờ này đúng là xấu hổ mà. Tôi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi thay lại bộ đồ hôm qua mặc đến đây.

Lúc xuống nhà thì người cần gặp thì không thấy, người không muốn gặp nhất lại đang ngồi ngay sô pha đọc báo.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33: Về nước.

Tôi làm ngơ, im lặng vào bếp. Nhón chân mở tủ lấy một gói mì gói Hàn Quốc. Lan cực kì mê phim Hàn Quốc vì thế nó cố gắng “Hàn Quốc hóa” mọi thứ trong nhà, đến mì tôm cũng là mì Hàn Quốc.

Tôi cho nước vào ấm chưa kịp nhấn bếp ga thì đã có một bàn tay chặn lại. Tôi cũng chẳng để ý, rút tay về, xoay người lấy kéo cắt gói mì.

- Đừng ăn mì gói! Anh mua cháo rồi!

Kệ anh, nói với tôi làm gì. Tôi lại giả bộ không nghe cắm cúi mở gói gia vị rồi đổ vào tô. Anh giật cái tô trong tay tôi rồi lại lấy một cái tô khác.

- Anh bảo không được ăn mì gói! Đến bàn đi, anh mở cháo cho ăn!

Ra lệnh với ai? Tôi buồn bực, không tình nguyện ngồi vào bàn.

- Mua cho em từ sớm, bây giờ nguội cả rồi! Ngủ được nhỉ, không có anh mà ngủ ngon thế được sao?

- ...

- Anh lại mất ngủ đây! Có ai sinh nhật mình mà đợi vợ về nhà ngủ như anh không cơ chứ!

Anh nhìn tôi lại thấy bộ dáng không mấy quan tâm của tôi rồi thở dài.

- Thôi để anh hâm cho nóng.

- Em không ăn nóng!

Anh cười cười, xoa đầu tôi. Một giây sau tôi mới nhớ là mình còn giận người trước mặt kia nên nghiêng đầu né anh.

- Còn giận anh sao? – Không thấy tôi trả lời anh lại nói tiếp. – Hôm qua anh ăn cơm với bố mẹ, còn có ... gia đình Hải Linh nữa.

- ...

- Lẽ đính hôn bọn anh hủy rồi! – Tôi chưa hết ngạc nhiên lại nghe anh nói. – Mẹ anh giận lắm! Về nhà lại bị vợ giận nữa, anh biết làm sao đây?

- Vì sao lại hủy? – Hỏi xong mới biết câu hỏi của mình không may đã chọc giận người kia.

- Em nói gì đây? Anh còn chưa tính với em vụ tin nhắn với em hôm qua. Bây giờ lại muốn gả anh cho người ta phải không?

- Khụ khụ! – Tôi vờ ho hai tiếng rồi đứng dậy đun nước.

- Anh bảo là không được ăn mì gói!

- Nấu cho anh ăn! Cháo có một tô, anh muốn em nhịn sao?

- Hi hi, mà vợ nỡ cho anh ăn mì gói sao?

- Không ăn có thể về!

- Ăn! Anh ăn! Để anh làm cho! Đến ăn đi!

- Được rồi! Em nấu cho!

- Hết giận anh rồi à?

Thực sự thì cũng chả có giận gì cả, nhưng sáng sớm tự nhiên thấy mặt người này, không biết giận dữ ở đâu kéo đến. Nấu cho anh xong, thì hai người quay lại bàn ăn.

Lúc này anh mới nói cho tôi nghe mọi việc. Hôm qua anh đang muốn về với tôi thì gia đình anh gọi đến, bảo anh là ăn bữa cơm với gia đình Hải Linh. Anh cũng coi như là cơ hội để từ chối Hải Linh, bởi vì hai tháng qua anh lại quá bận nên chưa thể giải quyết việc này, mà mẹ anh cũng không cho anh thời cơ để giải quyết.

Cứ tưởng anh như vậy mà đồng ý không ngờ hôm qua đưa con mà mẹ anh yêu nhất lại làm mất mặt trước mọi người, bảo là không muốn đính hôn với Hải Linh vì anh đã có người anh yêu và sắp tới làm lễ cưới.

Nghe đến đoạn này tôi không tiếc mà tặng anh một cái lườm. Cũng chẳng hỏi qua tôi, vậy mà đã nói như đinh đóng cột với gia đình rồi. Tôi thầm than, lại mất điểm với mẹ anh nữa rồi. Tên Long này, có suy nghĩ cho tôi chút nào không.

Sau đó anh về thì thấy nhà trống hoác gọi điện cho tôi thì tôi không bắt máy. Sau gọi lại thì tắt máy. Anh hoảng hốt đi tìm tôi nhưng đã khuya nên nghĩ tôi cũng không làm phiền bố mẹ. Cho nên, người bị làm phiền đương nhiên là vợ chồng nhà Quỳnh. Con yêu của nó lại bị đánh thức, đồ mãi vẫn không chịu ngủ lại nên nó bực bội nói tôi đã bỏ về nhà bố mẹ. Còn không quên tặng kèm cho anh một câu “Anh liệu mà tính đi, nó giận lắm đấy!”

Tôi thầm khen cô bạn mình rất rất nghĩa khí, nếu nó mà nói tôi ngủ nhà Lan tôi đây tôi mai sẽ không cho con trai nó ngủ. Nghĩ đến thì thấy mình cũng quá nhỏ nhen, thầm cười rồi nghe anh nói tiếp.

Anh chạy xe đến nhà bố mẹ lại không dám lên nên đã đợi trong xe cả đêm. Sáng ngủ quên trong xe, bị bố mẹ tôi buổi sáng đi tập thể dục thấy thế thì gọi dậy. Thấy anh tội nghiệp nên mẹ thử chỉ nhà của Lan cho anh. Anh vừa đến thì thấy Lan vừa ra ngoài nên sáng nay mới có mặt trong nhà cô ấy như vậy.

- Cô bạn Quỳnh của em cũng đúng là! Tự nhiên lại dọa anh như thế! Làm anh lo lắng đi tìm cả đêm!

- Dù em bỏ đi cũng có sao đâu! – Tôi nhún vai, lại cuối xuống ột thìa cháo vào miệng.

Anh im lặng không đáp. Đột nhiên cảm thấy không khí lạnh lạnh, tôi mới ý thức được vừa rồi mình đã nói sai cái gì. Ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy anh, nhìn vẻ mặt anh, tôi lại xót xa.

- Đừng đùa những chuyện này với anh nữa nhé! – Anh nắm chặt tay tôi. – Anh không muốn ... giống như lần trước!

- Dạ! – Tôi xót xa lấy bàn tay còn lại vỗ nhẹ tay anh, nhìn anh rồi nở nụ cười. – Ăn đi anh!

Thấy anh vẫn không nói gì, lại tiếp tục nhìn tôi. Tôi thở dài, đành phải chấm dứt sự lo lắng của anh.

- Được rồi em sẽ không đùa như thế này nữa, được chưa ạ?

- Không được! Hứa với anh không bỏ anh đi nữa!

Tôi cũng muốn hứa với anh lắm, thế nhưng ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Chưa kịp mở lời đồng ý với anh thì có điện thoại gọi đến. Nhìn thấy số gọi thì tôi hoảng hốt quay sang nhìn anh. Mẹ tôi gọi!

Sau một hồi lúng túng giải thích rồi lại biện hộ thì mẹ cũng đã cúp máy. Tôi bày bộ mặt thống khổ nhìn anh. - Sư mẫu triệu tập về nhà! Em không biết anh đi mà giải thích ———

- Anh đổ nước hoa rồi à? Không xài nước hoa của em nữa sao?

Tôi đang chuẩn bị bữa sáng thì ngửi thấy mùi lạ lạ trên người anh thì bất giác khó chịu. Nhưng chưa kịp tổ ý gì thì đã bị người đó bắn đạn về phía mình.

Tôi ngẩn mặt, tỏ vẻ không hiểu. Nhưng anh chỉ bực bội buông ba chữ rồi ngồi vào bàn ăn.

- Quà sinh nhật!

A! Tôi dùng tay vỗ trán mình. Ăn đạn là đúng rồi. Quà sinh nhật mình tặng mà còn không nhớ. Chả trách người kia ngồi vào bàn ăn lại cau có như vậy.

- Hi hi, được rồi mà! Em quên. – Tôi dẫu môi. – Cũng tại ai bữa đó không bóc quà tại chỗ, lâu thế giờ mới dùng!

- Lâu cái gì hả em? Em mới tặng anh một tuần thôi đấy! Chính mình tặng mà còn không nhớ à? Nói đi, lần này có phải đổ tất cả vào một lần như lần trước không?

Tôi nghĩ nghĩ, đang tính gặt đầu thì anh dọa.

- Dám gặt đầu xem, anh tét mông đấy! Lần nào cũng tặng không thành ý vậy sao? Em có anh là chồng không?

- Em đùa đấy! Lần này có ghi công thức hẳn hoi. Không tin anh có thể hỏi Quỳnh. Em dạo này công việc bận bù đầu, trí nhớ lại dở chứng! Đừng giận, đừng giận!

Anh kéo tôi ngồi trên đùi anh, ôm ngang eo rồi đặt cằm lên vai tôi.

- Làm việc mệt lắm hả em? Anh xin lỗi. Hay là ... qua làm thư kí cho anh đi! Anh cho lương gấp đôi! À không, cho em luôn phần lương anh. Được không em?

Nghe anh thế tâm tình tự nhiên tốt hẳn. Anh xin lỗi cũng chẳng phải là không có lí do. Vì anh cự tuyệt con gái nhà ai, nên người ta lại rút mọi thứ lên đầu tôi. Ở công ty luôn làm khó tôi, cả tuần nay hết tăng ca, lại đêm công việc về nhà. Anh thương xót tôi nhưng cũng chẳng giúp gì được.

- Hi, được rồi mà. Đây là công việc của em, bảo em qua làm quản lý cho anh? – Tôi lắc đầu. – Em không muốn đi cửa sau. Với cả ăn học của bố mẹ bao nhiêu năm, nay lại làm cái nghề không trực thuộc chuyên môn mình một chút như vậy, em không làm được!

- Mà anh xót ...

- Được rồi, em còn đi làm nữa! Ăn mau còn đưa em đi!

Anh vừa đưa tôi đến cổng công ty thì lại gặp Hải Linh đang đi vào. Cô ta không kiêng dè gì mà liếc tôi một cái. Tôi rùng mình, rồi tạm biệt anh chạy vào công ty.

Chưa đến bàn làm đã thấy vẻ mặt của cô bé cùng phòng thì cũng hiểu được ít nhiều.

- Lại bị trả à? – Tôi ngồi vào chỗ ngồi của mình và hỏi cô bé.

- Chị nói xem tại sao lại thế? Lần trước nộp bản của anh Việt đã thông qua rồi mà. Nhưng cứ nộp bản của chị lại không thông là sao?

- Đừng nghĩ nhiều. Đưa đây chị chỉnh lại. – Nhận bản vẽ từ tay cô bé rồi lại bảo cô bé về bàn mình.

Tôi nhìn bản vẽ của mình rồi lại thở dài. Bây giờ thực sự là có chút chán nản với công việc mình đang làm. Vẫn nhớ rõ mình đã hạnh phúc đến thế nào khi nhận được thông báo tuyển dụng của công ty này. Trừ lần trước đi Úc thì chưa từng nghĩ có ngày mình sẽ bỏ công việc mà mình yêu nhất này.

Tôi xoa xoa thái dương, định thần lại rồi bắt đầu công việc nhưng chưa kịp làm gì cả thì đã nhận được điện thoại. Là Như Vi gọi đến. Tôi ngăn người, có dự cảm kì lạ, một lát sau nhận cuộc gọi.

- Alo, em đây!

- Ủ, Lam Anh em đang đi làm à?

- Dạ! Có gì không chị?

- Hôm nay ... hôm nay Nguyễn Quân về nước!

34. Chương 34

Chương 34: Nói dối.

- Alo? Alo? Em còn nghe đó không Lam Anh?

Không biết đã bao lâu nhưng cuối cùng cũng có người gọi tôi hoàn hồn. Nhận thấy tay cầm điện thoại của tôi đã đầm mồ hôi, tôi liền đổi tay và trả lời.

- Dạ em đây!
- Trưa nay em rảnh không? Giờ ăn trưa xin nghỉ sớm tí, đi đón Quân cùng chị được không?
- Nhưng ... anh ấy có nhận ra em không ạ? – Tôi khó khăn hỏi từng chữ.
- chắc không em ạ. Nhưng ít nhất cũng có bạn bè nó đến đón! Chị thì không biết ai ngoài em cả!
- Anh Long ... có biết không chị?
- Không em! Mà chị cũng không hy vọng Long biết, vì gia đình chị muốn Quân quay lại công ty với trạng thái tốt nhất! Không muốn nhiều người biết lắm em ạ!

Lần này bố chị và mẹ Quân tính cho nó về nước sớm để thích nghi trước.

- Dạ! Em hiểu.
- Vậy ...
- Trưa chị qua đón em được không? Chuẩn bị đi thì gọi em nhé!

Cúp điện thoại, tôi mệt mỏi chống đầu. Không biết lát nữa đứng trước mặt Quân nên giới thiệu thế nào? Là bạn cũ hay bạn gái cũ? Không biết Như Vi đã nói qua trước với anh chưa nữa.

Còn hai vấn đề nữa cần giải quyết là bản kế hoạch và Long. Từ đây đến trưa vẫn còn đủ thời gian để chỉnh sửa, nhưng còn Long, phải nói thế nào với anh đây? Lấy lý do gì để anh không qua bên này anh cơm bây giờ. Tôi cũng không muốn nói dối anh, nhưng việc này tốt nhất là không nên cho anh biết vội. Vì anh cũng không biết rằng tôi biết Nguyên Quân còn sống, và bây giờ tôi tình nguyện chăm sóc anh ấy nữa. Chắc chắn anh sẽ không đồng ý và có khi còn ra sức cấm cản.

Gõ nhẹ phòng giám đốc rồi tôi đi vào. Nhìn thấy Hải Linh, chân thành mà nói có một chút bức bối, tuy nhiên cũng có cảm giác áy náy. Nhìn bằng một mắt thì cũng có thể nhìn thấy được cô ta yêu Long nhiều như thế nào, mà cô công chúa này hẳn là lần đầu tiên mất mặt trước mọi người thế kia nên bao nhiêu tức tối đều đổ lên đầu của tôi đây mà.

- Tôi nộp bản chỉnh sửa!
- Để đó đi!
- Nhân tiện tôi muốn xin phép cô trưa nay cho tôi nghỉ sớm một chút và chiều nay tôi xin làm ở nhà!
- Cô có việc sao?
- Vâng!

Cô ta nhìn tôi một chút liền đồng ý. Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi xin phép ra về.

Vừa quay lại bàn làm việc thì điện thoại đã reo. Tôi nhìn tên hiển thị có chút hốt hoảng. Vẫn chưa chuẩn bị lý do để dối anh, làm sao bây giờ.

- Alo? Em nghe.
- Em gần xong chưa, lát ăn bên em hay bên anh?
- Chưa ạ! Lát nữa ... lát nữa không ăn bên anh được rồi!
- Ok, vậy lát anh qua bên em!

- Không anh! Ý em là lát nữa không cùng anh ăn được rồi!
- Sao vậy?
- Em có công việc nên nghỉ trưa muộn, với lại em có hẹn với cô bé cùng phòng đi mua một ít đồ với nó rồi ạ!
- ...
- Anh?
- Ừ được rồi. Nhớ ăn, không được bỏ bữa!
- Dạ!
- Phải ăn nóng!
- Dạ!
- Phải ...
- Được rồi anh! Có phải là lần đầu em không ăn trưa cùng anh đâu! Như ông già!
- Còn kêu anh ông già hả! Chiều anh qua đón nhé?
- À ... chiều em làm ở nhà, lát em nhờ đồng nghiệp chở về luôn!
- Ừ!
- Thế thì ... em cúp máy nhé? Hi hi.
- Ừ! Chiều anh sẽ về sớm.

Cúp điện thoại, tôi thở phào. Rất khó để nói dối một người như anh mà. Tôi sắp xếp đồ đạc nói qua cô bé đồng nghiệp rồi gọi cho Như Vi. Chưa đầy mười phút sau chị đã đến đón tôi.

Tôi hỏi chị có giới thiệu qua tôi chưa, chị bảo là đã nói, nói tôi là bạn của Quân, cụ thể là một đàn em dưới khóa. Phần còn lại để tôi tùy ý biên soạn. Đàn em dưới khóa? Tôi với anh có học chung khoa, chung ngành đâu làm thế nào để kể với anh về việc chúng tôi gặp nhau như thế nào, quen nhau như thế nào đây?

Khi đợi anh ở sân bay, hai tay tôi cứ chà sát, vặn vẹo nhau. Như Vi bảo tôi ngồi đợi cùng chị, nhưng tôi tâm trí đâu mà đợi. Tôi thừa nhận là tôi rất sốt ruột nhưng tôi cũng chẳng hiểu mình vì cái gì mà lại như vậy nữa.

Đến lúc nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt mình, nước mắt tôi đột nhiên nhỏ xuống, lăn dài trên mặt nhưng tôi không kịp lau. Đó là khuôn mặt mà tôi cứ ngỡ là sẽ không bao giờ được gặp lại nữa. Đó là người đàn ông mà tôi nghĩ là cả đời này sẽ không bao giờ được nhìn thấy anh nữa.

Lúc biết được tin anh còn sống tôi nhớ mình đã bất ngờ thế nào, nhưng lúc này, tại đây nhìn thấy anh, người thật, bằng xương bằng thịt thì tôi có chút khó thở. Tôi vỗ nhẹ ngực mình, hít một hơi thật sâu, sau đó cùng Như Vi đến chỗ anh.

Trước mặt anh tôi chẳng biết làm gì ngoài việc nắm chặt túi xách. Tôi ngại ngùng quay sang Như Vi cầu cứu.

- Đây là Lam Anh, bạn cũ của em ở Việt Nam, em nhớ chứ?

Tôi nở một nụ cười với anh, chính tôi còn cảm thấy nó không tự nhiên.

- Anh Quân, em là Lam Anh!

Anh cau mày, nhìn tôi đánh giá. Một lát sau, anh mỉm cười nhưng lại lắc đầu.

- Không sao! Sau này em sẽ từ từ ... ừm ... từ từ nói cho anh mọi chuyện! Hi hi.

Lúc này tôi mới có cơ hội nhìn kĩ anh. Anh vẫn như xưa, tuy nhiên có ốm đi. Khi anh rời đi thì tôi mới phát hiện là anh đi không bình thường, anh đi cà nhắc. Có lẽ là di chứng!

Nhớ lại hôm đó, khi thấy anh nằm đó tôi đã ngất đi rồi, chỉ cảm giác được xe đó đâm vào anh rất mạnh mà thôi. Thầm cảm ơn trời, vì anh không bị gì quá nặng, nếu không tôi sẽ vô cùng ân hận.

Sau đó, tôi đi ăn trưa cùng gia đình Quân. Đã bốn năm có lẽ bố mẹ Quân không nhớ rõ tôi lắm, cùng lắm lúc đó tôi cũng chỉ là bạn của Quân mà thôi, nên ông bà hết sức thân thiện tiếp đãi tôi như bạn tốt của Quân vậy.

Trong bữa cơm, tôi thấy quan hệ của gia đình bọn họ rất tốt. Bố mẹ Quân có lẽ đã chấp nhận Như Vi rồi nên mới để chị tiếp quản công ty và biết rõ tình hình của Quân như vậy. Về phần Như Vi, có lẽ chị cũng đã chấp nhận cuộc sống thế này, không tranh đua, không cố chấp. Chắc chị đã dần tha thứ cho ông Nguyễn Thanh cũng như chấp nhận xem mẹ Nguyễn Quân là mẹ, mặc dù tiếng gọi “đi” của chị có chút xa cách. Trái lại, tôi thấy mẹ Quân rất là quan tâm đến chị, có lẽ là thương chị.

Tôi nhớ Quân đã từng nói mẹ anh rất thích con gái, nên lúc đó cứ muốn đưa tôi về nhà. Chắc chắn mẹ anh sẽ thích tôi. Tôi cười cười, người khó tính kia cũng từng nói mẹ anh thích tôi, nhưng bây giờ thì sao. Chẳng phải mong con trai mình chấm dứt với tôi càng sớm càng tốt còn gì.

Ăn cơm xong mọi người đưa anh về nhà, bố anh phải về công ty cùng Như Vi để giải quyết một số việc, còn mẹ anh tuy không muốn rời anh, nhưng hình như bà cảm thấy giữa tôi và Quân có gì đó, nên cũng tìm cơ để rời đi, và nhờ tôi chăm sóc anh cho đến khi bà về. Tôi vui vẻ nhận lời với bà.

Hiện tại trong nhà chỉ có anh và tôi. Tôi lúng túng không biết làm gì, chỉ yên lặng ngồi trên sofa uống nước. Anh thay quần áo xong xuống nhà thấy tôi thì liền kinh ngạc.

- Em không về à?
- Không ạ! Bố mẹ anh đi cả rồi nên nhờ em chăm sóc anh.
- Chăm sóc gì chứ! Chị gái anh đâu?

Chị gái – anh gọi hai tiếng cũng thật là thân thuộc mà, có lẽ thời gian dưỡng bệnh Như Vi tốn không ít công sức chăm sóc anh rồi đây.

- Chị Vi cũng về công ty luôn rồi ạ! Anh mệt không, ngồi xuống đây, em rót nước cho anh!
- Đây cô bé! Đây là anh!
- Em cũng chẳng phải là cô bé! Em nhiều tuổi lắm rồi đấy!
- 26 tuổi là nhiều sao?
- Sao cơ? – Tôi ngạc nhiên. – Anh nhớ tuổi em?
- Chỉ là có nhớ mang máng, Như Vi hình như đã nói qua thì phải. Anh không rõ lắm!
- Anh không nhớ một chút nào về em sao?

Anh lắc đầu, rồi lại nói:

- Vậy tiện thể em kể cho anh nghe đi?

Tôi cười hì hì với anh hai tiếng, rồi lại tập trung vào câu truyện của mình. Sự thật là tôi chỉ biến tấu một chút mà thôi. Tôi nói với anh rằng, tôi hay đợi ở cổng trường có một lần chút tôi tình cờ nói chuyện với nhau rồi dần dần quen biết nhau.

Thời gian sau, tôi cùng anh hay cùng nhau đợi ở cổng trường. Sau đó trở thành bạn tốt của nhau, nhưng chưa được một năm sau anh đã đi du học. Thấy anh nhìn tôi chăm chú, tôi có chút khổ sở, thầm hỏi trong lòng, nói như thế này có ổn không?

Sau đó anh vẫn không nói gì, lại có vẻ như đang suy nghĩ gì đó. Tôi sợ hãi vội hỏi anh.

- Lúc đó sau tai nạn, anh tỉnh lại thế nào vậy ạ? Em không được thấy anh sau đó?
- Anh tỉnh lại ... thì đã nằm ở bệnh viện. – Anh cố nhớ gì đó. – Anh nhớ khi tỉnh lại bác sĩ bảo anh đã nằm viện được hơn ba tháng.

Ba tháng, khoảng thời gian đó tôi gần làm lễ cưới với Quân.

- Người đầu tiên anh gặp không phải bố mẹ anh, cũng chẳng phải chị gái, mà là một anh chàng tên Long. Anh ấy kể lại sơ sơ về tai nạn cho anh. Nói với anh rằng anh ấy nghi ngờ đây là một âm mưu. Và anh ấy nghĩ là người đó anh quen biết, nên không muốn anh báo ọi người sớm biết.

Tôi cười, có vẻ Quân không muốn nói người quen biết lại chính là chị gái anh bây giờ. Anh vẫn luôn vậy, luôn tốt bụng như vậy.

- Đường nhiên là anh đồng ý, vì lúc đó anh chẳng nhớ ai cả. Chỉ thấy anh Long đó có một chút quen thuộc.

Tôi cầm chặt cốc nước, lại không ngẩng đầu nhìn anh, im lặng nghe anh tiếp tục nói.

- Anh ấy bảo anh ấy là đối tác trước đây của anh. Anh liền được đổi bệnh viện, và chăm sóc ở phòng đặc biệt. Sau đó một thời gian thì anh ấy đưa bố mẹ đến gặp anh.

Tôi vẫn chăm chăm nhìn vào cốc nước, cố gắng tiêu hóa hết mọi việc mà anh đang kể. Long an bài mọi thứ rất chu đáo, chu đáo đến nỗi ngày đó tôi mỗi ngày ở bên anh mà vẫn không biết. Một hồi sau tôi bỗng nhiên thấy im lặng lạ thường, ngược mặt lên thì bắt mắt ánh mắt của Quân tôi. Có một chút khổ sở, lại có chút là sung sướng.

Tôi chớp chớp mắt, nhìn lại anh, cười gượng. Sau đó những cảm xúc đó không còn trong ánh nhìn anh nữa, có lẽ là tôi nhìn nhầm. Đối vào đó là ánh nhìn như muốn nhìn thấu tâm tư tôi, anh hỏi:

- Lam Anh, trong thời gian đó anh có bạn gái không?

Tôi giật mình, nhưng nhanh chóng trả lời anh.

- Chuyện này em ... em không rõ lắm.
- Vậy sao? – Anh mỉm cười, hướng tôi mà nói. – Lúc trước, chưa bao giờ anh tỏ tình với em sao?

Tôi ngẩn người, chưa kịp đáp thì anh đã tiếp tục.

- Anh nghĩ, anh chắc chắn sẽ thích mẫu người như em.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35: Sinh em bé.

Chúng tôi lặng thinh nhìn nhau. Bỗng tôi nghe được tiếng chuông điện thoại, thờ nhẹ. Chưa bao giờ tôi cảm động khi nghe tiếng nhạc chuông điện thoại đến mức này. Nhưng thờ chưa kịp dứt hơi thì lại bị giật mình, là Long gọi đến.

Ngày hôm nay là ngày gì mà tôi cứ có cảm giác chột dạ thế này. Tôi cười, chỉ chỉ vào điện thoại với Quân rồi nhanh chóng ra ngoài.

- Em đang ở đâu?
- Em đang ở với đồng nghiệp!

Anh không trả lời tôi, tôi chỉ nghe được tiếng âm thầm thở dài.

- Long?
- Ừ! Về sớm nhé!

Tôi ngẩn người nhìn điện thoại trong tay. Cảm giác không bình thường lắm, là anh đã biết sao? Nhưng nếu anh biết anh có bình tĩnh thế này đâu, vả lại nếu anh biết Quân đã về, càng biết tôi đã biết mọi chuyện mà cực kì yên bình thế kia, nên chắc không có gì đâu.

Tôi quay người thì giật mình thấy Quân sau lưng. Tôi nhanh chóng cười rồi đến gần về phía anh.

- Bạn trai em hả?
- Dạ! Hi hi. – Tôi có chút ngượng ngùng, vì tôi chưa bao giờ thừa nhận trước Quân cả.
- Chắc người đó đến trước anh đúng không?
- Dạ? – Tôi có chút không hiểu.
- Chắc người đó đến trước mới tỏ tình với em trước nên anh không có cơ hội tỏ tình với em đúng không?
- Hi hi. – Tôi cười gượng. – Anh đứng lâu này có đau chân không? Em dìu anh vào nhà nhé?
- Được!

Lúc đưa anh vào trong, tôi lại nghe anh nói nhỏ.

- Nếu lúc đó anh tỏ tình trước thì có cơ hội không?

Tôi lại giả vờ không nghe, im lặng đưa anh vào nhà.

- Em ở lại ăn tối không?
- Dạ không. Em phải về nhà.
- Nhà em ở đâu? Anh đưa về.
- Không cần đâu ạ. Anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Hôm khác em lại đến thăm anh nhé. Lưu số của em vào đi.
- Ừ. – Mặt anh có chút miễn cưỡng. – Thế em về cẩn thận nhé.

Khi tôi cầm túi xách đi ngang qua, anh đưa tay cầm tay tôi. Tôi nhướn mày nhìn anh muốn hỏi.

- Mai em qua được không? Anh có nhiều chuyện thắc mắc. Anh nhớ không được!

Tôi mỉm cười, gật đầu. Quân như vậy thật đáng thương, nhưng cũng có chút làm tôi sợ. Hôm nay toàn ứng phó qua loa với anh, tối về chắc suy tính lại một chút để mai giải đáp thắc mắc của anh là được.

Nhìn đồng hồ đã hơn 5g, tôi vội vã bắt taxi và chạy vào siêu thị gần nhà mua một ít thức ăn để kịp nấu cho anh. Nhấn mặt khẩu xong, cửa vừa mở đã có một bóng đen tiến đến rồi ôm chầm lấy tôi. Tôi giật mình, hoảng sợ.

Chưa kịp mở miệng hỏi thì người đó đã áp môi lên môi tôi. Anh hôn thôi thật lâu, mà cũng thật nặng nề. Đến lúc tôi gần như không thở nổi thì anh mới dịch khỏi môi tôi, vùi đầu vào hõm cổ tôi, thở nặng nề.

- Long?

Tôi vuốt vuốt lưng anh. Không thấy anh trả lời tôi lại gọi tên anh vài lần. Đang tính gọi thêm lần nữa thì anh lại hôn tôi, rồi hôn xuống cổ tôi. Tôi hoảng hốt gọi tên anh.

- Sinh cho anh một đứa con!

Giọng anh trầm thấp nhưng không hiểu sao tôi nghe lại thấy xót xa. Tôi giả vờ cười ra tiếng.

- Này anh! Không được ... à không được “ăn cơm trước kẻng”!
- Vậy thì cưới anh đi! – Anh nhìn tôi chăm chăm.

Từ sau khi trở về, anh đã hai lần cầu hôn tôi nhưng tôi đều từ chối. Lúc đó xảy ra quá nhiều việc khiến tôi bận tâm nên không thể dễ dàng mà nhận lời anh được. Nhưng nếu hôm sinh nhật anh không phải anh bận việc thì có lẽ tôi đã “cầu hôn” anh trước rồi. Hôm đó vốn dĩ là cho người này một bất ngờ mà.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, trải qua nhiều việc như vậy, lúc này tôi thực sự cần một chốn bình yên. Mà anh chính là bình yên, là hạnh phúc của tôi. Mọi người đều khuyên tôi nên sớm kết hôn với anh, không kéo có việc gì xảy ra nhưng tôi nghĩ người này như thế, cố chấp, khó tính, lại lạnh lùng như thế, ngoài tôi ra, thì

ai dám yêu, dám làm vợ người này cơ chứ. Tôi cười cười suy nghĩ, sống lâu với người này tôi cũng bắt đầu tự mãn rồi.

Tiếng thở dài của anh kéo tôi trở về, tôi không nhớ mình đã suy nghĩ bao lâu rồi, chỉ nghe anh nói:

- Anh hiểu rồi. – Anh vỗ vỗ vai tôi. – Em lên thay áo quần đi! Đưa đồ đây anh xách vào cho.

Tôi ngớ người, anh hiểu cái gì? Tên này tự sướng cái gì vậy? Chưa kịp gọi lại thì người kia đã vào trong nhà bếp, tôi đành phải lên tầng thay quần áo. Thôi thì có gì lát nữa nói vậy.

Nhưng mọi việc lại không như tôi nghĩ, cả bữa ăn tên này không nói một lời nào cả. Tôi hỏi cũng chỉ ừ cho qua chuyện. Lúc ăn xong, cũng tự giác, yên lặng mà rửa chén.

Tôi cầm cốc nước nóng trong tay, nghĩ nghĩ. Tên này hôm nay bị sao vậy? Anh có chút không bình thường? Hay thực sự anh đã phát hiện? Tôi lắc đầu, nếu biết chuyện mà sư tử này không gầm gừ thì đúng là chuyện lạ.

Tôi chột dạ, chạy gần đến bồn rửa bát toan giúp anh.

- Để em lau cho!

- Không cần đâu. Khỏi lạnh.

- Không lạnh mà! – Tôi cười nham hiểm, dựa vào gần anh. Tôi nghĩ ít nhất người này cũng liếc tôi một cái, nhưng không hề. Lão chỉ lấy cái đĩa trên tay tôi lau lau rồi đặt trên chạng.

Tôi có chút bực bội, nhưng lại không dám manh động, chỉ cố tình đứng nhìn chăm chăm vào mặt người nào đó. Nhưng người kia lại giả vờ như không có gì.

Anh lau xong chén đĩa, lặng thinh đi vào phòng đọc sách. Thấy cửa gần đóng tôi vội chạy đến đưa tay vào, người này không định đóng cửa trước mặt tôi chứ.

- Aaaaa!

Không ngờ anh định đóng cửa để tôi bên ngoài thật. Cửa kẹp vào tay thực sự là rất đau. Anh đang giận gì chứ, cần phải đóng cửa mạnh như thế không.

Anh hoảng hốt kéo cửa ra, rồi cầm tay tôi. Mặt vô cùng lo lắng, hỏi tôi:

- Đau không? Sao lại đưa tay vào làm gì!

Giọng anh to lên, tôi sợ sệt, bày ra vẻ tội nghiệp nhất có thể.

- Hic, đau lắm ạ!

- Thế sao lại đưa tay vào? – Anh vẫn không ngán mặt nhìn tôi, chỉ nâng niu tay tôi vuốt nhẹ.

- Anh ... – Tôi kéo dài âm, cúi đầu thu hút ánh nhìn anh. – Giận à?

- Không! – Nhưng vẫn không thèm nhìn tôi.

Tôi có chút giận, rút tay về.

- Không thì thôi!

Như dự đoán, chưa đi được vài bước người kia đã kéo tay lại. Tôi cười cười, rồi quay người lại, trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

- Gì?

- Còn đau không em? – Lúc này mới thèm nhìn tôi. Nhưng rất tiếc, tôi đã trót làm cao rồi.

- Không cần quan tâm!

Tính rút tay lại lần hai, thì anh đã cầm tay tôi lên rồi hôn. Nhìn hành động này của anh tôi có chút sững người. Tuy đây không phải lần đầu anh hôn tay tôi, nhưng lần này không hiểu sao tôi lại cảm thấy vô cùng xúc động. Bao nhiêu giận hờn với anh cũng chìm xuống, nhưng trời dậy là cảm giác ấy nấy.

Tay tôi chỉ đau thế này, nhưng anh làm như là tay anh vậy. Anh còn đau hơn tôi nghìn lần. Anh đã thương tôi, đã chiều chuộng tôi bao nhiêu vậy mà tôi đã hai lần từ chối lời cầu hôn của anh, còn lần này lại để anh hiểu lầm.

Tôi có chút ân hận, nói nhỏ với anh.

- Em không đau mà.
- Nhưng anh đau! Ngốc thế là cùng! Sưng lên thế này còn bảo không đau! Em muốn gì đây? Hả?

Tên này, câu trước vừa nghe cảm động thế kia, câu sau đã đổi giọng rồi. Tôi thức thoir lại diễn kịch.

- Em đau! Hi hi, đừng mắng nữa.

Tôi nhìn nhìn, vẫn thấy anh chăm chăm mà xoa tay. Tôi thử hỏi:

- Chuyện kết hôn ...
- Được rồi! – Anh đánh gãy lời tôi. – Hôm nay anh mệt, đừng nói chuyện này nữa. Được không?
- Nhưng mà ...

Tôi chưa nói hết câu, anh đã hôn nhẹ lên môi tôi, ôm chăm lấy tôi.

Tôi thở dài trong lòng, người này cũng đúng là cố chấp. Nhưng hôm nay nếu tiếp tục chủ đề này thì chắc cũng không tốt lắm. Được rồi, vì muốn bù đắp tội lỗi của tôi hôm nay, tôi quyết định sẽ cầu hôn anh khi khác.

Nhưng để chấm dứt buồn phiền cho người này hôm nay, tôi quyết định làm việc mất mặt một lần.

Tôi nép người vào anh, nói thầm. Nghe được hay không là vấn đề của người ấy.

- Em muốn có em bé.

Vừa dứt lời người kia cười cười rồi rất nhanh tôi được ôm vào phòng.

36. Chương 36

Chương 36: Say.

Thật là hết cách với người này, sáng giờ cứ vác cái bộ mặt đưa đám đó suốt. Xe dừng trước cửa công ty rồi tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

- Cũng không phải là lần đầu em hiến máu mà! Có cần nghiêm trọng vậy không anh?
- Em người yếu thế kia, lại sợ máu. Hiến rồi té xỉu ra đó, ai lo đây?
- Sinh viên em có hiến vài lần rồi, đều ok cả anh ạ. – Nếu không tính vài lần xem ngất.
- Anh nói em có nghe không? Anh không cho hiến là không hiến.
- Nhưng công ty ai cũng hiến cả, một năm em hiến có một lần thôi, tốt cho sức khỏe mà.
- Anh nói không.
- Tiện thể, biết đâu xét nghiệm được em có em bé thì sao?

- Muốn biết có em bé hay không cũng không phải dùng cách này. – Anh nghiêm mặt nhìn tôi. – Muốn biết thì anh đưa đi bệnh viện.

Tôi cười trừ. Chắc chắn là không có rồi vì trước giờ tôi vẫn dùng thuốc để tránh. Thực sự tôi vẫn chưa muốn có em bé, hơn nữa chúng tôi vẫn chưa kết hôn. Tôi vốn vẫn cổ hủ như vậy, việc sống chung với anh bốn năm nay đã ngoại lệ đầu tiên và duy nhất với tôi rồi.

Nếu mà người này biết tôi dùng cách này chắc chắn sẽ mắng tôi không thương tiếc. Tự dưng đem chuyện này ra đàm phán, đúng là không tiếc sống mà. Tôi ho khụ khụ vài tiếng rồi quay sang nói với anh.

- Được rồi, đừng làm mặt giận với em nữa. Em sẽ suy nghĩ lại được không?

- Định lừa anh à? Nghĩ cái gì. Bây giờ vào đó là em đi hiến liền ngay, đúng không?

- Anh nghĩ thoáng hơn một tí đi mà. Công ty anh hàng năm vẫn tổ chức đẩy thoi ạ. Nếu nhân viên công ty không hiến thì thế nào?

- ...

- Được rồi, đừng giận, một lần thôi nữa thôi, em hứa đấy. Lần này là lần cuối!

Nói xong, tôi quay đầu hôn lên má của anh rồi ra khỏi xe. Anh nhìn tôi, tôi đưa tay vẫy vẫy. Cứ tưởng lần này cũng dễ dàng như những lần khác, vậy mà nghe anh nói:

- Đừng để anh giận!

Rồi lái xe chạy luôn. Tôi thở dài, tên này cũng thật là. Quá cố chấp, quá quá khó tính. Tôi vui vẻ vào công ty lấy ngay một tờ giấy đăng kí. Chắc anh cũng không giận lâu đâu, cùng lắm là tôi năn nỉ, hối lỗi sau vậy.

Hình như càng lớn, sức khỏe tôi càng yếu thì phải. Vừa hiến xong, tôi đã choáng. Tôi xoa xoa hai bên trán rồi từ từ về bàn làm việc.

- Chị Anh! Chị mệt ă? – Một cô bạn đồng nghiệp hỏi.

- Không em! Sao mặt chị tái quá vậy.

- Chắc do vừa hiến xong.

- Điện thoại chị nãy giờ gọi rồi kìa chị!

- À, cảm ơn em.

Thực sự là tôi không hề nghe thấy tiếng chuông báo. Thấy tên người gọi đến, tôi liền bắt máy.

- Em nghe đây!

- Em đang ở công ty à?

- Dạ.

- Vậy anh qua tìm em nhé, anh có vài thắc mắc trong bản thiết kế của em.

- Dạ!

Là Quân gọi đến. Có lẽ vì có chút mệt mỏi nên khi này tôi không để ý lắm đến những gì anh nói. Anh có thắc mắc gì trong bản vẽ của tôi nhỉ? Đấy đâu phải chuyên môn anh đâu, tôi còn tưởng anh đọc bản vẽ còn không hiểu nữa cơ.

Một tháng trước, sau khi anh về nước đã từ từ tiếp nhận công ty. Như Vi vẫn giữ nguyên chức vụ cũ, anh cũng đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc coi như là hỗ trợ Như Vi. Và tất nhiên, cần phải thiết kế lại văn phòng cho anh.

Tuy công việc chưa phức tạp đến mức phải nhờ đến tôi, nhưng tôi cũng muốn giúp anh phần nào. Nhưng anh lại muốn phức tạp hóa nó lên, sang công ty tôi, rồi kí hợp đồng gì đó. Tôi bảo anh ngốc, chỉ một bản thiết kế, cũng không cần phải bỏ nhiều tiền để kí một bản hợp đồng không cần thiết như vậy. Quân nghe

rồi, cũng chỉ cười, bảo không muốn phiền thời gian rồi của tôi. Thế nên bây giờ dù đang trong giờ làm việc tôi đi gặp anh cũng không sao cả.

Cảm thấy mỗi lúc một mệt hơn, tôi muốn ngồi một lúc để định thần lại rồi đi gặp anh thì Long gọi đến. Chắc chắn anh gọi đến để “thăm vấn” mà.

- Có nghe lời anh không?
- Hi hi. – Tôi chống đầu trả lời anh.
- Thật là, hết cách với em. Đến bao giờ em mới nghe lời anh đây. – Anh thở dài.
- Hi, em vẫn luôn nghe lời anh mà. Chỉ lần này thôi mà anh, lần sau không thế nữa. - Tôi nhắm mắt, day day thái dương.
- Có mệt không?
- Không ạ! – Lại nói dối nữa rồi.
- Ủ! Trưa anh ...

Đột nhiên không nghe âm thanh gì nữa, tôi mở mắt mới phát hiện điện thoại mình đã rơi xuống đất. Tôi giật mình, nhặt máy lên.

- Alo, anh nói gì?
- Sao vậy em?
- À, em làm rơi điện thoại.
- Sao lại rơi?
- Em bắt cần tạo í mà. Thôi em làm việc nhé! Chiều gặp.
- Có thật là không mệt không? Trưa nay anh qua đón đi ăn nhé?!
- Dạ không cần đâu, trưa em hẹn ăn với đồng nghiệp rồi ạ. – Tôi nhanh chóng từ chối anh.

Thở một hơi dài, anh đúng là quá nhạy đi. Nếu trưa nay đến đón, mà phát hiện ra tôi thế này, không giận dữ mới là lạ. Hy vọng chiều về sẽ ổn hơn.

Một lúc sau, nhận được tin nhắn của Quân nói rằng đang ở dưới cửa công ty, tôi dặn dò mọi người một chút, liền cầm túi ra khỏi phòng. Khi thấy anh đứng tựa vào xe đời tôi, thì tôi vẫy vẫy rồi lập tức chạy về phía anh.

Nhưng chưa kịp tới gần, một cơn choáng váng ập đến, tôi khụy chân, đổ nhào về phía trước. Quân hoảng hốt chạy đến đỡ tôi, cứ như vậy mà ôm chặt lấy tôi. Nhưng lại quá đau đầu nên không để ý, cũng tự nhiên mà tựa vào người anh một lúc.

Lúc cơn đau đầu qua đi, thì tôi mới nhận thức được mình đang ở ngay trước công ty. Tôi vội vàng đẩy anh ra nhưng lại thấy mình có chút thất thố. Tôi cười cười với anh.

- Em sao vậy?
- Không sao ạ! Em hiển máu, có chút choáng.
- Sao lại hiển máu nữa.
- Không sao anh ạ! Em khỏe rồi, thật đấy. Mình đi đâu bàn công việc đây anh?
- Em đã ăn chưa?
- Khi này em ăn bánh và uống sữa được phát rồi.
- Đấy mà mà cũng gọi là ăn rồi à. – Anh có chút to tiếng. Tôi nhìn nhìn anh, anh thở dài. – Anh đưa đi ăn, ăn món gì có thịt bò để tái máu!

Vốn định từ chối, nhưng đột choáng khi nãy làm tôi thực sợ hãi, nên tôi cũng đồng ý. May người trước mặt Quân, nếu là Long, tôi chết chắc. Lại tiếp tục hy vọng, ăn vào rồi thì mặt mày có thể hồng hào hơn một chút.

Chúng tôi ăn xong, chọn một tiệm cà phê để bàn bạc công việc. Trong khi anh tập trung nói cho tôi những chỗ mà anh thắc mắc trong công việc thì tôi lại chăm chú nhìn anh.

Quân đã khỏe hơn rất nhiều, một tháng anh về nước tuy không lâu, nhưng bệnh tình chuyển biến rất tốt. Ngoài việc chân đi có chút không bình thường ra, thì mọi thứ đều ổn. Bác sĩ bảo anh chỉ cần trị liệu thì việc này cũng không có gì á ngại.

Mỗi tuần anh đi dành ra ba buổi để trị liệu, tôi đều cố gắng có mặt, hy vọng phần nào giúp được anh. Còn về việc trí nhớ của anh, tất nhiên, không thể nào mà trong thời gian ngắn như vậy, đã có thể nhớ ra tất cả.

Tôi ở bên anh, cũng không lâu lắm nên cũng chỉ giúp anh những gì mà tôi biết, còn đoạn thời gian bên nhau của chúng tôi, tôi tránh né nhiều nhất có thể.

- Có nghe anh nói không?
- Hi hi. – Tôi có chút xấu hổ. – Em đang nghe đây!
- Nhìn anh như thế, làm anh tưởng bỏ đấy.
- Tưởng bỏ gì cơ?
- Em thích anh!
- Khụ khụ. – Tôi sặc nước. – Vậy đúng là anh tưởng bỏ rồi đấy!

Nhìn anh có chút thất vọng, tôi nhanh chóng đổi chủ đề. Quay lại giải đáp những thắc mắc của anh. Chúng tôi mãi tập trung thảo luận mà đã quên mất thời gian.

- Đi ăn trưa nhé?
- Em ...
- Anh đói lắm rồi, đi thôi.

Nghe anh nói vậy tôi cũng chẳng nỡ từ chối. Dù sao anh cũng đã vất công sang tận đây để thảo luận công việc mà trong khi anh hoàn toàn có thể yêu cầu qua điện thoại. Tôi mỉm cười, hỏi anh muốn ăn ở đâu, tôi mời.

Anh vui vẻ đồng ý, rồi mở cửa xe cho tôi. Chưa kịp vào xe, thì di động tôi đã reo lên. Long gọi đến, thấy Quân nhìn nhìn, tôi có chút ngại ngùng bảo anh lên xe trước.

- Dạ?
- Em đang ở đâu?
- Em đang ... ăn trưa cùng đồng nghiệp. – Đẳng nào khi sáng cũng đã nói với anh sẽ ăn cơm cùng đồng nghiệp.

Một lúc sau, anh ừ một tiếng rồi bảo tôi chiều nay anh không qua đón được. Tôi dạ một tiếng rồi lên xe đi ăn cùng Quân.

Không có anh ở nhà. Có lẽ anh bận nên mới bảo không đón được tôi. Nghĩ vậy, tôi nấu sẵn thức ăn, để tối hâm lại cho anh ăn sau vậy.

Có chút mệt, nên tôi ngủ gật trên bàn khi nào mà không biết. Nghe tiếng mở cửa, tôi tỉnh dậy, nhưng đã hơn chín giờ.

Tôi xoa đầu, nhíu mày. Tôi đã ngủ lâu vậy sao, mà anh cũng về nhà cũng trễ vậy. Tôi nhanh chóng chạy ra cửa, chưa kịp mở miệng thì mùi rượu nồng nặc đã sộc vào mũi tôi.

Nhìn người kia loạng choạng mở giày vào nhà, tôi có chút khó chịu. Đã rất lâu rồi anh không có say đến cỡ vậy. Anh làm ăn bên ngoài, tiếp khách là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng mỗi lần trước anh đều cố gắng uống ít. Nhưng hôm nay, rốt cuộc có chuyện gì mà anh lại uống nhiều như thế.

Tôi chạy lại đỡ anh. Có chút hờn dỗi, hỏi anh:

- Sao mà uống nhiều như thế!
- Lam Anh! – Anh gọi tên tôi, ngay sau đó ôm chầm lấy tôi. – Lam Anh! Lam Anh!
- Đây! Em đây! – Tôi đẩy đẩy anh ra. – Để em dìu vào trong nào!
- Không thích! Để anh ôm nào.
- Không được! Người anh toàn mùi rượu. Lên thay áo quần đi, rồi em cho ôm! Nhanh nào!

Anh buông tôi ra, nhìn tôi một lát. Tôi khổ sở dỗ dành.

- Đi! Em dìu lên.
- Vì sao không cho anh ôm? – Anh hỏi tôi.
- Đầu phải không cho, lên thay quần áo đã nào!
- Vì sao không cho? – Anh giận dữ rống lên.
- Anh sao thế? – Tôi cũng bực bội, giọng cũng to hơn. – Tự nhiên lại hét lên như thế?
- Vì sao không cho anh ôm? Hả? Vì sao? Vì sao người khác ôm được mà anh không ôm được? – Anh tiếp tục hét lên, câu sau lớn tiếng hơn câu trước.

Tôi cứ nghĩ là anh say nên mới kiếm chuyện để cãi nhau. Nhưng khi nghe câu nói cuối cùng của anh, người tôi cứng lại. Không phải là say mà là anh đã biết mọi chuyện.

Tôi im lặng. Dù gì thì anh cũng đã biết mọi chuyện, bây giờ anh lại như thế này, thì không nên bắt cứ chuyện gì cả. Có lẽ mai khi anh tỉnh táo hơn thì chúng tôi mới có thể đối mặt với nhau được.

- Anh say rồi, có gì mai nói, được không? – Tôi hạ giọng lại hỏi anh.
- Vì sao không phải bây giờ? Anh say ư? Ha ha. Anh say vì ai?
- Chẳng lẽ vì em sao? – Tôi cau mày hỏi anh. Tôi rất không thích thái độ anh lúc này.
- Em nói đi. Em có biết anh cảm thấy thế nào khi thấy người ta ôm em không? Em có hiểu, anh lo lắng thế nào khi người ta đưa em đi, rồi hai người lại ngồi trong tiệm cà phê, nói chuyện rất ăn ý không?
- ...
- Em có biết anh đau đớn thế nào khi biết em nói dối anh không? Em nói đi. – Anh hét lớn lên. – Em nói đi, trưa nay em ăn cơm với ai?
- Việc gì anh phải la lớn như thế? – Tôi hét với anh. – Đúng là em sai khi không nói với anh em đi ăn với anh ấy, nhưng chúng em thực sự bàn về công việc.
- Vì sao cậu ta lại ôm em ngay trước cửa công ty như thế?
- Em chỉ là hơi choáng, nên anh ấy chỉ đỡ em một lát.

Anh không nói nữa, chỉ nhếch môi cười, nhưng nụ cười kia lại làm tôi đau đớn biết chừng nào.

- Vì sao em không nói với anh? Cậu ấy về nước một tháng rồi. Một tháng qua em luôn đưa cậu ta đi tập trị liệu đúng không? Bây giờ em còn thiết kế văn phòng cho cậu ấy nữa đúng không? Lam Anh, em có yêu anh không? Em đã từng lúc nào nghĩ cho anh chưa? Em vì cậu ấy đã từ chối anh ba lần! Ba lần đấy Lam Anh ạ!

Lại là chủ đề này. Tôi mệt mỏi, đã hiển máu khi sáng rồi sao bây giờ vẫn còn chóng mặt thế này.

- Anh điều tra em? – Tôi thất vọng nhếch môi cười. – Bây giờ, đến em anh cũng điều tra rồi sao? Long?

- Thế thì tại sao em lại giấu anh?

- Là em giấu anh? Hay là anh giấu em? Chẳng phải anh là người xếp đặt mọi chuyện sao?

- ...

- Anh hỏi là em có yêu anh không sao? Vậy anh có yêu em không? Anh đã từng lúc nghĩ cho em chưa?

Mắt tôi ươn ướt, đã lâu lắm rồi tôi không khóc. Cũng đã lâu lắm rồi chúng tôi không to tiếng thế này. Cảm giác bây giờ thực sự là giống ... bốn năm trước.

- Vì sao anh một chút cũng không kể cho em là anh ấy còn sống để em ngày nào cũng sống trong hồi hận? Em từ chối anh đúng là vì anh ấy, nhưng chỉ là vì anh cảm giác tội lỗi. Vì sao anh nhìn thấy Quân với em lại lo lắng? Là anh không tin bản thân, hay chính xác hơn là anh không hề tin em?

- Không phải anh ...

- Em không nói cho anh biết vì em muốn sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, để anh không phải buồn và cũng không làm đau lòng Nguyên Quân. Anh ấy vì em mà thành ra như thế, anh có hiểu cho em một chút nào không?

Tôi cười, nước mắt cũng đã lăn dài trên mặt.

- Căn bản là anh không hề tin em, Long ạ. Anh có biết em đã nói gì với Lan không, ngoài yêu anh ra, em cũng chỉ biết làm một việc là tin tưởng anh. Em đã không tin là anh liên quan đến cái chết của Nguyên Quân.

Mẹ anh và Hải Linh đã bảo lần nói em phải rời bỏ anh, nhưng em đã không bận tâm. Vì em chắc chắn là em yêu anh. Và anh cũng vậy! Anh có biết lần sinh nhật anh em đã định mở lời về việc kết hôn của chúng ta, lần trước em cũng đã muốn đồng ý nhưng anh lại giận dữ vô cớ.

Còn bây giờ, chuyện Quân còn sống em cũng chỉ tin tưởng rằng một ngày nào đó anh sẽ nói cho em.

- Có lẽ em đã nhầm! Cái chúng ta cần lúc này không phải tình yêu mà là tin tưởng. Nếu muốn anh có thể hoàn toàn hỏi em, nhưng anh đã không làm vậy. Anh đã chọn cách mà em thất vọng nhất, là điều tra em. Em tự hỏi, em là ai mà lại để anh bận tâm điều tra như vậy.

Tôi nặng nề xoay người lên phòng, anh nhanh chóng giữ tôi lại. Anh cầm chặt khuỷu tay tôi, đó lại là nơi khi sáng tôi rút máu. Tôi đau đớn cắn chặt răng, vùng vẫy khỏi anh, nhưng anh vẫn không chịu buông.

- Buông ra!

Anh vẫn ở dưới bậc thang nắm chặt tay tôi, mà tôi cũng không quay mặt về anh.

- Lam Anh, nghe anh nói được không?

- Anh nghĩ là em không biết đau sao? Anh nghĩ là em không biết ghen, không biết nổi giận sao? Em cũng mong là vậy, nhưng em biết mình không như thế. Từ lúc yêu anh, em đã thay đổi nguyên tắc sống của mình. – Tôi cười một tiếng. – Lan đã nói rằng, nó thà nhìn em vô cảm, còn hơn là nhìn thấy em như bây giờ. Yêu anh khổ vậy sao, Long?

- Anh ...

- Em mệt mỗi lần. Anh tối nay cứ ngủ ở phòng sách đi. Em nghĩ chúng ta cần phải suy nghĩ về mọi chuyện. À không, chuyện của hai chúng ta thôi!

Rồi anh cũng buông tay để tôi lên phòng. Tôi chạy vào phòng, đóng cửa rồi trượt người, tựa vào cửa ôm gối khóc. Tôi khóc cho lần bị mẹ anh bảo tôi rời xa anh, khóc cho lần nghe tin anh đính hôn, khóc cho những lần Hải Linh làm khó tôi trong công việc, khóc cho lần sinh nhật anh đã để tôi một mình ...Tôi đã khóc đến nỗi ngất đi.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37: EM ĐỒNG Ý.

Sáng tỉnh dậy thấy mình vẫn nằm ngay ở cửa toilet mới giặt mình. Thì ra là tôi đã ngất đến tận giờ này, nhưng anh không phát hiện ra sao? Anh không lên phòng sao?

Nghĩ xong mới tự giễu mình. Cũng thật buồn cười, chính mình hôm qua còn bắt người ta ngủ phòng sách, giờ lại muốn anh lên tìm mình.

Tôi khó khăn xuống lầu, uống một cốc nước ấm, xong vào phòng sách tìm anh mà không thấy. Tôi nhướn mày, suy nghĩ. Bây giờ vẫn còn rất sớm, vậy là anh ra khỏi nhà từ bao giờ?

Tôi vội lấy điện thoại gọi cho anh, lại nghe tiếng chuông phát ra từ trong phòng sách. Anh không mang theo điện thoại, nó vẫn còn đang nằm ở túi áo khoác ngoài của anh.

Giờ này anh đi đâu mới được chứ? Tôi cầm áo anh toan xếp lại thì từ túi áo kia lại rớt ra một lọ thuốc. Tôi sững người, đây không phải là lọ thuốc tránh thai của tôi sao?. Nhanh chóng hướng về phòng ngủ, tôi lục lục ngăn áo quần cuối cùng, thở dài. Đúng là lọ này của tôi rồi.

Cảm giác áy náy, khó chịu lại trở lên. Thảo nào mà hôm qua anh thành bộ dạng đó, nếu mỗi chuyện của Quân cũng không làm cho anh giận như thế.

Tôi lấy điện thoại cho Nhân Huy trợ lý của anh, có thể là anh có công việc sớm, hoặc phải đi công tác mà không tiện nói với tôi. Tôi thầm hy vọng là như vậy. Nhân Huy bên kia cũng nhắc máy rất nhanh.

- Alo, sếp! Em nghe.

Giọng nói uể oải kia chứng tỏ cậu ấy vẫn còn chưa tỉnh ngủ. Vậy anh đang ở đâu?

- Sếp! Alo, sếp gọi em có gì không ạ?

Tôi không biết phải trả lời thế nào, xấu hổ ngất máy. Anh không phải là có công việc, không phải là đi công tác, vì trước giờ Nhân Huy luôn đi cùng anh. Chắc là anh về nhà mẹ. Nghĩ vậy, tôi liền thấy nhẹ lòng.

Tôi ngồi trên sàn nhà mãi suy nghĩ, một lúc sau cảm thấy lạnh lạnh mới chợt tỉnh. Lại phát hiện rất đau ở chỗ khủy tay, tôi kéo tay áo lên thì bị vết bầm tím trên tay làm cho hoảng sợ. Không cần phải “hoành tráng” vậy chứ, chỉ là rút máu một tí và bị anh bóp chặt một tí mà đã ghê thế rồi sao.

Tôi đi tìm quanh nhà cũng chẳng biết tìm cái gì để thoa lên nữa, lại còn quá sớm để đi tiệm thuốc. Tôi bực mình lên giường nằm ngủ lại.

Lúc mơ màng ngủ, thì nghe được tiếng mở cửa, chắc chắn là anh! Cũng rất muốn xuống xem anh một lúc, nhưng nghĩ lại chuyện tối hôm qua tôi vẫn cảm thấy khó chịu. Tiếng bước chân tiến vào phòng ngày một to hơn, tôi nghe vậy, nhắm mắt, kéo chăn giả vờ ngủ.

Anh ngồi một bên giường, cẩn thận vén tóc tôi. Không hiểu sao tôi có cảm giác anh thực hiện hành động đó hết sức khó khăn vậy. Anh tính đặt tay bên ngoài chăn của tôi vào thì dừng lại, thở dài, rồi lại vuốt nhẹ chỗ bầm tím.

Một lúc sau cảm giác nơi đó ấm ấm, mới biết là anh chườm nước nóng cho tôi. Anh làm xong lại nằm xuống bên cạnh tôi. Hơi thở anh đều đều phả vào mặt tôi, rồi sau đó anh ôm chầm lấy tôi. Anh siết chặt, rất chặt.

Nếu khi này sợ tôi thức giấc, thì bây giờ, anh cứ như muốn gọi tôi dậy vậy. Khi anh siết chặt, ngoài mùi rượu tôi lại ngửi thấy mùi gì đó, có thể là hương nước hoa của tôi tặng anh, mà cũng có khi không phải.

- Lam Anh! Lam Anh!

Anh vùi đầu vào vai tôi, ôm chặt và run rẩy gọi tên tôi.

- Em đây!

Tôi không hiểu vì sao anh lại thế, nhưng cũng rất lo lắng. Mọi giận hờn, bực tức cũng đã tan biến, tôi cũng ôm anh.

- Anh xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi ... – Giọng anh rất thống thiết, rất đau khổ.
- Được rồi, em cũng có lỗi, em xin lỗi. Lần sau em sẽ không giấu anh việc gì nữa. Em xin lỗi!
- Không! – Anh to tiếng. – Anh xin lỗi, em tha lỗi cho anh được không?
- Chuyện cũng không có gì mà. – Tôi giật mình. – Em hết giận rồi. Em nói thật đấy! – Tôi vỗ nhẹ lưng anh.
- Không phải là anh không tin em, nhưng anh không tin bản thân mình. Sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?
- Dạ được!
- Đừng bao giờ giận nhau nữa được không?
- Dạ!
- Sau này ... sau này anh có làm sai điều gì cũng đừng giận anh, tha thứ cho anh được không?
- Dạ được!

Anh cũng suy nghĩ nhiều quá rồi, tuy là anh giấu tôi mọi việc nhưng cũng chỉ vì muốn tốt cho tôi, cũng có thể chưa tìm được thời điểm thích hợp để nói cho tôi. Suy cho cùng trong chuyện này lỗi cũng ở tôi, tôi cũng đã giấu anh nhiều chuyện, có cả việc uống thuốc tránh thai nữa.

Anh thở dài, rồi lại nói:

- Chúng ta sinh con được không em? Đừng uống thuốc nữa, không tốt lắm.

Tôi ngượng ngùng gật đầu, cũng không nghĩ rằng anh bình thản nói chuyện này với tôi như thế. Anh nhanh chóng hôn tôi, tôi nhớ lại cái gì đó lại nói với anh.

- Hôm nay không được! Hôm qua em hiến máu ... – Tôi ngập ngừng. – Có bị choáng một chút, bây giờ vẫn còn hơi mệt.

Anh cầm tay tôi lên, nhìn chăm chăm vào vết bầm, rồi hôn lên đó. Tôi mỉm cười, liền hỏi anh:

- Anh đi đâu mới về vậy? Anh về nhà mẹ ạ?

Anh dừng động tác một chút, suy nghĩ gì đó rồi lại hôn lên trán tôi.

- Ủ!
- Em xin lỗi, hôm qua không nên bắt anh ngủ ở phòng sách.
- Lỗi tại em cả đấy! – Anh nhẹ giọng nói. – Nhưng anh tha thứ, lần khác anh có lỗi gì cũng phải tha thứ cho anh đấy!
- Dạ. Hi hi. Lần sau không được uống nhiều rượu thế nữa anh nhé?
- Ủ! Anh hứa.
- Cũng không được tự mình giận dỗi như thế, có việc gì cứ hỏi em, được không?
- Ủ.
- Anh lần sau không được giấu em chuyện gì nữa đấy nhé, một chuyện cũng không?
- ...
- Anh?
- ...
- Long?

Nghe bên tai hơi thở đều đều, anh mệt quá đã ngủ rồi. Tôi buồn cười vuốt vuốt tóc anh, sao lại tự làm khổ bản thân thế này. Có lẽ nếu không tìm ra cách giải quyết thì mọi việc vẫn mãi xoay vòng như thế này. Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi nhắc đến vấn đề này. Làm thế nào mới tốt đây hả anh?

Chẳng lẽ qua nhiều lần bị từ chối, đã khiến anh như vậy sao. Nếu bây giờ tôi đồng ý thì mọi chuyện có khác hơn không? Còn gia đình anh thì sao? Tôi không muốn làm dâu một gia đình không chấp nhận mình.

Tôi hôn nhẹ lên mắt anh. Xin lỗi, đã làm anh buồn lòng.

- Chị Anh! Giám đốc gọi chị.

Vừa vào công ty, một cô bé đồng nghiệp đã gọi tôi.

- Ủ! Giám đốc nào em?

- Tất nhiên là chị Linh rồi, chị ấy đang giám sát tổ chúng ta mà. Chị lên đi!

- Cảm ơn em.

Mới sớm mà Hải Linh đã tìm thế này, không biết lại có chuyện gì nữa không.

Vào phòng thấy cô ấy vẫn đang làm gì đó, không tiện lên tiếng nên tôi im lặng đến bàn trà bên cạnh. Hôm nay cô ấy ... phải nói là rất đẹp. Bình thường vốn cũng đã đẹp lắm rồi, nhưng hôm nay tôi lại thấy cô ấy tươi hơn rất nhiều.

Chắc là cô ấy cảm thấy có người đang nhìn mình lên liền ngẩng đầu, tôi thấy vậy nhanh chóng gật đầu chào cô ấy. Hải Linh cũng nhanh chóng nở một cười với tôi.

Sự thực lúc đó tôi ... nổi da gà. Từ lần đầu gặp mặt đến nay cô ấy chưa bao giờ cười với tôi như thế cả. Mà cũng mới vài ngày trước còn cau có vì bản thảo của tôi đấy thôi. Tôi rùng mình. Thời tiết lúc này khá lạnh, mà nhìn cô ấy như vậy tôi cứ ngỡ là sắp đóng băng.

- Chị đến lâu chưa? – Cô ta đặt bút xuống rồi đến chỗ tôi.

- Vừa mới. – Hỏi gì kì vậy, cô ta đồng ý tôi mới vào phòng này cơ mà.

- Bản thảo của chị rất tốt, tôi sẽ cho tiến hành ngay.

- Cảm ơn giám đốc. – sau một lúc im lặng, tôi lại lên tiếng. – Cô còn có việc gì không?

- Chị có biết hôm qua là ngày gì không? – Cô ta nhìn tôi một lúc rồi chậm chậm hỏi.

- ... - Tôi lắc đầu, hôm qua là ngày tôi và tên kia cãi nhau. Không phải cô ta đến chuyện này cũng biết chứ?

- Không có chuyện gì, chuyện tôi làm trước đây với chị, mong chị bỏ qua.

- Chuyện gì cơ? – Tôi nhướn mày hỏi cô ta.

- Chuyện tôi và anh Long. – Cô ta thở dài. – Tôi đã thông suốt rồi, có miễn cưỡng cũng không hạnh phúc. Tôi chúc chị hạnh phúc.

- À ! Tôi cảm ơn. Tôi cũng mong cô sớm tìm được người mình yêu. – Tôi thật lòng chúc cô ấy. - Vậy tôi xin phép ra ngoài.

- Chị ... - Tôi đứng lại, đợi cô ấy tiếp tục. – Chị có thể sớm kết hôn với anh ấy không? Anh ấy đợi chị rất lâu rồi.

- Có thể! – Tôi thoải mái đáp lời cô ấy. – Cô yên tâm, tôi cũng đợi rất lâu rồi. Cảm ơn cô, hy vọng chúng ta có thể làm bạn.

Trước khi ra khỏi phòng tôi còn không quên tặng cô ấy nụ cười thật tươi.

Rốt cuộc tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Từ ngày Hải Linh vào công ty đến nay, lần nào giáp mặt cô ấy tôi cũng rất khó chịu, có lúc buồn bực, có lúc lại áy náy. Hẳn là cô ấy yêu anh rất nhiều nên mới nói những lời đó với tôi.

Tôi vui vẻ về bàn làm việc, vội vàng lục túi xách tìm điện thoại để gọi cho người nào đó.

- Anh đây!
- Hì hì. Em đây.
- Ừ!
- Ừ!
- Lam Anh?
- Dạ!
- Sao thế em?
- Hì hì. Em đồng ý.
- Đồng ý gì cơ em?
- Đồng ý.

Tôi hồi hộp cúp máy. Công nhận mình cũng mặt dày mà, bây giờ đến cầu hôn cũng tự mình mở miệng trước. Tôi cười cười, ôm điện thoại. Thế nào người kia cũng gọi lại. Vừa nhắc tào tháo, đã thấy tào tháo gọi. Tôi thẳng lưng nhận điện thoại.

- Alo, anh gặp ai?
- Lam Anh?
- Xin lỗi anh nhầm máy rồi ạ!
- Trần Lam Anh!!!!!!

Tôi đưa xa máy khỏi tai mình, tên này, đùa tí cũng không được.

- Hì hì, anh gọi cho em có gì đấy?
- Này em nói có thật không?

Nghe giọng anh nóng vội, lại lo lắng, máu đùa của tôi lại nổi lên.

- Gì cơ ạ? Này nào? Lúc nào?
- Khi này em gọi cho anh.

Ha ha. Tôi biết người này đang rất kiên nhẫn nên mới chịu khó giải thích lại thế này. Vậy tôi cũng không khách khí.

- Có đâu. Em mới họp ra mà?
- Trần ...
- A a được rồi!
- Em còn đùa nữa em tin anh qua tận công ty em cầu hôn em không?
- Xì. – Tôi bĩu môi. – Đến cầu hôn ngài cũng để tôi mở miệng trước, bây giờ đòi đến công ty tôi làm gì?
- Bây giờ anh qua đón em nhé?
- Thưa chồng, bây giờ vẫn còn là buổi sáng, nhà hàng, nến, hoa lúc này không lãng mạn. Bên cạnh đó, vợ của chồng của phải đi làm kiếm tiền nuôi chồng nữa.

- Năm phút nữa anh qua. Cần thiết thì nghỉ làm, ở nhà anh nuôi.
 - Lưu Đức Long!!! Bây giờ em mà thấy anh trong vòng 3m em sẽ bỏ trốn đấy!!
 - Em! – Giọng anh bực bội.
 - Được rồi mà! Em đồng ý. Nếu bây giờ anh rảnh thì lên kế hoạch làm lễ đính hôn đi, em còn phải làm việc. Thế nhé!
 - Khoan! – Anh chần chừ. – Vẫn phải làm tiệc đính hôn à? Anh nghĩ cái đó không cần thiết, lại tốn kém. Đúng không em?
- Hiếm khi thấy người này lại ăn nói nhỏ nhẹ, lại còn biết tốn kém, tôi có chút dở khóc dở cười. Lại lấy cả vấn đề tiền bạc ra mặc cả.
- Dạ! Tùy anh! Tôi gặp! Em làm việc đây!
 - Ừ! À ...
 - Không nghe nữa! Trưa đừng tìm em! Em tự ăn trưa được! Em cảnh cáo, không được giở trò! Bye.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38: Trả lại.

- Jade? Jade là ai vậy em? – Anh đứng bên cạnh, cầm tấm thiệp cưới của chúng tôi rồi thắc mắc.
- Người yêu cũ của em. – Tôi không ngần đầu tiếp tục viết tên những khách mời khác.
- ...

Tự nhiên được cảm giác bên cạnh lạnh lạnh tôi vội nhe răng cười với anh. Tuy nhiên, không ăn thua. Người kia vẫn vậy mà lườm tôi, tôi sợ sệt kéo anh ngồi xuống chỗ bên cạnh, sau đó lại tặng kèm một nụ hôn trên má.

- Anh trai em. Hi hi.
- Anh trai? – Anh nhúm mày.
- Anh họ hàng xa.
- Việt kiều?
- Dạ!

Tôi lại tiếp tục công việc của mình. Năm phút sau, tôi đành phải thở dài.

- Em nói thật đấy, anh họ em!
- Sao bây giờ anh mới nghe em nói?
- Cũng không phải là họ hàng em anh đều biết mà. Vả lại anh ấy ở rất xa, chồng ạ! Đây! Em đang viết thiệp mời bạn gái anh ấy đây!
- Anh ấy ở đâu?
- Boston.
- Ừ! Em viết cho John chưa?
- Dạ rồi. Em gửi qua mail. Khi sáng bà Beck mới điện cho em, bà bảo không tham dự được, có thể ông Ryan và John qua thôi anh ạ!

- Ủ! Anh biết rồi! Mai em sang lấy áo cưới à?
- Dạ! Sao không anh?
- Mai anh chở qua nhé?
- Không cần mà! Mai anh họp quan trọng mà, em sang lấy tẹo rồi về. Không lâu đâu anh, yên tâm.
- Anh lo quá!
- Hâm! – Tôi gõ nhẹ lên trán anh. – Lo cái gì cơ chứ? em lớn rồi chàng ạ!
- Ủ mai anh họp ra sẽ gọi cho em.
- Dạ!

Mai là lấy váy cưới về rồi. Tôi đã bảo anh, váy cưới chỉ mang một lần nên không cần mua, thuê là được nhưng anh lại không đồng ý. Ban đầu còn muốn nhờ ai thiết kế nữa cơ. Thật hết cách với người này, hết sức phung phí. Nói mãi mới đồng ý không cần thiết kế nhưng phải mua về một chiếc để trong tủ.

Anh tự mình thu xếp mọi việc rất nhanh chóng và cực kì ổn thỏa, trừ mỗi việc mẹ của anh. Tuy bà không ngăn cản nữa, nhưng cũng không thể hiện vẻ tán thành. Chỉ có bố của anh còn khuyên nhủ rồi chúc mừng chúc tôi vài câu.

Nhớ lại thái độ hôm đó của mẹ anh, nói thật tôi đến bây giờ vẫn thấy buồn. Ai mà chẳng muốn mẹ chồng mình công nhận mình cơ chứ. May mà chúng tôi sống riêng, chứ nếu chung nhà, chắc hẳn là rất khó chịu.

Bố mẹ tôi thì cực kì hài lòng, ông bà từ lâu đã xem Long như con rể từ đợt kết hôn trước rồi. Nếu không thì đời nào ông bà cho tôi ở chung với Long. Thực ra, ông bà khuyên tôi từ lâu, nên sớm cưới anh, ý bảo anh đã ‘già’ lắm rồi, còn tôi thì cũng không còn trẻ nữa, sớm cho ông bà cháu để bế. Mẹ còn khuyên tôi nên hiền với anh một tí, đừng có ăn hiếp anh quá. Nhưng tôi nào dám, tên kia không giở trò với tôi là may lắm rồi.

Bọn Lan và Quỳnh thì cứ nháo cả lên. Khi nghe tin thì chúng nó hét ầm cả quán cà phê, khiến mọi người nhìn chúng tôi như ‘sinh vật lạ’. Ngay hôm sau, Lan liền đăng kí cho tôi một khóa yoga ngắn hạn, còn Quỳnh thì tặng tôi một phiếu spa một tháng miễn phí. Hợ hợ, chơi với nhau bao nhiêu năm, bây giờ tôi mới thấy chúng nó có một chút giá trị. Quỳnh còn bảo tôi sớm sinh ‘con dâu’ cho nó, nó bảo cu Huy nhà nó đào hoa lắm nên phải biết mà đề phòng. Tôi nhìn cu Huy một tuổi đang bế trên tay lắc đầu. Huy à ! Mẹ con đúng là có trí tưởng tượng vô cùng phong phú mà.

Khi thông báo với Jade thì anh không bất ngờ lắm. Lúc nào tôi mới bắt đầu tò mò về nghề nghiệp của anh. Không phải anh cũng đặt tình báo bên cạnh tôi đấy chứ. Nhưng lại chẳng dám mở lời với anh. Anh chỉ hỏi tôi là chắc chắn chưa. Tôi dạ với anh một cách chắc chắn. Tôi nhớ lúc đó anh còn muốn nói gì nữa, nhưng khi đó tôi lại bận gì đó nên đành phải cúp máy.

Còn John thì mắng tôi liên tục. Anh bảo cố đợi thêm vài tháng nữa để Elisa ở cử xong rồi hai đôi tổ chức cùng nhau luôn thể. Tôi kinh ngạc, vậy là Elisa đã sinh em bé rồi. Anh bảo bà Beck phải ở cùng Elisa nên chỉ có anh và ông Ryan sang tham dự thôi. Tôi bảo anh, vậy vừa hay, để tôi có dịp sang Úc lại rồi thăm gia đình luôn. Đàng nào cũng phải tổ chức một lễ ở Việt Nam mà. Hề hề, thực ra là tôi sợ tốn kém. Tôi sợ rằng, mỗi cái tiệc ở Việt Nam thôi, tên Long kia cũng đã vung tay quá trán, hao đi một nửa gia tài rồi, nên tiết kiệm được chừng nào hay chừng đó.

Còn về phần Quân, tôi cũng đưa thiệp mời cho anh. Mặt anh có chút bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng chúc mừng tôi

Kì kèo mãi người kia mới cho tôi tự đi đến tiệm áo cưới. Rõ ràng là ngược đường, rõ ràng là không cùng giờ mà cứ bướng. Ai đi làm tổng giám đốc muốn về là về như anh không? Người này cũng quá là ‘công tư phân minh’ đi.

- Sao lại là hai cái? Tôi nhớ là tôi đặt một chiếc thôi, những bộ còn lại tôi thuê.

Chắc chắn là có nhầm lẫn gì ở đây. Khi nhân viên phục vụ đưa tôi hai chiếc váy cưới, tôi không thể nào không thắc mắc được.

- Đây là anh Long đặt thêm thừa chị.

Tôi bức bối muốn gọi điện cho anh, chưa kịp bấm số nào thì đã nghe cô kia nói :

- Anh Long đang họp thừa chị.

- Sao cô biết? – Tên này, muốn tức chết tôi đây mà.

- Anh ấy dặn chúng tôi nói thế ạ.

Con người này biết bao giờ mới bỏ cái tính áp đặt này đây. Tôi biết ngay là tên này không dễ thỏa hiệp mà. Tôi sức nhớ, rồi nhanh chóng hỏi cô nhân viên.

- Chiếc váy này bao nhiêu tiền?

- Hai ... - Cô kia có vẻ lơ lửng. – Tôi không rõ lắm. Số đo chúng tôi đã sửa theo ý chị, chị có muốn thử lại không?

Tôi cũng không muốn hỏi nhiều, tôi về hỏi người kia là được. Đức Long, anh chết chắc rồi. Về phần vì sao phải sửa lại váy thì phải kể đến công lao bạn Lan nhà chúng ta. Cái thể đi yoga bạn ấy tặng, tôi chỉ rảnh mỗi giờ chiều, mà giờ chiều lớp lại không còn thảm trống. Bạn Lan lại vô cùng tiếc thể đó, nên đã đề nghị người ta đổi sang thể aerobic. Tôi cũng hết cách, bị nó cầm rằm mãi cũng phải đi tập với nó.

Kết quả mới tập hai tuần về, lại đến lượt Long cầm rằm. Anh bảo người đã không có tí thịt nào lại còn học đòi aerobic. Mỗi lần tập về mệt quá, lại bỏ ăn phải để anh mang cơm tận phòng bón cho ăn. Cầm động thì cầm động, nhưng lại sợ anh nhiều hơn. Nhiều lúc sợ anh quá phải cố gắng nuốt vài miếng nhưng không ngờ chỉ hai tuần mà đã sút gần 4kg. Tôi sợ chẳng dám khoe anh. Nhưng người này vừa ôm tôi một lát lại phát hiện ra, bắt tôi dọt ngay lên cân. Sau khi nhìn số cân, người kia lập tức đen mặt, đi một hơi vào phòng sách. Nghĩ lại lần đó tôi còn cảm thấy ớn lạnh. Tôi hỏi gì cũng không trả lời, nói gì cũng không đáp, giả vờ đổi lại chẳng thèm để ý. Tôi hết cách lại chẳng biết làm gì, chỉ đến ôm cổ anh, hôn hôn lên mặt. Thế mà người đó lại gạt ra đến bên kệ sách chọn sách. Tôi lại chạy tọt đến ôm lưng anh, phát ra cái giọng tội nghiệp nhất.

- Anh! Em sai rồi. Mai em sẽ không đi tập nữa! Không phải do em, do cái Lan nó tiếc cái thể miễn phí. Mai em không tập nữa đâu. Tại em cũng muốn mang áo cưới đẹp mà!

- ...

Tôi vùi mặt vào anh một lúc, lại không thấy động tĩnh gì. Tôi ôm chặt vòng tay, bắt đầu xoay xoay người, mon men lên phía trước, lại tựa đầu vào ngực anh.

- Em sai rồi! Đừng giận!

Anh chẳng nói gì, bỏ tay tôi xuống rồi đi ra ngoài. Tôi lại sợ sệt đi theo. Mãi suy nghĩ làm thế nào để người này hết giận, không để ý rằng anh đã dọn thức ăn trước mặt tôi. Tôi giật mình, cười cười rồi ngồi vào.

- Em không ăn chén đâu! Lấy cho em một tô luôn đi chồng, em sẽ ăn nhiều!

Một lát sau, rốt cuộc không chịu nổi, tôi ngẩng đầu, rưng rưng nói với anh.

- Ăn hộ em chút này thôi, mai em không đi tập nữa sẽ ăn lại đúng bằng chừng này ạ!

Anh lườm tôi một cái, rồi lại đón lấy tô cơm trong tay tôi. Đột nhiên tôi lại rất cảm động, tôi biết anh rất yêu tôi, rất chiều chuộng tôi nhưng hôm nay tôi lại nghĩ, có lẽ anh còn yêu tôi nhiều hơn chừng đó, thương tôi nhiều hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Tôi chạy qua bàn đối diện, hôn chụt lên mặt anh.

- Em yêu anh!

Bây giờ thử vừa cái váy này, tôi rút cuộc cũng thấy nhẹ nhõm. Lại nhớ tới bộ mặt đưa đám của anh khi lần trước đưa tôi đi thử, chỉ vì nghe tôi mặc bị rộng.

Tôi kéo khóa áo sau lưng mãi không lên. Chỉ kéo được một nửa, không thể kéo lên nữa. Áo cưới tuy đẹp nhưng thật là phiền phức mà. Khi nãy cô bé nhân viên lại vừa bảo tôi đi đâu đó tí việc bảo sẽ gọi người khác đến giúp tôi nhưng sao bây giờ vẫn không thấy. Tôi ngại ngần gọi vài tiếng nhưng không thấy ai đáp lại.

Sau đó lại có người kéo mạnh màn che, tôi giật mình xoay người lại, thì bắt gặp nụ cười nham hiểm của người đó.

- Hải Linh cô cũng đến đây à? – Tôi mỉm cười, hỏi thăm.

- Không! – Cô ấy nhếch môi. – Tôi đến tìm cô.

Tôi bắt đầu cảm thấy lạnh, lại cảm giác điều gì đó không ổn sắp xảy đến. Tôi im lặng không nói, đợi cô ta tiếp tục.

- Chuẩn bị tiệc cưới có vui không? – Cô ta hất cằm về phía tôi.

Tôi quên mất, đây mới đúng là Hải Linh mà tôi quen. Mà Hải Linh này lại quá khác so với Hải Linh xin lỗi tôi trong phòng làm việc.

- Vui lắm, đúng không? Tôi cũng đã từng như vậy. Cô có biết tôi đã từng đi sắm váy cưới không? Ha ha, cô không biết đúng không. Ừ! Làm sao cô biết được, anh ấy đã hủy lễ đính hôn với tôi kia mà. Vậy mà tôi lại ngu ngốc trong hai tháng đó làm hết mọi thứ, tự bản thân chọn nhà hàng, tự mình đi chọn lễ phục lên danh sách. Nhưng rồi để nhận được lời từ chối của anh trước mặt người lớn trong gia đình. Cô làm sao biết được cảm giác đó?

Đính hôn của cô ấy và Long, là chuyện duy nhất mà tôi cảm thấy bản thân mình có lỗi với cô ấy. Tim tôi co thắt lại. Đường như, cô ấy sắp cho tôi biết điều gì đó mà tôi không muốn biết nhất. Tôi duy trì im lặng, vẫn để cô ấy tiếp tục bài độc diễn, tự hỏi tự trả lời của mình.

- Cô có nhớ ngày 25 tháng 4 không?

Tôi nhớ, làm sao mà quên được. Đó là ngày tôi hiến máu, và tối hôm đó chúng tôi đã cãi nhau. Và tôi còn nhớ, cô ấy đã hỏi câu này một lần.

- Chắc cô không biết, đó là ngày đính hôn của chúng tôi. Ha ha. – Cô ta cười to lên. – Nhưng lại vượt quá tôi mong đợi. Đó đã trở thành đêm tân hôn của tôi! Ha ha ha.

Ầm một tiếng, mọi thứ xung quanh như tan vỡ. Tôi cảm giác khó thở, tim lại vô cùng đau đớn. Đột nhiên, khụy chân, một bên đầu gối đập mạnh xuống bục gỗ. Nước mắt không cảnh báo đã lăn dài trên má.

Ngày đó là ngày đính hôn của cô ta, là ngày Long không về nhà ...

Cô ta trả cho tôi đúng hai tháng, hai tháng để lần cuối tôi tận hưởng niềm vui mà cô ấy từng tận hưởng. Và hôm nay, cô ấy trả lại tôi nỗi nhục mà tôi đã cho cô ấy.

Tôi mơ hồ, không thở được, đưa tay lên chỗ đau đớn nhất trong cơ thể. Đau, rất đau.

Mọi thứ đã vỡ nát, tôi lại mỉm cười.

- Vậy bây giờ cô thấy vui không? Chúc mừng cô.
- Chưa đâu Lam Anh. Tôi muốn cô chúc mừng chuyện này cơ.
- Cô im ngay! Cút ngay! – Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Tôi lại muốn cười thật to. Tôi muốn hét lên rằng, tôi là một con ngốc, chỉ có tôi mới không biết chuyện. Cả Jade và ngay cả Quân cũng đã biết chuyện. Chỉ có tôi, có mình tôi là vui vẻ đi thử váy cưới. Chỉ có tôi mới là kẻ ngốc, có thể sống với một người đã phản bội mình suốt hai tháng.

- Anh cũng biết chuyện này sao Quân? – Tôi bình tĩnh hỏi anh.
- Anh ... - Quân vội chạy đến đỡ tôi nhưng tôi lại tránh. – Cô cút ngay!
- Anh sợ cái gì? Sợ cô ta đau lòng sao? Cô ta đã lừa dối anh, vậy mà anh vẫn đau lòng sao?
- Cô im ngay. Nếu không đừng trách tôi! – Quân hét lên với cô ta. Thực sự tôi chưa bao giờ thấy anh giận dữ đến thế này.
- Anh lo tôi nói cái gì? Nói với cô ấy rằng tôi đã có con với anh Long sao?

Có phải là vì tôi đọc quá nhiều tiểu thuyết, xem quá nhiều phim Hàn hay không mà tôi thấy cuộc đời mình lại diễn biến giống hệt.

Đã hết. Vậy là đã hết. Tôi và con người kia ... không còn gì nữa một chút cũng không.

Tôi rất nhớ Long, lúc này tôi rất nhớ anh. Tôi nhớ con người đã kiên trì yêu tôi suốt bảy năm, con người độc đoán đã dùng cách cực đoan nhất để cướp tôi từ tay người khác. Con người đã yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên. Con người đã cứu tôi khỏi vụ tai nạn năm đó, lại còn phải trị liệu một thời gian. Người mà tôi đã cho rằng anh là hạnh phúc của cuộc đời tôi, là tất cả của tôi.

Tôi muốn nhớ lại những kỉ niệm của chúng tôi, nhưng tại sao lúc này, một chút cũng không thể nhớ. Tôi cố gắng, cố gắng nhớ, nhưng trong đầu cũng chỉ hiện lên mỗi khuôn mặt của người đó.

Tôi nhận ra rằng, mình còn yêu anh nhiều hơn bản thân mình nghĩ. Nhưng lúc này, yêu anh thì được gì? Yêu anh? Có thể. Ở bên anh? Không bao giờ.

- Vậy tôi chúc mừng cô. Chúc đứa trẻ trong bụng cô khỏe mạnh. Chúc cho chồng cô sớm yêu cô.
- Có! – Hải Linh tức giận chỉ vào mặt tôi.
- Tôi nói gì sai sao? Cô vừa tôi thừa biết anh ấy yêu ai mà đúng không? Nhưng, cô đã thắng. Chúc mừng. Mời cô ra khỏi đây!

Cô ta kinh ngạc nhìn tôi. Có lẽ sức chịu đựng, và khả năng phục hồi của tôi đã đạt đến cảnh giới cao nên cô ta rất bất ngờ. Nhìn chằm chằm tôi một lúc rồi lại bỏ đi.

Tôi lau nước mắt, đứng dậy muốn kéo màn để cởi bộ váy này. Quân lại nhanh chóng đến ôm tôi. Tôi khó chịu muốn thoát ra, nhưng anh lại ôm chặt.

- Lam Anh, cứ tiếp tục khóc đi em!
- Vì sao em phải tiếp tục khóc? – Tôi mệt mỏi cũng không giãy giụa nữa.

- Lam Anh, đừng làm anh sợ!
- Các người xem tôi là con cóc, đúng không?
- Không, anh không hề!
- Vậy đến khi nào anh mới nói cho em biết là anh đã có lại trí nhớ? – Cảm giác được anh cứng người, tôi lại nói tiếp. – Hay căn bản anh chưa hề mất trí nhớ?

39. Chương 39

Chương 39: Chia tay.

- Không! Lam Anh, anh ...
- Được rồi, phiền anh ra ngoài. Em muốn thay áo quần!
- Anh ...
- Anh về đi, lát em tự về.
- Anh đứng ở ngoài đợi em!

Tôi mệt mỏi chẳng buồn đôi co với anh. Từ từ kéo rèm, rồi nhìn mình trong gương. Cách đây một lúc, trong gương là một cô gái tươi tắn vậy mà bây giờ ... thật thảm hại. Mắt tôi sưng đỏ, tóc tai bù xù, mặt mày nhợt nhạt. Tôi ráng nặn một nụ cười nhưng không thể, nước mắt lại thế mà chảy xuống.

Nhìn chiếc váy trắng tinh treo bên cạnh, tôi lắc đầu. Chẳng có cơ hội để thử chiếc kia nữa rồi. Có lẽ cũng chẳng bao giờ được có cơ hội mặc hai chiếc váy cưới này nữa.

Tôi gọi sẵn một chiếc taxi trước tiệm, đợi một lúc thấy xe đến rồi chạy xuống lầu. Tôi chui thẳng vào trong xe, không hề để ý Quân đang gọi mình. Tôi chẳng muốn nghe anh giải thích gì lúc này, mà ... cũng chẳng muốn nghe ai giải thích nữa.

Tôi nói địa chỉ nhà chúng tôi, à không của Long và tôi, rồi im lặng ngắm đường phố. Lúc này tôi chỉ mong muốn về nhanh đến nhà, về trước khi người kia về.

Vào đến nhà, tôi nhìn khắp nơi một lượt. Tôi và anh đã có biết bao kỉ niệm ở đây, nhưng lúc này, một chút cũng không tài nào nhớ được.

Tôi nhanh chóng lên phòng ngủ, lục góc phòng lấy chiếc va ly lần trước mình dung ra. Vốn định để lại những bộ đồ anh sắm ở lại, nhưng toàn bộ tủ quần áo của tôi là do anh sắm tặng. Tôi chọn vài bộ tôi thích cho vào trong, rồi lại sắp xếp những thứ khác vào.

Tôi rút toàn bộ sổ tiểu thuyết mà mình mua lần trước ở trên kệ cho vào một hộp giấy.

Phải công nhận, khi tập trung một việc nào đó tôi làm rất nhanh, rất hiệu quả. Một giờ sau, tôi gọi người chuyển đồ, nhờ người ta mang đi một chiếc va ly cỡ lớn và hai thùng giấy. Địa chỉ, tất nhiên là nhà bố mẹ tôi. Tôi nghĩ, trong thời gian ngắn anh sẽ không dám đến đó làm phiền.

Đợi nhân viên giao hàng đi rồi, tôi lại trở về bếp bắt đầu nấu nướng. Bữa trưa chúng tôi thường ăn quoa loa, cũng có khi bỏ bữa không ăn. Nhưng đây là lần cuối, nên phải đàn hoàng mới được. Tôi nấu tất cả những món mà anh thích ăn nhất.

Tôi gọi điện thoại cho Nhân Huy nhờ cậu ta nhắn lại với anh, tôi đã ở nhà, họp xong thì về thẳng nhà. Cậu ta lại rất ngạc nhiên, hỏi sao tôi không nhắn trực tiếp với anh ấy. Tôi trả lời đại khái không muốn làm phiền, nhưng thực sự tôi chưa tìm được cách nào để đối mặt với anh ấy, để có thể bình tĩnh mà nói chuyện với anh được.

Tôi nấu ăn xong thì anh vẫn chưa về. Rảnh rỗi quá nên tôi lấy quần áo của anh là một vài bộ, rồi treo gọn gàng lên tủ. Tôi bắt ghế, lấy tấm ảnh cưới to đèn lồng giữa nhà xuống, xong lại vào phòng gỡ tất cả các ảnh của chúng tôi. Thực sự là tôi muốn đốt chúng đi, nhưng lại không nỡ. Tôi nhắm mắt rút từng cái từng cái xuống, cho vào một hộp nhỏ rồi đặt dưới gầm giường.

Tôi bó gối, ngồi trên sofa ở phòng khách, suy nghĩ xem mình còn gì chưa làm thì nhớ đến chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn này tôi đã mang rất lâu rồi. Tôi nhẹ nhàng tháo ra rồi đặt trong hộp áo cưới khi nãy mang về.

Nghĩ lại cũng cảm thấy thật may mắn, may mà chưa kịp phát thiệp mời cho ai. Chồng thiệp mời mới toanh vẫn còn nằm trên bàn.

Nghĩ nghĩ xong lại thấy lo lắng, nên nói thế nào với bố mẹ, người thân đây? Lại chẳng thể chọn cách bỏ đi như lần trước.

Điện thoại reo lên, nhìn tên người gọi đến tôi nhấn nút trả lời.

- Lam Anh?
- Em đây!
- Em biết rồi à?
- Thì không phải anh cũng biết sao?
- Anh ... bây giờ em tính thế nào?
- Jade, anh muốn em phải thế nào? Tiếp tục sống với anh ta? – Tôi bực bội, nói với anh bằng tiếng Anh. – Em xin lỗi. Anh biết mà sao không nói với em?
- Thực ra lúc đó anh định nói ...
- À... - Là lần trước tôi nói chuyện điện thoại với anh. – Jade, bây giờ em thực sự thắc mắc, vì sao anh lại biết mọi chuyện?
- Chuyện này tạm thời anh chưa thể cho em biết. – Tôi thở dài. – Cho anh thời gian, khi nào rõ ràng anh sẽ nói cho em.
- Dạ.
- Vậy bây giờ?
- Em tính dọn đi.
- Ủ, lần này anh chẳng còn cách nào để bào chữa cho Kelvin cả. Nhưng cô Hải Linh kia cũng không đáng tin lắm em ạ.
- Dạ. Em hiểu!
- Có chuyện gì điện ngay cho anh nhé!
- Dạ.

Nói chuyện xong với Jade, tôi trở vào bếp, hâm lại những món khi nãy mình vừa nấu. Tôi nghe tiếng mở cửa nhưng không để tâm lắm, mắt vẫn tập trung vào món canh trước mặt.

Anh tiến vào, ôm eo tôi rồi hỏi:

- Nấu món gì vậy em?

Tôi khó chịu tách ra, nhướn người lấy gói mì chính.

- Canh.
- Sao không gọi cho anh?
- Anh bận họp mà, em gọi cho Nhân Huy cũng được vậy. – Tôi không nhìn anh, ném canh.

- Em lấy áo cưới về rồi à?

Lúc này tôi mới thả muôi canh xuống, nhìn anh.

- Vì sao lại là hai cái? Sao không nói cho em?

- Hì hì, anh sợ em không đồng ý.

- Vậy sao? – Tôi nhếch môi. - Có những chuyện anh làm cũng đâu cần hỏi ý kiến em. Đúng không?

- Em sao vậy ?

- Chẳng sao cả. Em đang nghĩ xem, đến khi nào thì anh mới hết lừa em ?

- ...

- Anh lúc nào cũng giấu giếm, em biết tất cả nhưng em lại chưa một lần vạch trần, chưa một lần nghi ngờ anh. Lần này, em định bao giờ nói cho em biết chuyện của anh với Hải Linh?

Anh kinh ngạc, tiến đến gần tôi.

- Đừng đến gần tôi. – Tôi khoát tay cản anh. – Tôi thực sự không hiểu, làm sao anh có thể ăn nằm với người ta rồi lại về ngủ ngay bên cạnh tôi như thế? Anh biết tôi ghê tởm thể loại này thế nào mà.

- Anh ...

- Tôi nói đừng đến gần tôi!. – Tôi hét lên khi nhìn thấy anh đưa tay muốn ôm mình. – Anh đừng nói gì nữa cả. Tôi không muốn biết, cũng chẳng muốn nghe. Những gì cần biết tôi biết cả rồi. Những gì nên nghe, tôi cũng đã nghe đủ.

- Em phải nghe anh! – Anh cũng chẳng thua kém gì tôi, hét ầm nhà lên.

- Tôi phải nghe cái gì? Nghe anh giải thích cái gì? Rằng anh quá say? Hay bị người ta chích thuốc? Hay anh lại muốn tôi tiếp tục ở bên anh, đợi con anh ra đời lại thay mẹ nó nuôi nó? Anh nói đi! – Tôi giận dữ nhìn anh.

- Hôm đó anh thực sự là quá say khi tỉnh dậy ...

- Được rồi! – Tôi ngắt lời anh, day day thái dương. – Tôi hiểu, gì tôi cũng hiểu cả. Cơm canh tôi nấu cả rồi, ngồi xuống ăn đi. Quần cũng áo tôi là cho anh cả rồi.

Anh trợn mắt nhìn tôi. Thấy anh muốn lên phòng, tôi lại nói.

- Không cần xem, tôi đã dọn tất cả.

- Em ...

- Long! Chúng ta không thể ở bên nhau được nữa rồi.

- Ha ha! Lam Anh đây là cách mà em gọi là yêu anh sao? – Anh cười phá lên như một kẻ điên rồi gần từng tiếng hỏi tôi.

- Vậy đây là cách mà anh nói anh yêu tôi sao? Yêu là tôi là giận dỗi vô cớ, là bỏ nhà đi, là ăn nằm với người khác, là xem như không có việc gì muốn cưới tôi, là lừa tôi hết lần này đến lần khác sao? – Giọng tôi không tự chủ mà hét lên. – Tôi tự hỏi, hôm đó sao anh có thể ngủ thản nhiên ngủ bên cạnh tôi như thế. Nghĩ lại, tôi cũng thấy coi thường bản thân, lại có thể để một kẻ ghê tởm như anh nằm bên cạnh. Tôi điên rồi!

- Vậy ...- giọng anh nhỏ nhẹ hơn. – Vậy bây giờ em muốn nói em không còn yêu anh, muốn rời bỏ anh sao?

- Không! Tôi yêu anh! – Mắt anh sáng lên nhưng lại nhanh chóng tối đi. – Nhưng tôi cũng ghê tởm anh! Tôi yêu anh, tôi sẽ không phủ nhận. Nhưng muốn tiếp tục ở bên anh, tôi không thể.

Tôi lắc lắc đầu, lại cười với anh.

- Tôi thực sự không nghĩ anh nghĩ gì mà lại muốn tôi tiếp tục ở với anh? Anh lại muốn dùng cách gì?

Thấy anh im lặng tôi cũng không nói nữa. Hôm nay có lẽ thế này đã đủ. Ai cũng làm tổn thương người khác, nhưng rồi chính mình cũng bị tổn thương. Tôi mạnh mẽ hơn mình nghĩ, ít ra là không khóc trước mặt người này. Tôi đã dùng những câu nói cay nghiệt của mình để làm tổn thương anh. Anh đau, tôi cũng đau như vậy.

Bốn năm trước khi suy nghĩ đến với anh tôi mất một thời gian, nhưng bây giờ, tôi lại chẳng tốn một giây một phút nào để tìm ra cách để chia tay với anh. Nhân duyên thật buồn cười! Yêu nhau, người ta phải mất một thời gian dài nhưng chia tay, lại đong đếm bằng tích tắc.

Tôi thẫn lạng ra đến cửa thì một lực mạnh mẽ kéo tôi lại. Anh ôm chặt lấy tôi, toàn thân run rẩy. Tôi cũng muốn đưa tay ôm chặt lấy anh, nhưng không thể. Từ hôm nay anh chẳng còn là của tôi nữa rồi. Dù anh có yêu tôi, nhưng anh làm gì để cứu vãn mọi thứ ngày hôm nay? Chỉ có một câu trả lời: không cách nào.

- Anh xin em, đừng bỏ anh được không Lam Anh?

Anh cúi đầu, tìm đến môi tôi nhưng tôi quay mặt đi. Anh lại ngang ngạnh xoay cầm tôi về, rồi hôn tôi. Tôi chẳng biết phải làm gì, cũng chẳng muốn làm gì cả, chỉ trơ mắt nhìn anh. Một lúc sau, anh buông tôi, ánh mắt đau đớn của anh như ngàn mũi kim châm vào tim tôi.

- Xong chưa? Tôi đi được chưa?

- Anh phải làm gì đây Lam Anh? Nói cho anh biết, anh phải làm gì? – Anh lại ôm chặt lấy tôi, cúi đầu vào vai tôi.

- Vậy anh toàn tâm toàn ý chăm sóc mẹ con Hải Linh đi! Chúng ta ... chúng ta đã không thể cứu chữa được nữa rồi, Long ạ!

- Lam Anh!!! – Anh rống lên. - Em hiểu anh, em hiểu rõ anh đúng không? Nếu em bỏ đi, anh sẽ không biết mình sẽ làm ra những việc gì đâu? – Anh to tiếng cảnh cáo tôi.

Tôi lạnh người. Đúng vậy! Con người này đâu dễ dàng để tôi ra đi thế này. Không ai biết được anh sẽ làm gì.

- Vậy anh một lần nữa muốn tôi làm tình nhân của anh? Được tôi đồng ý. Anh vừa lòng chưa?

- Em ...

Anh dùng ánh mắt không thể tin được nhìn tôi. Cũng đúng, tôi còn không tin mình có thể chấp nhận được điều kiện nhục nhã đó. Nhưng tôi đã từng dấy thôi, vậy thêm lần này nữa cũng chẳng khác biệt lắm.

- Sao? Tôi hứa sẽ chẳng tiết lộ cho vợ con anh biết, sẽ chẳng cho ai biết, sẽ im lặng, ngoan ngoãn làm tình nhân của anh. Vừa ý anh chưa?

- Lam Anh, em đừng ép anh! – Anh hét lên.

- Là anh ép tôi! – Tôi nhẹ nhàng trả lời. – Có lẽ anh không biết, mà chuyện này tôi cũng không muốn cho anh biết. Lần đi Úc đó, tôi đã một lần tự tử. – Tôi mỉm cười nhìn anh.

- Đừng nói nữa!!!! – Anh lại ôm chặt và găm lên. – Đừng nói nữa, Lam Anh, anh xin em!

- Đến St Kilda hôm đầu tiên tôi đã uống hết một lọ thuốc ngủ. Anh có biết lúc đó, tôi đã hận anh cỡ nào, đã chán ghét bản thân cỡ nào không. Nếu hôm đó không được cứu kịp thời hôm nay người đứng trước mặt anh, không phải là tôi.

Tôi vẫn nhớ như in ngày hôm đó, sau khi cảm ơn Jade, rồi tiễn anh ra sân bay, tôi đã trở về phòng, lục hành lí của mình. Đây là lọ thuốc tôi mua ở Việt Nam, ngại mua thuốc ở đây khó khăn nên tôi đã chuẩn bị sẵn.

Nghĩ lại lúc đó, tôi lại bắt giác rùng mình. Khi đó tôi đã làm một việc dại dột, một việc vô cùng ngu xuẩn mà lại không suy nghĩ gì cả. Bỏ mạng tại nơi đất khách quê người là việc điên rồ nhất mà chưa một ai từng nghĩ đến, vậy mà không biết ai xui khiến, tôi lại có dự tính trước. Bây giờ nhớ lại, lại vô cùng hối hận.

Khi một lần nữa mở mắt ở bệnh viện, Jade đã hét vào mặt tôi như thế nào. Anh hỏi tôi, mạng của tôi là do tôi tự tạo phải không? Tôi làm vậy có nghĩ đến bố mẹ tôi không? Nếu anh không quay lại có phải tôi định chết ở đây không?

Cay nghiệt hơn nữa, anh hỏi tôi có viết lại hay để lại lời nhắn gì cho bố mẹ không. Nếu cần thiết, anh có thể giúp tôi lập di chúc ngay lập tức.

Khi nghe, Jade nói như vậy tôi hết sức sợ hãi, khóc như mưa. Anh vỗ vỗ nhẹ tôi, hỏi tôi có cần anh giúp không, tôi lại từ chối. Tôi biết ý anh ở đây là giúp chuyện gì. Lúc ấy, tôi hứa với anh sẽ làm lại từ đầu, sẽ sống thật tốt.

Vậy mà bây giờ, không phải làm lại từ đầu, mà quay lại từ đầu. Sống cũng không tốt như đã hứa với anh.

Long nghe tôi kể xong, lại sững sờ nhìn tôi.

- Em đã từng hận anh như vậy sao?

- Đúng vậy! – Tôi gật đầu. – Nhưng tôi càng hận bản thân mình hơn vì tôi đã yêu anh. Long! Lẽ ra lúc anh tỉnh dậy, thấy người bên cạnh anh không phải là tôi thì anh đã phải nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay. Chính tôi cũng hy vọng mọi chuyện chỉ là mơ, mơ một giấc thôi sẽ tỉnh lại. Nhưng bây giờ tôi đã tỉnh, nhưng lại tỉnh lại sau giấc mơ kéo dài một năm qua với anh. Tôi biết anh có thể làm ra mọi chuyện, nhưng dù anh làm gì đi chăng nữa, thì tình yêu này đã không còn nguyên vẹn nữa. Tình yêu thực sự rất đơn giản, chỉ có chúng ta làm cho nó phức tạp. Đức Long, em mệt mỏi, tha cho em, có được không?

Anh run rẩy buông tôi ra, nhìn chăm chăm dưới nền nhà. Tôi xoay người, nước mắt lại rơi. Tôi cầm điện thoại gọi cho Quân, lại không ngờ chưa đến hai phút anh đã đỗ xe trước nhà tôi. Chắc là anh đã đậu xe gần đây trước rồi.

Tôi dừng lại một chút rồi vội vàng vào xe của Quân. Quay đầu thì lại nhìn thấy anh thế kia, đó có lẽ là hình ảnh mà không bao giờ tôi quên được. Anh quỳ trên sàn nhà, một tay ôm lấy ngực.

Giờ mới phát hiện một bên vai mình ẩm ướt, tim tôi lại đau đến không chịu được.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40: Anh không còn là anh.

Anh vẫn ở dưới kia!. Anh cứ như vậy đã hơn một tuần rồi. Từ lúc tôi về nhà bố mẹ đến nay, đêm nào cũng vậy. Ban ngày tránh anh được lúc nào thì tránh, còn ban đêm thì ... như thế. Anh vẫn đỗ xe bên dưới không làm gì cả. Nhưng đến sáng bố mẹ đi làm thì không còn thấy xe anh nữa.

Tôi thở dài, quay về phía giường thì lại nghe tiếng gõ cửa. Tôi mở cửa rồi cười với mẹ.

- Nó như vậy đã một tuần. Con định thế nào? – Mẹ dịu dàng vuốt tóc tôi.

- Như thế nào bây giờ hả mẹ? – Tôi cười cười, ôm lấy mẹ. – Đã không thể quay lại được nữa rồi mẹ ơi!

- Nhưng con yêu nó đúng không?

- Dạ! – Tôi vội cắt đứt suy nghĩ của mẹ. – Đừng khuyên con, con đã quyết như thế rồi mẹ ạ!

- Haiz, con gái à! Mẹ chỉ muốn con thử suy nghĩ một chút. Mẹ tất nhiên không muốn con chịu thiệt thòi. Nhưng hai đứa yêu nhau, như vậy không công bằng với nó.

- Con không hiểu. Vì sao lại không công bằng với anh ấy? Cho dù là ngoài ý muốn, nhưng mọi chuyện đã rồi. Anh ấy có làm gì cũng không thể thay đổi rằng anh ấy chính là cha của đứa bé. Chẳng nhẽ con phải nuôi con người khác mới là công bằng cho anh ấy?

Thấy mẹ lại muốn khuyên nhủ gì đó, tôi lại thoái thác.

- Khuya lắm rồi, mẹ ngủ sớm đi mẹ!

- Được rồi, nhưng con phải nghĩ ra cách. Nói chuyện rõ ràng với nó. Nó cứ thế này, cũng sớm đổ bệnh. Trời đã trở lạnh lắm rồi đấy.

Chờ mẹ ra khỏi phòng, tôi tắt đèn, rồi lại đến cửa sổ, vén rèm. Nói chuyện gì bây giờ? Cái gì cần nói cũng đã nói cả rồi. Trời lạnh thế này nhưng chắc bên trong xe không đến nỗi nào đâu nhỉ? Anh cũng không ngốc đến nỗi, không biết tự chăm sóc cho bản thân.

Buông rèm rồi trở về giường ngủ.

Tôi đã thông báo với tất cả mọi người rằng hôn lễ đã bị hủy bỏ. Ai cũng không hiểu, cũng tò mò, nhưng lại ngại hỏi tôi, mà tôi cũng không có ý định giải thích với mọi người.

Đương nhiên với Lan và Quỳnh thì tôi không thể nào giấu được. Hai đứa hoàn toàn ủng hộ với quyết định này của tôi. Hai cô nàng lại muốn gặp người kia để ột trận, Lan còn xúc động hơn còn muốn gặp Hải Linh để làm cho cô ấy xấu mặt. Tôi cười khổ, gặp Hải Linh để làm gì. Trong việc này người xấu mặt nhất không phải là tôi hay sao?.

Tôi đã xin nghỉ việc ở công ty vài hôm trước. Không phải vì ngại gặp mặt Hải Linh mà vì không muốn suốt ngày ở bên tai, nghe người ta chúc mừng cô ấy đã đính hôn và có thai. Cô ấy nói với mọi người là rất tiếc không mời mọi người đến tiệc đính hôn vì chỉ tổ chức trong gia đình. Về phần tiệc cưới chính thức thì đợi sinh đứa bé xong sẽ tính. Và tất nhiên, mọi người trong công ty tôi lúc này, lại có thừa cơ hội để nịnh nọt sắp mình.

Về chuyện của Quân, ban đầu tôi vốn không muốn nghe Quân giải thích gì cả. Đằng nào anh cũng đã nhớ mọi thứ, dù anh có đã từng mất trí nhớ hay không, với tôi cũng không còn quan trọng nữa rồi. Thế nhưng anh vẫn muốn một lần nghe anh giải thích và tôi đã đồng ý.

Chúng tôi hẹn nhau tại một tiệm cà phê gần nhà tôi. Khi bước vào thì anh đã ngồi sẵn ở đó, tôi mỉm cười chào anh.

- Em uống gì?

- Yogurt! – Tôi thuận miệng trả lời. – À không, cho em cappuccino.

Khi người phục vụ vừa quay lưng đi, tôi liền hỏi anh.

- Anh nói đi em nghe.

Mục đích hôm nay chỉ có vậy, nên đi thẳng vào vấn đề thì hơn.

- Lam Anh! Thực sự là khi tỉnh dậy anh không nhớ gì cả. Như anh đã kể, người đầu tiên anh gặp là Long. Anh ấy kể đại khái sự tình cho anh, và khuyên anh nên ra nước ngoài một thời gian. Sau đó anh ấy bảo sẽ đưa bố mẹ anh sang thăm anh sau. Khi anh gặp lại được bố mẹ, thì đã mang máng nhớ ra một số chuyện. Cho đến khi ... – Anh nhìn tôi chăm chăm. – Anh mở laptop của mình, thấy ảnh của em thì lại nhớ ra tất cả, cả em và cả anh Long kia.

Sách báo đúng là lừa người mà. Theo kinh nghiệm chưa từng trải nhưng từng nghe thì Quân phải nên gặp một chấn động nào nữa mới có thể nhớ lại, hoặc gặp điều gì đó tương tự trong kí ức của anh thì anh mới có thể nhớ ra. Thật không ngờ, chỉ vài bức ảnh mà anh đã lấy lại toàn bộ trí nhớ. Tôi không lên tiếng, tiếp tục nghe anh.

- Lúc đó, anh thật sự không biết tại sao Long lại làm như vậy, lại ngại không hỏi. Nhưng ít ra nhìn thấy thái độ bình thản của anh ta, anh lại phần nào an tâm, vì sau tai nạn đó em không xảy ra việc gì. Một thời gian sau anh lại hay tin em kết hôn với anh ấy, anh đã muốn từ bỏ, thật không ngờ, lễ cưới của em ... không diễn ra. Vì vậy, anh đợi mình bình phục hoàn toàn rồi mới trở về với em, hy vọng mình có phần nào cơ hội nhưng anh biết, không có khả năng. Chính em đã lựa chọn giấu đi phần tình cảm của chúng ta ... Anh chỉ muốn hỏi em... – Anh chần chờ một lát. – Em đã từng yêu anh chưa?

- Xin lỗi Quân. – Tôi ngượng ngùng mở lời. – Em đã từng nghĩ là mình yêu anh, nhưng ... sau này em mới nhận thấy là tình cảm em giành cho anh, không giống như ...

- Không giống như giành cho anh ấy. Ừ! Anh hiểu. – Nhìn mỉm cười nhìn tôi. – Anh chỉ mong em hạnh phúc. Hì hì, nhưng mà sao em lại phát hiện ra?

Nhìn anh xấu hổ sờ đầu mà tôi cảm thấy buồn cười. Anh mong tôi hạnh phúc, tôi cũng mong mình hạnh phúc. Nhưng có lẽ ... đó là điều xa xỉ.

- Ban đầu là lúc em hiến máu. Anh bảo “lại” hiến máu à. Lúc đó em chỉ nghĩ là anh vô tình nói vậy vì lần đầu tiên em hiến máu là cùng với anh, lần đó cũng choáng lên choáng xuống. Nhưng sau này lúc em thấy anh mang áo em tặng anh lúc sinh nhật, em chỉ vô tình hỏi “Áo này tặng anh bao lâu rồi nhỉ?” anh rất tự nhiên và rành mạch trả lời cho em xuất xứ của chiếc áo đó. Ha ha.

- Em cũng ghê thật, anh cứ tưởng em không để ý. Thế mà lại còn hùa theo anh à?

- Hì hì, thì đâu phải lần đầu tiên em bị lừa thế này ... – Nụ cười trên môi dần cứng lại, tôi gượng gạo tiếp lời. – Ai nỡ vạch trần kế hoạch của anh. Hê hê.

Lúc không muốn nhớ đến người đó nhất thì mọi chuyện cứ rõ mồn một trong đầu.

Khi tiễn tôi về đến trước nhà, Quân đề nghị:

- Cho anh ôm em một lần cuối được không?

- Hì hì. – Tôi gượng gạo cười.

- Ngốc! – Anh búng lên trán tôi, tôi đau đến mức nhăn mặt. – Anh muốn ôm từ lâu rồi! Ôm như những người bạn. Nào!

Nhìn thấy anh dang tay về phía tôi, nở nụ cười. Nghĩ kĩ thì mình cũng thật là hẹp hòi, người ta đã không bận tâm, việc gì mình phải để ý. Tôi gật đầu, bước một bước về phía anh. Anh liền ôm tôi.

- Lam Anh! Đã lâu không gặp! Anh nhớ em!

- Em cũng vậy!

Tôi đang muốn rời khỏi vòng tay anh thì đã bị một lực đạo kéo mạnh ra. Bạo lực thế này cũng chỉ có một người. Tôi cau mày rút tay về, không nhìn anh, xoa xoa cổ tay, lại thấy Quân cười nham hiểm. Tôi trừng mắt với anh, anh cố ý! Được lắm!

Tôi nhanh chóng tặng lại Quân một nụ cười.

- Anh về trước đi, còn chuyện kia ... – Tôi nhấn mạnh. – Em sẽ suy nghĩ sau. Anh đi đường cẩn thận. Em vào nhà đây!

Nhìn người trước mặt ngớ ra mà nhìn tôi, tôi hả dạ. Đi đời anh rồi, Quân ạ! Không phải là em giết anh thì cũng có người khác làm. Nói xong, lại quay người vào nhà.

- Lam Anh! – Chào hỏi với Quân vài câu, Long chạy đến cầm tay tôi.

- Bỏ ra! – Tôi liếc cổ tay đang bị nắm của mình.

- Chuyện kia là chuyện gì ... em hứa hẹn gì với cậu ta? – Nghe giọng anh có vẻ rất bức bối.

- Không liên quan đến anh! Chuyện của chúng tôi ... – Tôi nhấn mạnh hai tiếng “chúng tôi”. – Tôi không có nghĩa vụ phải kể cho anh!

Thấy anh có ý định nha muốn vào nhà, tôi xoay người đưa tay ngăn cản.

- Anh về đi! Chúng tôi không chào đón anh.

Anh lại chẳng để tâm đến lời tôi, tự động bước lên ôm chầm lấy tôi.

- Lam Anh, đã lâu không gặp! Anh nhớ em!

Tôi cười khổ, người này cũng quá trẻ con đi. Không biết đã đứng nghe bao lâu, mà bây giờ lại nói giống hệt như Quân thế này.

- Giọng anh sao thế? Anh bị cảm à? – Tôi thăm mắng bản thân, có cần giả cái giọng ân cần ra với người này không nhưng nghe giọng anh như thế lại không chịu được.

- Ủ! Anh bị cảm. – Giọng người này so với tôi còn gớm hơn gấp ngàn lần.

- Cảm thì về mua thuốc mà uống. Buông ra đi, tôi vào nhà. – Tôi lạnh lùng nói với anh.

- Anh bị cảm mà ...

- Được rồi! – Tôi khó chịu đẩy anh ra. – Anh muốn gì đây Long? Không phải chúng ta đã nói xong hết rồi ư?

- Em không nhớ hôm nay là ngày gì ư?

Sao mà không nhớ được, chỉ là không muốn nhớ mà thôi.

- Anh hỏi làm gì? Anh còn mặt mũi để hỏi tôi chuyện đó sao? – Nếu không có gì xảy ra, có lẽ tôi đã mặc áo cưới và trở thành cô dâu của người này.

- Đừng đồng ý với cậu ta, được không em?

- Được, tôi đồng ý với anh, anh cũng nên đồng ý với tôi. Đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng đứng trước nhà chúng tôi mỗi ngày nữa.

Thấy mắt anh sáng lên, tôi mới ý thức được mình lỡ lời.

- Em vẫn quan tâm anh mà đúng không?

- Anh về ...

- Đám cưới John, em tính thế nào? – Anh ngắt lời tôi.

Đây là chuyện đau đầu nhất của tôi hiện nay. Tôi đã sớm thông báo với John đám cưới của chúng tôi đã hủy. John muốn tôi sang đó kể cho anh nghe và lựa lời mà giải thích với ông bà Smith, tiện thể dự đám cưới của anh. Vốn là muốn xin lỗi John trước, rồi sẽ sang thăm gia đình anh sau nhưng anh lại không đồng ý, bắt buộc tôi phải sang đúng lần hôn lễ này của anh. Nhưng tôi biết, chắc chắn John sẽ mời Long – đây chính là lí do mà tôi không muốn đi.

- Anh đã đặt vé cho chúng ta.
- Tôi không đi! – Tôi bực bội, vì sao người này cái gì cũng tự quyết. – Anh mà đi với vợ con anh. Tôi quay người, mở cửa thì anh lại ôm tôi từ phía sau. Nhỏ giọng thì thầm với tôi.
- Anh phải làm thế nào đây? Anh không yêu cô ta.
- Nhưng anh đã bố của con cô ấy. – Tôi có chút mềm lòng, giọng nói với anh cũng nhẹ nhàng hơn. – Đức Long, đừng day dưa với nhau nữa. Chúng ta đã không thể, anh hiểu không?
- Chỉ cần không có đứa trẻ là được đúng không?

Tôi xoay người, dùng đôi mắt không tin được nhìn anh.

- Anh định làm gì? – Tôi hét lên. – Đó là con anh, con anh. Anh hiểu không? Anh đã từng mất đi một đứa, bây giờ anh tính làm gì với đứa bé đó. Tôi ghê tởm anh! Đức Long, anh đi khỏi tầm mắt tôi ngay. Anh đi ngay đi!!!!!!
- Không Lam Anh! Nghe anh nói! – Anh vội chạy đến ôm tôi. – Anh sẽ ẹ con cô ta một số tiền. Cô ấy sẽ không làm phiền đến chúng ta nữa. Được không em?
- Anh! – Tôi lắc đầu. – Anh không phải là anh! Anh không phải mà Đức Long mà em biết. Đừng khiến em phải thất vọng về anh hơn được không?
- Nhưng anh không thể không có em! – Anh cũng to tiếng với tôi. – Em có thể sống mà không có anh sao? Ai đã nói, không có anh, không thể sống. Không phải em sao?
- Được rồi. – Giọng tôi hòa hoãn hơn. – Em không muốn chúng ta cứ nói mãi chuyện này. Em mệt rồi. Anh về đi! Nhớ mua thuốc mà uống.
- Về với anh đi! Khụ khụ. Anh đã ốm vài hôm rồi.
- Long, anh đừng vô lí như vậy được không. Nếu bây giờ đổi lại là em, anh có chấp nhận người anh yêu đã có con với người khác, mà người đó vẫn muốn ở bên anh không? – Tranh thủ lúc anh chưa nói, tôi lại tiếp tục. – Không, đúng không anh? Em cũng vậy!
- Có! Nếu người đó là em, anh chấp nhận!

Thực ra, dù không hỏi tôi cũng mơ hồ nghĩ đáp án là như vậy. Thế nhưng nghe từ chính miệng anh, cảm giác rất mất nguyên và cảm động. Người trước mắt tôi đây, yêu tôi nhiều như thế nào, tôi biết. Tôi cũng yêu anh nhiều như thế, nhưng tôi lại không thể cao thượng như anh. Nhìn anh chắc nịch thốt một câu như vậy, tôi rất muốn đưa tay vuốt ve má anh, nhưng rốt cuộc vẫn không làm được. Anh ốm hơn, tiêu tụy hơn rất nhiều.

- Nhưng Long, cô ấy cần anh, con của cô ấy cũng cần anh!
- Nhưng anh lại cần em! Lam Anh! Em nữ thấy anh không hạnh phúc sao?
- Cô ấy rất yêu anh. Sẽ có ngày anh nhìn ra mặt tốt của cô ấy. Cô ấy sẽ thay em đem lại hạnh phúc cho anh. Nghe em, được không? Chúng ta đã không thể như lúc đầu được nữa rồi Long ạ. Em hy vọng chúng ta sẽ không nói về vấn đề này nữa.

Anh đang muốn nói gì đó, điện thoại của anh lại reo lên. Anh nhìn màn hình, long mày lại nhíu chặt, nhưng vẫn nắm chặt tay tôi.

- Đợi anh!

Tôi tranh thủ thoát khỏi vòng tay anh, chạy vọt vào nhà, không đành lòng mà đóng cửa lại trước mặt anh. Vào nhà, tôi thả túi xách xuống sô pha, rồi tự rót ỉnh một cốc nước ấm. Mãi thất thần, chưa nhấp được ngụm nào, thì âm nhẩn tin nhẩn của điện thoại lại vang lên. Tôi vội chạy lấy điện thoại, mở ra xem.

“Cho anh thời gian. Phải tin anh!”

Tôi cười chua xót. Tin anh, trước giờ vẫn tin anh. Vậy mà, đáp lại niềm tin của tôi là gì?

Tôi vén rèm lên nhưng ra ngoài một chút, nhưng anh đã đi rồi.

Lại nghe có chuông gọi đến. Nhìn số hiển thị, tôi cau mày.

- Tôi đây!
- Tôi có thể gặp cô không?
- Cô muốn gì? Tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói, đúng không Hải Linh?
- Chuyện này không thể nói qua đây ...
- Cứ nói qua đây. – Tôi ngắt lời cô ta. – Tôi không muốn gặp cô.
- Vậy ... Chị có thể nói với anh Long giúp tôi được không?
- ...
- Anh ấy không muốn tôi sinh đứa bé nên chị có thể giúp tôi được không?
- Cô có bị gì không? Con cô cơ mà. Không phải cô dùng đứa bé này để tách chúng tôi sao? Bây giờ cô lại muốn tôi làm gì cho cô và cho con cô đây? – Tôi tức giận, không tự chủ mà to tiếng.
- Chị có thể giả vờ ... ý tôi, chị có thể đồng ý với anh ấy cho tới khi tôi sinh ra đứa bé được không?
- Ha ha! – Tôi cười khinh miệt. – Cô nghĩ mình là ai hả Hải Linh? Cô nghĩ tôi là thánh chắc? Xin lỗi tôi không cao thượng như cô nghĩ đâu!

Tôi bực bội tắt máy. Những người này điên cả rồi! Ai cũng điên cả rồi!

Một người vì con cũng không cần, một người vì tình yêu đến con mình cũng đem ra lợi dụng.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41: Tin tưởng bây giờ và mãi mãi.

Nhìn cảnh trước mắt tôi chỉ biết nhếch môi khinh cười.

Một người một tháng trước còn bảo tôi phải đợi người đó, phải tin người đó. Người còn lại thì lại muốn tôi giả vờ với bố của con cô ta để cô ta có thể sinh đứa bé. Bây giờ trông hai người lại có vẻ rất hạnh phúc.

- Tổ chương mắt lắm rồi đấy! – Lan buông đứa xuống, trừng mắt nhìn tôi nói.
- Tội tình gì phải làm khổ con mắt của cậu thế! – Quỳnh không ngẩng đầu mà đáp lời Lan.
- Lam Anh! Cái con này! – Lan véo mạnh tôi. – Món này ngon lắm hay hả?
- Á đau! – Tôi nhăn mặt, xoa xoa chỗ vừa bị nó véo. – Đau chết được! Không ăn thì gọi ra làm gì?

- Ăn mau đi! Tớ còn mua đồ cho cu Huy, đứa nào ăn xong muộn, trả tiền cho ba đứa. – Quỳnh ra lệnh.
 - Không ăn nữa! – Bạn Lan bỏ đĩa tập hai. – Nhìn bức bối chết đi được. Này con kia! Nhìn thế mà chịu được à? Người là chồng sắp cưới của cậu đấy!
 - Đã từng! – Tôi chỉnh sửa câu nói của Lan. – Đã từng là chồng sắp cưới thôi. Bây giờ, nửa điểm quan hệ cũng không. Được chưa? Ăn mau, tớ không muốn trả tiền.
 - Để tớ qua nói chuyện với bọn họ! – Lan hùng hổ đứng dậy.
 - Cậu có thôi đi không! – Quỳnh to tiếng với nó. – Chuyện của Lam Anh, nó không lo, liên quan gì đến cậu?
 - Nhưng tớ lo cho nó. Con gái này, người nó yêu bị cướp trên tay mà giờ trơ mắt ra nhìn người ta ân ái thế à.
 - Thôi mà Lan! – Tôi nhẹ giọng. – Tớ không muốn liên quan tới người đó rồi cậu đừng kéo tớ vào được hay không? Bị người ta cướp, cũng là do tớ ngốc. Trách thì trách tớ, chẳng cần trách ai cả.
 - Lam Anh, đứng dậy ra xe đi. – Quỳnh đưa chùm chìa khóa cho tôi. – Còn Lan, cậu muốn làm gì, thì ở lại làm, tớ không cần.
 - Đứng như thế mà Quỳnh! – Bạn bè tự nhiên mất vui, tôi kéo kéo Quỳnh.
 - Các cô có vẻ căng thẳng nhỉ! – Một giọng nói khó nghe vang lên.
- Tôi đưa mắt nhìn về mắt nhìn về chỗ kia theo cảm tính, thì thực không còn thấy anh nữa rồi. Mà cũng phải, ngay chính cô ấy đến bên mình khi nào cũng không biết cơ mà.
- Cô muốn gì đây? – Lan đáp lời.
 - Chị bình tĩnh, tôi đã nói gì đâu. Mà tôi đến đây cũng chẳng để nói chuyện với chị, chúng ta chẳng quen biết gì nhau cả. Chị nên giới thiệu đúng không, Lam Anh?
 - Cũng chẳng giới thiệu. – Quỳnh khoát tay. – Nếu là người tốt thì đã giới thiệu lâu rồi, đúng không Lam Anh?
- Tôi túa mồ hôi hột. Mấy đứa này, khi nãy còn vừa cãi nhau, bây giờ đã thành một chí tuyến. Mà bạn Quỳnh cũng quá là độc miệng đi.
- Chúng ta đi thôi! Cu Huy nhà cậu không ai trông kìa! – Tôi giục hai đứa. Cũng không cần phải mất thời gian với Hải Linh này.
 - Anh chồng nhà tớ lo rồi, cậu yên tâm. Chồng tớ thì thương mẹ con tớ biết bao. Cũng đâu như một số người ...
- Quỳnh à, Quỳnh à! Cũng không cần kéo dài cái giọng chua ngoa đó ra đâu. Trước giờ có vậy đâu, mà trước mặt người này lại như vậy. Tôi định mở miệng thì Lan lại cắt lời.
- Cậu ngốc thế! Cậu có cướp chồng của ai đâu, mà chồng cậu không thương cậu cho được. Con cậu cũng không phải lén lút mà có. Đi thôi, tớ nhớ cu Huy quá chừng!
 - Cô! – Hải Linh xanh mặt. – Tôi cũng chả đi cướp chồng của ai cả. Mà có đi cướp thì chỉ có những kẻ ngu ngốc mới để người ta cướp trước mặt mình thôi. Tôi thấy ... – Hải Linh nhìn lướt qua Lan và Quỳnh.
 - các cô chơi với nhau cũng hợp hợp đấy! Vật hợp theo loài! Ha ha.

Nghe câu đó xong, tôi nắm chặt tay thành nắm đấm, đến trước mặt cô ấy. Đây có lẽ là hành động thiếu văn hóa nhất mà tôi từng làm. Tuy nhiên, tôi nhếch môi cười, cái tát chưa kịp hạ xuống thì đã có người giữ tay tôi lại.

- Có ...

Tôi hất tay người kia ra, đánh gãy câu nói của người kia, nâng mắt nhìn thẳng cô ta mà nói:

- Cô nghe đây! Cô có thể cướp người yêu của tôi, tôi không trách. Nhưng nếu cô thử động chạm vào bạn bè, dù là một chút thì lần sau ... có người cản hay không, cô cũng đừng trách tôi!

Nhìn hai cái đứa còn chưa kịp đóng miệng vì ngạc nhiên này mà tôi lắc đầu. Chúng nó đánh đã được, thế tôi không được à. Nhắc nhẹ một tiếng rồi bỏ ra ngoài trước.

Hai đứa kia vừa chui vào xe, thì đã xán lại bên tôi.

- Gì đây? – Tôi nheo mắt, nghi ngờ hỏi.

- Chơi với cậu bao nhiêu năm, thấy cậu đóng ai ác cũng hợp đấy! Hê hê. – Giọng cười man rợ của bạn Lan vang lên.

- Vì ai tôi từ vai thiên thần thành ác quỷ thế này? Hu hu. – Tôi giả bộ một chút.

- Có chí khí! – Quỳnh đưa ngón tay cái lên. – Cứ tưởng cậu hiền cơ. Nhưng được đấy, tớ thích cậu thế này!

- Cái gì mà ... cô thử động vào bạn bè tôi một chút, tôi không tha đâu. Há há. Tớ khoái, tớ khoái câu này. – Lan kích động vỗ tay.

- Được rồi, Quỳnh chạy xe đi. Hai cậu khi nãy cũng vừa ai à. Tớ nói này ... – Thấy tôi nghiêm túc nên hai đứa cũng tự nhiên mà tập trung nghe. – Chuyện của tớ, các cậu xem như không được không? Tớ đã không để ý, thì các cậu cũng mặc kệ đi. Tớ và người đó ... đã hết rồi.

- Các cậu như vậy mà hết à?

Tôi cười nhạt. Chính tôi còn không trả lời câu hỏi đó được. Sau đám cưới Jade, sau lần đó ... đây là lần đầu tiên tôi gặp lại anh. Anh cũng chẳng tìm tôi, mà tôi cũng không hề liên lạc với anh.

- Này! Suy nghĩ gì đấy? – Lan huých khủy tay tôi. – Lại nhớ đến người kia à? Được rồi, bọn tớ sẽ không thể nữa.

- Cậu bị gì à! Sao tớ lại nhớ đến người kia được. Hì hì. Hứa với tớ nhé?!

- Được rồi, bọn tớ hứa mà.

- Nhất là Quỳnh đấy! – Tôi thúc nhẹ ghế nó. – Hôm nay thế mà cũng hòa theo mụ Lan bày trò! Lan nhà mình đã bộp chộp rồi, cậu không ngăn nó thì thôi lại còn ...

- Con kia! – Lan hét lên, còn véo véo má tôi. – Không vì cậu, tớ đây thêm nói qua nói lại với người ta à?

- Được rồi, đau chết được! – Tôi sờ sờ má. – Đau chết được ý! Con này!

- Thế cậu dự tính gì chưa đấy? Tớ thấy anh Quân còn yêu cậu lắm kìa.

- Bớt nhắm đi! – Tôi véo mạnh đùi Lan. Cô bạn thân yêu của tôi mang vảy nên vừa véo đã hiện lên một dấu đỏ chói ngay trên đùi. – Ha ha, cho chừa.

- Con này!!! Đau chết được! Tớ lo cho cậu mà thế á?

- Ủ ừ, tớ xin lỗi mà. Tớ có dự tính cả rồi! Tớ ...
- Được rồi. – Quỳnh lên tiếng hòa giải. – Nhìn kìa!

Theo hướng Quỳnh chỉ, cả bọn nhìn ra. Trừ việc tim nhói đau một chút ra, thì mọi thứ ổn cả. Anh ôm vai đưa Hải Linh vào xe, hình ảnh kia cũng rất đẹp. Hai người rất đẹp đôi.

Có lẽ chính tôi cũng đang thầm chấp nhận hiện trạng của chúng tôi. Có lẽ, anh có cuộc sống của anh và có lẽ, tôi cũng sẽ có một gia đình của riêng mình.

Thật ra, anh và người ấy rất hợp. Anh đã từng hỏi tôi nữa nhìn thấy anh không hạnh phúc sao? Tôi đã nghĩ rằng mình không nữa. Thế mà hôm nay tôi lại nghĩ, nhìn thấy anh hạnh phúc như vậy, tôi càng không nữa.

Tôi ích kỉ, tôi biết mà tôi chỉ dám ích kỉ trong tư tưởng như vậy thôi.

Bố mẹ đã đi du lịch được vài ngày. Ông bà rủ tôi theo cùng, nhưng lại không muốn phá vỡ hạnh phúc của hai vị đó nên tôi đành phải hy sinh thân mình mà gởi qua ngày. Siêng hơn một chút, lại chạy xe sang nhà Lan, nhà Quỳnh kiếm miếng cơm. Nhìn nhà cửa trống hoác thế này, dù có đói chết, cũng chẳng có tâm trạng mà nấu cơm. Cầm điện thoại, tính gọi cho Quỳnh xin chút cháo thừa nó nấu cho con để ăn, thì Jade gọi đến.

- Em đây!
- Dạo này sao rồi?
- Ổn ạ. Anh thì sao?
- Ủ, anh ổn.
- Susan sao rồi anh?
- Cô ấy ngày nào cũng trách anh đây. Anh khổ quá, Lam Anh ạ. Giấu em có một chút chuyện thôi, lại bị cô ấy cảm rằm cả ngày.
- Ai bảo anh! Ha ha. Anh chịu khó, vài ngày nữa chị ấy lại hết giận ấy mà.

Cũng chỉ vì Susan thương tôi, nên ngay khi nghe tôi kể về chuyện của tôi và Long thì chị ấy kích động như thế nào. Chẳng may, chuyện Jade giấu tôi lúc đó, chị ấy cũng biết nên đã nổi giận với anh ấy. Tối nào cũng đòi tôi lên mạng để tâm sự giúp tôi quên đi nỗi buồn. Mà giúp nỗi buồn của tôi vơi đi tẹo nào đâu, chỉ toàn nghe chị ấy nói xấu Jade.

- Hai bác đi du lịch rồi à?
- Dạ!
- Thôi thì em cũng xếp lịch đi du lịch, hoặc sang thăm anh cũng được! Susan cũng muốn gặp em. Em cứ ru rú trong nhà như vậy không tốt đâu!
- Em lười lắm. Để khi khác đi anh. Dạo này đến ăn em cũng lười ăn! Hê hê.
- Nghe lời anh đi. Anh đặt vé cho nhé?
- Để em ... – Tôi chưa nói hết câu, tiếng chuông cửa đã vang lên. – Đợi em một chút nhé!

Tôi nhanh chóng chạy ra mở cửa. Lại gặp người mình không muốn gặp nhất.

- Cô muốn gì?
- Chị không mời tôi vào nhà sao?

- Cô đợi một lát.

Tôi xoay người, nói với Jade.

- Jade à, em có khách. Lát lại gọi điện cho anh nhé.

Ngắt điện thoại với anh, tôi mời cô ấy vào nhà.

- Cô uống gì?

- Cà phê.

Tôi liếc bụng cô ấy. Bụng cũng đã nhô lên ít nhiều.

- Cô có thai không nên uống cà phê. Để tôi lấy cho cô một ít sữa nóng.

- Làm phiền cô.

Mang lên hai cốc sữa nóng, tôi nhấp một ngụm, lại hỏi :

- Cô có việc gì nói đi?

- Cô dạo này sống có tốt không?

- Cũng không đến nỗi.

- À! ... Còn tôi dạo này rất hạnh phúc. Anh ấy rất quan tâm đến mẹ con tôi! – Nói rồi cô ấy lại xoa xoa bụng của mình.

- Chúc mừng cô, cô không phải đến đây để nói chuyện này thôi đấy chứ? – Mà chuyện này, tôi cũng đâu hỏi đến.

- À, không có gì! – Cô ấy nhìn nhìn ra bên ngoài. – À, chuyện này tuy không hay cho lắm, nhưng chị có thể gửi cho tôi bản thảo chị đã phác cho công trình lần trước không? Đằng nào chị cũng không dùng đến, nếu chị giao nó cho công ty, chúng tôi sẽ tính giá cho chị theo đúng hợp đồng.

Tôi nghĩ nghĩ một chút. Phác thì cũng phác rồi, để không cũng chẳng làm được gì. Sắp tới sang Mỹ với Jade lại cần một khoảng không nhỏ nữa, nên đành đồng ý vậy.

- Được! Chị đợi tôi một lát, tôi lấy cho chị.

Nói xong, tôi liền lên lầu, vào phòng tìm đưa cho cô ấy. Tôi nhớ khi đó mình đã đóng hộp rồi để trong góc tủ nên vội mở tủ ra tìm kiếm. Trong lúc tìm tôi lại không để ý tiếng xe dưới nhà lắm. Tìm xong rồi, tôi xuống lầu muốn đưa cô ấy, lại thấy cô ấy ngồi giữa trên sàn nhà.

- Cô làm sao thế?

Tôi vừa dứt lời, thì cô ấy hét lớn lên. Tôi nhúu mày không hiểu, thì ngay sau đó, cửa nhà tôi lại mở ra.

- Mẹ! Cứu con! Á, mẹ ơi! Con đau quá. – Hải Linh ngồi trên sàn nhà, ôm bụng hét thảm thiết.

- Con!

- Hải Linh!

Hai người đồng thanh hét lên. Thảo nào tôi thấy người kia quen đến thế. Một người không phải nói, là mẹ của Long. Người còn lại, là mẹ của Hải Linh rồi.

Tôi trơ mắt nhìn ba người một nhà ở phía dưới. Gì đây? Lại thủ đoạn mới của cô ta à?

- Cô! Tôi không ngờ cô lại ác như thế! – Mẹ Hải Linh chĩa tay về phía tôi.
- Alo! Con đến ngay đây, Hải Linh nó bị động thai rồi! Đúng, nhà cô ta. – Đó là giọng của mẹ anh nói qua điện thoại.

Chưa đầy năm phút, người kia đã nhanh chóng xuất hiện tại nhà tôi. Bây giờ mới biết, xe anh lại có thể chạy nhanh đến vậy. Vậy mà, lúc nào chở tôi, anh cũng lái chậm cả.

- Anh Long! Em đau quá! Cứu em. Chị ấy xô em đau quá!
- Được rồi, Hải Linh. Đừng khóc nữa. – Tôi nhìn vẻ mặt lo lắng của người ấy, lòng đau đốn không tả. – Lam anh ... – Anh nhìn tôi, tôi cũng giương mắt nhìn về phía anh. – Chắc cô ấy không cố ý.
- Con nhanh đưa con bé đi vào bệnh viện đi! Mau! – Mẹ anh giục anh.

Anh nhìn tôi một lúc, sau đó bế Hải Linh ra ngoài. Lúc anh nói câu đó “cô ấy không cố ý” thì tai tôi đã ù lên. Tôi không thể nghe bất kì một âm thanh nào nữa rồi. Tôi lặng người, thất thần đứng tại cầu thang.

Ai đã nói với tôi, tin tôi, bây giờ và mãi mãi. Vậy mà bây giờ anh nói, chắc tôi không cố ý. Có nghĩa là việc tôi xô Hải Linh là thật. Ai cũng thấy, và anh cũng vậy. Tôi chưa xót mím cười.

Cứ tưởng là đã có thể dần quên anh, không để ý đến anh. Thế nhưng bây giờ mới rõ, chỉ cần một câu nói của anh, tôi cũng bị ảnh hưởng. Một câu nói của anh, cũng làm tim tôi chết lặng.

Gạt nước mắt, tôi xoay người lên phòng. Chưa đi được vài bước thì có một bóng người xuất hiện trước mặt cản tôi.

- Bà muốn gì?
 - Mày giỏi lắm! Cố tình hẹn con gái tao đến đây, lại còn hại nó thành nông nổi đó.
- A, rốt cuộc, tôi cũng tìm ra được lí do, Hải Linh đến tìm tôi hôm nay. Hại tôi lúc đầu, cứ mãi suy nghĩ.
- Bà muốn gì? – Tôi chỉ lặp lại câu hỏi của tôi. Con gái bà ta đã như thế mà bà ta còn tâm trạng để đứng ở đây. Chắc chắn là không nghĩ để đôi co với tôi. – Nếu không có gì, mời bà về.

Tôi lại xoay người tính xuống cầu thang mở cửa tiễn khách thì lại nghe giọng bà ấy.

- Muốn gì à? Muốn trả lại mày đúng những gì con tao đã nhận! – Bà ta hét lên một tiếng.

Tôi không rõ bà ấy đã làm gì, cảm giác được lúc này bản thân mình đang ngã xuống, tôi theo bản năng, đưa tay trái giữ bụng, tay phải vẫn cầm điện thoại chống mặt đất.

Tay phải chống được một lúc lại khụy xuống, tôi chỉ nghe rắc một tiếng. Tôi choáng váng nằm trên sàn nhà một lúc, không biết bà ta đã ra khỏi nhà lúc nào. Lúc ý thức được, tôi đau đốn ôm bụng, tay phải run run bấm số gọi nhanh.

Bấm số 1, tôi tắt.

- Số 1 của em là ai thế này? Đâu phải số của anh?
- Số khẩn cấp mà anh! – Thực ra là số của Jade. – Em lưu số anh số 2 đó!
- Không biết! Đổi anh lại số một đi! – Anh hôn lên má tôi.

- Số nào cũng như nhau mà. – Tôi không đồng ý.
- Không muốn! Anh muốn là số một trong lòng em, cũng như trong điện thoại em. Đổi ngay đi em.
- Anh ... – Người này cũng quá bá đạo mà. – Được rồi. Vậy anh lưu em số mấy?
- Ngốc! – Anh búng nhẹ lên trán tôi, sau đó xoa xoa, rồi hôn lên. – Đương nhiên là số một!

Nếu có thể, tôi rất hy vọng người mà tôi đang nhớ, không phải là người lúc này.

Tôi nhanh chóng bấm số 2.

- Jade ... ! Cứu em! Con em ...

Sau đó thì tôi đã đau đến ngất đi.

Con tôi, lần này không thể có chuyện gì xảy ra với nó.

Lần đó dự tiệc cưới của John dù không muốn đi nhưng John lại fax cho tôi mã vé. Bản tính tiếc tiền lại nổi lên, dù không tình nguyện, nhưng vẫn phải dọn hành lý mà tham dự.

Tại tiệc cưới của John, tất nhiên tôi đã thấy anh. Vẫn tiêu tụy, vẫn xanh xao, lại gầy đi rất nhiều. Trong bữa tiệc tôi lại thấy anh che miệng, ho rất nhiều.

Bà Beck thấy tôi lo lắng nhìn anh, lại vỗ vỗ tay tôi. Tôi mỉm cười nhìn bà.

- Vẫn còn giận cậu ấy à?

Lúc tiếp khách, John đến chỗ tôi đứng, hỏi tôi. Tôi cười với anh, lắc đầu.

- Vậy tại sao...
- Tụi em đã kết thúc!
- Lam Anh à ...
- Đừng khuyên em được không John? Em đã quyết định như thế thì sẽ là như thế.
- Cô bé cứng đầu. – Anh lắc đầu, nhìn tôi rồi lại nhìn sang phía chỗ anh đứng. – Cậu ấy ốm nặng lắm đấy!
- Sao anh biết? – Tôi nhìn theo hướng anh nhìn, lo lắng hỏi anh.
- Cậu ấy đến trước em hai hôm. Ho ầm cả nhà. Bố mẹ anh bảo đi khám thì lại không chịu. Khi em đến thì lại vội vàng muốn tìm khách sạn, vì sợ em ngại, mà không ở nhà anh. Ở chỗ khác, thì cậu ta không yên tâm.

Lúc này, nếu có thể, tôi rất muốn đưa tay ôm chặt con tim đang đập lên vì đau đớn của mình. Nói chuyện với John một lát, tôi mệt mỏi về phòng. Tôi chẳng nhớ mình với anh đã trò chuyện những gì chỉ nghe câu cuối cùng của anh ‘cậu ta cần em chăm sóc’.

Chăm sóc? Tôi rất muốn, nhưng nó không còn là trách nhiệm của tôi nữa rồi.

Vì đặt vé về ngay ngày hôm sau, nên tôi không có nhiều thời gian để trò chuyện cùng ông bà Smith, chỉ dám hứa hẹn lần sau lại đến chơi với ông bà sẽ ở lâu hơn.

Bà thấy tôi và Long như vậy, không đành lòng, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn. Vì bà cũng là phụ nữ, cũng có cảm nhận như tôi vậy.

Khi ngồi trên máy bay thì tôi lại rất bất ngờ vì vị khách bên cạnh mình. Chắc chắn là anh cố ý. Nhìn thấy anh, tôi cũng không nói gì, chỉ yên lặng đọc báo của mình. Anh cũng vậy, không nói gì, chỉ ... ho.

Mỗi lần nghe thấy anh ho như bể gan bể phổi thế kia, tôi lại muốn vỗ vỗ lưng tay nhưng rốt cuộc vẫn phải kiềm chế.

Sau khi ngủ một giấc, mở mắt ra thì phát hiện mình đang tựa đầu trên vai anh. Tôi vội vàng nhích về phía ghế của mình. Thấy anh ngủ say, nhưng vẫn không ngừng ho, tôi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngực anh. Cảm thấy ổn tôi tựa đầu sang kính tiếp tục chợp mắt.

Chúng tôi cứ như vậy cho đến khi đáp xuống sân bay. Tôi nhanh chóng bắt một chiếc taxi rồi chạy về nhà. Như vậy cũng tốt, cần gì xem tỏ ra là quen biết nhau để đau lòng. Cũng không phải ngượng ngùng hỏi thăm nhau, để lưu luyến nhau. Im lặng! Im lặng là hữu dụng nhất.

Về đến nhà, tôi vừa đặt hành lý xuống lại nhận được cuộc gọi của Nhân Huy. Cậu ta bảo sắp của cậu ta cả người nóng ran, nhưng lại không chịu đi bác sĩ. Hết cách, nên phải gọi cho tôi cầu cứu.

Tôi vô cùng lo lắng, nên lại bắt taxi sang nhà anh – nhà cũ của chúng tôi. Thấy tôi, Nhân Huy mừng rỡ, dặn dò một chút, rồi bỏ tôi lại đó.

Nhìn người đang nằm liệt trên giường tôi lại không biết làm gì. Chẳng phải khi này anh còn ổn lắm sao, sao bây giờ lại nóng ran thế này rồi.

Đắp khăn, rồi thay khăn cho đến chiều, thì nhiệt độ cơ thể anh cũng giảm xuống, trán cũng bớt nóng hơn. Anh từ từ mở mắt, tôi vội hỏi anh:

- Anh còn mệt không? Em đưa anh đi bác sĩ nhé?
- Lam Anh? – Anh không chắc chắn hỏi tôi.
- Em đây. Hay anh muốn ăn gì không? Em đi nấu cho anh ít cháo nhé.

Nói xong, tôi đứng dậy nhưng lại bị anh kéo về, đè tôi nằm trên giường. Tôi lo lắng giãy giụa.

Thấy anh chăm chú nhìn tôi, tôi định mở miệng gọi tên anh, thì anh nhanh chóng áp môi lên môi tôi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, sờ trán người nằm bên cạnh đã hạ sốt. Tôi có chút xấu hổ, sau đó mặc quần áo về nhà.

Hai tuần sau, khi khám bác sĩ, không ngoài dự tính của tôi. Tôi đã có thai.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42: CHÂN TƯỚNG.

Khi tỉnh lại, thì phòng bệnh không một bóng người. Tôi muốn đưa tay sờ bụng, nhưng không thể. Liếc thấy tay phải của mình bị băng bó rất dày, lại chẳng có một chút cảm giác nào, lúc này tôi có dự cảm không lành. Đưa tay trái sờ phần bụng phẳng lì của mình, không biết có sao không?

Một lúc sau, Quỳnh xách túi lớn, túi nhỏ vào phòng. Nó thấy tôi tỉnh liền chạy đến bên cạnh.

- Tỉnh rồi hả? Có đau chỗ nào không?
- Sao cậu ở đây?
- Hai hôm trước có người gọi cho tớ, bảo cậu gặp chuyện. Tớ lo lắng chạy đến nhà cậu, thì thấy cậu nằm rạp trên sàn nhà. Tớ đã lo lắng bao nhiêu. – Quỳnh vén tóc tôi. – Lam Anh, như thế có đáng không?
- Tớ muốn đứa bé ... - Tôi mỉm cười, lại sức nhớ một chuyện. – Con tớ không sao chứ?
- Không sao, nhưng ...

Tôi thở phào, may mà còn giữ được. Thấy Quỳnh nhìn nhìn tay phải của tôi, tôi hỏi nó:

- Nhưng gì?
- Tay phải của em có vấn đề. – Giọng nói từ cửa phòng vang lên.

Tôi quay đầu nhìn, mỉm cười với anh.

- Cười ngốc gì đấy! – Anh tiến đến, xoa xoa đầu tôi. Lâu lắm không gặp, anh vẫn đẹp trai như vậy và tiếng việt của anh vẫn vậy, rất buồn cười.
- Lâu rồi không gặp, Jade! – Tôi dùng tiếng Anh để chào anh.
- Cenci! – Anh thở dài. – Đừng cười ngốc như thế! Tay em ...
- Có vấn đề đúng không? – Tôi thoải mái hỏi.
- Cậu đừng có bình tĩnh thế được không? – Quỳnh lo lắng cho tôi.
- Không bình tĩnh thì thế nào giờ? Bây giờ, một chút tớ cũng không có cảm giác, thì không phải nó có vấn đề thì còn bị gì được?

Nhìn thấy hai người bên cạnh im lặng, tôi lại mở miệng.

- Hi hi, được rồi mà. May mà đứa bé ... đứa bé không sao. Jade, em muốn giữ đứa bé!
- Cầm em mà được à! – Anh lại nhìn tôi thở dài.
- Long ... anh ấy ... - Tôi tò mò nhìn hai người.
- Chúng tớ không thông báo cho anh ta. Bây giờ, cậu và anh ta là hai người xa lạ. Nhớ! Hai người đã là người xa lạ. Một chút quan hệ cũng không có! Đứa bé là con của cậu và là con nuôi của chúng tớ! – Quỳnh chậm rãi mở lời.
- Thông minh! – Tôi khen cô nàng. – Tớ suy nghĩ như vậy đấy! Lan đâu?
- Nó khóc lên khóc xuống, tớ cho ở nhà rồi.
- Jade, anh về từ bao giờ? – Tôi lại quay sang hỏi anh.
- Hôm nhận điện thoại em, anh bay về ngay lập tức. Vừa đáp sân bay sáng nay!
- Em vì sao bây giờ mới tỉnh?
- Phẫu thuật cho cô! – Một giọng nói lạ lùng từ phía cửa phòng vọng vào.

- Anh là? – Tôi nhú mồm nhìn người đó, rồi lại nhìn Jade.
- Tôi là Alex, bạn thân của Jade. – Anh ta tiến gần giường bệnh. – Cậu ta vì cô, buộc một bác sĩ khoa thần kinh như tôi về đây khám thai cho cô. – Nói xong, lại lườm lườm Jade.
- Cậu im đi! – Jade lên tiếng. – Bác sĩ như cậu tớ cho khám thai cho em gái tớ là may lắm rồi đấy.
- Cậu ... được lắm. Tôi về nước đây!! – John bực bội giận hờn.

Nhìn hai người đàn ông trước mặt, cãi qua lại vì tôi, tôi bật cười. Vừa mới tỉnh dậy, nghe một tràng tiếng Anh như thế này, thật là đau đầu mà.

- Cô còn cảm thấy đau chỗ nào không? – Alex nghiêm túc hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, dùng tay trái vuốt vuốt tay phải. Lần này là Alex thở dài.

- Xem ra cô bình tĩnh hơn tôi nghĩ, nhớ cảnh cô bạn cô hoảng hốt khi nghe tay cô không thể chữa được còn Jade thì cứ cau có buộc tôi phải tìm cách thì tôi cũng thấy đau đầu. – Thấy mặt tôi trắng bệch, Alex lại tiếp tục. – Vì khi cô ngã cầu thang, để bảo vệ bào thai, cô đã dồn mọi sức nặng lên tay phải của cô, khiến tay cô bị gãy, và cổ tay cô bị tổn thương nghiêm trọng. Tôi đã xem qua phim chụp của cô, thực ra không phải hết cách, vì cô cấp cứu kịp thời nên có thể chữa trị một phần. Tuy nhiên phải trị liệu trong nhiều năm, nhưng tay cô không thể hồi phục như bình thường được.

Kiểu tai nạn này, tôi cảm thấy quen quen.

- Nói ngắn gọn đi! – Jade ra lệnh.
 - Được rồi! Nói tóm lại, từ bây giờ cô sẽ không thể tiếp tục công việc của một kiến trúc sư. Cô hiểu ý tôi chứ?
- Tôi chậm chạp gật đầu.
- Tôi còn nghe Jade nói cô còn chơi dương cầm và guitar. Tôi nghĩ ... - Alex nhìn tôi. – cũng không thể tiếp tục.

Mặc dù tôi đã phần nào suy nghĩ về bệnh tình của mình, nhưng lại không ngờ nặng đến vậy. Vẽ là công việc yêu thích của tôi, đàn ca là niềm vui của tôi, vậy mà sau một đêm, cả hai thứ đó tôi đều không thể thực hiện.

Không sao, bù lại tôi vẫn giữ được cái thai trong bụng. Đây là con tôi, là cuộc sống mới, là gia đình mới của tôi. Con sẽ là tất cả của tôi, tôi sẽ hết sức bảo vệ nó.

Tôi gật đầu với Alex. Đang muốn hỏi thăm Quỳnh một số chuyện lại thấy nước mắt lan dài trên má nó. Tôi với tay trái lau cho Quỳnh.

- Tớ không sao thật đấy. Giúp tớ, đừng nói chuyện này cho ai cả. Kể cả chuyện đứa bé! Đừng khóc nữa. Tớ không sao! Bây giờ tớ sẽ sống thật tốt. Tớ đã có hạnh phúc mới của mình rồi!

Quỳnh gật gật. Tôi lại quay sang Jade.

- Được rồi! – Jade mở lời trước. – Anh sẽ không nói cho hai bác, sẽ không nói cho Susan. Nhưng em tính sao đây? Sau này bụng lớn lên sẽ không giấu được nữa!
- Giấu được đến lúc nào thì giấu anh ạ. Em không để ai làm tổn thương đến đứa bé này. Anh có thể giúp em giấu chuyện em có thai được không ạ? Kể cả những người trong bệnh viện, càng ít người biết, càng tốt.

- Được, anh sẽ làm. – Jade xoa xoa đầu tôi.
- Các người làm ơn lịch sự được không ??? – Alex hét lên. – Làm ơn để ý đến tôi một chút! Tôi là người nước ngoài đấy. Trước mặt người nước ngoài, không nên dùng thứ tiếng thứ hai được không?

Ba người chúng tôi phì cười. Đúng là tôi đã quên anh ta thật.

- Tôi rất cảm ơn anh đã cất công đến đây. Anh muốn chữa trị thế nào, tôi sẽ vâng lời hợp tác. Nhưng anh có thể kiểm tra kĩ thai nhi được không?
- Thưa cô, tôi đã kiểm tra hơn hai lần rồi. Chưa đến lượt cô nhờ vả, thì cái tên Jade khó tính kia ép tôi làm rồi. Thật là mất mặt mà, tôi bác sĩ chuyên khoa thần kinh mà bây giờ phải vào phòng siêu âm kiểm tra thai nhi mà. – Jade tỏ vẻ đau khổ.
- Cậu có tin nếu cậu nhiều lời nữa, thì đến bệnh viện phụ sản người cũng không nhận cậu không Alex?
- Được rồi, đừng nóng đừng nóng. Chúng ta nên ra ngoài cho Cenci nghỉ ngơi, cô ấy vừa tỉnh dậy, lát tớ còn phải kiểm tra một lần nữa cho cô ấy nữa.

Jade đã giải thích với bố mẹ hộ tôi là tôi đã sang Mỹ thăm anh, tiện thể du lịch để lấy lại tinh thần. Bố mẹ nghe vậy thì vui vẻ vô cùng, có lẽ ông bà đã chán cảnh tôi ngày nào cũng nằm ườn ở nhà, đợi cơm mà ăn rồi.

Tôi cũng nhờ Quỳnh nói lại như vậy với Quân. Mất tích trong một thời gian, nên có lí do rõ ràng để anh không phải lo lắng. Anh không liên lạc được với tôi, tất nhiên rồi.

Tôi đã tắt máy, vì sợ mọi người liên lạc với mình, mà cũng sợ người kia không liên lạc với tôi. Thật bất đồng nhưng tôi thà rằng không biết thì hơn!

- Cô đang suy nghĩ gì đấy? – Một giọng Mỹ trầm ấm vang lên.
- Nghĩ gì đâu! - Tôi mỉm cười chào anh ta.
- Cô như vậy không tốt cho sức khỏe cũng như thai nhi! – Alex khuyên nhủ. – Nhớ người đó à?
- Ai cơ?
- Bố của đứa trẻ!
- ... - Tôi gật đầu.
- Vì sao không thừa nhận với mọi người là cô còn yêu anh ấy?
- Thừa nhận hay không, khác gì nhau sao? Thực ra, ai cũng biết điều đó cả.
- Vì sao không thể tha thứ cho anh ấy?
- Hôm nay lại khám gì đây Alex? – Tôi chuyển chủ đề.
- Không quan trọng lắm, như mọi hôm. A !! – Alex bực mình, vò tóc. – Tôi không biết tại sao mình lại sang đây, rồi ngày nào cũng làm công việc không cần đến một bác sĩ làm như thế này chứ! Công việc giống hệt, sổ liệu cũng không thay đổi. Tên Jade này đúng là độc ác mà! Sao tôi lại quen biết một kẻ như thế chứ??
- Hi hi, anh thông cảm. Tôi cũng không thể phản kháng Jade.
- Cũng thật lạ! Cô chỉ là bà con của cậu ta, mà lại là bà con xa. Sao trông hai người lại thân thiết thế nhỉ? Trông cậu ta lại rất thương cô đấy.
- Cái đó là nhân duyên. – Tôi hạnh phúc mỉm cười. – Jade đâu anh?

- Đi giải quyết việc cho cô.
- Việc gì cơ? – Tôi ngạc nhiên.
- Haiz, sau này cậu ấy sẽ nói cho cô. Tốt nhất là cô nên sớm khỏe lại để tôi không phải khổ nữa.
- Anh thừa biết là tôi đã khỏe mà. Hê hê.
- Ủ, sau này chỉ cần trị liệu tay phải một chút.
- Được!
- Còn nữa ... - Alex nhìn tôi chăm chăm. – Những gì không muốn nhớ, thì đừng nên nhớ. Phụ nữ mang thai rất dễ mắc chứng trầm cảm. Tôi không muốn cô như thế. Cô hiểu ý tôi chứ?
- Hiểu! – Tôi trịnh trọng gật đầu.
- Được rồi, cô nghỉ ngơi đi. Tôi tìm bác sĩ khác, sắp xếp cho cô xuất viện đây. Tôi phát ngán ở đây rồi! Một tuần ở đây, chỉ chạy ra chạy vào mỗi chốn này!

Người này quả thật rất đáng yêu. Hiền lành, và còn thẳng thắn. Tuy cứ luôn miệng nói xấu Jade, nhưng tôi biết anh ấy rất quý mến Jade, nếu không thế, sao một bác sĩ nổi tiếng ở Boston lại sang một thành phố nhỏ bé để chữa trị cho tôi được. Lần này tôi thực sự biết ơn Jade và Alex.

Tôi sờ sờ bụng mình. Con ngoan, phải thật khỏe mạnh, có thể mẹ mới không phải lo lắng. Con là tình yêu mới của mẹ, là hạnh phúc của mẹ, biết không!

Tiếng vặn khóa cửa phòng vang lên, tôi hướng nhìn về phía đó. Xuất hiện trước mắt tôi, là hình dáng của một người phụ nữ, mà có lẽ, cả đời này tôi không bao giờ quên được.

Theo cảm tính tôi nhìn xuống bụng người đó, tôi cười nhạt.

- Không cần nhìn. Đúng như cô nghĩ, tôi không có thai. – Cô ấy vào phòng, tự nhiên kéo một bên ghế.
- Anh ta có biết không? – Tôi lạnh lùng hỏi.
- Không. Ha ha, làm sao mà biết được. Hôm đó tại nhà cô, tôi đã tạo ra một màn hư thai hết sức hoàn mỹ như thế cơ mà. – Cô ta cười ma mãnh. – Chỉ tội nghiệp cô, sự nghiệp của cô phải chấm dứt từ đây rồi.
- Cô! ... Hải Linh! Mời cô ra khỏi đây! – Tôi mở giọng tiển khách.
- Cô muốn nói tôi độc ác? Vì ai? – Hải Linh trừng mắt hỏi tôi. – Không phải vì cô thì hôm nay tôi có cần phải hèn hạ bày ra mọi kế hoạch như thế này không? Không phải vì cô thì anh Long có bỏ rơi, không quan tâm đến tôi nữa không? Cô nói đi! – Cô ta đột nhiên hét vào mặt tôi.

Tôi không lên tiếng, để mặc cô ta biện minh ọi thủ đoạn của mình.

- Tôi cũng không phải rồi hời mà đi làm giám đốc một công ty mà mình không biết chút gì về nó. Chắc cô không biết tôi đã từng học một khoa với cô đâu nhỉ? – Tôi ngạc nhiên nhìn cô ta. – Vì anh Long, tôi đã cố hết sức để thi cùng khoa, cùng ngành của anh ấy. Nhưng sau này, lại vì cô mà tôi đã chuyển sang khoa kiến trúc. Lí do chắc cô biết. Từ ngày tôi thấy anh ấy thất thần khi xem video quay cô biểu diễn ở trường, tôi đã ghét cô rồi. Tôi cùng anh ấy lớn lên, từ nhỏ đã ở bên anh ấy, thích anh ấy nhưng anh ấy không hề để ý. Cô thì sao? Chỉ cần một bài hát đã hút hồn anh ấy. Từ lúc biết cô, anh ấy đã bắt đầu không để ý đến tôi. Khoảng cách giữa chúng tôi ngày một xa, đến khi anh ấy tỉnh dậy sau tai nạn, tôi đã biết, anh ấy chỉ không đơn giản là thích cô, mến mộ cô.

- Tôi cảm thấy nực cười, trên đời làm gì có cái chuyện, yêu nhau từ lần đầu gặp mặt. Tôi không tin!!! Tôi bắt đầu học guitar, nhờ bố mẹ chuyển sang khoa của cô. Tôi muốn xem, cô hơn tôi ở chỗ nào? Tôi lại ngày đêm nỗ lực học những môn vốn không phải là chuyên ngành của bản thân. Những hoạt động cô tham gia, tôi cũng đều đăng kí tham gia. Nhưng cô lại không hề để ý đến sự tồn tại của tôi. Cho đến khi, Long du học tôi nghĩ mình đã có cơ hội. Tôi đợi được, và tôi đã đợi anh ấy trở về.

- Nhưng tôi không hiểu, không hiểu, vì sao ba năm sau, người bên cạnh anh ấy vẫn là cô mà không phải là tôi?. Tôi đợi anh ấy ba năm, chỉ để thấy cô và anh ấy sống chung với nhau?

- Cô còn nhớ tai nạn đó không Lam Anh? – Tôi run run nắm chặt tay. – Cô bình tĩnh đi, tôi còn chưa kể xong mà. Hôm đó, tôi đến văn phòng Long chơi, thì lại nghe được chuyện cô hẹn gặp Nguyên Quân, mà Như Vi lại lấy chuyện đó để uy hiếp Long. Cô có biết tôi đã nghe thấy anh ấy nói gì không? Nếu chị ta dám động vào một cọng tóc của cô, anh ấy sẽ giết chị ta. Lúc đó, tôi cũng muốn biết, anh ta sẽ làm gì nếu thực sự có người giết cô.

- Như Vi muốn hiện trường giả, tôi sẽ khiến nó thành thật. Đức Long, không cho người ta động đến một cọng tóc của cô thì tôi sẽ giết cô.

Tôi nhẹ nhàng giấu tay trong chăn sờ bụng mình theo bản năng. Cô ta điên rồi, đứng trước mặt tôi là một kẻ điên. May mà cô ta không biết việc tôi có thai, nếu không ...

- Cô làm ơn dẹp bộ mặt đó ra với tôi đi! Cô ngây thơ đến nực cười. Cô hiền lành đến mức tôi phát nôn. Tôi đã tính sai, tôi thật không ngờ Nguyên Quân kia, lại yêu cô như vậy, yêu cô hơn cả mạng sống của mình. Tôi càng không ngờ rằng, lần tai nạn đó lại thúc đẩy chuyện kết hôn của cô và anh xảy ra nhanh hơn. Tôi hận cô, hận cô lúc nào cũng may mắn. Hận cô dễ dàng cướp đi những thứ mà tôi phải nỗ lực rất nhiều mới có được.

- Cô đã có thai, và hai người lại muốn kết hôn với nhau. Tuy tôi đã tính bụng tay nhưng chỉ tại cô không yên phận làm cô dâu của anh ấy. Cô nghe lên, giận dữ với anh ấy, rồi khỏi lẽ cưới nên tôi đành phải nhanh chân hơn một bước. Chính cô đã làm cho sự ghen tị của tôi bùng phát, chính cô đã làm cho tôi không thể quay đầu. Nếu lúc đó Long bình tĩnh hơn một chút, có lẽ đã phát hiện ra tôi. Nhưng anh ấy điên cuồng, ôm cô dầm máu la hét điên cuồng giữa đường như một kẻ điên. Lần đầu tiên tôi thấy Long như vậy ... nhưng người làm cho anh ấy mất đi lí trí không phải là tôi.

- Nhưng bây giờ tôi nghĩ kĩ rồi Lam Anh ạ. Tôi buông tay cho cô đấy. Long bây giờ đang rất yêu thương tôi, anh ấy cảm thấy có lỗi vì cô đã làm tôi mất đi đứa bé. Ha ha. Dưới sự đốc thúc của hai bà mẹ, có lẽ sắp tới chúng tôi sẽ kết hôn với nhau đấy. À! Tôi quên nói với cô. Tôi đã nói với mẹ anh, cô đã mang thai người khác, đã bị anh phát hiện nên hôm đó mới bỏ chạy khỏi lễ cưới. – Cô ta nhún vai. – Không ngờ, bác ấy lại tin, và ghét cô đến như vậy.

Tôi run rẩy, trừng mắt nhìn cô ta. Người phụ nữ trước mặt tôi, xinh đẹp như thế nhưng lại độc ác như thế. Người này chỉ vì một người đàn ông không yêu mình, không chỉ bày kế để hãm hại tôi, mà còn muốn lấy cả mạng tôi. Tôi ghê sợ người phụ nữ.

- Cút! Cút ra khỏi đây! – Tôi chỉ tay hướng cửa. – Cô cút ngay! Đồ độc ác!

- Tôi còn chưa nói xong cơ mà. – Hải Linh bày ra vẻ mặt vô tội, nhếch môi. – Tôi cũng chẳng tốt bụng như cô, mối tình địch của mình đến lễ cưới đâu. – Ngay lập tức, mắt ánh lên những tia đáng sợ. – Tôi muốn cô biến mất khỏi thành phố này. Nếu không ... tôi không dám chắc mình sẽ làm gì những người xung quanh cô đâu. Ha ha. Cô cứ suy nghĩ đi.

- Cút ngayyyyyyyyyyy! – Tôi hét lên với cô ấy.

Tôi đập liên hồi chuông báo ở đầu giường, mong muốn sớm có người nào đó đưa người này ra khỏi mắt tôi.

Hải Linh nhìn tôi, nở nụ cười nham hiểm, rồi xoay người ra ngoài.

Lát sau, Alex vội vã chạy phòng. Thấy tôi thở hổn hển, anh chạy đến ân cần hỏi:

- Cô sao vậy? Đã có ai đến đây phải không?

Một lúc sau tôi bình tĩnh, lắc đầu với anh ta. Nằm xuống, kéo chăn trùm đầu.

Tôi sợ, tôi thật sự sợ cô ta. Tôi tin những gì Hải Linh nói, cô ấy có thể ra tay với người nhà tôi, bạn bè tôi. Tôi tin là vậy.

Alex hất tung chăn tôi lên. Anh to tiếng:

- Cô làm sao vậy?

Tôi làm ra vẻ không có gì, mỉm cười với anh ta, nhấp môi ‘tôi muốn ngủ’, rồi nhắm mắt lại.

Một lúc sau, khi căn phòng hoàn toàn yên tĩnh tôi lật chăn, kéo góc tủ bên cạnh giường. Bật điện thoại, rồi nhanh chóng nhắn tin cho Jade.

‘Jade, đưa em đi ngay lập tức. Làm ơn đưa em đi’.

43. Chương 43

Chương 43: Không thể nói.

Trong lúc ngủ, tôi mơ màng nghe được cuộc đối thoại giữa Jade và Alex.

- Là cậu sắp xếp đúng không? – Alex hỏi.

- Sao cậu lại hỏi thế? – Jade đáp.

- Không cần giấu tôi! Lúc Cenci hôn mê, chúng ta đã đổi bệnh viện. Và với năng lực của cậu, ngoài chúng ta và hai cô bạn cô ấy thì không người nào biết được. Chính Lam Anh còn không biết cô ấy đang ở đâu, vậy tại sao cô ta vào được? Hai vệ sĩ ở ngoài vắng mặt cũng đúng lúc thật.

- Ừ! Tổ làm. – Anh nhẹ nhàng thừa nhận.

- Cậu điên à? – Alex lớn tiếng. – Cậu có thấy Cenci hoảng sợ thế nào không? Tổ nhìn còn không chịu được.

- Tổ chỉ còn cách đó. – Jade thở dài. – Không ngờ cô ta lại phong tỏa mọi chuyện kĩ lưỡng như thế. Con bé ... - Anh sờ sờ má tôi. – Chịu đựng một lúc rồi cũng qua thôi!

- Thật không ngờ, cậu cũng không thể làm gì cô ta. Xinh đẹp nhưng quá độc ác! Cậu tính sao?

- Con bé khi nào thì tỉnh?

- Cô ấy chỉ ngủ thôi.

- Đưa con bé đi. Ở đây nó quá khổ rồi!

Tôi chậm rãi mở mắt. Cổ họng khô đến mức không thể lên tiếng. Tôi nhìn chăm chăm Jade.

- Em biết rồi đúng không?

Tôi gật đầu, vẫn chăm chú nhìn anh.

- Là anh điều tra. Trước đó, anh điều tra cô ta nên tiện thể mới biết được ... cô ấy có thai với Kelvin. Lỗi tại anh, anh nên cho người điều tra cái thai đó. – Anh lại thở dài.
- Thôi đi Jade, nếu cậu điều tra được, thì chồng cô ấy cũng biết được. – Alex lên tiếng.

Jade cầm tay tôi, dịu dàng hỏi:

- Em muốn đi? – Tôi tiếp tục gật đầu. – Em chắc không? – Tôi lại gật đầu.

Anh nói đúng, ở đây tôi đã quá đau khổ. Tôi mệt mỏi với tình yêu của Long, tôi ghê sợ những thủ đoạn của Hải Linh. Có lẽ, ra đi là cách tốt nhất cho cả ba.

- Được! Em có muốn nói gì với ... cậu ta không?

Lần này thì tôi lắc đầu.

- Được rồi, cậu khám cho con bé lần cuối. – Jade quay sang Alex. – Chúng ta sẽ xuất viện ngay lập tức!
- Ồi, tôi yêu quá hiệu suất làm việc của cậu. Tôi chán lắm rồi đây. – Nhận được cái lườm của Jade, anh ta nhanh chóng sửa lời. – Khám, tôi khám đây.

Không bắt ngờ mấy với tác phong nhanh nhẹn của Jade. Anh nói làm là làm. Cũng như lần đi Úc trước chỉ trong vài ngày tôi đã hoàn tất thủ tục, thì lần này cũng thế. Rất nhanh chóng tôi đã đặt chân đến thành phố Boston của Mỹ.

Trên máy bay, Alex cứ liếng thoắng khoe khoang thành phố xinh đẹp của mình. Anh hứa hẹn sẽ đưa tôi tham quan công viên Boston Common với hồ Frog Pond đặc trưng, Faneuil Hall nơi mà các nhà yêu nước Hoa Kì diễn thuyết trước mặt công chúng về khao khát độc lập.

- Cô đến Boston Harbor lần nào chưa?

Tôi cười cười lắc đầu. Tên này đúng là ngốc mà, đây là lần đầu tiên tôi sang Mỹ, thì sao mà đến được.

- What? Chưa đi á? Đây là nơi diễn ra sự kiện lịch sử Boston Tea Party đấy, giờ là con đường nổi tiếng Harbour Walk chạy vòng quanh khu bến cảng đấy, là một trong những địa điểm du lịch vô cùng thú vị. Ha ha. Tiếc cho cô mà.

- Con bé lần đầu đến. – Jade lên tiếng nhưng mắt vẫn không rời tài liệu.
- Ồ! Hi hi, tôi xin lỗi. Tôi quên. – Alex suy nghĩ rồi lại hỏi. – Lần này cô sang đây bao lâu?

Tôi không trả lời anh ta, quay đầu nhìn Jade.

- Định cư! – Anh mở lời. Nghe vậy, tôi mỉm cười.
- Ồ, thế thì hay quá rồi. Vậy có thừa thời gian đưa cô đi du lịch! Tôi quá tốt đúng không?

Tôi nhún vai, gật đầu. Alex đột nhiên ngừng cười, cau mày nhìn tôi. Tôi nhướn mày thắc mắc. Anh ta lại cười cười rồi yên lặng suy nghĩ.

Tôi cũng không biết thế nào, xoay người ngắm nhìn cửa sổ. Toàn là mây.

Jade đã nói qua cho tôi, anh sẽ tìm cách giúp tôi nhập tịch một cách nhanh nhất. Anh không ở cùng bố mẹ mình nên tôi sẽ ở nhà chung với anh và Susan. Anh sẽ giải quyết mọi tin tức về chuyến đi của tôi. Còn về phần bố mẹ và bạn bè. anh nghĩ, tôi nên tự lựa lời mà nói.

Tôi thực sự mang ơn Jade, anh giúp đỡ tôi rất nhiều. Tuy chỉ là anh em họ, nhưng anh không ngại khó, chu toàn giúp tôi mọi việc mà không cần tôi nhờ vả.

Thật ra, trước khi đi tôi đã gửi mail cho Lan và Quỳnh. Chỉ bảo là tôi muốn có một môi trường sống mới, có thể tốt cho tôi cũng như con tôi sau này. Hai đứa rất muốn đi tiền nhưng tôi không được phép tiết lộ ngày giờ bay, nên hứa hẹn với bọn chúng đến nơi sẽ gọi điện cho hai đứa. Tuy không trực tiếp gặp mặt, nhưng tôi biết hai đứa không nỡ. Lần trước tôi đột ngột bỏ đi, đến bây giờ vẫn khiến Lan và Quỳnh lo lắng, nhưng thực sự tôi cũng không còn cách nào khác. Chỉ dặn dò hai đứa đừng nói cho ai, hy vọng bọn họ hiểu.

Sau lần ở Úc, đây là lần đầu tiên tôi không gặp anh một khoảng thời gian dài thế này. Tôi rất nhớ anh, nhưng càng nhớ thì tim càng đau. Sau khi biết rõ mọi chuyện từ chỗ Hải Linh, tôi chỉ thấy đáng thương cho anh. Mọi chuyện bắt đầu chỉ vì tình yêu mù quáng của anh dành cho tôi. Có lẽ, ngay từ đầu, tình yêu với chúng tôi ... đã là một sai lầm. Không có tôi, sẽ không có tình yêu dành cho Lam Anh, sẽ không có những toan tính, những sự dối lừa cũng như khổ đau.

Cứ nghĩ bản thân đã rất cứng cỏi, nhưng tôi không đành lòng, vẫn mềm lòng đã gửi cho anh một bức thư.

Có chút mệt mỏi, nên tôi đã không để ý đến mọi thứ xung quanh khi đi đường. Khi xe dừng trước một căn nhà trắng, lại có cảm giác rất ấm cúng, hệt như căn nhà của ông bà Smith, tôi nhòe miêng cười. Đây chắc chắn là yêu cầu của Susan. Bởi vì đây là bản thiết kế tôi gửi cho chị ấy lần trước. Không ngờ, Susan chỉ hỏi có bản mẫu nào vẽ nháp không cho chị xem qua, vậy mà bây giờ đã thành một căn nhà thực sự. Nếu biết trước, tôi đã tặng hai người một bản thảo hoàn hảo nhất, để bây giờ ... có muốn cũng không thể. Tôi đau đớn vuốt vuốt cánh tay phải.

Jade vỗ nhẹ lên vai tôi, tôi mỉm cười.

- Rất quen đúng không?

Tôi gật đầu, xoay sang nhìn Alex thì bắt gặp anh đang chăm chú nhìn tôi. Tuy nhiên nét mặt của anh chàng tóc vàng này thì rất khó coi. Tôi không để ý lắm, với tay nhấn chuông cửa.

Chưa đến năm giây, một cô gái mặc một chiếc váy hồng dài đến đầu gối chạy ra, không cần biết ai, đến ôm tôi. Hôn chụt choẹt lên mặt tôi. Tôi đỏ khóc, đỏ cười. Nhìn bộ mặt xám ngoét của Jade, chỉ biết thầm cầu nguyện cho Susan.

- Em gái, chị đợi em lâu lắm rồi đấy! – Chị ấy ôm chầm lấy tôi.

Tôi vỗ vỗ nhẹ lên vai chị.

- Hử? – Susan tò mò nhìn tôi.

Tôi chỉ sang người bên cạnh. Chị nhìn theo hướng tôi, rồi trề môi kéo tôi vào nhà. Jade tính vào theo chúng tôi thì bị Alex kéo ngược trở lại. Susan vẫn vui vẻ kéo tôi vào nhà.

- Mệt không Cenci? – Susan hớn hỏ hỏi tôi.

Tôi đang tính lắc đầu thì thấy Alex và Jade đang vào nhà, nhìn tôi chằm chằm.

- Hai người làm gì mang bộ mặt khó coi vậy? – Susan lên tiếng.

- Trả lời cô ấy đi Lam Anh? – Jade nghiêm túc yêu cầu tôi. – Trả lời đi! – Anh đột nhiên hét to.

- Jade, anh làm sao vậy? – Susan lo lắng, nhìn tôi, rồi lại nhìn Jade. – Đang yên sao lại hét to như thế?

- Cô trả lời Susan đi Cenci? – Lần này là Alex yêu cầu tôi.

Tôi lo lắng, nhìn mọi người. Mở miệng muốn trả lời Susan rằng tôi không mệt, thì ... không có một âm thanh nào phát ra cả.

Tôi hoảng hốt che miệng. Một giọt nước mắt tự động lăn dài trên má. Tôi đặt tay nơi cổ họng, cố gắng rặn ra từng tiếng nhưng chỉ có thở lo lắng của mọi người.

Susan hoảng hốt đến cầm tay tôi. Hốc mắt chị cũng đỏ ửng, chị đưa tay lau nước mắt cho tôi.

- Trả lời chị được không Cenci, làm ơn, làm ơn trả lời chị! Alex!!! – Susan cũng hét lên. – Cenci làm sao thế này?

- Tôi không rõ. Trước khi lên máy bay tôi đã kiểm tra kĩ càng cho cô ấy. Về sức khỏe ... tuyệt đối yên tâm. Nhưng trong hai ngày qua, tôi để ý ... ngoài lắc, và gật đầu, cô ấy không bật ra một âm thanh nào.

- Sao tôi không phát hiện ra chứ? – Jade đấm một đấm lên tường. – Hai ngày qua người nói chuyện với cô ấy nhiều nhất là tôi, vì sao một chút tôi cũng không phát hiện ra? Ban đầu tôi nghĩ, cô ấy chỉ không muốn nói ...

Tôi đau đớn đến chỗ Jade cầm tay anh đấm trên tường. Nhìn thấy máu, tôi vội vàng lắc đầu. Là do tôi, thực sự khi tỉnh dậy tôi chỉ nghĩ là cổ họng có chút đau, và cũng lười nói chuyện, nên chỉ có thể đồng ý thì gật đầu và ngược lại thì lắc đầu.

- Sao em ngốc thế? – Jade to tiếng với tôi. – Có gì cũng phải phát hiện ra chứ! Có ai đến hai ngày không nói chuyện như em mà không hề biết gì không? Hả? Cenci?

Tôi che miệng liên tục lắc đầu. Tôi cũng không biết, chính tôi cũng không biết chính mình xảy ra chuyện gì nữa.

- Đừng mắng cô ấy nữa. – Susan đột nhiên đến ôm tôi. – Vì sao em lại khổ thế hả Cenci?

- Mọi người bình tĩnh. – Alex mở lời, cắt đứt không khí nặng nề trong nhà lúc này. – Tôi nghĩ có thể là bệnh đó ... - Alex nhìn tôi. – Chỉ xảy ra vài ngày. Biết đâu hôm sau ...

- Lam Anh. Đến bệnh viện! – Jade lạnh lùng ngắt lời. – Con bé có hệ gì tôi sẽ không tha cho cậu đâu Alex!

44. Chương 43-b

Ngoại truyện 6: Lưu Đức Long

Gửi Long,

Anh có khỏe không? Em rất tốt. Bây giờ em ở xa anh lắm. Em đang từng bước xây dựng cuộc sống mới của riêng mình, gia đình của riêng em, mà nơi ấy, không có anh.

Có lẽ bây giờ anh cũng có cuộc sống riêng của mình. Anh đã tìm được hạnh phúc của cuộc đời anh và em cũng vậy. Anh đã không còn là người mà em yêu nhất, và anh cũng không còn là hạnh phúc duy nhất của đời em nữa rồi. Đã có người thay anh làm việc đó, là người đã đem lại niềm vui, và hy vọng trong những ngày em tưởng chừng như mình không thể sống vì thiếu anh.

Hãy yêu thương Hải Linh nhiều hơn bây giờ, hãy bù đắp cho cô ấy những gì anh chưa làm, hãy cho cô ấy một tình yêu đẹp như đã dành cho em.

Hãy tin tưởng cô ấy, đừng như với em. Tin tưởng tuy là điều kiện cơ bản của tình yêu, nhưng tình yêu của chúng ta chưa hề tồn tại thứ cơ bản đó.

Em đã đau lòng biết bao khi phát hiện rằng anh không hề tin tưởng em. Em đã tin, và đã nghĩ rằng, dù ai nghi ngờ em, nhưng chỉ riêng anh là không. Em ngu ngốc tin tưởng vào lời anh nói, nói tin em bây giờ, và mãi mãi.

Em không muốn giải thích và cũng sẽ không giải thích.

Long ạ, em sai rồi. Yêu anh là sai, tham lam ở bên anh lại càng sai. Nhưng em sẽ không hối hận vì đã yêu anh, thậm hy vọng anh cũng thế!

Long ạ, em phải buông tay thôi, em đã quá mệt mỏi. Em chúc anh hạnh phúc. Anh cũng cầu chúc em hạnh phúc được không? Tình yêu và sự tin tưởng của em đã từng dành cho anh sẽ dành cho người đó, người mà sẽ ở bên em quãng đời còn lại này.

Cảm ơn anh, tình yêu đầu tiên của em. Cảm ơn anh đã mang đến cho em những chuỗi ngày lãng mạn nhất, hạnh phúc nhất.

Những gì em nợ anh, em nghĩ em đã trả đủ. Chúng ta bây giờ không còn liên quan đến nhau nữa rồi anh ạ.

Hãy hạnh phúc, vì em, hãy hạnh phúc anh nhé.

Vĩnh biệt.

Vò nát bức thư trên tay, tôi nắm chặt tay, đập mạnh vào tường.

- Ai đưa bức thư này đến?
- Em nhận được sáng nay, nó giao đến công ty. – Nhân Huy có chút sợ sệt trả lời.
- Các cậu làm ăn kiểu gì, mà tin tức của một người một tuần cũng không tra ra? Hả? – Tôi điên cuồng hét lên.
- Anh Long, bọn họ đã điều tra rất kĩ, nhưng thực sự, một chút tin của chị Anh cũng không tìm thấy.
- Các người đã kiểm tra toàn bộ chuyến bay chưa?
- Thưa anh, bọn em đã kiểm tra tất cả sân bay quốc tế trong nước. Thật sự, một chút tin tức cũng không. Tuy nhiên ...
- Chuyện gì?
- Hôm qua có một đĩa CD gửi đến cho anh bây giờ mới liên lạc được nên em ...
- Cậu mở lên đi.

Tôi im lặng nhìn Nhân Huy lấy ra một chiếc CD cho vào máy tính cho đến khi nghe được:

“Không cần nhìn. Đúng như cô nghĩ, tôi không có thai.”

“Anh ta có biết không?”

“Không. Ha ha, làm sao mà biết được. Hôm đó tại nhà cô, tôi đã tạo ra một màn hư thai hết sức hoàn mỹ như thế cơ mà. Chỉ tội nghiệp cô, sự nghiệp của cô phải chấm dứt từ đây rồi”.

“Như Vi muốn hiện trường giả, tôi sẽ khiến nó thành thật. Đức Long, không cho người ta động đến một cọng tóc của cô thì tôi sẽ giết cô.”

...

“Nếu lúc đó Long bình tĩnh hơn một chút, có lẽ đã phát hiện ra tôi. Nhưng anh ấy điên cuồng, ôm cô đâm máu la hét điên cuồng giữa đường như một kẻ điên. Lần đầu tiên tôi thấy Long như vậy ... nhưng người làm cho anh ấy mất đi lý trí không phải là tôi.”

...

“Long bây giờ đang rất yêu thương tôi, anh ấy cảm thấy có lỗi vì cô đã làm tôi mất đi đứa bé. Ha ha. Dưới sự đốc thúc của hai bà mẹ, có lẽ sắp tới chúng tôi sẽ kết hôn với nhau đấy. À! Tôi quên nói với cô. Tôi đã nói với mẹ anh, cô đã mang thai người khác, đã bị anh phát hiện nên hôm đó mới bỏ chạy khỏi lễ cưới. Không ngờ, bác ấy lại tin, và ghét cô đến như vậy.”

Tôi thần thờ. Đây là sự thật mà thời gian gần đây tôi vất vả điều tra, thế nhưng một chút thông tin cũng không có. Vậy mà mọi thứ trong chiếc đĩa này được nói ra một cách dễ dàng như vậy.

- Ai đưa cái này đến?
- Em thực sự ... không rõ.
- Tại sao lần trước cậu lại được một ít thông tin của Hải Linh?
- Thực ra ... thực ra cũng có người đang điều tra như chúng ta. Hơn nữa, người của họ làm việc rất khá ... nên em đã cho người lần theo dấu của họ ...
- Có biết người đó là ai không?
- Dạ không, nhưng theo em biết người đó điều tra vụ này cũng rất lâu rồi ạ!
- Cậu cố gắng điều tra, tôi nghĩ người đó, và người gửi chiếc đĩa này đến là một. Đặc biệt, người đó chắc chắn có liên quan đến Lam Anh.
- Dạ!
- Được rồi, cậu về đi!
- Anh ... anh có sao không?

Tôi cười chua xót. Có sao không?

Nếu biết trước em sẽ bỏ tôi đi như thế này, tôi đã không phải cất công đóng kịch, diễn trò, lấy lòng cô ta trước mặt em như vậy.

Lần trước khi ở trước nhà Lam Anh, tôi nhận được điện thoại của Nhân Huy. Cậu ấy bảo đã điều tra được một ít thông tin về vụ tai nạn lần đó của cô ấy nên tôi đã để cô ấy rời khỏi vòng tay mình, mà không ngờ, đó cũng là lúc em rời khỏi cuộc đời tôi.

Tôi đã nhắn tin cho em “Cho anh thời gian, phải tin anh”. Thế mà niềm tin lẫn thời gian em không cho tôi, dù là một chút.

Vì sao? Vì sao đoạn ghi âm này không đến sớm hơn một chút? Nếu đầy đủ chứng cứ thì em có tin tưởng tôi, trở về bên tôi không?

Nhưng câu trả lời cũng nằm trong đoạn băng đó, em biết rõ mọi thứ, biết rõ cô ấy không hề có thai với tôi nhưng vẫn không lựa chọn trở về bên tôi. Người đó là ai? Người đã thay tôi ở bên cạnh em là ai?

Sáng hôm đó, khi tỉnh dậy thấy người nằm bên không phải là em, tôi đã hoảng sợ, thật sự hoảng sợ. Cảm giác em có thể biến mất lúc nào lại một lần nữa xuất hiện. Thực sự tôi không nhớ tại sao mình lại nằm ở đây, chỉ nhớ đêm trước đã cãi nhau với em rồi đến bar uống rượu.

Tôi đột nhiên nhớ em, nhớ em kinh khủng. Hoảng loạn đứng dậy mặc quần áo để về nhà, một cánh tay kéo tôi lại.

- Cô muốn gì? – Tôi lạnh lùng nhìn người phụ nữ trên giường. Đây... có lẽ đã từng là một cô em gái dễ thương của tôi.
- Anh yên tâm. – Hải Linh nhỏ nhẹ. – Em sẽ không yêu cầu gì cả. Được như vậy ... em cũng đủ mãn nguyện.
- Cô im ngay! Cô có biết xấu hổ không?
- Anh yên tâm. Em sẽ không nói cho ai biết chuyện này. Em yêu anh, như vậy đã đủ lắm rồi. Em sẽ không nói với Lam Anh, anh yên tâm.

Tôi không trả lời, lẳng lặng ra về. Tôi biết, kiểu giải quyết này chẳng khác nào một kẻ bỉ ổi nhưng tôi không quan tâm. Dù cho ai nói gì, tôi chỉ cần tình yêu của Lam Anh, chỉ một cô ấy.

Tôi lặng lẽ vào nhà. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của em, tim tôi lại đau nhói.

“Yêu anh, đau khổ vậy sao Long?”

Câu nói của em cứ mãi lẩn quẩn trong đầu tôi như vậy. Thực sự, yêu anh đau khổ vậy sao Lam Anh?

Tôi đưa tay vén phần tóc lộn xộn trước trán của em, lại nhìn thấy cánh tay bầm tím, sưng tấy lên. Tôi thở dài, sức khỏe đã yếu lắm rồi, lại còn học đòi hiến máu. Cứu bản thân không xong, lại muốn cứu người. Tôi nhẹ nhàng hôn lên cánh tay em, rồi tìm khăn ẩm ắn ắn nhẹ lên tay em.

Không kiềm được lo lắng, tôi sợ hãi gọi tên em. Em vẫn nằm bên tôi nhưng lại có cảm giác rất xa cách.

- Anh lần sau không được giấu em chuyện gì nữa đấy nhé, một chuyện cũng không?

Em nhẹ nhàng hỏi, nhưng tôi chợt dạ không trả lời. Có thể một lần này nữa được không Lam Anh? Tha thứ cho anh một lần này nữa thôi? Tôi chỉ có thể giả vờ ngủ để từ chối cho cô ấy câu trả lời.

Tôi đã lừa dối em, sự thật là vậy. Nếu những lần trước giấu giếm em, với lí do là lo lắng cho em, thì lần này là gì? Tôi đã phản bội em, đã phản bội tình yêu của chúng ta. Tôi nên làm gì đây? Anh phải làm sao đây Lam Anh? Từ bỏ em? Không bao giờ.

Ngày hôm sau, em lại đồng ý kết hôn với tôi đồng ý làm vợ tôi, tôi đã sung sướng đến mức nào. Giá như ... em đồng ý sớm hơn thì có tốt biết mấy Lam Anh. Nhưng tôi bất quản, kẻ phản bội cũng được, thằng hèn hạ cũng không sao, chỉ cần em, Lam Anh – người mà tôi yêu nhất, trân trọng nhất trở thành vợ tôi. Ngoài em ra, ai tôi cũng không cần, ai tôi cũng không lấy.

Cũng chính vì hạnh phúc che mờ mắt tôi, nên tôi vô tình quên lãng một người đã và đang âm thầm hãm hại em.

Vì muốn em xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất trong ngày cưới của mình, tôi đã đặt hai chiếc váy cưới. Tôi hôn hờ về nhà với ý nghĩa là em sẽ rất vui khi thấy chúng. Thật không ngờ, hai chiếc váy cưới kia lại được em lấy làm nguyên do để chê trách tôi. Từng câu nói của em như từng mũi kim đâm vào tim tôi, tôi đau đớn đến mức ngừng thở.

Thì ra lần ở biển St Kilda, em đã nói với tôi khi tôi kéo em lên bờ “Tôi không phải muốn chết đâu, mà chết thì cũng có sao, tôi cũng đã chết nhiều lần rồi” là thật. Em đã từng vì tôi một lần tìm đến cái chết, tôi hét lớn, van xin em đừng kể. Nhưng em đã lựa chọn kể ra, điều đó đồng nghĩa với việc em thực sự muốn tôi buông tay em, vì nếu tôi tiếp tục, em sẽ lựa chọn kể sách đó.

“Tha cho em, có được không?”

Hai lần, đây là lần thứ hai em nói với tôi câu đó. Cả hai lần tôi đều bị tổn thương mức nặng nhất. Tôi đã không ngờ rằng, chính mình lại rơi lệ. Tôi biết em đã từng hận tôi nhưng tôi không ngờ rằng em lại hận tôi nhiều đến thế. Tôi lại càng hận bản thân hơn vì tính chiếm hữu của mình đã chút nữa lấy đi tính mạng em.

Tại tiệc cưới của John, em rất xinh đẹp. Thấy em cười đùa vui vẻ với mọi người nhưng lòng tôi lại vô cùng chua xót. Dường như chỉ với mình tôi là em không cười. Nụ cười rạng rỡ ấy lâu rồi tôi chưa được nhìn thấy. Tôi tự hỏi, có phải, tôi đã tự mình phá hủy đi ánh bình minh của cuộc đời mình là em?

- Cậu định giấu con bé đến bao giờ? – John nhìn tôi sắp xếp quần áo tại khách sạn, hỏi.
- Đến bao giờ tìm ra sự thật! Anh thừa biết, cô ấy sẽ không tin mà.
- Con bé đau khổ! – John thở dài.
- Em biết! Em cũng thế!
- Con bé có biết cậu đi cùng chuyến về không?
- Anh nghĩ sao? – Tôi nhếch môi. – Biết cô ấy có chịu không chứ? Em tự xếp đấy. Chỉ cần ở bên cô ấy, một chút cũng được.
- Tôi thật không hiểu tính cậu, nếu là bình thường thì cậu đã ...
- Ép buộc cô ấy? John! Đây là Lam Anh. Cô ấy là cuộc đời em. Em đã sai lầm một lần. Không thể để nó xảy ra lần hai. Anh có biết ở St Kilda cô ấy đã ...
- Sao?
- Không có gì. Chỉ là cô ấy đã từng rất hận em. Dù là quá khứ, nhưng em lại không chịu đựng được.
- Tôi nhìn anh ấy. – Anh chưa nói gì với cô ấy chứ?
- Chưa hề. Thế cậu đã đi khám chưa?
- Không nặng lắm mà! Em đi đây. Con gái anh rất xinh, em cũng chỉ mong được như anh. – Tôi ngao ngán thở dài.
- Rồi sẽ có, đừng nóng vội.

Thật khó chịu, khi ngồi bên em hàng giờ mà không thể mở lời nói chuyện với em. Chỉ chờ đến lúc em ngủ mới dám khẽ nghiêng đầu em gối lên vai mình. Đây có lẽ là chuyến bay dài nhất, khó khăn cuộc đời tôi. Em tuy ngồi bên cạnh nhưng cứ ngỡ là rất xa. Không phải là không biết nói gì, mà là không dám nói. Nếu nói nữa, tôi sợ mình sẽ không chịu được những lời đả kích của em. Cứ bình yên như vậy, cũng không hẳn không tốt.

Không hiểu tại sao khi vừa đáp xuống sân bay, tôi bắt đầu ho liên tục. Về đến nhà, Nhân Huy bảo tôi đã sốt nhưng lại không muốn đến bệnh viện nên chỉ nằm trên giường, hy vọng sáng mai sẽ ổn hơn.

Kì lạ ở chỗ khi tôi tỉnh lại lại có cảm giác em ở bên, mùi hương của em vẫn còn vấn vương ở đó. Tôi nâng khóe môi, cười khổ, có lẽ chỉ là ảo giác.

Gia đình Hải Linh người ngoài có thể không thấy được, nhưng thực ra nó rất có quyền thế. Mà cô ta lại là đứa con út của gia đình đó, nên muốn điều tra về cô ấy thực sự không dễ dàng gì. Để nắm được chứng cứ của Hải Linh, tôi từng bước bắt đầu kế hoạch của mình. Tôi cố gắng dụ dăng hơn với cô ta, chăm sóc, quan tâm cô ta nhiều hơn.

Tôi tin cái tát kia nếu giáng xuống Hải Linh, cô ta sẽ không bỏ qua cho em nên đã một bước ngăn em lại. Thế mà ... cái mà tôi nhận chỉ là một câu nói tuy nhẹ nhàng, nhưng lực sát thương vô cùng lớn của em.

- Cô có thể cướp người yêu của tôi, tôi không trách. Nhưng nếu cô thử động chạm vào bạn bè, dù là một chút thì lần sau ... có người cản hay không, cô cũng đừng trách tôi!

Em có biết, tôi đau lòng cỡ nào không Lam Anh? Khi em nói ra câu đó, em có nghĩ đến tâm trạng của tôi không? Người ta cướp người em yêu, một chút em cũng không trách sao?

Tôi sai rồi, Lam Anh, anh sai rồi! Lẽ ra hôm đó tại nhà cô ấy, tôi không nên nói như vậy. Tôi biết cô ấy sẽ không hành động như vậy, nếu muốn làm, sớm cô ấy đã làm. Nhưng ngoài cách tiếp tục vai diễn của mình, tôi không còn cách nào cả. Nhìn thấy ánh mắt thất vọng của em, ngoài tránh né tôi không thể làm gì cả.

Tôi sớm biết Hải Linh sẽ không dễ dàng buông tha cho Lam Anh, nhưng không ngờ cô ấy lại trắng trợn như vậy. Hy sinh luôn chính đứa con ruột của mình, chỉ để đạt được mục đích của mình.

Con ruột ... ha ha... con ruột ... Không phải là tôi chưa tính đến tình huống này, nhưng thực sự từ chỗ bác sĩ một chút thông tin cũng không moi được.

Chỉ vì một cái thai không có thực mà cái giá tôi phải trả là quá lớn. Lớn đến nỗi bây giờ hối hận cũng đã không kịp, muốn cứu vẫn cũng không thể. Em đã bỏ tôi mà đi, em đã bỏ rơi tôi. Đã bao lần tôi xin em cho tôi một lời đảm bảo, đảm bảo rằng em sẽ không một lần nữa mà bỏ đi. Cũng đã bao lần em đồng ý, nhưng rồi ... bây giờ tôi vẫn tuột mất em.

Không em, tôi cũng chẳng cần tiếp tục vai diễn hèn hạ này nữa. Tôi đã hẹn gặp Hải Linh, và quyết ngửa bài với cô ấy. Nhìn người phụ nữ giả tạo kia, trong tôi trào lên một cảm giác ghê tởm. Một cô gái ngây thơ, trong sáng nhưng đã bị tình yêu làm ù quáng thì trở nên vô cùng đáng sợ.

- Anh đến lâu chưa?

- Em từ bệnh viện về lâu chưa?

- Dạ mới về. Sao dạo này anh không đến thăm em? – Cô ta nũng nịu.

- Sao tôi lại đến nhỉ? – Tôi nhìn chằm chằm cô ta. – Không phải cô đủ sức đi gặp người khác sao? Hư thai mà xuất viện cũng sớm quá đấy.

- Em ...

- Khỏi chối!. – Tôi cắt ngang. – Cô nghe đi!

Sắc mặt cô ta hết trắng rồi lại xanh khi nghe đoạn thu âm mà tôi đã nhận. Tôi biết đoạn thu âm này đã bị cắt bớt, nên không còn cách nào là trực tiếp hỏi cô ta.

- Cô đã nói gì với cô ấy? Lần cuối cô gặp cô ấy là ở đâu?

- Anh Long, nghe em giải thích.

- Khỏi! – Tôi khoát tay. – Nói mau!! – Tôi hét lên.

- Vậy thời gian qua ... anh với em ...

- Đúng như cô nghĩ!

- Vậy mà ... Ha ha. – Cô ta cười phá lên. – Tôi đã nghĩ anh thực sự quan tâm tôi. Ít nhất cũng vì đứa bé.

- Đứa bé? Cô không thấy nói ra câu đó rất nực cười à? Cho dù đứa bé có là thật tôi cũng sẽ không quan tâm cô. Cô thừa biết, người tôi yêu là ai!!

- Anh! Ha ha. Đúng như anh đã nghe. Tôi làm hết tất cả. Thì sao? Thì sao? – Cô ta cũng hét lên.
– Tôi yêu anh, tôi làm vậy là sai sao?

- Nhưng cô nghĩ làm thế tôi sẽ yêu cô sao?

- Không! Dù anh không yêu tôi, nhưng tôi cũng không thể để các người ở được với nhau. Vì sao cô ta có tất cả? Còn tôi, đến cái nhìn, anh cũng không bố thí?

- Cô thừa biết, tình yêu không thể miễn cưỡng. – Tôi chán nản xoa xoa thái dương. – Hải Linh, làm ơn nói cho tôi biết Lam Anh đang ở đâu được không?

- Ha ha. Tôi thật không ngờ ... Một Đức Long lạnh lùng, tự cao tự đại như anh cũng có ngày hạ mình xin tôi. Ha ha. Nhưng cũng chỉ là vì con đàn bà đó. Như thế có đáng không?

- Đáng! Đúng tôi hạ mình, nhưng cuộc đời này, tôi chỉ hạ mình vì cô ấy. Chỉ cần là cô ấy, cái gì tôi cũng không quản.

- Anh nói hay lắm, vậy anh đồng ý kết hôn với tôi đi, tôi sẽ cho anh biết!

- Nếu tôi đồng ý ... thực cô sẽ hạnh phúc sao? – Tôi nhếch môi. – Cô có thể chịu đựng chồng mình không quan tâm đến cô, không yêu thương cô, suốt ngày chỉ mong nhớ đến một người không?

Nếu cô đồng ý, tôi sẽ kết hôn với cô. Nhưng tôi nói trước, tôi sẽ không có một đứa con nào cả!

- Anh! Anh độc ác lắm, anh tàn nhẫn lắm! Vì sao tôi lại yêu anh nhiều như thế? Nhưng vì sao anh cũng yêu cô ta nhiều như thế?

- Vấn đề đầu tiên, tôi nghĩ, đó chỉ là bản năng chiếm hữu của cô. Cô thực sự không yêu tôi, cô chỉ là không đành lòng khi thấy tôi thuộc về người khác. Nếu cô thực sự yêu người nào đó, cô chỉ mong người đó hạnh phúc.

- Ha ha, anh nói hay lắm. Vậy anh có đem đến cho cô ta hạnh phúc không? Hạnh phúc mà anh nói, là cướp cô ta từ tay bạn trai cô ấy, ép buộc cô ấy ở bên anh, mang thai con của anh hay sao? Hay là nói dối cô ấy rằng người yêu cô ấy đã chết? hay là đến cả chuyện ăn nằm với tôi cũng xem như là không có, lừa gạt cô ấy kết hôn với mình?

- Tôi ... tôi thừa nhận mình chẳng tốt lành gì. Nhưng cũng chỉ vì quá yêu cô ấy. Nghi vấn thứ hai của cô, vì sao tôi yêu cô ấy nhiều như thế. Chính tôi cũng không trả lời được. Có lẽ ngay lần đầu nhìn cô ấy, tôi đã yêu. Tôi cũng đã từng tự hỏi bản thân tại sao là cô ấy, và rồi câu trả lời vốn nằm ngay chính câu hỏi: Là cô ấy.

Nếu không phải Lam Anh, tôi sẽ không yêu một người nhiều như thế. Nếu không phải Lam Anh, tôi sẽ không biết rằng, tình yêu chính là một lĩnh vực mà tôi không bao giờ có thể cảm thấy tự tin như những lĩnh vực khác được. Nếu không phải Lam Anh, thì tôi sẽ không bao giờ có cảm giác sợ hãi như lúc này...

- Tôi không muốn nghe. Anh im đi. – Cô ta đưa tay bịt tai mình. – Tôi thực sự không biết cô ấy đã đi đâu! Tôi không biết!!

- Vậy lần cuối cô gặp cô ấy ở đâu?

- Ở bệnh viện, có lẽ ... có lẽ cô ấy bị đau ở đâu đó.

- Cảm ơn. – Tôi trong lòng lo sợ.

- Vậy chúng ta ...

- Em hiểu mà, Hải Linh. Anh không thể sống thiếu Lam Anh.

Mặc dù biết là vô ích, nhưng tôi vẫn cố gắng tìm tung tích em chỗ bố mẹ, và bạn bè em. Không ai tiết lộ cho tôi chút thông tin nào cả. Tôi đã từng cho người theo dõi họ nhưng lại không được một thông tin nào cả.

Tôi đã liên lạc với gia đình John ở Melbourne nhưng họ đều bảo Lam Anh chưa hề liên lạc với họ sau đám cưới của John. Tôi bay ngay đến bờ biển St Kilda, đến khách sạn mà em đã ở qua nhưng không tài nào tìm được bóng dáng em. Lam Anh! Rốt cuộc là em ở đâu?

- Anh bị điên hả? – Nguyên Quân hét vào mặt tôi.

- Cậu để tôi yên. – Tôi không thêm để ý, tiếp tục uống ly rượu của mình.
- Cô ấy đi chỉ mới hơn một năm anh đã thành thế này rồi! Nếu cô ấy vĩnh viễn không trở về thì thế nào?
- Cậu im ngay. – Tôi to tiếng với cậu ấy. – Cô ấy sẽ trở về, nhất định sẽ trở về!
- Ha ha. Trở về thì sao? Nhìn bộ dạng anh thế này à? Anh thừa biết cô ấy ghét những kẻ nham nhở say xỉn như anh!
- Thì sao? Thì sao nào? Cô ấy đã bỏ rơi tôi. Quân à, cô ấy đã bỏ rơi anh. Cô ấy không yêu anh đúng không? – Tôi lầm bầm.
- Anh à! – Long thở dài. – Nếu chắc chắn cô ấy sẽ trở về thì sao anh lại như thế này. Chỉ một năm, anh đã thành dạng này ... em thực sự không nghĩ ra.
- Anh yêu cô ấy. Yêu cô ấy! Không có cô ấy thì anh làm sao sống tốt được! Ba năm ở Anh, anh cũng đã tự dày vò bản thân, tự thôi miên mình, khi đó, anh phải tự ép mình là mình không yêu cô ấy. Nhưng bây giờ, ... bây giờ thì khác ... anh không có cách nào để ngừng yêu cô ấy cả. Vì sao vì sao?
- Em cũng đã từng như anh. – Quân hớp một hớp rượu. – Cô ấy đã từng là tất cả của em. Á á ... được rồi! Anh buông tay đi.
- Cậu khôn hồn. – Tôi buông tay đang nắm cổ áo cậu ấy xuống.
- Cứ tưởng anh say! Anh hay lắm sao? Cướp cô ấy trắng trợn từ tay em, lại làm cô ấy đau khổ. Em chưa trách anh, lại dám động thủ với em? Ghen cái nổi gì?
- Cậu ... – Tôi thấp giọng. – Cậu có hận tôi không?
- Có! Chắc chắn. Nếu không hận anh, có nghĩa em không yêu cô ấy. Nhưng rất tiếc, em yêu, nên em phải hận anh.
- Tôi ...
- Đừng xin lỗi. Em không thích.
- Ai bảo tôi xin lỗi cậu. Tôi chưa bao giờ hối hận vì đã cướp cô ấy từ cậu cả.
- Không sai! Anh chỉ là lấy những gì nên thuộc về anh. Ngay từ đầu cô ấy đã thuộc về anh!
- Tôi biết! Nhưng tôi lại chỉ mang đến cho cô ấy đau khổ... Tìm cô ấy cho anh đi, tìm cho anh đi...
- Được rồi, anh bình tĩnh lại đi. Một năm qua, anh thấy sao?
- Sống không bằng chết. Vì sao một chút tin tức cũng không có?
- Em nghĩ anh đừng thế này nữa. Làm bạn với rượu chẳng bằng lại cường công việc như xưa đi. Nhân Huy cũng khổ lắm đấy. Anh nên để cậu ta kiếm bạn gái nữa chứ? Cậu ta cứ làm thay anh mãi thế cũng không được.
- ...
- Cứ mỗi lần đi Úc về anh lại say xỉn thế này thì sao mà có thể tìm cô ấy? Anh nên tiếp tục tìm, em vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ anh. Nếu anh muốn ... – Cậu ấy nhún vai. – Anh có thể từ bỏ!
- Không bao giờ! Nếu từ bỏ được, tám năm trước tôi đã từ bỏ!
- Vậy thì không thể như thế này nữa. – Quân lắc đầu. – Xấu trai quá thể! Ốm tong teo, mặt hóp rộp, lại còn râu ria ... Em đàn ông còn không chấp nhận. Cô ấy về thấy anh, chắc xỉu quá!
- Cậu! – Tôi trừng mắt. – Thực sự ghê lắm hả?
- Ha ha. Say rồi cũng còn để ý hình tượng ghê. – Cậu ta gật đầu.
- Tin tức chỗ Lan và Quỳnh thế nào?

- Em đã gián điệp cho anh một năm nay. Có là em báo rồi, anh đâu cần phải hỏi. Haiz, ba cô ấy thân đến như vậy cơ mà ... Lan và Quỳnh phát hiện ra em nằm vùng rồi. Bây giờ hẹn gặp mặt cũng không đồng ý đâu!

- Cậu ngốc thế hả? – Tôi lườm cậu ấy.

- Anh giỏi thì làm đi, đừng bảo em ngốc! Anh thử làm đi, các cô ấy, không thèm để anh vào mắt. Ha ha.

Hai năm sau.

- Trông đáng yêu chết đi được! Anh thích thật đấy!

- Thích gì? – John nhìn tôi, lại nhìn thẳng bé. – Ha ha, cậu cũng hạnh phúc như tôi vậy thôi.

- Em làm gì được như anh, hai đứa rồi đấy, đứa nào cũng đáng yêu cả!

John và Elisa đã có đứa con thứ hai, là một cậu bé rất kháu khỉnh.

Thấy John không trả lời, tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy.

- Sao vậy? Em nói sai ở đâu à?

- Không! Hê hê. Cậu dạo này ... ổn rồi đấy. Thay đổi nhiều, đẹp trai hơn.

- Dạ! Nhưng đẹp trai thì xưa giờ rồi anh ạ.

- Dạo này còn biết nói đùa à. Tưởng chỉ biết nói đùa với Lam Anh thôi chứ ... – Có lẽ thấy mình lỡ lời, John sờ sờ mũi.

- Phải tập nói đùa nhiều nhiều, để cô ấy về còn chọc cô ấy cười nữa anh ạ.

- Bây giờ, đã chấp nhận được rồi ư?

- Chấp nhận gì cơ?

- Cô ấy ... đã đi rồi.

- Anh nói gì kì vậy? Đi đâu cơ. Cô ấy đi du lịch, rồi sẽ về.

Đi du lịch, em chỉ là đi du lịch mà thôi. Hai năm qua tôi đã nghĩ như vậy, cho đến khi em về bên tôi, chuyến du lịch của em cũng kết thúc.

- Vì sao hai năm nay không đến thăm gia đình chúng tôi?

- Em bận! Tập đoàn em mở rộng.

- Cậu cứ tính làm cho người nước ngoài mãi thế à?

- Có gì không tốt hả anh?

- Tôi nghĩ mục đích của cậu không chỉ có vậy.

- Anh nói đúng. – Tôi nhìn xa xăm. – Em vẫn đang tìm cô ấy. Hai năm nay, em đi khắp nơi, bố trí người tìm cô ấy ... nhưng... – Tôi nhún vai. – Cô ấy vẫn còn ham chơi, chưa muốn quay lại.

- Lần này ở lại đây bao lâu?

- Chắc vài tháng. Em mới xin nghỉ phép. Mệt mỏi lắm. Bố mẹ anh đâu rồi?

- À ... – John ngập ngừng. – Đi du lịch rồi.

- Đi đâu thế anh?

- À... đi đủ nơi ấy mà!

- Em muốn ở phòng cô ấy! – Tôi nhìn John cười.
- Cậu không ở thì ai ở! Cậu thuê căn đó cũng ba năm rồi! Mẹ tôi cũng thường xuyên dọn dẹp, bày trí như cũ. Cậu thích ở bao lâu cũng được!
- Dạ được! Để em bế cu cậu lên cho. Phòng em bé ở đâu hả anh?
- Tầng hai, rẽ phải! Bên cạnh phòng Anna!

Đặt Nicky lên giường xong, tôi khẽ đóng cửa lại. Khi đi ngang qua phòng Anna, cửa phòng không đóng. Tôi định khép cửa lại nhưng lại bị một bức ảnh trên bàn thu hút. Tôi nheo mắt cố nhìn cho rõ, thì cánh cửa bị kéo lại.

- Làm gì lâu không xuống thế? Xuống đây, anh chở cậu qua nhà.
- Dạ! – Tôi nhíu mày, khó nghĩ.

Sau khi chở tôi đến, John giao chìa khóa, và dặn dò tôi vài thứ. Tôi buồn cười, có phải là lần đầu đến đây đâu cơ chứ. Nếu không tự nấu ăn được, thì ăn thức ăn nhanh, còn không thì sang nhà anh ăn vài bữa.

Tôi kéo hành lý vào phòng mà trước đây Lam Anh từng ở. Ba năm qua, tôi đã thuê lại căn phòng này. Tại đây, kỉ niệm của chúng tôi có lẽ hạnh phúc nhất và vui vẻ nhất. Úc đã từng là mơ ước của cô ấy, đây cũng là tổ ấm thứ hai của cô ấy, nhưng bây giờ cô ấy lại không ở đây. Cô ấy rốt cuộc đã ở đâu? Ba năm qua tôi vẫn không trả lời được.

Phòng được trang trí không khác một chút nào so với cô ấy đã từng ở đây. Những bức ảnh của cô ấy, tôi đã lên scan, in ra và treo lên. Tôi cũng đã sắm vài bộ váy cho cô ấy. Quần short và áo phông thì mua ở lần trước đến St Kilda.

Tôi mở vali lấy ra một hộp ảnh, là hộp ảnh cô ấy đã đặt dưới gầm giường trong phòng ngủ của chúng tôi ngày đó. Tôi cúi người, nhẹ nhàng đặt hộp giấy dưới gầm giường, có lẽ là một bất ngờ nho nhỏ cho cô ấy khi trở về.

Khi đặt hộp giấy, tôi lại thấy một mảnh giấy nhỏ, nó bị mắc ở dưới chân giường. Tôi vội lấy tờ giấy ra. Là một mẫu giấy ghi địa chỉ. Thật ngờ nghệch! Vì sao tôi có thể quên nó, sao có thể quên được. Đây là địa chỉ của bà Génie Céleste người bạn đã mất của cô ấy ở St Kilda. 35 Rue Nationale.

Tôi nhanh chóng đặt vé máy bay đến Provence. Căn nhà ở địa chỉ đó, vẫn giống như trí nhớ của tôi. Nhưng bây giờ, đã không còn u buồn như trước nữa. Những bông hoa đủ màu sắc được trồng quanh khu vườn. Bên cạnh còn được đặt thêm một chiếc xích đu màu trắng, tôi linh cảm được điều gì đó, nhưng không rõ.

Tôi tiến đến, nhấn chuông cửa. Không một ai trả lời, tôi có chút thất vọng. Đang tính rời đi, thì một cô hàng xóm nhà kế bên đi ra, nhìn tôi mỉm cười. Người này, với người lần trước chúng tôi hỏi thăm, hình như không phải là một.

- Cho tôi hỏi chủ nhà này có phải là bà Génie không? – Tôi dùng tiếng Pháp hỏi thăm.
- À, đã có người mua lại căn nhà này. Bà Génie đã mất lâu rồi.
- Ai đã mua lại nó? – Tôi nóng vội hỏi.
- Một cô gái trẻ. Tên là Anastia, người Mỹ.
- Cô ấy trông như thế nào? – Tôi vội vàng tiếp lời.
- Rất xinh đẹp nhưng đáng tiếc ... cô ấy bị không nói được. Cô ấy bị câm.

Tim tôi từng trận co thắt nhưng tôi không hiểu vì sao lại như thế. Linh tính mách bảo, tôi có thể tìm được Lam Anh thông qua cô gái này.

- Làm thế nào để tôi gặp được cô ấy?

- Theo tôi thấy ... cứ cuối tháng cô ấy và gia đình sẽ đến đây.
- Gia đình ư?
- Đúng vậy! Cô ấy có chồng và một đứa bé trai rất xinh xắn.
- Cảm ơn chị!

Lúc trở về nhà ông bà Smith, tôi đã cho người tìm hiểu ngay chủ căn hộ mới của bà Génie, nhưng thật trùng hợp thông tin điều tra được là zero. Rốt cuộc là ai đã giúp Lam Anh? Ai lại có khả năng giúp cô ấy nhiều như thế? Phong tỏa mọi tin tức, một chút cũng tìm không được. Chẳng lẽ là cô gái câm kia sao?

Một tháng sau, trong lúc đang đi mua sắm đồ mua đông cho Lam Anh, tôi nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

Sau khi nghe cuộc gọi, tôi sững người. Ngay sau đó, tôi sắp xếp mua vé máy bay đến Boston. Lại sau đó, nhận được tin tức của cô gái câm từ cô hàng xóm ở Pháp, rằng cô ta hôm nay lại đến Provence. Tôi lại đặt vé đến Provence. Có lẽ nên đến Pháp xác định một chút, rồi đến Mỹ cũng không muộn.

Đang lúc vội vàng xuống taxi, tôi đâm vào một cô gái và làm rơi điện thoại. Mùi hương này làm tôi ngẩn người. Đây không phải là mùi hương mà tôi tìm kiếm ba năm qua sao?

Tôi nhanh chóng chuyển mắt xuống cô gái đang giúp mình nhặt điện thoại. Tim không tự chủ mà đập liên hồi. Đây không phải là mái tóc tôi đã từng vuốt, từng giúp người đó buộc tóc sao?

Thông thường, một người theo quán tính nhặt đồ sẽ nhặt bằng tay thuận của mình. Nhưng Lam Anh không phải là người thuận tay trái. Sao lại như thế?

Khi đối diện với khuôn mặt xinh đẹp kia, tôi tưởng chừng mọi hô hấp của mình đã bị đánh cắp. Người đối diện tôi, không phải là người tôi đã yêu mười một năm, đã tìm kiếm suốt ba năm qua hay sao? Vì sao em có thể bình tĩnh đối diện với tôi như thế?

Cô gái đó gật đầu, mỉm cười với tôi, rồi đưa điện thoại cho tôi. Tôi vô thức chìa tay nhận. Sau đó, như bình tĩnh, tôi đưa tay muốn kéo cô ấy lại nhưng đã thấy cô ấy chạy đến nhà bà Génie.

Thì ra mọi thứ tôi linh cảm, đều là đúng.

- Mum! Come here! – Một giọng nói của trẻ con vang lên.

Theo hướng giọng nói, tôi quay đầu nhìn. Một người đàn ông cao to, tóc vàng đang bế trên tay một đứa bé tóc vàng. Tôi hồi hộp, vô thức nắm chặt tay. Ngay sau đó, tôi thấy cô gái đó đưa tay đón thẳng bé từ tay người đàn ông đó, rồi ôm hôn thẳng bé.

45. Chương 44

Chương 44: Ba năm sau.

Tim tôi đập liên hồi, tay run run nhặt chiếc điện thoại của người kia lên. Ba năm nay, tay trái đã thuận hơn rất nhiều, nhưng hôm nay dường như lại rất khó khăn. Tôi ngẩng đầu nhìn người đó, gật đầu chào rồi nở nụ cười.

Không quá năm giây tôi quay người, bỏ chạy về phía nhà bà Génie, không dám nhìn, không nên nhìn. Đó là người đàn ông mà đã chạy trốn ba năm nay.

Đã ba năm, không dài cũng chẳng ngắn. Ba năm là khoảng thời gian anh yêu tôi mà tôi không hề hay biết, nay, ba năm lại là đoạn thời gian tôi yêu anh nhưng không ở cùng anh.

- Mum! Come here!

Tôi nhanh chóng bình tĩnh, nở nụ cười rồi chạy về phía con trai tôi, Peter. Tôi đã đổi quốc tịch Mỹ và bây giờ, mọi người gọi tôi là Anastia Đoàn, theo họ của Jade.

Tôi đón thằng bé từ Alex. Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng tôi vẫn cảm nhận được người kia vẫn đang nhìn mình chăm chăm. Tôi đưa tay nói với Alex.

“Chúng ta về thôi anh!”

- Em sao thế? Sắc mặt không tốt lắm.

“Mua vé máy bay về gấp được không?”

- Được, nhưng phải khai báo thành thật với anh.

“Ok”

- Mẹ con muốn đi Disneyland! – Thằng bé ôm má tôi rồi hôn lên.

Tôi dở khóc dở cười, thật hết cách với thằng nhỏ. Mới tí tuổi đầu đã học anh nịnh hót kiểu này. Nhìn mái tóc vàng hoe của nó chẳng khác gì Alex, tôi buồn cười. Susan cứ nổi hứng lại đi phun màu cho thằng bé. Lúc là tóc nâu của Jade, lúc lại tóc vàng của Alex. Chị bảo, nó phải giống những ông “bố” của nó chứ. Nghe con vồ, tôi đưa mắt nhìn Alex.

- Được rồi, Pete ngoan, về nhà cậu Jade, sẽ cho con đi. Về thôi nào. Sang đây! – Alex đưa tay rồi, ngay sau đó thằng bé vươn người về phía anh ấy.

Tôi mỉm cười, nhanh chóng kéo hai chú cháu vào nhà sửa soạn hành lý. Tôi liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đã không còn thấy người đó nữa rồi, lẽ nào khi này là ảo giác. Là ảo giác hay không, tôi không biết. Nhưng tôi biết, con tim nằm yên ba năm nay, lại lần nữa động đập.

“Xong chưa anh?” – Tôi nói với Alex.

- Đợi taxi nhé em! – Anh nháy mắt với tôi. – Nhưng sao lại đi sớm? Chúng ta chỉ mới đến vài hôm?

“Tháng sau, lại quay lại. Em có việc cần phải về Mỹ gấp!”

- Được rồi! – Anh thở dài. – Đừng dùng thủ ngữ nữa, Jade thấy sẽ mắng cho đấy.

“Biết sao được! Không dùng sao anh hiểu?” – Tôi nhún vai.

- Chỉ cần em muốn gì, anh đều hiểu. – Alex thấp giọng.

Tôi gượng gạo nhe răng cười, giả vờ không nghe anh nói, đến sô pha đợi taxi.

Đây là căn nhà của bà Génie, ba năm trước Jade đã mua cho tôi. Khi đó tôi mắc chứng trầm cảm khi mang thai, vì không còn cách nào Jade mua lại ngôi nhà này cho tôi và âm thầm nhờ bà Beck đến chăm sóc cho tôi. Anh không dám báo tin ẹ tôi vì sợ mẹ lo lắng.

Khi Jade đưa tôi đến Pháp, nhìn nhà Génie, nước mắt tôi tự động lăn dài. Đây đã một trong những kỉ niệm của tôi và anh. Rất nhớ anh, nhưng lại không dám nghĩ đến. Alex nói, nếu tôi càng suy nghĩ, thì bệnh sẽ trầm trọng hơn, ảnh hưởng đến thai nhi và cả tôi sau này. Tôi thương con, rất thương con nên rất cố gắng để thoát khỏi chứng trầm cảm quái ác này, nhưng không thể.

Lúc ở Boston, dù Susan đã giúp rất nhiều nhưng tôi vẫn không thể nào hoạt bát được như xưa. Chị dẫn tôi đi tham quan thành phố, đưa tôi học Yoga, nhưng vẫn không thể nào kéo tôi khỏi tâm trạng buồn chán, và tuyệt vọng. Tôi không buồn ăn, cũng chẳng cảm thấy thích thú hay hứng thú với tất cả điều gì cả. Ai cũng hiểu nguyên nhân tôi trầm cảm, nhưng không ai dám nói ra.

Cho đến khi tôi gặp bà Beck tại Provence, bà đã xé toạc tất cả.

- Lam Anh, cháu yêu Long. Cứ yêu, hãy tiếp tục yêu! Sẽ chẳng ai làm gì cháu cả. Bà sẽ không cấm cháu, nhưng cháu phải vượt qua lần này. Bao nhiêu thử thách, cái nào cũng đã thử, cái nào cũng vượt qua, nhưng riêng lần này, nếu cháu không vượt qua, cháu sẽ mất đứa con của mình. Cháu đã cố gắng để có đứa bé, mang thai đứa bé, bây giờ gần sinh ra cháu lại bỏ cuộc sao?

Cháu có thấy mọi người hy sinh vì cháu nhiều lắm không? Vì sao bà lại ở đây? Là vì cháu, và vì cháu ngoại của bà. Đứa bé không phải của riêng cháu, mà là của tất cả mọi người. Cháu đã mất con một lần, bây giờ cháu nỡ mất nó lần nữa sao? Nếu đã không muốn sinh, không dám sinh vì sao lại mang thai nó? Cháu yêu trẻ con mà đúng không?

Cháu yêu Long, và đây là con của cậu ấy. Nếu cháu không muốn sinh con mình, thì cũng không thể giết con của Long được. Cháu hiểu không?

Lúc nghe bà, thì tôi chỉ thần thơ nhìn vườn hoa tàn úa của Génie, nhưng khi bà Beck hét lên với tôi, thì tôi giật mình. Quay sang nhìn bà, thì nước mắt bà đã giàn giụa. Tôi đưa tay lau nước mắt cho bà, đến khi thấy bà đưa lại lên má mình, tôi mới biết nước mắt mình cũng đã lã chã rơi.

Tôi ôm bà, thầm nói “Cháu sẽ sinh, sẽ sinh bà ạ. Đây là con của chúng cháu”.

Trước ngày sinh vài hôm, Jade bay sang Pháp thăm tôi. Câu đầu tiên nói với tôi, sau khi thấy tôi khỏe mạnh là:

- Em làm cái quái gì đấy hả, Anas?

Tôi hướng phía cửa anh thấy anh, mỉm cười, nhanh chóng bỏ dở công việc đang làm chạy đến. Đang định đưa tay để ôm anh, thì người này tức giận hất tay ra, xông thẳng đến bàn tôi ngồi.

Tôi thở dài. Anh cầm quyển sách trên tay, lật lật vài trang, rồi đôi mạnh xuống đất.

- Em làm cái gì đây? Hả? Em có phải người câm dẫu mà phải học thứ này? – Anh tức giận hét lớn với tôi.

Theo thói quen, tôi làm động tác tay với anh.

“Bình tĩnh nào Jade!”

- Thôi đi! Đẹp kiểu múa tay chân với anh đi. Anh nói là anh câm! Em không phải là người câm, anh cũng không phải kẻ điếc. Em học thứ này làm gì? Sau này sẽ nói được, chắc chắn sẽ nói được!

Đang định đưa tay lên “múa” với anh để cãi lại, nhưng lại thôi. Tôi lấy một tập giấy và một cây bút để viết.

“Sau này là bao giờ hả anh?”

- Em muốn anh tức chết phải không? – Anh liếc tôi. – Anh đã nói sẽ chữa cho em, là sẽ chữa. Việc của em, là an tâm sinh cháu cho anh. Nếu không anh cho Alex sang đây chăm sóc em!

“Được rồi, tha em. Alex sang đây thì than tối ngày, em và bà không chịu nổi đâu!”

- Nghe anh được không, Cenci? – Anh vỗ vỗ vai tôi. - Không cần học những thứ đó. Em không phải là người khuyết tật! Anh sẽ chữa cho em. Ok?

Tôi gật đầu, khi anh gọi tôi là Cenci tôi đã hiểu. Anh đã thay hộ tịch cho tôi, và lấy tên mới cho tôi với mong muốn tôi làm lại từ đầu. Đôi lúc mọi người vẫn lỡ mồm gọi tôi là Cenci thì anh đã tức giận thế nào. Anh chỉ gọi Cenci, những lúc dỗ dành tôi và bây giờ là lúc anh cảm thấy bất lực.

Hê hê, cho dù là anh câm, nhưng tôi vẫn lén lút học. Người duy nhất không cấm tôi là Alex, nên lúc dùng thủ ngữ, tôi cũng chỉ dám dùng với anh và chỉ có mình anh hiểu.

Nhớ ngày đêm hôm vừa đến Boston, Jade đã đưa tôi đến bệnh viện mà người khám chẳng phải ai khác là Alex. Jade lúc đó giận dữ, không muốn giao tôi cho Alex nhưng sau khi mọi người khuyên bảo, anh cũng đồng ý.

- Thực ra, tôi muốn cô nghỉ ngơi một giấc rồi mới tiến hành kiểm tra cho cô. Nhưng không ngờ, Jade lại phản ứng dữ dội như thế. – Alex khó hiểu nhìn tôi. – Tôi không hiểu, thông thường có hai nguyên nhân dẫn đến mất tiếng, nếu không phải là cảm bẩm sinh.

Thứ nhất, là do bộ phận phát âm của cô bị thương. – Thấy tôi ngỡ ngác, anh ta lại tiếp tục. – Có nghĩa là thanh đới của cô bị tổn thương, nhẹ sẽ khan tiếng, nặng ... - Anh ta nhún vai. – Tắt tiếng!

Anh nhíu mày, nhìn tôi đầy nghi ngờ.

- Cô đã bị cúm trước khi nằm viện phải không?

Tôi xấu hổ, đưa tay che miệng tính ho, nhưng không ra tiếng.

- Lấy từ bố đứa trẻ à? Đừng ngại, ở đây, tôi là bác sĩ. Nhưng lỗi cũng nằm ở tôi, vì ở Việt Nam không đủ điều kiện để kiểm tra tổng quát cho cô nên tôi chỉ ... xin lỗi, tôi chỉ tập trung khám thai cho cô, và những phần khác, nhưng lại không phát hiện ra cô cúm. Thực sự là nghe giọng cô lúc đó không có gì bất thường cả.

Lúc đó, thanh quản của cô có thể đã sưng, rồi thêm chuyện của Hải Linh, cô hét lớn như thế, khiến mép của hai dây thanh không còn rung linh hoạt nữa dẫn đến mất tiếng.

Tôi giật mình, khoát tay bảo anh ấy ngừng lại. Tôi nhìn quanh bàn làm việc của Alex, lấy bút và giấy, vội vàng ghi lên.

“Tại sao anh biết tôi gặp Hải Linh? Sao lại biết tôi hét với cô ấy?” – Tôi nghi ngờ, lúc đó tôi nhớ rất rõ, anh ta chạy vào và hỏi tôi làm sao thế. Làm sao có thể biết cô ta tên Hải Linh?

- Haiz, không giấu được nữa rồi. Thực ra là Jade cố tình để cô ấy đến phòng bệnh của cô. Vì không có bằng chứng xác thực nên Jade đã làm cách đó, thật không ngờ đúng như dự định. Cô ấy nói tất cả!

“Vì sao các anh biết cô ấy nói tất cả?”

- Có máy ghi âm!

Tôi không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Hy vọng là Jade sẽ không gửi đoạn ghi âm đó cho bất kì ai.

“Anh tiếp tục đi, nguyên nhân thứ hai?”

- Nguyên nhân thứ hai là do tâm lí. – Anh ta nhìn tôi chằm chằm. – Chắc cô hiểu. Thực ra, chấn động tâm lí sẽ dẫn đến tê liệt một số chức năng, cô lại mắc chứng nói không thành tiếng. Nếu là nguyên nhân thứ nhất, thì cô chỉ mất tiếng nói tầm dăm ba ngày. Nhưng lần này, không đơn giản. Tôi đã nghe đoạn hội thoại của cô và Hải Linh. – Anh ta ngại ngùng. – Thực sự là không phát hiện chỗ nào cả. Nếu có, có lẽ ở cô. Cộng với việc, cô lười không nói chuyện, và ít uống nước đã thành bệnh của ngày hôm nay. Tôi không dám chắc điều gì, vì nhanh hay muộn là ở cô. Cũng có thể, sau này cô gặp một cú shock nào khác, cô thể có được tiếng nói của mình, hoặc ngày mai cũng có thể nói được sau khi ngủ dậy ... mà cũng có thể ...

Nhìn ánh mắt nuối tiếc của anh ấy, tôi hiểu. Cũng có thể sẽ không bao giờ nói được.

Alex nói đúng, tôi lúc đó rất shock, rất hoảng loạn. Người ngoài nghe được sẽ không hiểu, nhưng tôi biết đã sai. Tôi sai vì đã không tin anh, tôi đã cay nghiệt thế nào khi rời khỏi nhà anh. Anh đã bao lần giải thích, vậy mà tôi đã xử tội chết cho anh. Anh yêu tôi, rất rất nhiều, nhưng tôi đã khiến anh đau, rất rất đau. Tình yêu của tôi, chính là một quả cầu gai vậy. Anh càng tiến tới, càng ôm lấy nó, thì ngược lại, nó sẽ đâm chích anh, sẽ khiến anh đau đớn.

Là tôi hoảng sợ, tôi không tha thứ cho bản thân mình được. Luôn miệng nói anh yêu, nói tin tưởng anh, nhưng lại hết lần này đến lần khác dùng cực hình để tra tấn anh. Vì thế, tôi lựa chọn rời bỏ anh.

Sau này, Jade có mua cho tôi một chiếc máy phát âm thanh chỉ cần bấm chữ vào đó thì nó sẽ phát ra tiếng nói. Tiện thì tiện thật, nhưng dĩ nhiên là cũng có mặt bất lợi của nó. Muốn giận, âm thanh cũng không lớn, muốn mắng con, giọng phát ra cũng chẳng gắt tẹo nào.

- Mẹ ơi, không sang nhà ông bà ngoại hả mẹ? – Nhà ngoại thằng bé nói là nhà bà Beck. – Con muốn chơi với Anna, muốn ôm em Nicky!

- Chúng ta phải về nhà cậu, mẹ có việc! – Tôi bấm bấm rồi cho con nghe.

Thấy bộ mặt trắng trắng tròn tròn gần như sắp khóc của con, tôi thở dài một hơi. Chỉ hơn hai tuổi mà nói rất nhiều. Từ lúc biết nói, thì ngày nào thằng bé cũng nói. Cứ như là nói thay cho tôi vậy, nhiều lúc nó thắc mắc, tôi chưa kịp trả lời thì nó cũng tự tìm lấy ình một đáp án. Đã có lúc thằng bé đã từng hỏi tôi:

- Mẹ Anh ơi, sao mẹ không nói gì hết? – Tôi ngẩn người nhìn con. – Cậu nói mẹ đau họng, Pete muốn nghe giọng mẹ, khi nào mẹ mới hết đau họng? Để con xem – Cu cậu tỏ vẻ suy nghĩ. – Con sẽ liên hệ với chú Alex, mẹ Anh yên tâm có con đây.

Tôi buồn cười ôm con. Thằng bé rất thông minh, thông minh đến nỗi tôi cảm thấy buồn lòng. Bản thân là mẹ, lại chưa bao giờ mở giọng gọi con một tiếng, chưa bao giờ nhanh chóng hồi đáp những thắc mắc của con. Từ bé đến giờ, thứ mà con trai nghe được, chỉ là giọng ồm ồm khó nghe của máy móc.

Thằng bé biết nói tiếng Việt vì không ai dạy thằng bé cả. Jade và Susan thì di cư rất lâu, đến tiếng Việt của bản thân còn nghi ngờ nên không ai dám xung phong dạy cho cu cậu. Ông bà ngoại ở Việt Nam, lâu lâu mới sang thăm một lần cũng không nói nhiều với thằng bé được nên đành chịu khó nghe thằng bé bi bô tiếng Anh.

Mẹ đã từng khóc rất nhiều khi gặp lại tôi, đó là sau khi sinh Peter. Bà đã ngắt đi khi nghe bệnh tình của tôi. Bố chỉ vỗ vỗ vai tôi, chỉ khuyên tôi, nếu đã quyết bắt đầu lại thì phải sống thật tốt. Tôi đã muốn đưa ông bà sang đây sống từ lâu, nhưng ông bà không đồng ý, nơi này lạ nước lạ cái, chắc chắn ông bà sẽ không vui về.

Tôi trở về Boston trong lo sợ. Không thấy ai theo mình, tôi càng nghi ngờ thị lực của mình, chẳng lẽ thực sự là ảo giác. Vậy mùi nước hoa từ người đó, mùi nước hoa do chính tay tôi tự chiết là của ai?

- Em suy nghĩ gì vậy? – Alex cầm tay tôi vỗ vỗ. – Đến nhà rồi kìa.

Tôi cười cười rút nhẹ tay. Anh thở dài lại tiếp tục.

- Định giả vờ đây? Em biết tình cảm của anh mà.

Tôi hoảng hốt cúi đầu, không dám nhìn Alex. Lâu nay vẫn biết là thế, như chưa bao giờ anh nói thẳng ra như hôm nay.

- Vẫn là vì người đó sao? Hôm nay gặp lại người đó em cảm thấy thế nào?

Tôi không tin được, kinh ngạc nhìn anh. Anh thấy tất cả, cũng nhận ra người đó.

“Anh biết anh ấy?”

- Đương nhiên! – Anh cười chua chát. – Tình địch mà không biết sao được?

Một Alex trầm tư, phiền muộn thế này, tôi thực sự không quen. Tôi cười cười, cầm tay anh lắc lắc. Vừa định đưa tay “múa” thủ ngữ thì đã nghe tiếng hét từ trong nhà vọng ra.

- Anas, em thử “múa” hết câu xem!!

Tôi le lưỡi nhìn Alex, vội rút tay về. Quay sang nhìn người đang từ trong nhà bước ra, cười thật tươi.

- Sao lần này về sớm thế? Cháu của mợ đâu nào? – Susan thò đầu ra khỏi cửa.

- Su!!! Cháu nhớ mợ! – Thằng bé vọt đến trước cửa, nhảy lên người Susan rồi hôn lên mặt chị ấy. – Cháu nhớ mợ! Đưa cháu đi Disney land đi mợ. Mẹ Anh bận rồi, không dắt con đi được.

- Oắt này, cháu học ai đấy? Hà hà, màu này hợp đấy. Trông giống bố cháu phết. – Nói xong đánh mắt về phía Alex.

- Tóc trẻ con mà suốt ngày cứ nhuộm. Em có bị gì không đấy? – Jade hỏi Susan.

- Em thích. Em thấy đẹp, với cả em mua loại tốt nhất rồi. – Chị hất hất tóc Peter. – Trông đẹp trai chết được! Mợ yêu con quá cơ.

Tôi bấm bấm rồi cho Susan nghe.

“Gọi con em là cháu, xưng mợ cũng thuận mồm quá cơ. Thế mà không đồng ý cưới cậu nó là thế nào?”

- Xời! – Chị liếc ngang Jade. – Nóng như núi lửa, ai thèm cưới. – Nói xong, xoay người ôm thằng bé vào nhà.

Tôi cười cười, nhìn Jade đầy thông cảm. Ba năm qua, anh ấy đã cầu hôn chị ấy biết bao nhiêu lần, nhưng Susan trẻ con kia không đồng ý. Jade cũng “già” lắm rồi, cũng tội nghiệp. Tôi nghĩ Susan cũng có lí do ờn, không phải chị không yêu Jade nhưng chắc có lẽ chị chưa sẵn sàng cho cuộc sống hôn nhân.

- Sao về sớm vậy em? Không đi thăm John à? – Jade ôn tồn hỏi tôi.

- Thăm thế nào được, gặp cố nhân. – Alex nhanh nhẩu đáp.

Jade cau mày. Tôi lườm Alex, anh gơ hai tay tỏ vẻ vô tội.

- Là Kelvin? – Tuy là một câu hỏi, nhưng giọng điệu anh đã chắc chắn người đó.

Tôi chậm rãi gật đầu. Lòng mày anh càng lúc càng dính chặt lại với nhau.

- Không thể nào! Anh đã chặn mọi tin tức đến cậu ta. Dù ai có thể tìm được em, riêng cậu ta không thể!

Tôi tỏ vẻ không quan tâm, nhún vai, đi thẳng vào nhà. Còn rất nhiều công việc cần làm, John mấy hôm trước vừa fax cho tôi một đồng tài liệu cần phải dịch. Công việc vẫn thế, chỉ dịch Pháp – Anh. Ba năm qua tôi tự học tiếng Pháp, thực sự tiến bộ hơn rất nhiều.

- Mẹ Anh ơi! – Con trai mếu máo. – Cậu với mợ lại cãi nhau rồi. Mợ không đưa con đi Disney được. Mai mẹ đưa Peter đi được không? Tối nay con sẽ tô màu hết những tranh cô giáo cho được không? Bài nhạc mới thầy Blake giao con cũng tập trôi chảy lắm rồi. Con đàn mẹ Anh nghe, rồi mai mẹ dắt con đi Disney được không?

“Vì sao lại muốn đi Disney Land? Đâu phải con chưa đi?”

- Các bạn nói ngày mai có mở game mới, mẹ dắt con đi đi!

“Được rồi, vào đàn đi!”

Được đồng ý, thằng bé chạy ngay đến cây đàn, ngồi tọt vào cây đàn điện bé tí rồi bắt đầu đánh cho tôi nghe. Thực ra thằng bé chỉ mới gần ba tuổi, học đàn với nó có vẻ rất khó khăn. Nhưng cu cậu thực sự rất thích đàn, nên Jade đành phải nhờ thầy Blake về dạy cậu bé học đàn, nói đúng hơn là chỉ nhấn nhấn lên đàn.

Trong nhà còn một cây đàn dương cầm trắng nữa, nhưng cũng chỉ để trang trí. Jade tặng nó làm quà sinh nhật của tôi ở năm đầu tiên tôi sang đây. Tôi mỉm cười, cảm ơn anh, nhưng rồi cũng chưa bao giờ thực sự dùng nó. Lâu lâu ngồi vuốt ve, rồi cũng lau lau từng phím đàn. Tay phải của tôi đã tốt hơn rất nhiều, nhưng tôi vẫn cố gắng tập để thuận tay trái tốt nhất có thể.

Hôm sau, Alex đưa tôi cùng Peter đến Disney Land. Không nói được nên vô cùng bất tiện, thủ ngữ, đương nhiên không nhiều người biết, vì vậy tôi đành phải nhờ Alex đưa hai mẹ con đi.

Đang nhìn Peter đang chơi đu quay, tôi nghe Alex lên tiếng.

- Em không định tìm người đó sao?

“Tìm làm gì hả anh? Bây giờ em rất hạnh phúc mà!” – Tôi dùng thủ ngữ với anh.

- Em ... thật là lúc nào cũng khiến người ta lo lắng! – Anh nhìn tôi lắc đầu.

“Alex, em xin lỗi. Hãy tìm một người tốt với anh được không. Bao năm qua, anh giúp đỡ em rất nhiều. Em vô cùng cảm kích. Em cũng nghe lời các anh, thay đổi rất nhiều, cố gắng rất nhiều, chỉ duy nhất một điều em không làm được, không thay đổi được, là yêu anh ấy”.

- Được rồi, đừng áp lực. Anh thích em, nhưng em đã như vậy thì anh phải tìm người khác tốt hơn em mới được. Khi đó đừng có tiếc nhé! Anh đẹp trai như vậy mà nỡ bỏ qua. Ha ha.

Tôi chân thành mỉm cười.

“Anh là người tốt, anh sẽ hạnh phúc”.

- Em cũng thế! Pete sắp chơi xong, để anh đi mua cho thằng bé nước uống, em ở đây, đừng đi đâu nhé!

Tôi gật đầu, tiếp tục đưa máy ảnh lên chụp con. Mỗi lần đu quay, quay sang hướng tôi, thằng bé lại hét lên và vẫy vẫy về phía tôi và tôi cũng vẫy tay lại với thằng bé.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng động bên cạnh, cứ ngỡ là Alex quay lại, còn định hỏi anh sao quay về sớm thế, thì đã nghe một giọng nói trầm, thấp:

- Là con anh, đúng không?

46. Chương 45

CHƯƠNG 45: Cha con.

Tôi trợn mắt, kinh ngạc nhìn anh.

- Không đúng. – Anh nhếch môi, chăm chăm nhìn tôi. – Là con của chúng ta?

Tôi hoảng sợ, lùi về sau vài bước. Anh nhanh tiến cầm chặt tay tôi.

- Bây giờ nên gọi em là gì? Anastia, Cenci hay Lam Anh? Em nói đi! – Anh hét lên.

Tôi vùng vẫy cố gắng lùi về sau.

- Em muốn bỏ trốn, muốn tiếp tục bỏ anh sao? Em không thấy mình ác độc lắm sao Lam Anh? Anh đã từng giận em, giận em không cho anh lấy một lần giải thích, giận em dù biết sự thật nhưng vẫn không lựa chọn anh ... và bây giờ, anh hận em, giấu anh nuôi con lớn gần ba tuổi.

Nước mắt tôi lăn chã rơi, tôi đứng lại liên tục lắc đầu.

- Vì sao không nói? Vì sao không lên tiếng? – Anh tiếp tục hét lên. – Em muốn cả đời giấu anh bệnh tình của em sao? Vì sao em lại không nói được?

Nhưng anh hận bản thân mình hơn. Yêu em, nhưng một chút thông tin về em cũng không biết. Ba năm qua, anh không ngừng nghĩ, khi em ốm đau liệu có chăm sóc? Em không thích ăn nóng, có ai giúp em hâm thức ăn không? Liệu có ai cản em đi hiến máu nữa không? Nhưng, bây giờ anh còn hận hơn nữa, khi ba năm qua em khó khăn sống như vậy mà người bên cạnh không phải là anh!!!!!!

Cuối cùng anh đã thực sự tức giận. Chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi thấy anh giận dữ như vậy.

Mọi người xung quanh nhìn chăm chăm chúng tôi, bởi vì chúng tôi không những to tiếng mà còn dùng Tiếng Việt nữa.

- Mẹ Anh, ai vậy?

Bỗng một giọng trẻ con trong trẻo vang lên. Cảm giác bàn tay mình được nắm, tôi nhìn hướng xuống.

- Mẹ Anh, sao mẹ lại khóc? Chú đó bắt nạt mẹ à? – Thằng bé âu yếm nhìn tôi, rồi quay sang trừng mắt với anh. – Chú là ai?

- Chú ... – Anh dùng tiếng Anh. Tôi nhìn trong mắt anh sự đau khổ và xót xa. – Chú là bạn của mẹ con.

Anh đưa tay đến, thằng bé lại lùi về sau một bước. Bao nhiêu sự cô đơn lại chìm trong mắt anh. Tôi nhìn anh lại đau lòng, muốn nói với con gì đó, nhưng lại thôi.

- Em tính sao? – Anh nói lại tiếng Việt, nắm nhẹ tay tôi. – Em còn yêu anh không? Lam Anh, về bên anh được không?

Tôi rưng rưng nhìn anh, chậm chậm lắc đầu. Yêu anh? Trước giờ vẫn thế. Về bên anh? Đã không thể. Ba năm qua, đó đã là giấc mơ xa xỉ của tôi. Nếu là tôi của trước kia, thì đã nhanh chóng nhận lời anh. Nhưng bây giờ, tôi không những khuyết tật mà còn tàn tật. Không những chẳng nói được, mà cánh tay phải cũng không thể dùng được.

- Vì sao? – Anh đau đớn thốt lên.

Tôi lại lắc đầu, tính đưa con đi lại nghe giọng của Alex.

- Gì vậy Anas?

Tôi nhanh chóng dùng thủ ngữ với anh.

“Đưa em đi khỏi đây, làm ơn!”

Alex liếc mắt nhìn Long rồi đến bế Peter lên, rồi nắm tay tôi đi. Tôi cúi đầu, không dám nhìn anh. Lúc đi ngang anh giật mạnh tay tôi, kéo về phía anh. Tôi hoảng hốt, đưa mắt nhìn anh.

- Buông cô ấy ra! Ngay! – Alex tức giận nói.
- Nếu không thì sao...

Nhìn hai người căng thẳng, tôi lo lắng. Muốn nói lại không thể. Đột nhiên Peter khóc lớn lên, tôi vội vàng hắt tay anh, chạy đến đón con từ tay Alex.

- Mẹ Anh, con muốn về, con muốn về.

Tôi quay đầu nhìn anh, sau ba năm chúng tôi không nên gặp nhau như thế này, sau ba năm, anh không nên xuất hiện trước mặt con thế này. Có người cha nào chịu nổi khi thấy con ruột mình sợ hãi chính mình. Tôi thở dài, ôm con bước nhanh về phía cổng.

Thực ra gặp lại anh lòng có chút nhộn nhạo, có chút vui mừng. Mấy hôm trước khi gặp anh ở Provence, cứ nghĩ anh sẽ tìm tôi sớm nhất có thể, nhưng lại chẳng hề thấy bóng dáng, thực sự là có chút thất vọng.

Hôm nay gặp anh, anh nói chuyện của Peter, tôi biết anh đã biết trước về bé, có lẽ, là bệnh tình tôi anh vẫn không điều tra được. Thầm khen ngợi khả năng của Jade.

Tôi không còn xứng với anh nữa. Anh vẫn như thế, vẫn đẹp trai và vẫn thành công. Nhưng còn tôi? Bệnh tật đầy người, ngoài việc dịch ít tài liệu cho John thì cũng chẳng có công việc nào chính thức.

Tôi lắc đầu, ba năm qua, anh nói anh luôn lo lắng cho tôi. Còn tôi thì sao? Tôi đã suy nghĩ về anh rất nhiều. Với tính cách của anh, tôi rời đi, anh càng có lí do để không ở cùng Hải Linh. Ai đã chăm sóc anh từng ngày? Ai là áo quần cho anh? Chuẩn bị cơm nước cho anh? Nhắc nhở anh đừng làm việc kia? Tôi cũng từng rất ghen tị khi người đó cũng không phải là tôi.

- Sao về sớm thế con? – Vào đến nhà, Jade ôm Peter lên hỏi.
- Mẹ bị bắt nạt cậu ạ. – Thăng bé lủi thủi vào phòng.

Tôi ngó người, con trai tôi hôm nay bị sao vậy. Bình thường đi chơi về sẽ nói rất nhiều, nhưng hôm nay, dù có một chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng không như vậy chứ.

Đón ánh nhìn của Jade, tôi ngượng ngùng trả lời.

“Là anh ấy!”

- Kelvin? – Anh nhíu mày.

Tôi gật đầu.

- Vậy em tính thế nào? Cậu ấy đã đến tận đây, đã tìm thấy em.

Tôi cố tỏ vẻ bình tĩnh nhất, nhún vai rồi ngao ngán lắc đầu.

“Chúng em đã không thể anh ạ!”

Nói rồi, tôi vào phòng con. Thăng bé lẳng lặng úp mặt trên giường trông rất buồn cười. Tôi đến bên giường con, vuốt vuốt tóc nó.

“Sao vậy con?”

Không nghe tiếng trả lời, tôi vặn lớn volume của máy lên.

“Pete, sao vậy con?”

Thăng bé ngẩng đầu, đưa bộ mặt meo mào nhìn tôi. Tôi nín cười, nhướn mắt ý bảo nó nói.

- Mẹ quen chú đó sao?

Tôi giật mình, tôi biết “chú” đó mà nó nói là ai, nhưng không hiểu vì sao con lại thắc mắc như vậy. Tôi nghĩ nghĩ một chút:

“Chú đó là bạn cũ của mẹ. Sao hả con?”

- Mẹ thích chú đó hả mẹ?

Tôi dở khóc dở cười. Sống ở nước Mỹ thì đầu óc đó “đạt đến cảnh giới” này cũng không phải là lạ, nhưng từ miệng thằng bé ba tuổi lại còn là con trai của mình, tôi có chút khó chấp nhận.

“Sao Pete nghĩ thế?”

- Con thấy thế! Juvie với Amie lớp con cũng thế mà. Juvie hay dữ dằn với Amie lắm, nhưng bạn ấy thích Amie.

“Con còn nhỏ, mấy chuyện này không nên nói đến, con phải học cho ngoan mới được”

Có phải đưa con đi nhà trẻ là không ổn không? Phải nói chuyện với Jade để tìm cách mới được. Trẻ con lớn nhanh quá, thực sự cũng không tốt. Dù nói vậy, nhưng tôi vẫn không tránh khỏi tò mò muốn hỏi con.

“Mẹ nói là nếu, nếu thực vậy thì sao?”

Thằng bé đưa to mắt tội nghiệp nhìn tôi, tôi cũng đưa mắt nhìn con. Chưa được vài giây, môi nó xệch xuống, nước mắt nước mũi lại tự động chảy xuống. Tôi rất muốn khuyên con đàn ông không nên khóc nhiều như con vậy nhưng sợ nói rồi nó còn khóc nhiều hơn. Dặn lòng, sau này không nên cho con chơi với Susan nhiều, để khỏi lây bản tính hay khóc của mẹ nó.

Chưa kịp nói gì, thằng bé đã nhảy lên vai tôi, dúi mặt vào cổ áo tôi. Hành động này có chút giống ... bố nó. Thằng bé từ mũi “phì” một tiếng tôi giật mình. Con à, áo mẹ mới giặt chưa muốn phải thay đâu, không cần lau hết lên áo mẹ vậy chứ.

Tôi đưa tay vỗ vỗ lưng con. Không còn tay nào để bấm má, nên đành phải đợi con nín đã.

Một hồi lâu thằng bé nín khóc, rồi nâng đầu hôn má tôi. Tôi cười cười. Chỉ có những lúc oắt con này nịnh người ta thì mới hôn má thôi.

- Mẹ Anh! Mẹ Anh đừng thích chú đó!

“Vì sao? Con không thích chú đó à?”

- Không phải! Nhưng vì con thích mẹ, nên mẹ đừng thích chú đó.

Nếu không phải bây giờ tôi không nói thành tiếng, thì có lẽ tôi đã không nhận được mà cười phá lên. Tiểu quỷ này, còn trò gì nữa không.

Ba năm, con luôn là niềm vui của tôi, là ánh mặt trời soi sáng tôi. Tôi đã từng nói với anh, anh đã không còn là người tôi yêu nhất, đã có người là hy vọng của cuộc đời tôi, đó chính là cậu nhóc đẹp trai nhưng nước mắt nước mũi đầm đìa trước mặt. Khuôn mặt thằng bé, tuy không ai dám thừa nhận, nhưng nó rằng là phiên bản nhỏ của anh. Tôi yêu anh, và rất yêu con. Kim lòng không đậu, tôi hôn thật kêu lên má con.

“Mẹ hứa!”

- Chụt! – Peter đáp lại nụ hôn của tôi. – Yeah, con yêu mẹ Anh nhất trần đời, con sẽ bảo vệ mẹ.

Tôi lắc đầu, cười khổ. Hai cha con, không chỉ khuôn mặt ngay cả tính tình cũng giống nhau đặc biệt là tính chiếm hữu.

Tôi nhớ lại lời Alex trên xe, anh nói:

- Anas, thằng bé không thể không có bố. Em vẫn còn yêu anh ta, mà anh ta lại rất yêu em. Quan trọng là Pete là con trai của anh ta. Anh ta có quyền nuôi con bất cứ lúc nào.

Lúc nghe Alex nói, đầu tôi như có một tiếng sét đánh qua. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc này, tôi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày Peter sẽ không ở bên tôi. Nhưng bây giờ, tôi vô cùng hoảng loạn.

Tôi suy nghĩ một chút, rồi hỏi con:

“Pete, con có muốn biết bố không?”

- Không ạ! Mẹ đã bảo là con không có bố cơ mà. Con muốn biết cũng không được.

Tôi trầm lắng đầu, thằng bé này quá già dặn. Lại còn biết bắt bẻ tôi cơ đấy.

“Vậy con có từng ganh tị với những bạn khác trong lớp có bố không?”

- Không ạ. – Nó nghĩ nghĩ rồi lắc đầu. – Các bạn khác cũng không có mẹ tốt như mẹ Anh! Với cả con còn cậu Jade nữa mà. Mấy bạn khác làm gì có!

“Được rồi, vậy con đi rửa mặt đi rồi lấy tập ra tô màu. Lát xuống ăn cơm!”

Nếu lần trước anh không tìm tôi đã kì lạ, thì lần này thực sự rất kì lạ, vô cùng kì lạ. Đã một tuần kể từ lần tôi gặp anh ở công viên. Bề ngoài, thì không muốn gặp anh, không muốn tiếp tục nhưng khi đã lâu thế này anh không đến tìm tôi lại cảm thấy hụt hẫng. Phụ nữ đúng là nhiều chuyện mà. Khi có được lại không muốn, khi không có được lại luôn nghĩ tại sao lại không có.

Đến một ngày như bao ngày, Peter đi học về thưa tôi nhưng lần này thằng bé lại không về phòng cất cặp sách trước. Nó nhìn nhìn tôi, muốn nói gì đó. Đợi một hồi lâu vẫn không thấy cu cậu nói gì, tôi khoanh đứng trước mặt, trừng mắt với con. Thằng bé nhướn người, ôm chân tôi kéo kéo. Tôi ngồi xồm trước mặt con đưa tai lắng nghe.

Nó nhìn nhìn mọi người trong nhà tôi lại ghé sát tai tôi.

- Mẹ vào phòng con nhé. Con muốn nói chuyện nghiêm túc với mẹ.

Tôi nhếch môi. Hôm nay con trai tôi học được thêm từ “nghiêm túc” rồi.

Đến khi nó mở cửa phòng cho tôi vào trước, sau đó khóa cửa lại, ngồi xếp bằng, nghiêm túc nhìn tôi.

- Mẹ Anh! Mẹ muốn cưới chồng không? Con sẽ cưới chồng ẹ?

Tôi búng nhẹ lên trán thằng bé.

- Đau mẹ! – Thằng bé ôm trán. – Con thực sự nghiêm túc!

“Nói mau, ai dạy? Chú Alex?”

- Không ạ! Không ai dạy con cả.

Tôi không nói gì, chỉ đứng dậy tính ra khỏi phòng. Con trai tôi lật đật chạy theo kéo lại.

- Được rồi! – Nó thở dài. – Con sẽ nói thật với mẹ. Nhưng mẹ đừng giận, con mới nói.

Lại học được trò mới, tôi gật đầu, quay về giường ngồi.

- Chú nói phải tìm cách nói không được để mẹ giận.

Tôi giật thót. Chú? Chú nào? Nhìn vẻ ngạc nhiên của tôi, con trai lại tiếp tục.

- Là chú Long mẹ ạ!

Chú Long, có lẽ đó là cái tên Việt Nam thứ hai nó biết và nó gọi. Peter chưa từng gọi tôi là Cenci, hay là Anas. Từ lúc biết nói, thằng bé chỉ gọi tôi là mẹ Anh. Tôi chưa từng hỏi con vì sao gọi tôi như thế, tôi nghĩ có lẽ là do cậu mợ nó dạy.

“Con gặp chú bao lâu rồi?” – Tôi nghiêm mặt nhìn con.

- Một ... – Peter đưa một ngón tay. – Một tuần ạ. Thấy tôi trừng mắt, con sợ hãi nói tiếp. – Ngay sau hôm con gặp chú Long ở Disney land, con gặp chú ở trường ạ.

“Con kể hết đi! Mẹ đang nghe”

- Con rất thích chú Long mẹ ạ! – Thật ra, tôi nghĩ, lúc tôi nghe câu này tôi còn vui hơn con trai tôi nhiều. – Chú Long đưa con đi ăn nhiều thứ ngon lắm. Mỗi lần chú Long đón con, bạn bè đều hâm mộ con cả.

“Cậu không đón con sao?”

- Hôm đầu tiên thì có. – Thăng bé thành thật. – Nhưng cậu gặp chú Long nói chuyện một chút, về sau chú Long đón con.

Cả một tuần này, con tôi được người khác đón mà tôi không hề hay biết gì sao. Người làm mẹ như tôi cũng thật tệ mà. Còn Jade, anh chết chắc rồi.

- Chú nói chú rất thích mẹ, nhưng chú sẽ không giành mẹ của con. Chú bảo nếu con cho chú ở cùng, chú sẽ giúp con bảo vệ mẹ. Ban đầu con không đồng ý, nhưng sau... con đã đồng ý với chú ấy. Con thực sự thích chú ấy, mẹ ơi!

“Một tuần qua con và chú đã nói những gì?”

- Chú hỏi về mẹ, hỏi nhiều lắm, mẹ Anh. Chú hỏi, mẹ có ai theo đuổi không? – Vậy là con trai hôm nay hiểu thêm nghĩa “theo đuổi”, tên này dạy con cũng thật là. – Vì sao mẹ không dạy đàn cho con? Vì sao mẹ không đi làm?

Sau đó lại hỏi rất nhiều về con. Hỏi con có thích chú Alex không? Giữa chú Long và chú Alex ai đẹp trai hơn? Con thích ai hơn? – Thăng bé hé hé mắt nhìn tôi rồi nhanh chóng cụp xuống. – Hôm qua chú hỏi con, con có muốn chú làm chồng của mẹ không? Nếu không muốn, chú có thể làm bố của con. Chú đảm bảo sẽ không lừa con, giành mất mẹ. Con suy nghĩ rất nhiều. Con không cho chú ấy làm chồng mẹ đâu, nhưng con đồng ý chú ấy là bố con. Chiều nay con nói với chú ấy, chú ấy bảo, chú ấy sẽ không làm chồng của mẹ, nhưng muốn làm bố con chú ấy phải cưới mẹ. Mẹ ơi, mẹ cưới chú Long nhé?

Tôi dở khóc dở cười. Ôi đứa con trai, đứa con mà tôi tự hào, dù chỉ có ba tuổi nhưng rất thông minh hôm nay lại ngổ thế này. Con đã bị một tên cáo già lừa trắng trợn, mà tên cáo đó lại là chính là bố của con.

Thằng bé lay lay tay tôi, năn nỉ. Thấy cha con đồng lòng thế này tôi không nỡ, nhưng tôi lại không thể đồng ý với thằng bé được. Tôi vỗ vỗ vai con bảo mà sẽ suy nghĩ sau.

“Jade! Vì sao lại cho Pete gặp Long?”

- Kelvin là bố nó không phải sao em?

Tôi muốn cãi anh nhưng anh đã nói trước.

- Đừng ngoan cố nữa Lam Anh! Cũng đừng nói với anh là em không xứng với cậu ta. Nếu có, cũng là cậu ta không xứng với em. Vả lại, Pete nó cần một người cha, bây giờ nó còn nhỏ, sau này nó lớn, em tính giải thích thế nào? – Anh vỗ vỗ vai tôi. – Anh biết em nghĩ gì, lần này không nên bỏ lỡ nữa em ạ. Có lẽ, anh đã sai khi ba năm qua không để cậu ấy tìm thấy em. Em thiếu tình yêu, và Pete thiếu tình thương của cha. Em hiểu anh chứ?

Muốn mở miệng nói với anh, một tiếng chuông cửa đột ngột vang lên. Jade nhếch môi, ánh mắt nham hiểm.

- Mở cửa đi em!

Tôi khó chịu đến mở cửa, chưa kịp làm gì thì một đóa hoa ngay trước mặt.

- Cho anh vào nhà nhé! – Một câu nói bằng tiếng Việt phát ra ngay bó hoa được hạ xuống.

47. Chương 46

Chương 46: Cha con (2)

Tôi còn muốn đóng cửa thì người đó đã một tay chặn lại.

- Anh không thăm em! Thăm con! – Tên kia mặt hí hửng nói.
- Cậu đang ở Mỹ, nói tiếng Anh đi! – Jade ở nhà bếp nói lớn ra.
- Dạ! Em hiểu. – Anh cười cười, nhanh chóng dùng tiếng Anh.

Thật bất ngờ, hai người này thân đến mức này từ bao giờ. Tôi tránh người cho anh vào nhà, nhìn anh chăm chăm.

- Anh đặt ở đâu? – Anh hỏi tôi.

Tôi hất cằm hướng nhà bếp, ý bảo đem hoa vào cho Jade tự tính. Không đến thăm tôi, thì chắc hoa cũng chẳng phải tặng tôi, tôi không quan tâm lắm. Sau đó, tôi đi thẳng lên phòng của mình.

Anh đứng là ngang ngược mà. Bây giờ cả anh trai lẫn con trai đã về phía đó, tôi phải làm sao bây giờ? Còn Susan, đúng rồi! Còn Susan. Tôi nhanh chóng lấy máy nhắn tin cho chị.

“Chị đang ở đâu?”

“Chị đi chợ, Jade bảo tối nay có khách.”

“Em nói chị đừng shock. Người đó là bố của Pete!”

“Em đùa à?”

“Em không đùa, Jade đã bán đứng chị em chúng ta rồi. Chị phải ở cùng phe với em.”

“Đương nhiên, chị đây còn không muốn cậu ta vào nhà”

“Anh ấy vào nhà rồi đấy ạ. Chị về đuổi đi!”

“Đợi chị!”

Tôi cười nham hiểm. Susan trước giờ vẫn không thích Long, chị vẫn luôn nghĩ tôi như vậy là do anh. Mặc dù trước giờ tôi vẫn ra sức giải thích, nhưng bây giờ ... cảm thấy không cần lắm. Tôi nằm trên giường, nhắm mắt nghe nhạc và đợi Susan về.

Đột nhiên cảm giác môi ẩm ẩm, tôi giật mình mở to mắt. Trước mặt tôi là khuôn mặt phóng đại của Long. Nếu nói được, có lẽ tôi đã hét lên với tần số lớn nhất. Tôi bực bội cắn môi anh. Anh mở mắt nhìn tôi rồi cười cười. Tôi trừng mắt với anh. Liền sau đó, anh đỡ tôi dậy rồi ôm tôi vào lòng.

- Anh nhớ em! Nhớ nhớ nhớ!

Tôi vùng vằng đẩy anh ra, nhưng anh lại ôm chặt hơn.

- Yên nào! Con đang nhìn. – Anh thì thầm vào tai tôi.

Tôi lén đưa mắt về phía cửa nhìn thấy một dáng người nhỏ nhỏ. Tôi rất giận anh, con còn nhỏ lại cho nó thấy những cảnh như thế này. Nhìn con trai cười mãn nguyện rồi bỏ đi, tôi thở dài dùng tay đập mạnh lên lưng anh.

- Đau anh! – Anh thốt lên.

Tôi xô mạnh anh ra, vợ bút giấy ở đầu giường. Đang muốn viết cho anh hiểu thì anh cản lại.

- Đừng viết, em nói miệng đi, anh hiểu cả!

Tôi có chút bất ngờ, cũng có chút cảm động. Tôi nhìn anh rồi nháy mắt.

- Hì hì, anh nghĩ, em nên ... viết giấy thì hơn.

Tôi lườm anh, có chút buồn cười.

“Vì sao lừa con?”

- Lừa gì cơ? – Anh tỏ vẻ vô tội.

“Cái gì mà không làm chồng nhưng phải cưới? Anh coi thằng bé như kẻ ngốc à?”

- Hì hì! Nếu thông minh thì nó đã không tin anh.

Tôi trợn mắt nhìn anh. Có ai coi thường con mình như anh không.

- Anh đùa đấy. Em tưởng nó vừa à? Nó cũng lém lẩn đấy. Có con nào đi giành mẹ với bố như nó không? Cái gì mà cho phép làm bố, không cho làm chồng? Em biết nó nói với anh thế nào lần đầu gặp lại ở nhà trẻ không? – Anh khó chịu, nhăn mày. – Cháu yêu mẹ cháu, nên chú hãy rút lui đi.

Tôi ôm bụng cười nắc nẻ. Anh lườm lại tôi, tiếp tục than vãn.

- Em xem, có đứa trẻ nào ba tuổi mà nguy hiểm như nó, già đời như nó không? – Anh trừng to mắt.
– Anh không chấp nhận con trai yêu mẹ đâu. Em lo mà giải quyết với nó trước, không thì đừng trách anh.

Tôi viết viết rồi đưa anh.

“Em và con yêu nhau, anh không có phần đâu! Anh về đi kéo Susan đuổi anh ra khỏi nhà đấy.”

- Em dám?

Anh hét lên một tiếng rồi cuối đầu hôn mạnh tôi. Môi anh va vào môi tôi đau chết được. Tôi cau mày nhìn anh, anh nhanh chóng dịu dàng. Một lúc sau, anh buông môi tôi, lại thì thầm.

- Em nhìn ở cửa xem!

Tôi hoảng hốt, không phải lại để con trai chứng kiến cảnh này chứ? Tôi chậm chậm quay đầu thì nụ cười mãn nguyện khi nãy của con trai đã thay bằng nụ cười nham hiểm của Susan. Thôi xong, bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà thì Susan cũng không tin tôi như thế này là vì tên trước mặt.

Tôi xấu hổ, cuối gằm mặt xuống. Anh hôn trán, rồi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng.

- Xấu hổ cái gì? Hử? Đã là mẹ một con rồi! – Tôi bĩu môi. – Em tính thế nào đây? Bao nhiêu người phía em, anh đã mua chuộc cả rồi. Anh đã là người của em, con anh cũng là con em rồi. Em còn định bỏ mặc anh đến bao giờ?

Thấy góm, cái gì mà anh là người của tôi. Tôi rầu rĩ không đáp.

- Anh không hiểu, bây giờ giữa chúng ta không còn gì ngăn trở nữa, vì sao em lại không đồng ý?

Anh hôn lên mắt tôi, mũi rồi xuống đến môi.

- Anh yêu em! 11 năm trước cũng thế, bây giờ cũng thế.

Trong lòng thực sự ấm áp, tôi nhìn ánh mắt chân thành của anh, mắt cũng nhỏ lệ.

“Em không xứng! Em không những tàn tật mà còn khuyết tật, em không thể làm gì được cả. Anh có thể tìm được người tốt hơn em!”

Anh xé nát mẫu giấy trên tay, rồi hôn lấy những giọt nước mắt của tôi.

- Trong mắt anh, em hoàn hảo nhất. Nếu không có em, anh cũng như một kẻ khiếm khuyết, không trọn vẹn. Em là tình yêu của anh, là mạng sống của anh, là linh hồn anh. Anh đã từng nói, nếu không có em, anh sẽ không sống nổi. Nhưng bây giờ, không nhìn thấy em, anh cũng không muốn sống nữa. Đừng nghĩ ngợi gì cả, chỉ như thế mà yêu anh được không? Anh cần em, và con chúng ta cần bố nó. Em phải yêu anh, để thằng oắt đó dập tắt ý tưởng điên rồ đó đi.

Cảm giác ngón tay được lồng vào một vật gì đó, tôi ngẩng đầu nhìn anh.

- Em có biết em độc ác lắm không? Em đi rồi, để lại mọi thứ cho anh. Nào là nhẫn, nào là ngôi nhà nhỏ của chúng ta, một hộp ảnh của em dưới gầm giường ... Em đi thì khỏe rồi. Còn anh, anh phải làm gì với chúng đây? Bỏ đi lại không nỡ, nhưng ngày nào cũng nhìn thì chẳng khác nào là dày vò anh. Cuối cùng, anh cũng vượt qua nó, vì anh phải giữ gìn mọi thứ tốt nhất để chờ em trở về.

Tôi nhìn chiếc nhẫn, lòng lại run run. Anh đã nhìn nó bao lâu? Ba năm? Ba năm qua anh ngắm nhìn nó như thế nào? Phải chăng một lần ngắm là một lần nhớ đến tôi? Một lần đau nhói?

Tôi vươn người ôm chầm lấy anh. Đúng vậy, đây là cảm giác mà tôi thèm khát ba năm qua. Chỉ cần một lần ôm anh, một lần là đủ. Bao lần trong đêm tôi đã khóc vì mơ thấy anh, được ôm và hôn anh. Nay anh người thật đứng trước mặt tôi vì sao tôi không thể dẹp đi cái sĩ diện nhỏ nhen của mình để tiếp tục yêu anh?

Anh kéo tôi ra, nhìn mặt tôi rồi lau nước mắt. Tôi nháy môi với anh, vừa kết thúc anh liền áp môi lên môi tôi.

- Anh cũng vậy! Anh cũng yêu em!

Chẳng đưa bao lâu thì một tiếng hét cắt ngang chúng tôi.

- Buông mẹ cháu ra! Ai cho chú hôn mẹ cháu? Cháu chỉ cho phép chú ôm thôi.

Thằng bé vọt lên giường rồi đẩy anh ra, quay người ôm lấy cổ tôi, hôn lên má tôi liên tục. Tôi cười khổ, hai bố con nhà này thật là ...

- Con thôi ngay! – Anh kéo áo thằng bé. – Bố không cho phép con hôn mẹ, à không, hôn nhiều thế này. Ra khỏi phòng đi.

- Cháu ghét chú Long rồi. – Thằng bé dẩu môi với anh, rồi quay sang tôi. – Con sẽ không cưới chồng ẹ Anh nữa. Chú Long không giữ lời, con không cần chú ấy làm bố. – Nói rồi, lại hôn má tôi.

- Pete, con buông ra ngay nghe không. – Anh bế hân thằng bé ra khỏi người tôi. – Không làm bố con cũng không sao. Bố đã được mẹ đồng ý cho làm chồng rồi. Hê hê.

- Chú nói dối! – Thằng bé hét ầm lên rồi khóc. – Hu hu, trả mẹ cháu đây, trả mẹ cháu đây.

Tôi vội vàng chạy đến đỡ con từ tay anh. Người này cũng thật là, ai lại đi ghen với con rồi lại chọc cho con khóc thế này cơ chứ. Tôi đánh mắt bảo anh ra ngoài, anh vô cùng nhưng rồi cũng không tình nguyện mà ra phòng. Trước khi ra khỏi phòng còn không quên chạy vào hôn lên má tôi. Peter thấy vậy vừa nín liên khóc ầm lên, anh le lưỡi rồi ra ngoài.

Lần này không ngờ thằng bé khóc dữ dội như vậy, tôi phải dỗ một hồi lâu, con mới mệt rồi ngủ thiếp đi. Tôi nhẹ nhàng rời phòng, vào nhà ăn liền thấy anh ngồi ngay ngắn trên bàn ăn. Tôi cười cười, chắc chắn là bị “chú rể già” và “cô dâu nhỏ” giáo huấn rồi.

Thấy tôi đến gần bàn ăn, anh liền đưa mắt kêu cứu. Tôi nhún vai, ngồi xuống chỗ bên cạnh anh. Không phải là tôi không nói gì để giúp anh, mà là tôi không nói được.

- Cậu tính sao đây? – Susan chua chát lên tiếng. – Cenci nó sống thế này ba năm rồi, cậu muốn đến là đến à?

- Tôi cũng không phải muốn thế chị biết mà. Nếu không phải có người ra tay ... – Anh liếc Jade. – thì tôi đã không phải đến bây giờ mới gặp cô ấy.

- Cái gì mà có người ra tay, nếu thực sự có người ra tay, bây giờ cậu có thể ngồi đây sao? – Susan ra sức bao che cho Jade.

Tôi cũng thắc mắc, nếu có thể tìm được, có lẽ ngay lúc tôi mới đi anh đã có thể tìm thấy. Rốt cuộc là làm thế nào mà anh biết được? Tôi cảm giác chắc chắn không phải là do anh theo tôi ở Pháp.

- Thực ra có người đã gặp cô ấy nói lại cho tôi. Tôi chuẩn bị sang đây thì lại gặp cô ấy ở Provence trước. Cũng không biết tại ai nhuộm tóc con trai tôi, làm tôi khổ tâm một đêm. – Anh lườm Susan.

Tôi kéo kéo tay anh, muốn hỏi, người đó là ai.

- Em nhớ người lần ở St Kilda anh nhờ làm vợ chưa cưới không? Cô ấy đã vô tình gặp em ở siêu thị nên điện thoại hỏi anh.

Anh kể lại thì tôi mới nhớ. Hôm đó, đúng là tôi đi siêu thị đã va phải một cô gái. Trông nhìn rất quen, nhưng không tài nào nhớ ra được. Trái đất thật tròn!

Anh quay người, nghiêm mặt nhìn tôi.

- Nếu không phải cô ấy vô tình gặp em, em tính trốn anh đến bao giờ?

Tôi cúi đầu vào chén cơm, giả vờ nuốt nuốt, nhai nhai.

- Đến khi nào tôi cảm thấy thích hợp! – Lúc này, Jade mới lên tiếng. – Bây giờ cậu bắt bẻ vợ tôi đủ chưa?

- Ai là vợ anh? – Susan phản bác.

- Đừng để anh phải nói nhiều. Chuẩn bị làm cô dâu của anh đi!

- Xi! Mới cầu hôn hai lần đã thế rồi! – Susan bĩu môi.

Tôi há mồm nhìn hai người. Tôi biết Jade đã cầu hôn Susan, nhưng không biết là chị ấy đã cực tuyệt hai lần. Tôi đưa ngón cái với Susan, chị liền nháy mắt lại.

Hai người đàn ông ngồi trên bàn ăn, thi nhau trừng trừng nhìn tôi.

- Anh như thế có là gì. – Long lên tiếng. – Em đã cầu hôn cô gái bên cạnh hơn ba lần, nhưng chưa một lần đồng ý để giữ mặt mũi cho em cả.

Susan đưa ngón cái với tôi, tôi thở dài. Chuyện đã qua lâu lắm rồi, mà cứ thích nhắc lại.

- Cenci ăn xong đi tái khám. Alex vừa gọi đây! – Jade nhắc nhở tôi, tôi gật gật.

- Bây giờ có thể gọi cô ấy là Cenci được chưa ạ? Em không thích cái tên Anastia đó tạo này, tên gì mà dở thế.

Tôi và Susan nhìn nhau, rồi hoảng hốt nhìn Jade. Lúc này, mặt anh đã đen đi không ít. Đây là tên anh đã nghĩ cho tôi, và giấy tờ giả của tôi cũng do anh làm. Susan đang định nói gì đó, thì Long lại tiếp lời.

- Vì sao lại để tên tóc vàng đó khám cho vợ em? Chuyên ngành anh ta nghiên cứu hình như không liên quan đến bệnh tình của Lam Anh thì phải!

Mặt Jade lúc này phải nói là không thể đen hơn. Tôi trong lòng lắc đầu, ai bảo anh dắt sói về nhà. Anh vừa dứt lời, Susan đã đáp.

- Alex tuy là bác sĩ khoa thần kinh nhưng những khoa khác cũng không phải là kém. Anh ấy chỉ là không hứng thú với những khoa đó, chứ không phải là không có khả năng khám bệnh. Ba năm qua, cậu ấy rất tích cực chữa bệnh cho Cenci và trị liệu cho tay cô ấy nữa.

Long im lặng không nói nữa, chúng tôi nhẹ nhàng thở phào. Hai người đàn ông cực kì nóng tính này, chỉ nên ngồi cùng nhau trong phạm vi cho phép, xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

- Em sẽ đưa cô ấy đi! – Long lại lên tiếng.

- Cậu lấy gì đưa con bé đi? – Jade vặn hỏi. – Cậu vừa đến đây, chẳng phải suốt ngày chỉ đi taxi thôi sao.

Long á khẩu. Tôi mỉm cười, trên đất Mỹ này, thì Long nên nhìn Jade thì hơn.

Tại bệnh viện, tôi vẫn khám theo thường lệ, rồi vào phòng khám riêng của anh. Anh nhìn thấy tôi, liền nở nụ cười. Ngay sau đó điện thoại anh lại reo, anh nghe máy nói gì đó rồi sắc mặt thay đổi hẳn.

Tôi lo lắng nhìn anh, đợi anh mở lời. Chỉ lúc sau, tôi nghe giọng anh run run.

- Cenci, em phải bình tĩnh. – Tôi ngơ ngác nhìn anh. – Jade nói, Kelvin... – Tim tôi đập mạnh một hồi. – Kelvin bị tai nạn giao thông khi đang trên đường đến đây đón em.

48. Chương 47

CHƯƠNG 47 Bỏ trốn

Alex vội vàng đánh xe đưa tôi đến bệnh viện gần nhất mà Long được đưa đến. Trên đường đến đó, tôi đã vô cùng hoảng sợ. Vì sao lại thế? Vì sao cứ lúc chúng tôi hạnh phúc nhất thì lại luôn có gì đó chia rẽ chúng tôi? Tại nạn giao thông, lại là tai nạn giao thông! Lần đầu đã khiến chúng tôi chia cắt ba năm khi đó tôi còn chưa được nhìn mặt anh, lần tiếp theo là bốn tháng tôi trốn đến St Kilda, lần này lại là bao lâu?

Xe vừa dừng bánh, tôi đã bật cửa chạy vào bên trong. Nhìn Jade và Susan đi tới đi lui ở cửa phòng bệnh tôi lại càng lo lắng. Thấy tôi chạy đến, Susan đến bên tôi cầm tay tôi. Tôi lấy giấy viết viết cho chị.

“Pete đâu ạ?”

- Ở nhà em. Em ... không sao chứ? – Susan lo lắng nhìn tôi.

Tốt, Peter không nên nhìn thấy những chuyện đáng sợ như thế này.

“Em không sao!” – Nói rồi, tôi nhìn nhìn vào bên trong.

- Cậu ấy đang được cấp cứu! Em bình tĩnh chắc cậu ấy không sao đâu.

Tôi không khóc, không loạn như thế này phải nói là vô cùng bình tĩnh rồi. Jade đến ôm rồi vỗ vỗ nhẹ lưng tôi.

- Cậu ấy muốn đến bệnh viện đón em, nhưng không biết taxi chạy kiểu gì mà lại như thế. – Anh thở dài. – Em đợi ở đây nhé, anh có việc phải đưa Susan đi, lát anh lại về. Có tin tức gì phải nhắn tin cho anh nhé. Alex đâu?

Tôi lắc đầu, bảo không biết. Khi này anh đưa tôi đến, bây giờ vẫn chưa thấy lên. Tôi vẫy vẫy tay bảo hai người đi đi. Nhiều người ở đây cũng không làm được gì, vả lại lúc này, tôi muốn một mình hơn.

Đèn cấp cứu vẫn sáng như vậy. Có lẽ đây là bóng đèn khó coi nhất, xấu xí nhất và chói mắt nhất tôi từng thấy. Thì ra cảm giác đợi một người nằm trong bệnh viện là thế, vậy lần trước đợi tôi cấp cứu, anh đã cảm thấy thế nào? Chắc hẳn anh lo lắng hơn tôi bây giờ rất nhiều lần. Đột nhiên cảm thấy lúc chiều rất may mắn vì đã không một lần nữa từ chối anh. Chỉ cần anh tỉnh dậy, anh nói gì tôi cũng đều đồng ý. Kết hôn với anh, càng tốt. Tôi cũng đã đợi chuyện này bảy năm rồi, không phải sao.

Thấy cửa phòng bệnh mở ra, tim tôi đập một tiếng, tôi chạy đến ngay chỗ bác sĩ, khẩn thiết đưa mắt nhìn ông. Thấy ông nhìn tôi khó hiểu, tôi cầm bút chuẩn bị viết, lại nghe ông nói.

- Cậu ấy đã bị thương rất nặng. Xin lỗi! chúng tôi đã cố gắng hết sức. Gia đình có thể vào nhà gặp bệnh nhân lần cuối.

Tôi ngẩn người. Câu nói thường nghe trong phim, thường thấy trong truyện kia bây giờ khi chính thức được nghe lại cảm thấy buồn cười vô cùng. Bác sĩ, ông không cần đọc nguyên văn kịch bản vậy đâu, diễn xuất của ông đạt lắm rồi.

Tôi thần thờ bước vào bệnh viện, tôi không dám nhìn anh. Cố nhìn không để hình ảnh anh vào mắt, tôi bắt đầu nhìn quanh. Bệnh viện này... thật tốt! Theo hiểu biết thì, cái máy đẳng kia có lẽ là máy đo nhịp tim. Tôi nhìn không hiểu lắm, nhưng những đường xanh đỏ lên lên, xuống xuống đó trông vô cùng yếu ớt. Nhìn đến giường bệnh tôi lại run run, vết máu loang rất nhiều. Tôi chậm chạp đến bên giường anh, khuôn mặt đẹp nhưng lại nhợt nhạt đến đáng thương. Tôi rời anh ba năm, nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ được nhìn thấy khuôn mặt này nữa. Mặt anh nhem nhuốc máu, có lẽ y tá đã vệ sinh qua nhưng cũng không sạch được. Tôi đưa tay vuốt vuốt má anh, mỉm cười. Đồi đúng là ngang trái, để chúng tôi gặp nhau, yêu nhau, xa nhau và bây giờ mất nhau. Một giọt nước mắt lăn trên má, tôi cầm tay anh lau ithub.

Sao anh lại im lặng thế này? Khi này ở nhà tôi, không phải anh nói nhiều lắm sao? Anh còn trêu cả con trai mình cơ mà. Bảy năm qua, đây có lẽ lần đầu tôi thấy anh nằm bệnh viện. Khẽ áp tay anh lên má, lạnh quá. Đôi tay này, đã nắm tay tôi bao nhiêu lần? đã ôm tôi bao nhiêu lần? Cánh tay này đã vì tôi mà trị liệu một năm không phải sao?

Tôi đã từng nghĩ, vì tôi, anh đã hỏng tay trái. Ba năm trước vì anh, tôi lại mất đi tay phải của mình. Phải chăng tôi đã trả hết nợ cho anh? Nhưng bây giờ, tôi biết, không phải. Vì những gì tôi nợ anh, tôi không bao giờ trả hết được.

Tôi hôn lên mắt anh, lên mũi rồi tiến gần đến môi anh. Chiều nay, người làm những hành động này là anh, mà sao giờ anh nằm đó bất động, không hôn trả lại tôi?

Bỗng sau lưng tôi vang lên vài tiếng bíp bíp, tôi hoảng hốt quay đầu, những đường xanh đỏ khi này còn nhấp nhô lên xuống lúc này chỉ còn là những đường nằm ngang thẳng tắp. Tôi hiểu rõ ý nghĩ cũng những đường nằm ngang này, quay lại nhìn anh. Tôi nắm chặt tay anh.

- Long! – Tôi hét lên, cổ họng đau đớn không chịu được. – Long, anh tỉnh dậy được không? Em sợ, Long nếu anh không tỉnh dậy, em sẽ bỏ đi nơi khác, anh sẽ không giờ tìm thấy anh và Pete đâu! Đừng bỏ rơi em được không? Nếu lần này em lại nợ anh, thì em sẽ lấy gì mà trả đây? Không có anh, em cũng chẳng có gì cả.

Tôi liên tục hôn khắp mặt anh, lại cảm thấy nhiệt độ người anh càng ngày càng thấp. Tôi liền nằm lên giường, ôm chặt anh mà khóc.

- Ba năm qua, anh có biết đêm nào em cũng mơ thấy anh không? Năm đầu tiên, em khi mang thai, em đã nhớ anh đến nỗi bị trầm cảm. Em đã nghĩ, có nên trở về với anh không? Xa anh vài tháng mà em đã không chịu được, vậy em có thể xa anh cả đời không? Tuy bên ngoài em nói với mọi người là có thể, nhưng

trong lòng em đã tỉnh. Nếu Pete 5 tuổi, em sẽ đưa con về Việt Nam, sẽ cho con gặp anh. Nếu anh còn yêu em, thì em sẽ ở bên anh, mãi mãi đi. Nhưng nếu anh đã yêu người khác, em sẽ mang con đi, dù anh có làm gì em cũng sẽ mang con đi. Long ơi, nếu anh không tỉnh dậy, em sẽ yêu Pete đấy. Tỉnh lại được không anh? Em mệt mỏi, em cần anh. Anh có cần nữa em không?

- Mẹ Anh ơi! – Nghe giọng Peter, tôi xuống giường đón con vào lòng.

- Peter, mẹ xin lỗi. Mẹ đã không nói dối con. Chú Long chính là bố của con. Chú ấy rất yêu con, chỉ là do mẹ ích kỷ đã giấu con đi mà không cho bố biết. Ba năm qua, bố vẫn luôn tìm mẹ con mình chỉ là không tìm thấy. Con đừng giận bố nữa.

- Mẹ Anh ...

- Bây giờ con sẽ chẳng phải ganh tị với bạn nào nữa cả. Con có bố, bố con lại rất đẹp trai, lại rất tài giỏi. Dù con không đồng ý, nhưng mẹ yêu bố.

Tôi chẳng để ý gì đến con trai, cứ xúc động nói liền một hơi. Bỗng thằng bé lên tiếng:

- Chú khát à? Để cháu lấy giúp cho. – Thằng bé nhìn hướng giường bệnh rồi quay lại đợi tôi. – Mẹ đợi con một lát nhé!

Tôi hóa đá, tức giận nắm chặt tay.

- Chú làm gì thế? Không uống nữa ă? – Con trai ngây thơ hỏi.

Sau đó, nó chạy về ôm chân tôi.

- Mẹ Anh, mẹ Anh, mẹ nói được rồi ă?

Tôi giật mình. Chính tôi cũng không phát hiện được chuyện này. Vô thức đưa tay sờ cổ họng, tôi gọi một tiếng “Peter”. Thằng bé vỗ tay kêu lên:

- Giọng mẹ Anh hay quá! Hay quá! Mẹ Anh nói được rồi. Cậu mợ ơi, chú Alex vào xem mẹ con này!

Ba người nhe răng cười đi vào. Tôi đưa mắt, quét một lượt ba đồng phạm. Được lắm, các người dám lừa tôi. Tôi ngồi xổm xuống, ôm mặt con trai, nhẹ nhàng hỏi nó:

- Peter thương mẹ Anh không? – Thằng bé lập tức gật đầu. – Vậy mẹ con mình đi nơi khác ở nhé?

- Vâng ă! Con không thích ở lâu với cậu Jade đâu. – Thằng bé vỗ tay. – Mợ Susan thì cứ khóc mãi, chuyện gì cũng khóc. Còn nữa, phòng riêng của con mà chú Alex cứ hay vào ngủ nhờ thế, con càng không thích.

Thằng bé ngây thơ, vừa nghe đi nơi khác đã mừng đến mức nói xấu người ta mà không để ý đến những ánh mắt muốn giết nó đằng sau lưng. Tôi cúi người, bế con lên, đi một mạch ra cửa.

Vừa được vài bước, đã có người kéo lại, ôm chầm hai mẹ con. Chưa bao giờ tôi ghét mùi nước hoa tự tay mình chiết như thế này.

- Cho anh đi nữa, anh cũng không muốn ở nhà đó. Jade thì nóng tính, Susan hay khóc với Alex hay giành phòng con, anh cũng không thích.

- Chú buông ra, khó thở quá. Chú nói gì cháu không hiểu.

Thằng bé không hiểu là chuyện hiển nhiên vì nó không biết tiếng Việt, còn ba người sau lưng chỉ có hai người hiểu, cũng hậm hực mà liếc mắt về đây.

- Em nhìn kìa, họ ghê quá. Em mà bỏ đi, mình anh ở đây bị thiệt mất! – Anh ra về tội nghiệp.

- Đồng lõa với nhau chắc không giết nhau đâu. – Tôi nhếch môi, hất tay anh, ôm con ra ngoài.

- Anh xin lỗi mà! – Anh ôm tôi lại, vì tôi đang bế Peter, hơi khó, nên anh chỉ cầm chặt tay tôi. – Bọn anh chỉ muốn em ... sớm nói lại được thôi. Alex bảo em nên gặp một cú sốc, một chấn động nào đó mới có

thể đột ngột mà có lại tiếng nói được. Anh cũng muốn thử... Em đừng giận nữa. Thực sự, cách này nó hiệu quả mà.

- Anh gọi đây là hiệu quả sao? Anh có biết cảm giác của em không? Em thà không nói được cũng không muốn mất anh. Anh đùa giỡn với tình cảm của em như thế sao? Nếu thế này anh nói là giúp em, thì cảm ơn, em không cần.

Anh giành bé thằng bé từ tay tôi, rồi đặt thằng bé xuống đất.

- Con lớn thế này rồi, em còn bế gì nữa. Tay đã yếu lắm rồi! Anh chỉ ...

- Không cần anh nhắc. – Tôi cắt ngang. – Con tôi, tôi bế. –Tôi kéo con lại phía mình, nắm tay con. – Pete, mẹ con mình đi!

- Anh đi nữa, con anh, anh cũng nắm. – Anh lì lợm đi theo.

Tôi đứng lại nhìn chằm anh.

- Anh muốn gì? Chẳng phải em đã nói được rồi sao? Vậy em đi.

- Đừng giận nữa mà. – Anh nhảy về phía tôi, lại ôm. – Anh cũng không nghĩ là lừa được em đâu. Anh cũng lo lắng, tại em thông minh thế kia, nếu để ý một chút sẽ phát hiện ngay. Chẳng phải bác sĩ đã bảo hết cách rồi sao, nhưng sao em vào máy đo điện tim vẫn còn chạy mà không nghĩ ngờ gì vậy. Haha, cũng không trách em được. – Anh hôn lên trán tôi. – Em yêu anh, rất yêu anh mà. Đừng giận nữa mà, anh năn nỉ đấy được không?

- Anh buông ra. Anh dám lên kế hoạch này thì chắc tính đến chuyện em thế này đúng không. – Tôi nhìn anh lắc đầu, rồi nhìn ba người sau lưng. – Kế hoạch của anh có bốn người, vậy mà giờ không một đứng ra nói giúp anh.

- Hi hi, Cenci, thực ra bọn anh chỉ muốn tốt cho em. – Alex gãi gãi đầu. – Anh đã bảo hôm khác nhưng cậu ấy lại nóng vội, muốn hôm nay cho được.

- Em đừng giận chị, chị chỉ hòa theo Alex thôi! – Susan le lưỡi cười.

- Không liên quan đến anh, Susan bảo nếu anh đồng ý, sẽ đồng ý lời cầu hôn của anh. Anh không thể bỏ qua cơ hội tốt lần này được. – Jade nói xong đưa tay kéo Susan qua bên mình ôm ngang.

Tôi nhìn Long nhún vai.

- Chẳng ai giúp anh cả. Anh tự cầu phúc ình đi!

- Từ từ đã. – Anh cầm chặt tay tôi. – Các người giỏi lắm. Bây giờ, thấy Lam Anh thế này, nên quay sang bán tôi phải không. – Anh chỉ điểm từng người. – Alex! Anh được lắm, tôi sẽ chả kí hợp đồng khám tổng quát với bệnh viện cậu. Còn Susan, cô giỏi lắm, túi xách mới nhất của Hermes? Nằm mơ! Còn Jade ...

- Cái gì? Tôi làm sao? Tôi đã nói rồi, tôi làm như vậy không phải vì cậu mà là vì em gái tôi và vợ tương lai của tôi. – Jade ngắt lời anh, thông thả nói.

- Lam Anh, đừng nghe mấy người kia. Thật sự là anh nóng vội, nhưng anh lo cho em. Anh nghĩ, nên chọn lúc em đang cảm thấy hạnh phúc nhất thì đột ngột đau khổ nhất như vậy mới hiệu quả. Đừng giận anh nữa, anh xin lỗi được không? Những lời em nói khi nãy, nếu không như vậy, đến khi nào em mới nói với anh? Anh cảm động lắm, anh hạnh phúc nữa. Em hề nợ anh gì cả! một chút cũng không. Nếu có thì là anh đã nợ mẹ con em rất nhiều. Anh đã để Pete ba năm sống không có cha, em ba năm qua thì bị người ta xem như người câm. Anh không chấp nhận được, và sẽ không để nó diễn ra nữa. – Anh hôn nhẹ lên môi tôi. – Đừng giận nữa nhé?

Tôi mỉm cười thật tươi với anh rồi gật đầu. Anh xoa xoa tay tôi rồi nói với mọi người.

- Alex cậu thu dọn tàn cuộc đi! Tôi không quen bác sĩ ở đây!

- Aaaaaaaaaaaaa! – Đột nhiên một tiếng hét vang lên, mọi người giật mình. – Hu hu, mọi người không ai để ý tới con cả. – Peter meo máo. – Nãy giờ con đứng đây mà không ai nói với con câu nào cả. Còn chú nữa! – Nó chỉ Long. – chú nói với cậu mẹ cháu hiểu, nhưng chú nói gì với mẹ thế? Hu hu, con ghét cả nhà.

- Thằng oắt này! – Anh búng lên trán con. – Còn giả vờ, bố đánh đấy!
- Mẹ Anh, chú Long đánh con! – Nó ôm chân tôi hét ầm lên.
- Chú Long cái gì! Gọi bố mau! – Anh nói với con.
- Không gọi, cháu không thích chú, chú đi đi! Không cho làm bố cháu đâu!
- Con ngốc à? Khi này có nghe mẹ nói gì không? Dù con không muốn bố thì mẹ cũng cần bố. – Anh le lưỡi với con. – Đi về nhà!

Anh đứng thẳng người, nhớ gì đó lại nói với con

- Không bé! Con nặng thế gãy tay mẹ mất thôi.

Anh cười rồi cầm tay tôi đi trước, bỏ lại đứa con trai tội nghiệp đằng sau. Con trai à, đừng lo, mẹ sẽ trả thù giúp con.

Ăn tối xong anh cứ nằng nặc đòi ở lại nhưng tôi không đồng ý. Jade và Susan vì thấy có lỗi với tôi nên cũng ra sức đuổi anh về.

Tôi im lặng ở phòng mình xếp xếp quần áo. Con trai bé bỏng mở cửa đi vào nhìn thấy liền hỏi.

- Mẹ Anh làm gì vậy?
- Mẹ xếp hành lí. - Sờ sờ má con, tôi trả lời.
- Mẹ muốn đi đâu?
- Mẹ con ta sẽ bỏ trốn. – Tôi nháy mắt.
- Bỏ trốn á? – Thằng bé ngạc nhiên che miệng. – Còn bố Long thì sao?
- Đã chịu gọi bố rồi đấy à? – Tôi nhướn mắt, chọc con.
- Thì bố Long là bố con mà. Mẹ cũng bảo phải gọi bố là bố Long mà.
- Vậy con có thương bố không?
- Dạ có ạ! Chỉ là con không thích chú ấy những lúc không nói tiếng Anh.
- Được rồi, con đã thương bố thì chúng ta càng nên bỏ trốn.

49. Chương 48 (end)

CHƯƠNG 48: ST PATRICK

Nhìn John bế Nicky tôi nhin không được hỏi.

- John, anh ấy không tìm em à?
- Thế không phải em dắt con bỏ trốn à? – John lườm tôi. – Còn muốn cậu ấy tìm về?

Tôi xấu hổ le le lưỡi. Nhớ hôm tôi ôm con mua vé tại sân bay thì nhận được tin nhắn của anh.

“Lam Anh, Peter hai người giỏi lắm!”

Thế mà đến bây giờ hai tuần rồi anh lại không đi tôi. Nói thật là có chút thất vọng. Hôm đó chỉ là muốn trả đũa anh một tí mà thôi, ai dè, người bị bỏ rơi là tôi đây cơ. Mới có hai tuần mà nhớ anh quá đi mất, càng nhìn Peter càng thấy nhớ người đó. Con cái kiểu gì mình sinh ra lại giống bố nó đến thế. Thấy Pete loay hoay xếp hình bên cạnh Anna, tôi lên tiếng gọi con.

- Pete, lại mẹ bảo!

Con trai ngẩng đầu nhìn tôi cười, bỏ đồ chơi xuống rồi chạy đến. Tôi xoa xoa đầu con, bắt đầu moi móc tin tức.

- Bố có gọi cho không?

- Có ạ! – Peter ngây thơ đáp.

- Gì? – Tôi ngạc nhiên, chỉ là muốn hỏi thăm coi chơi thôi, nhưng thật không ngờ tên kia có liên lạc cho con. – Sao con không nói mẹ?

- Mẹ có hỏi con đâu?

- Thế bố con ... gọi bao nhiêu lần rồi?

- Ngày nào cũng gọi ạ!

- Thế bố nói gì với con? – Tôi vô cùng buồn bực. Đến con trai mà mình cũng ganh tị mà. – Bố ... bố có hỏi gì mẹ không?

- Dạ không! ắt

- Thế bố hỏi gì con? – Tủi thân, tôi vô cùng tủi thân.

- Bố chỉ hỏi con đã ăn cơm chưa, hôm nay có chơi với chú John và chị Anna không, có qua nhà bà Smith chơi không ... vậy đó mẹ Anh!

- Con nghe điện thoại của chú John à?

- Vâng ạ!

- Ngoan, con vào chơi tiếp đi.

Tôi nắm chặt nắm đấm, tên này được lắm. Vợ bỏ trốn hai tuần không gọi điện lấy một lần, rõ ràng biết vợ ở đâu lại không thèm tìm đến. Quá đáng hơn là ngày nào cũng gọi điện thoại cho con trai, mà không hỏi mẹ nó đến một lần. Được lắm! Đức Long anh giỏi lắm! Bỏ trốn không thành công, vậy tôi sẽ ngoại tình.

Ý tưởng vừa lóe lên tôi liền gọi con trai lại, thì thầm vào tai con.

Kế hoạch được áp dụng vào đúng ngày hôm sau, và như tôi dự đoán, hai ngày sau nữa tôi đã thấy người mình muốn thấy.

Nhìn thấy anh ở trước văn phòng John, tôi chẳng thêm liếc mắt, tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh. Anh chàng Joern này chính là nam chính trong vở diễn của tôi. Anh ta mở cửa xe cho tôi, tôi đang muốn ngồi vào thì cánh tay bị kéo mạnh lại, tôi mỉm cười.

- Cô ấy là vợ của tôi! Mong anh giúp đỡ cô ấy sau này. – Anh lịch sự nói với Joern. – Còn bây giờ, chúng tôi có một số vấn đề cần giải quyết.

Nghe câu nói này, tôi có cảm giác lạnh lạnh, lòng tay cũng đã dựng hết lên nhưng vẫn can đảm nói.

- Joern, anh muốn ăn món Ý hay Pháp?

- Tôi ... - Joern ngại ngùng nhìn tôi rồi nhìn Long. – Hay là ...

- Anh có thể đi rồi! – Long lạnh lùng nói, sau đó kéo thẳng tôi một hơi về phía xe anh.

Joern lo lắng nhìn tôi, tôi vội vàng gạt đầu xem như là chào anh ta. Sau khi tống tôi vào xe, anh đập mạnh cửa, rồi ngồi vào ghế tài xế.

- Trần Lam Anh, em giỏi lắm!!! – Anh hét lên.

- Làm gì hét lên thế? – Tôi xoa xoa tai.

- Con cái không trông, suốt ngày đi chơi với tên Joern kia. Nào là đi La Porchetta, nào Sails on the bay ... đã thế, hôm qua còn đi bar về khuya để con ngủ một mình. Em tính làm gì, em nói anh nghe đi!!! – Anh tức giận to tiếng.

Tôi cười thầm trong bụng, nhưng cũng hết sức ngạc nhiên. Chỉ trong hai ngày mà những nhà hang tôi và Joern đến anh đều biết. Tôi vẫn cứng miệng:

- Thì sao? Trai chưa vợ, gái chưa chồng, đi chơi thì đã ...

Tôi còn chưa nói hết câu, người kia đã bịt mồm tôi lại. Tôi tức giận trừng mắt với anh, lúc nào cũng dung cách này cả.

- Em đã có chồng! – Anh buông tôi ra nhìn tôi đăm đăm.

- Ai? – Tôi chột dạ, nhìn thẳng. – Em không hề có!

- Em mà nói nữa, anh không biết anh làm gì ở đây đâu. – Dứt lời, lại hôn tôi thật sâu.

Tôi tức giận, tên này thật không biết xấu hổ mà. Tôi đập mạnh vào vai anh, anh hoảng hốt liền thả tôi ra.

- Anh giỏi lắm! Vợ anh đi hai tuần, anh không thèm điện thoại hỏi thăm lấy một lần. – Tôi uất ức, liên tục đánh vào anh. – Ngày nào cũng điện cho con, nhưng lại chẳng thèm hỏi về em lấy một lần. Anh quá đáng lắm!

- Được rồi được rồi! – Anh giữ lại tay tôi, rồi hôn nhẹ lên môi. – Anh chu toàn cho em. Em muốn bỏ trốn, anh không bắt là được rồi chứ gì?

- Hu hu. – Tôi rơi nước mắt, chính mình cũng không biết là khóc thật hay vờ nữa. – Em bỏ trốn là để anh tìm mà!

- Ha ha. – Anh cười phá lên, rồi lại hôn lấy nước mắt của tôi. – Em cứ đáng yêu mãi thế này, anh phải làm sao đây? Dù đã là mẹ con anh rồi, nhưng mỗi ngày anh càng yêu em thế này, thì phải làm sao đây?

Tôi trong lòng có chút ấm áp, đang định tiếp tục hỏi thì thấy anh nghiêm mặt nói.

- Trò nào cũng có thể chơi, nhưng hai trò này tuyệt đối không: Bỏ trốn và ngoại tình. Nếu lần sau em dám, đừng trách toàn bộ hợp đồng công ty John vì em mà thành giấy trắng!

- Anh! – Tôi bực tức, lườm anh ra mặt.

- Được rồi! – Anh lại hôn lên mặt tôi, tôi có chút khó chịu, vừa gạt lại đã găm nhăm như thế này rồi. – Thực ra hai tuần qua anh không đi tìm em là có lí do.

- Lí do gì? – Tôi tò mò hỏi anh.

- Cho em hai tuần độc thân cuối cùng của cuộc đời! – Anh nhún vai. – Từ mai em đã là của anh. Vĩnh viễn!

Tôi ngơ ngác nhìn anh, thực sự là choáng váng. Tên này, tôi ghét anh, vô cùng ghét anh.

Sau khi bỏ lại câu đó cho tôi, anh liền phóng xe đưa tôi đi spa, mát-xa này nọ. Anh không cho phép tôi hỏi nhiều, tôi ngoan ngoãn nghe theo. Trên xe buồn chán tôi nhìn đường phố, đây chẳng phải là đường Victoria sao? Sau đó lại thấy anh rẽ phải, trong đầu tôi mơ hồ hiện lên ý nghĩ nào đó.

- Không cần phải nghĩ, đúng là đường Albert!

Anh tiếp tục rẽ phải lên đường Gisborne, rẽ trái sang Cathedral Pl, tôi liền giật mình, không dám nhìn tòa nhà phía bên trái. Tôi hét lên:

- Không, không thả em xuống. Em không muốn. Anh chưa hỏi ý kiến em. Hu hu. Em không muốn, mau thả em xuống. Anh bá đạo lắm, anh gia trưởng lắm, anh xấu xa lắm, anh ... hu hu. Em không biết đâu, em không muốn, em không muốn! Mười một năm qua, anh lừa em bao nhiêu lần rồi. Lần này em không muốn đâu!

- Nghe anh nào! – Anh cầm tay tôi hôn nhẹ lên đó. – Mười một năm qua, anh cũng đã đợi ngày này biết bao nhiêu lần rồi. Lam Anh, anh già rồi.

Tôi đưa hai mắt đỏ hoe lên nhìn anh. Tôi không hiểu tại sao câu nói “anh già rồi” kia của anh, lại khiến tôi xúc động và xót xa đến thế.

- Đời người có bao nhiêu mười một năm hả em? Chúng ta đã bỏ qua một lần, không thể tiếp tục bỏ lỡ. Và anh sẽ không bao giờ bỏ lỡ. Em vẫn như thế, vẫn trong sáng như thế, với anh, em vẫn mãi thánh thiện như thế... nhưng anh thì sao? Anh cũng vẫn vậy, anh không tự tin. Đứng trước em, một chút anh cũng không tự tin. Bây giờ, mỗi năm anh một thêm già, anh càng không tự tin. Hãy để anh chăm sóc em, anh không biết sẽ được bao lâu, nhưng anh hứa sẽ dùng hết phần đời còn lại để chăm sóc em và con. Chỉ nghĩ thôi, anh cũng đã thấy sợ. Nếu một ngày nào đó, anh đi trước em, thì ai sẽ chăm sóc em và con? Anh không dám nghĩ đến! Vì thế, hãy ở bên anh, chúng ta hãy tiết kiệm từng giây phút một để ở bên nhau, yêu thương nhau, được không em?

Đến khi anh đưa tay lau nước mắt trên mặt tôi, tôi mới phát hiện đã mình đã rơi lệ nhiều thế nào. Tôi im lặng gật đầu, nhìn thẳng vào anh rồi hôn anh.

- Em yêu anh!

- Anh cũng vậy! – Anh ôm chặt tôi. – Cô dâu không được khóc!

Chúng tôi đang bận ôm nhau thì nghe tiếng gõ lên cửa kính xe.

- Hai đứa có thôi đi không? – Jade có chút khó chịu. – Bao nhiêu khách khứa đang nhìn kia!

- Mẹ Anh, xuống xe đi. Xem con mang đồ có đẹp không nào? – Giọng nói này không phải của đứa con trai bé bỏng thì là của anh.

Anh hôn nhẹ lên mắt tôi rồi mở cửa xe cho tôi. Tòa kiến trúc vĩ đại bên trái chính là tòa thánh St Patrick với lối thiết kế Gothic phục hưng. Đây là nhà thờ lớn nhất của bang Victoria này. Dù ở Úc đã lâu, nhưng tôi chưa bao giờ đặt chân đến đây. Vì đây là nơi mà tôi tôn thờ nhất, là nơi mà tôi đã định cho riêng mình một lễ cưới mà nay, anh là người đã giúp tôi hoàn thiện giấc mơ đó.

Bao nhiêu gương mặt quen thuộc đứng trước sảnh đợi chúng tôi. Vừa xuống xe, Lan và Quỳnh đã lú lú chạy đến kéo tôi đi tìm nơi thay đồ. Tôi nhìn một lượt các vị khách, có bố mẹ anh đứng bên cạnh bố mẹ tôi, ông bà mỉm cười gật đầu với tôi.

Trong phòng thay quần áo, tôi nhìn thấy một chiếc hộp rất quen mắt. Tôi mở ra, đó chính là chiếc hộp năm xưa đã đựng hai chiếc váy cưới của tôi. Bên trong một mẫu giấy nhỏ, tôi liền cầm lên.

“Lam Anh, ba năm nay anh vẫn giữ rất kĩ chiếc váy này. Đây là chiếc váy anh và em đã chọn mua, em có nhớ không? Anh chờ đợi ngày em mặc lên mình chiếc váy này đã lâu thế nào. Em phải hạnh phúc nhé vợ của anh!”

Tôi hạnh phúc ôm mảnh giấy vào lòng. Về lâu sau này tôi mới biết được, chiếc váy anh đặt thêm kia, anh đã bỏ nó đi ngay từ hôm tôi bỏ đi. Anh không muốn nhìn thấy nó, vì nó đã vô tình là nguyên nhân đã tôi cãi nhau với anh hôm đó, nên anh càng không giữ nó.

Nhìn ánh mắt hài lòng của Lan và Quỳnh, tôi mỉm cười hạnh phúc.

- Con kia, đưa bí quyết mau! – Quỳnh nói.
- Bí quyết gì cơ? – Tôi ngơ ngác hỏi.
- Cậu làm gì, một con rồi vẫn đẹp thế! Sao tớ sinh con sau lại thành ra thế này!
- Ha ha. – Lan cười phá lên. – Cậu hai đứa rồi, so với nó làm gì.
- Cậu đợi đấy! – Quỳnh chỉ tay vào bụng Lan. – Rồi tớ sẽ trả đũa mẹ nó bằng cách hành hạ đứa con đầu này.

Ba năm qua, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều. Không chỉ John sinh thêm Nicky, mà Quỳnh cũng đã sinh thêm một bé gái. Lan thì năm ngoài vừa cưới chồng, và bây giờ đang vác bụng bầu to tướng đến đây. Tôi tiến gần, ôm hai đứa lại. Ba đứa ôm nhau, vừa cười vừa khóc. Chúng tôi đã trải biết bao thử thách trong cuộc đời nhưng bây giờ lại rất hạnh phúc với mái ấm riêng của mình. Tôi có lẽ là đứa dùng chân chậm nhất, nhưng tôi tin rằng mình sẽ không hạnh phúc kém gì hai cô bạn này.

- Khụ khụ!

Nghe tiếng ho, chúng tôi giật mình quay người nhìn thấy mẹ anh. Hai cô bạn thức thời ra ngoài, còn hên lát nữa quay lại trang điểm lại cho tôi.

Đối mặt với mẹ anh thực sự tôi vẫn còn ngượng ngùng. Bà tiến đến, nắm lấy tay tôi.

- Mẹ xin lỗi! Ba năm trước là mẹ đã chia cắt hai đứa. Để con ngần ấy năm chịu nhiều đau khổ, một mình nuôi con. Từ lúc mẹ thấy thằng Long suy sụp, mẹ biết mình đã sai. Nó đã từng oán giận mẹ, không nói chuyện với mẹ, nhưng rồi một ngày nó gọi về nhà, và hét lớn “Bố mẹ, con đã là bố!” thì mới ôm lại hy vọng, hy vọng được gặp con và mong con tha thứ. Thằng Long từ bé đã trầm tính ít nói, và đó cũng là lần đầu tiên mẹ thấy con trai mẹ nó phấn khích như vậy. Mẹ đã hiểu lầm con, mẹ thực sự xin lỗi. Con có thể tha thứ ẹ được không?
- Bác đừng nói như vậy. Bác đã nói là hiểu lầm, thì làm sao cháu có thể giận được ạ. Cháu cảm ơn vì bác đã chấp nhận cháu.
- Còn gọi mẹ là bác sao? – Bà mỉm cười nhìn tôi.
- Con cảm ơn mẹ.
- Bà nội ơi! – Peter từ ngoài vào, vừa chạy vừa hét. – Bố Long và ông nội bảo bà nội và mẹ Anh mau ra ngoài ẹ!

Theo tôi nhớ thằng bé này chưa rời tôi lúc nào cả, sao lại có thể sớm thân thiết mà gọi ông bà nội thế kia. Tính ra chỉ mới sáng nay nó mới gặp ông bà mà thôi. Thằng oắt này, đúng là chúa nịnh nọt.

Bà vỗ nhẹ tay tôi, rồi dắt Peter ra ngoài trước. Sau khi trang điểm, tôi liền ra ngoài. Lúc nhìn anh đứng ở trên bục thánh, tim tôi đập mạnh. Anh trong bộ lễ phục kia, vô cùng đẹp trai, vô cùng lịch lãm. Đó là người đã yêu tôi mười một năm, dùng tình yêu chân thành của mình để sưởi ấm con tim tôi. Là người đã cho tôi những gì đẹp đẽ nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Là người đã dùng con tim chân thành để bao dung tôi, chiều chuộng tôi. Là chồng tôi, và là bố của con tôi. Anh mãi mãi yêu tôi, và anh cũng mãi mãi là người tôi yêu. Mãi mãi!

Truyện đã đến hồi kết thúc. Cảm ơn các bạn đã quan tâm và đi cùng Knit hơn ba tháng vừa qua. Cảm ơn đã các bạn đã chân thành góp ý để mình có thể hoàn thiện hơn. Đây là tác phẩm đầu tay của mình, tuy không có giá trị nghệ thuật nhưng cũng tác dụng giải trí. Cảm ơn các bạn đã thăng trầm cùng Long – Anh, là những người chứng kiến rõ nét nhất tình yêu của họ, là những người đã giúp Knit trở đây trưởng thành hơn.

Nếu có duyên gặp lại, hy vọng mọi người vẫn ủng hộ tớ. Tớ sẽ cố gắng hoàn thiện mình hơn để đưa đến cho các bạn những câu chuyện tình yêu đẹp đẽ nhất.

Ngoại truyện, chắc chắn là có!

Tớ chân thành cảm ơn.

50. Ngoại Truyện 01

Ngoại truyện 1: Là nhân duyên? – Lưu Đức Long.

Trường đại học Bách Khoa – Đại học Đà Nẵng. Tôi đã giành 5 năm để học tập tại đây. Hôm nay lại được các em trong liên chi Đoàn mời về đón Tân sinh viên. Tốt nghiệp đã được một năm, nay trở về, đã không còn là sinh nữa, mà phải gọi là cựu sinh viên mới đúng nhỉ.

Tôi cứ yên lặng đi hết tất cả khu phòng học của khoa Công nghệ thông tin, và lúc định rẽ sang khu Hội trường thì tôi gặp được em. Em lao vào người tôi, theo quán tính tôi đưa tay ra đỡ lấy em và thấy em cúi đầu xin lỗi như một cái máy rồi lại bỏ chạy mà không hề ngẩng đầu lên nhìn tôi lấy một lần. Không hiểu tại sao tôi lại nhìn mãi theo bóng em chạy đến cuối hành lang, cho đến khi bóng em không còn nữa.

Và ngay sau khi chương trình được khai mạc, tôi một lần nữa lại thấy em, cô gái với mái tóc rối tung khi này đã thành một cô gái tóc dài, thẳng và mượt. Em mang một chiếc váy trắng tinh, xòe xinh đẹp, tay ôm đàn guitar và mỉm cười với tất cả khán giả trong hội trường. Em xinh đẹp, và trong sáng như một cô công chúa. Và chính lúc này hình ảnh em đã mãi khắc vào tâm trí tôi.

Ngay sau đó tôi nghe được tiếng hò hét đến khản giọng của những cậu em cùng khoa. Vì khoa Công nghệ thông tin chúng tôi, phần lớn là nam sinh, nếu có nữ đã hiếm, mà nữ xinh như em lại càng hiếm. Nhưng chính lúc tôi nghe được những âm thanh hò hét kia, tôi lại có một cảm xúc khó tả... nếu có thể, tôi chỉ muốn giấu riêng em ỉn.

Sau phần giới thiệu của MC, tôi biết em tên là Trần Lam Anh, là khách mời của khoa chúng tôi, sang giao lưu văn nghệ. Tôi mỉm cười, Trần Lam Anh, cái tên đẹp xứng với con người em vậy. Khi cả khán đài im lặng để chờ đợi tiết mục của em bắt đầu, thì với tôi, xung quanh chẳng còn tồn tại một ai nữa. Chỉ có một mình em, trên kia tỏa sáng, và chỉ hát ột mình khán giả trung thành là tôi đây. Và tôi nghe rõ bên tai nhịp tim đập không gia tốc của mình.

“Loving you

Is easy because you're beautiful

Making love with you

Is all I want to do
Loving you
Is more than just a dream e true
And everything that I do
Is out of loving you
Lalalallala lalalalalla
Lalalallala lalalalala...”

Tiếng hát của em cứ mãi bên tai tôi không dứt đến khi tôi phát hiện được mình thần thờ bao lâu thì trên sân khấu đã là tiết mục của một bạn học khác. Tôi đứng bật dậy, lại nghe bên tai tiếng thầm thì của một em sinh viên khóa dưới:

- Anh Long, anh đi đâu vậy?
- Anh quay lại ngay!

Tôi chạy nhanh ra đến cửa hội trường thì bắt gặp hình ảnh em đang vui vẻ ôm tay một cô bạn của mình. Em cười rất tươi, rất vui vẻ. Nhưng em lại không biết rằng, chính nụ cười kia của em đã cướp đi con tim của tôi nhanh như vậy và chẳng cần một lí do.

- Này tớ quên cây đàn vợ chạy về lấy, mà phải đâm người ta ý, vai bây giờ vẫn còn đau đấy. – Em vẫn không thấy tôi, vẫn vui vẻ với cô bạn của mình.
- Cái tật vẫn không bỏ được, đến khi nào thì cái tật đãng trí này mới chữa được đây hả cô? Đâm vào người ta không xin lỗi, còn than ình là sao?
- Ai bảo tớ không xin lỗi, xin lỗi hần hoi rồi nhé.
- Sao sao, anh ta đẹp trai không?
- Khốn kia, không lo cho tớ thì thôi, lúc này còn mê trai là sao?
- Khoa này tớ nghe bảo là nhiều trai đẹp lắm nhé, sao sao, anh ta thế nào?
- Thế nào sao tớ biết, tớ vội quá, nên cũng chưa nhìn mặt người ta, hi hi, vai tớ đau lắm, dắt tớ đi ăn giảm đau nhé.
- Khổ với cô, hát có một tẹo mà đòi hỏi đủ thứ nha.
- Hi hi, đi nào !!

Thấy em vui vẻ như thế bất giác tôi cũng mỉm cười, em rất thú vị thực sự rất thú vị.

Sau điều tra sơ bộ với anh em trong khoa tôi biết được em học khoa Kiến trúc, là một sinh viên năm hai có thành tích tốt ở năm một, và tham gia rất năng nổ các hoạt động do nhà trường tổ chức, Trần Lam Anh.

Sau lần đó, sau hai tháng bận rộn ở công ty, tôi lấy cớ về trường để thăm thầy cô nhưng lần này không còn lẫn quẩn trong khu chuyên ngành của khoa tôi nữa, mà đã xuất hiện ở Khoa Kiến trúc của em. Đi mãi, tìm mãi tôi cũng thấy em trong thư viện. Em vẫn vậy, vẫn xinh đẹp, vẫn cười thân thiện, và vẫn không nhận ra được sự tồn tại của tôi.

Tôi đến cạnh em, nhưng em vẫn không phác giác, vẫn cố gắng nhón chân lấy cuốn sách ở trên đầu mình. Tôi đứng sau và dễ dàng lấy giúp em. Lúc nhón lên, em vẫn chỉ cao ngang vai tôi. Một cô gái nhỏ bé. Mùi hương nhẹ nhàng từ tóc em lại làm tôi thần thờ, khiến tôi muốn vươn tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại kia.

- Cảm ơn!

Em cười mỉm, và nhẹ nhàng nói cảm ơn tôi. Quả thật lần đó em khi va vào tôi em đã không nhìn tôi vì việc quay đầu ôm quyển sách đến quây đã chứng minh điều đó. Tôi biết em đã không nhìn tôi, lúc này đây không nhận ra tôi là chuyện đương nhiên nhưng tim tôi như bị ai đó đâm vào một phát mạnh.

Vài tháng sau, khi tôi quay lại trường vào dịp 20-11 vẫn với lý do thăm thầy cô, thì vô tình, hay cố ý, tôi lại gặp em trước cổng trường. Em chạy hồng hộc đến trước cổng, nhìn qua nhìn lại để sang đường. Nhưng em lại ngốc nghếch đến nỗi lúc qua đường chỉ nhìn về bên trái mà không hề nhìn thấy chiếc xe taxi chạy về phía em ở bên phải. Tôi giật mình, hoảng hốt chạy về phía em, lao như một kẻ điên về phía cô gái ngốc nghếch kia, khuôn mặt ngờ nghệch khi nghe tiếng phanh của em làm tôi muốn bắt cười. Và rồi tôi cũng đã đến kịp, Lam Anh, tôi đã kịp bảo vệ em.

Tôi không biết mình đã nằm viện bao lâu, nhưng khi tỉnh dậy thì người đầu tiên tôi nhớ đến khi tỉnh dậy là em. Trong mơ, em mỉm cười ôm tay trái của em cùng đi với tôi. Tay trái truyền đến cơn đau ê ẩm. Tôi giật mình, thấy tay mình không thể cử động được và nó đang được băng bó một lớp dày thạch cao.

- Tỉnh dậy rồi hả con? – Tiếng của mẹ đầy lo lắng.

- Dạ, con không sao mà mẹ. Con nằm đây bao lâu rồi hả mẹ?

- Một tuần, con đi đứng kiểu gì để xe đâm thế kia. Xe đâm không mạnh nhưng cũng chẳng nhẹ đâu.

- Hi, con cũng đâu biết. Tay con sao thế mẹ?

- ...

- Sao thế mẹ? Khi nào con được tháo bột đây ạ?

- Tháo cái gì mà tháo, mà có thấy tay mà cử động được không? – Tiếng bố mắng lại vang lên. – Mà cẩn thận kéo liệt cả tay đấy, con ạ!

- Sao ạ? Nặng lắm hả bố, mẹ, con thấy không đến nỗi mà ...

- Im ngay, mà biết mẹ khóc mấy đêm không, cứ lo thẳng bất hiếu mà bị tàn phế, mãi đến khi bác sĩ bảo có thể vật lý trị liệu để cử động được mới bình tĩnh được đấy.

- Mẹ à, con không sao. Thật đấy ạ, con sẽ chăm chỉ trị liệu mà. – Tôi quay sang an ủi mẹ. Chẳng biết sao tôi chẳng mấy may lo lắng cho cánh tay mình. Tôi còn có việc để lo lắng hơn. – Lúc con được đưa vào còn có ai được đưa vào không ạ? Lúc đó con bất tỉnh ạ?

- Mà bất tỉnh, bác sĩ bảo là do tay trái bị thương nặng quá dẫn đến ngất nhất thời. Nhưng sợ mà tỉnh dậy lại đau nên cứ tiêm thuốc mê ày để chữa trị đấy con ạ.

- Còn có ai được đưa vào cùng con không ạ? – Tôi lo lắng hỏi bố, lúc này đây tất cả những gì tôi nhớ được ngày hôm đó là tôi đã ôm được em vào lòng.

- Còn ai nữa, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân nhĩ, cô bé kia hoảng hốt cũng ngất xỉu được đưa vào bệnh viện ở Đà Nẵng rồi. – Bố lạnh lùng liếc tôi.

- Vậy con đang ở ...

- Hồ Chí Minh. Bệnh viện Trung ương thành phố.

- Sao lại đưa con vào đây ạ? Cũng không sao ...

- Liệt một tay không cử động được mà không sao hả con, con có mệnh hệ gì sao mẹ sống nổi hả Long ? – Mẹ lại khóc nữa rồi.
- Dạ dạ, con hứa, mẹ đừng khóc, con sẽ ngoan ngoãn trị liệu đến khi hồi phục được không ạ? Mẹ đừng lo, con hứa đấy ạ.

Sau gần một năm liên tục trị liệu tôi cũng đã cử động được tay trái mình. Tuy nhiên nó không còn nhanh nhạy như trước nữa. Ban đầu rất khó khăn nhưng dần dà, tôi cũng đã làm quen được mọi việc, vì tay cũng thuận tay phải.

Nơi đầu tiên tôi đến sau khi rời sân bay tất nhiên là trường đại học, người đầu tiên tôi muốn gặp tất nhiên là em. Nhưng lúc này đây, bên em đã là một người khác, một nam sinh tuần tú, lịch lãm. Và lúc này, chính nụ cười của em không còn sưởi ấm trái tim tôi nữa, nụ cười của em với cậu ta đã trở thành một nhát dao chém chặt vào trái tim tôi.

Tôi biết được cậu ta là bạn trai của em, Đỗ Nguyên Quân. Em đã có bạn trai. Và tôi biết được mình cần phải quên em.

Ba năm sau tôi trở về, cứ ngỡ là bản thân đã quên được em, tôi đã tự sắp xếp mọi thứ gọn gàng trong trái tim mình thì một lần nữa mọi thứ lại xáo trộn lại khi tôi nhìn thấy em ở sân bay.

Chỉ có kẻ điên như tôi lúc đó mới hy vọng vào cái xác suất 0% là em đến để đón tôi để rồi chỉ muốn tự đâm vào mặt mình lúc nhìn thấy em mỉm cười và nắm tay một người khác, vẫn là cậu ấy.

51. Ngoại Truyện 02

Ngoại truyện 2: Hay là ác duyên? – Lưu Đức Long.

Nếu có thể tôi chỉ mong mình không gặp lại em tại sân bay.

Nếu có thể tôi mong mình không nhìn thấy em gặp tai nạn.

Nếu có thể tôi mong mình không tìm gặp được em ở thư viện.

Nếu có thể tôi mong mình chưa từng gặp được em.

Đã ba năm tôi đã cố quên đi hình bóng em, hình bóng người con gái tôi vừa gặp đã yêu, người con gái dễ dàng lấy đi trái tim tôi như vậy.

Ba năm ở Anh, tôi cố gắng học tập để có thể lấy bằng tốt nghiệp mà quên em. Tôi sợ, chỉ lơ là một phút thì tôi có thể nhớ đến em.

Nhưng em lại dễ dàng thành công trong việc làm tôi xao động. Chỉ một phút ở sân bay nhìn thấy em, tôi biết mình xao động. Bao nhiêu cố gắng trong 3 năm, nhanh chóng bị em phá đổ chỉ trong vòng 3s. Tôi phát hiện rằng, tôi chưa từng một lần quên được em và rằng, tôi đã yêu em.

Là đúng hay là sai? Là muộn hay vẫn còn kịp? Liệu một năm tôi điều trị quá lâu? Hay thời gian tôi du học quá dài? Để tôi chưa từng một phút có được em.

Nếu hy vọng không gặp lại em ở sân bay, thì lúc này, tôi càng hy vọng không được gặp em.

Em ngồi bên chiếc đàn piano, nhẹ nhàng, thanh thoát. Những âm thanh du dương, nhẹ nhàng vang lên khiến cả phòng ăn im lặng. Nhìn thấy em, tim tôi khẽ rung động. Em lại một lần nữa làm tôi đắm chìm vào ánh sáng đẹp tỏa ra từ em. Nếu lúc trước chỉ muốn giấu đi nụ cười em, thì lúc này đây, có thể không, tôi muốn giấu em cho riêng mình.

- Bản nhạc này tôi xin tặng cho bạn trai của mình !

Giọng nói dễ thương, trong trẻo của em lại khiến tim tôi rĩ máu. Nhìn thấy em nhẹ nhàng mỉm cười với người bên dưới, thì lòng tham và tính ích kỉ của tôi thực sự trỗi dậy.

Nguyễn Quân, con thứ của Đỗ Nguyên Thanh, chủ tịch công ty điện tử Thành Toàn. Vừa hoàn thành khóa thạc sĩ ngắn hạn tại Queensland, nay tiếp nhận chức vụ phó Tổng Giám đốc của công ty. Nắm trong tay những thông tin chủ yếu về cậu ta, tôi từng bước làm quen cậu ta. Kí hợp đồng với Thành Toàn, đặt Thành Toàn làm đối tác quan trọng, và chia phần trăm lợi nhuận nhiều hơn mức bình thường. Và đến tiệc công ty cuối năm của Thành Toàn, tôi quyết định thực hiện kế hoạch của mình.

Trong mắt tất cả mọi người ở buổi tiệc, em và cậu ta là một cặp đôi vô cùng hoàn hảo, hạnh phúc đến nỗi những cô gái bên cạnh tôi cũng phải ganh tị với em. Nhưng chỉ tôi biết, hình ảnh này họ sẽ chẳng được nhìn thấy được thêm lần nào nữa.

- Chào anh Long, đây là bạn gái tôi, Lam Anh. – Cậu ta đưa em đến trước mặt tôi và giới thiệu.

- Rất hân hạnh, tôi là Đức Long. – Tôi mỉm cười, bắt tay với em. Chỉ thế thôi mà tim tôi đã nhảy lên.

- Chào anh, tôi là Lam Anh. – Em mỉm cười, nhìn tôi. Tôi cười trừ, em vẫn không nhận ra tôi, là em ngốc nghếch hay là tôi không đủ sức hút đối với em.

Hôm nay, tất nhiên là vì có lí do tôi mới đến dự bữa tiệc mà vốn dĩ tôi chưa từng tham gia những buổi tiệc sáo rỗng như thế này. Bỗng nhiên, bên tai nghe được tiếng thở dài, tôi quay lại và đã thấy em. Hôm nay em mang một chiếc váy dạ hội đỏ, vô cùng bắt mắt, vô cùng quyến rũ, nhưng tôi vẫn thấy màu trắng thích hợp với em hơn.

- Bữa tiệc chán lắm à?

- Hơ ... – Em giật mình, quay lại nhìn tôi, ánh mắt trong suốt, thơ ngây đến động lòng người. – Dạ không, chỉ là tôi không quen.

- Lần đầu dự tiệc như thế này à?

- Dạ, là lần đầu, cảm thấy không vui như suy nghĩ. – Em nhe lưỡi, đáng yêu hết một đĩa trẽ.

- Lạnh phải không? Chúng ta vào thôi. – tuy rất muốn ở cùng em lâu thêm một chút, nhưng nhìn em đáng thương vuốt tay sưởi ấm bản thân thể kia thì chẳng đành lòng.

- Em chạy đi đâu đấy? Lạnh lắm mà. – Nguyễn Quân chạy đến liền cởi áo vest, khoác lên cho em.

- Em ra ngoài một tí thôi mà, không lạnh lắm anh ạ. – Em làm nũng, ôm chặt cậu ta mà không hề đoái xem sau lưng mình còn ai không. Hành động này của em, khiến tim tôi đau lắm em ạ. Tôi có muốn dừng cũng không thể được nữa rồi.

- Cô lên xe, tôi đưa cô về.

- Không cần đâu ạ, tôi muốn đi bộ.

- Nhà cô gần đây ư?

- Không ạ, tôi muốn đi bộ, không cần phiền anh.

- Nếu tôi không thấy phiền thì sao, chẳng nào cũng tiện đường.

- Tôi ...

- Đừng từ chối, tôi không thấy phiền.

- Dạ, vậy thì cảm ơn anh. Nhà tôi ở đường Phan Thanh, rẽ phải là đến ạ.

- Tôi biết.
- Anh biết gì cơ ạ?
- À không, tôi biết đường Phan Thanh gần đến rồi.

Làm sao mà không biết là nhà em gần đây cơ chứ. Tôi đã đứng bao lâu, đã chờ đợi bao lâu, và đã chứng kiến bao nhiêu lần em hạnh phúc trong vòng tay người khác.

Em có hiểu cảm giác thế nào khi người mình yêu ở bên một người khác?

Người mình yêu cười hạnh phúc với một người khác?

Và người mình yêu, yêu người khác?

- Đến rồi, cảm ơn anh. Nếu có dịp tôi mời anh uống nước. Hẹn gặp lại.
- Không cần khách sáo, hẹn gặp lại. – Là em hẹn tôi gặp lại, chắc chắn sẽ gặp lại.

Ngồi một mình ở một góc quán cà phê, tôi đã suy nghĩ cả trăm lần, ngàn lần, nên hay không, có đúng không? Nhưng chẳng còn kịp, vì em đã đến. Em vội vàng chạy vào, trên vai vác ba lô, mồ hôi lại nhễ nhại, 23 tuổi rồi mà vẫn như trẻ con như thế, thật khiến tôi muốn bảo vệ em, chăm sóc em. Chưa kịp suy nghĩ thì tôi đã thấy tay mình vén tóc cho em, nhưng ánh mắt sợ hãi của em lại làm tôi khổ sở. Tôi cười trừ, có lẽ tôi nên tham lam một lần, ích kỉ một lần và xấu xa một lần.

- Xin lỗi, tôi đến muộn, tôi vừa xong việc là chạy đến đây ngay. Anh hẹn tôi có việc gì không?
- Không sao. Tôi đợi được!. – Dù sao tôi cũng đã đợi em hơn ba năm rồi còn gì.
- Vậy anh ...
- Cô xem đi!
- ...
- Cái này cô xem hiểu đúng không? – Tay em run rẩy cầm tập tài liệu, mặt em trắng bệch.
- Ý anh là sao? Tại sao lại cho tôi xem những việc này? Tôi và Thành Toàn không liên hệ! – Giọng em run rẩy làm cho lòng tôi một trận đau nhói.
- Cô thực không liên quan? Nguyên Quân là con trai Chủ tịch và cũng là phó Tổng giám đốc của Thành Toàn, cô không biết sao?
- Tôi ...
- Như cô thấy, nếu tôi công khai chỗ tài liệu này, thì cô hiểu kết cục của Thành Toàn, và cả số phận của người yêu cô, Nguyên Quân ra sao, đúng không?
- Anh muốn gì? Tại sao lại cho tôi biết? – Em vẫn còn run sợ, mặt mày tái nhợt, nhìn tôi với ánh mắt chán ghét.
- Ở bên tôi.

52. Ngoại Truyện 03

Ngoại truyện 3: Cửu vân? – Lưu Đức Long.

Lam Anh à, nếu em biết được giờ phút đó tôi cảm hận bản thân thế nào thì bây giờ em có đỡ chán ghét tôi một chút không, em không phải hận tôi nhiều như thế không?

Nhìn thấy em sưng người, thất thần qua đường mà thì tôi lại đau đớn, tôi nhìn thấy em khóc nhưng lại không thể đến bên em để lau cho em được. Em thần thờ đi mãi dưới mưa, cho dù tôi có nhờ người đưa ô cho em, em vẫn không nhận lấy. Tôi không dám xuất hiện trước mặt em, tôi sợ rằng em sẽ chán ghét tôi và tôi sợ rằng mình sẽ mềm lòng.

Tôi cho em thời gian ba ngày, nhưng ba ngày đó tôi có biết bao ăn năn, bao hối hận. Sau trận mưa đó em đã ốm nặng. Mỗi ngày lại cứ nhìn điện thoại mình, tôi lo lắng, tôi đã đánh cược một ván lớn, tôi cược tôi cho em và cược cả tình yêu của mình. Là cậu ta hay tôi sẽ thắng?

Tôi đã suy nghĩ rằng, nếu em không đồng ý thì tôi cũng chẳng sẽ làm gì Thành Toàn và cả cậu ta nữa. Nhưng tôi vẫn mong mình biết được quyết định của em, rồi đến một ngày...

- Tôi chấp nhận.
- ... – Tôi giật mình. Em đã chấp nhận, phải hay không giờ này em rất hận tôi? Mắt em không hiện lên một tia cảm xúc nào. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thái độ lạnh lẽo của em.
- Tôi muốn biết vì sao? Vì sao lại là tôi? – Em lạnh lùng nhìn tôi, nước mắt lại lăn dài.
- Không phải ở em, mà là ở cậu ta. Tôi không thích cậu, nên tôi muốn ...
- Anh ấy đã làm gì anh?
- Em không cần biết, nếu em đã chấp nhận thì tôi hy vọng em sớm giải quyết.
- Bao lâu?
- ...
- Tôi phải làm tình nhân cho anh bao lâu?

Tình nhân, haha, cái khái niệm buồn cười và đáng khinh đó em đã mặc định cho bản thân mình. Tôi chưa tình nói muốn em là tình nhân mình vậy mà giờ em lại muốn lấy thân phận đó ở bên tôi. Tôi điên rồi, tôi điên vì em rồi Lam Anh ạ. Em là ai mà khiến tôi thành một kẻ ngốc, một kẻ ích kỉ. Nếu em không đồng ý, thì tôi hy vọng tình yêu của em với cậu ta không đủ sâu, nhưng nay em đồng ý. Vì cậu ta em chấp nhận làm tình nhân cho người khác. Một cô gái ngây thơ, trong sáng, và tự tôn như em, nay lại vì người yêu mà hạ thấp và bán rẻ bản thân mình. Tôi đã chìm quá sâu vào tình yêu của mình, và tôi đã đi quá xa vào kế hoạch này, đến lúc này, tôi không còn đường lui nữa rồi.

Em đã chuyển đến sống với tôi hơn ba tháng, nhưng trong khoảng thời gian này tôi chưa một lần thấy em cười, mà nếu có, thì đó có lẽ cũng chỉ là giả tạo. Hình ảnh này không hợp với em một chút nào Anh ạ, nếu có thể, thì tôi phải làm gì để trả lại cho em những tháng ngày hạnh phúc trước đây. Tôi luôn tự tin rằng, mình có thể đem đến cho em hạnh phúc, có thể bao bọc, che chở em, nhưng nay chính tôi lại cướp đi sự hồn nhiên đó, cướp đi hạnh phúc của em và dập tắt luôn cả ánh sáng của cuộc đời mình là em.

Tôi cố gắng làm mọi thứ để em vui nhưng thứ tôi nhận lại chỉ là sự thờ ơ và nước mắt của em mỗi đêm. Tôi cố gắng đi làm về thật đúng giờ, chỉ để được nhìn thấy em, được ăn cơm cùng em, và ban đêm được ôm em đi ngủ.

Một lần nọ đưa em đi ăn, xe đột nhiên phanh gấp lại. Tôi đã đưa tay ra đỡ lấy em nhưng không kịp, vì em ngồi bên tay trái tôi và nó thì ... hoàn toàn không linh hoạt. Tôi chán ghét bản thân mình. Ngay cả khi em ngồi bên cạnh mà tôi vẫn không kịp bảo vệ em thì làm thế nào có thể mang lại hạnh phúc cho em đây. Từ đó về sau tôi không cho phép em ngồi bên trái mình nữa, để phòng việc gì xảy ra thì tôi có thể che chở cho em được.

Đến sinh nhật lần thứ 24 của em, tôi đã thu xếp toàn bộ công việc và dành ra 7 ngày nghỉ để cùng đi du lịch với em. Em không từ chối. Tôi hỏi em muốn đi đâu? Em bảo thế nào cũng được. Tôi biết em rất thích đến Maldives nên đã đưa em đến đó, với hy vọng thiên nhiên xinh đẹp ở đó khiến em thoải mái hơn. Nhưng mỗi ngày ở Maldives em chỉ lẳng lặng ngồi ngắm biển, ngay cả tôi đến bên cạnh ngồi bên em thật lâu em vẫn không phát hiện. Đến khi em thấy tôi, thì trên mặt em tràn đầy nước mắt. Tôi có thể chịu đựng được không khi người mình yêu ở bên mình suốt ngày rơi lệ.

Đêm đó tôi đã uống rượu thật say, tôi không tỉnh táo và đã làm việc có lỗi với em. Em hận tôi lắm phải không Anh? Ở cùng nhau hơn một năm, tôi chưa hề động vào em. Đêm nào cũng chỉ ôm em mà ngủ. Thế nhưng hôm nay tôi lại làm ra hành động cảm thù đó. Em hận tôi lắm phải không? Có lẽ là do rượu, mà cũng có thể là tại em.

Khuôn mặt lạnh lùng, thần tiên của em vào sáng sớm hôm sau là điều mà tôi sợ hãi nhất. Thà rằng em cứ khóc, cứ oán, cứ mắng, cứ trách tôi thì tôi cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng em không thể, em đã không còn im lặng, em bắt đầu nói chuyện với tôi nhiều hơn. Tuy ánh mắt không còn tia oán hận với tôi nữa, nhưng tôi cũng không thể đọc được đằng sau ánh mắt kia là gì. Tôi có nên hy vọng?

Tôi biết em bây giờ đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với Nguyên Quân trong khi một năm qua em vẫn lén đến nhìn cậu ta, nhưng tại sao lại thế?

Tôi tự hỏi em đang tính làm gì? Em thực sự muốn bắt đầu với tôi? Cho tôi một cơ hội?

Chúng ta vẫn như thế trong hai năm, em đã khá hơn còn tôi thì vẫn phải tiếp tục vai diễn tàn nhẫn, độc ác vì tôi hy vọng chúng ta mãi như thế này, mãi mãi. Mỗi ngày trở về nhà, em chờ tôi, nấu ăn cho tôi, tôi đến lại làm cho tôi một ly yogurt.

Cho đến ngày em biết tin Quân mất, thì ánh mắt lạnh lẽo kia lại trở về. Em lại tiếp tục thờ ơ, lạnh nhạt với tôi. Tôi giật mình khi thấy em về nhà, Quân đã không còn, thì đâu là lí do để em quay lại bên tôi? Chẳng lẽ lại vì đứa bé.

Khi em tai nạn nằm viện tôi đã ở bên em hai ngày, hai ngày đó em miên man bất tỉnh, nhưng suốt ngày lại gọi tên cậu ta. Em hét khóc, rồi lại cười. Tôi biết trong mơ em nằm mơ thấy ai, là cậu ta, đúng không? Và đó cũng là những kỉ niệm của em với cậu ta đúng không? Tôi buồn cười cho bản thân, ngay cả giấc mơ của em, mà tôi còn ganh tị.

Em mang thai, con của tôi. Em có biết tôi sung sướng đến khi nào không? Tôi hy vọng đứa trẻ này có thể thay đổi tình trạng của chúng ta bây giờ. Có ích gì không khi tôi muốn đây là lí do để trói buộc em cả đời?

Có cô gái ngốc nào như em không, vừa tỉnh dậy đã đến ngay đám tang của Quân rồi lại khóc đến mức ngất đi. Đã ba năm, nhưng tình cảm của em đối với Quân vẫn vậy, và với tôi cũng vẫn vậy. Tôi phải làm thế nào để có thể thay thế vị trí cậu ta trong lòng em? Cho dù cậu ta đã mất.

Tôi lo sợ em sẽ bỏ tôi ra đi, tôi ngồi nhà đợi em, đợi em trở về. Tôi hy vọng, không ngừng hy vọng là em sẽ trở về. Nếu không có em, thì tôi làm thế nào? Nếu không có em, tôi biết làm sao? Tôi sợ hãi, sợ rằng em đại đột, bỏ tôi và theo Quân. Nhưng rốt cuộc em vẫn trở về.

Đã bao nhiêu ngày nhưng em vẫn không nói cho tôi biết là mình mang thai. Nhìn em âm thầm ốm nhgén, và lén lút đi gặp bác sĩ tôi đau lòng biết là chừng nào. Vì sao, và vì có gì em không nói cho tôi biết trong khi tôi là cha của đứa trẻ? Không phải em quay về bên tôi chính là vì con của chúng ta sao?

Tôi thua rồi, Lam Anh à, tôi thua thật rồi. Tôi thua trong tay em. Không thể chịu được hơn nữa cảnh này, tôi quyết định phải ra tay trước em. Lần này tôi đặt cược vạn cuối, cược cho cuộc sống sau này của chúng ta. Em hỏi tôi, còn những người phụ nữ khác của tôi thì sao, tôi cười khổ. Ngoài cô gái xấu tính là em đã

cướp đi con tim tôi, thì còn người phụ nữ nào có khả năng làm chuyện đó. Đến lúc cầu hôn em, tôi mới biết mình cũng có lúc sợ hãi và lo lắng. Nếu như em từ chối thì sao? Từ bỏ em? Không thể.

Mặc dù thái độ có thờ ơ nhưng rồi em vẫn đồng ý. Em không hiểu tôi sung sướng và hạnh phúc cỡ nào đâu. Từ giây phút đó tôi thề với lòng mình rằng, sẽ mang lại cho em những điều hạnh phúc nhất. Nhưng chưa nghe tôi giải thích, em đã phán án tử hình cho tôi. Em cho rằng tôi là chủ mưu trong cái chết của Quân. Ánh mắt đầy căm hận của em đã nói lên điều đó, em sợ tôi, ghê tởm tôi.

Có thể cả cuộc đời này tôi không giờ quên được hình ảnh đáng sợ đó. Chưa kịp nói yêu em đã thấy em xinh đẹp nằm giữa lòng đường, mang trên mình một chiếc áo cưới đầm máu. Khi đến bên em, đón lấy em, tôi run rẩy biết bao nhiêu, và tôi đã hét lên như một kẻ điên.

Cô gái này, không hiểu sao mà em lại thường xuyên bị xe tông thế cơ chứ, đã ba lần còn gì. Lần này là do tôi, mãi cho đến khi nhìn thấy em nhợt nhạt nằm trên giường bệnh tôi vẫn không hết run rẩy. Nhẹ nhàng hôn trán em, thầm cầu mong em sớm tỉnh lại.

Đứa con đã không còn, em có ở lại bên tôi? Em nghĩ là Quân mất là có liên quan đến tôi. Em có ở lại bên tôi? Tôi khiến em ra nông nổi này, em có còn ở bên tôi?

Và rất nhanh tôi có đáp án. Mặc dù không ngoài dự liệu nhưng nó vẫn khiến tôi đau đớn, toàn thân tôi đau đớn. Em nói với tôi:

- Tha cho tôi, có được không?

Tha ư, vậy em nghĩ thời gian qua là tôi giam cầm hay bắt giữ em sao hả Lam Anh?. “Tha” tôi có tư cách gì để tha cho em cơ chứ. Vậy em có tha cho tôi không? Đừng dằn vò tôi được không? Đừng làm cho tôi mỗi một ngày yêu em được không? Vì sao em chưa từng một lần nhìn lại, thử nhìn xem tôi dùng tình cảm gì ở bên em? Vì sao tôi lại làm thế với em? Vì sao là em mà không phải một người nào khác?

53. Ngoại Truyện 04

Ngoại truyện 4: Cơ hội. – Lưu Đức Long. Vài ngày liền tôi không đến bệnh viện, với mục đích cho em nghỉ ngơi và tôi cần thời gian để suy nghĩ lại. Có nên từ bỏ em hay không? Đây là câu hỏi khó nhất từ trước đến nay, mà câu trả lời có lẽ cả em và tôi đều biết, rằng tôi không thể. Nếu có thể, ba năm trước tôi đã không lôi kéo em vào kế hoạch của mình. Nếu có thể sáu năm trước tôi đã không quay lại trường để tìm em. Nếu có thể bảy năm trước tôi đã không tìm gặp em ở thư viện để rồi ngày hôm đó hình ảnh em đã khắc sâu vào trong tim tôi mà tôi không có cách nào xóa được. Tôi tin mình có thể khống chế mọi thứ, kiểm soát mọi thứ. Ba năm qua tôi chưa một lần rời mắt khỏi em. Dù không ở gần nhưng tôi vẫn nhờ người quan sát em. Tôi dễ dàng đẩy em rời xa Nguyên Quân, dễ dàng kéo em lại bên mình, buộc em phải ở lại bên tôi ba năm, khiến em có thể mang thai con mình, nhưng vẫn có thứ mà tôi không bao giờ can thiệp được và coi quản được. Đó là tình cảm của em. Dù không còn Nguyên Quân em vẫn chưa một lần đón nhận tình cảm của tôi. Em trao tôi tất cả nhưng tình yêu của em thì không. Tôi tự hỏi, nếu tôi cố gắng thì sẽ có một ngày nào đó em yêu tôi không? Đã ba ngày tôi chưa hề gặp lại em. Mỗi ngày đỗ xe dưới cổng bệnh viện mà không dám lên gặp em. Em còn ghét tôi không? Em có chấp nhận gặp mặt tôi không? Hay em tiếp tục xua đuổi tôi, xin tôi một lần nữa tha cho em? Nếu đúng là vậy, tôi rất rất đau lòng, em có hiểu không, Lam Anh? Đến ngày thứ tư không thể chịu đựng được nữa, tôi nhớ em, nhớ đến phát điên, vừa quyết định xong, tôi phóng xe như điên chạy đến bệnh viện. Nhưng thứ mà tôi thấy là gì, chỉ là bó hoa héo rã rồi mà tôi nhờ Nhân Huy mua cho em mấy ngày trước. Thứ mà tôi thấy chỉ là chiếc giường trắng trống không, lạnh lẽo, đến một chút hơi ấm của em cũng không còn. Tôi giữ em ba năm, ba năm khư khư giữ lấy em, vậy mà mới hơn 3 ngày tôi đã mất em. Tôi hoàn toàn suy sụp. Một tuần không ăn, chỉ biết có rượu bia, công việc cũng không quan tâm. Tôi điên cuồng tìm em, nhưng không lấy một chút manh mối. Tôi đi tìm Lan và Quỳnh, họ bảo là sau đám cưới chưa hề gặp lại em. Tôi lại không dám đến gặp ba mẹ em, chỉ đứng trước nhà họ đợi vài

ngày để xem em có trở về hay không, nhưng không hề thấy em, dù chỉ là hình bóng. Tôi không biết lấy lý do nào để giải thích cho họ về sự mất tích của em, tôi không biết, hoàn toàn không biết em ở đâu. Đến một ngày, Nhân Huy báo cho tôi biết bên Ngân Hàng thông báo số dư trong thẻ của tôi cho em thường xuyên thay đổi, thậm chí là rất nhiều. Nhờ quan hệ, tôi cũng tra ra được nơi em sử dụng thẻ. Em đã đến Úc, em rời bỏ tôi, chạy trốn ra nước ngoài. Em đi rồi, còn tôi thì sao đây?. Đây có phải là kết thúc cho chúng ta, đã đến lúc tôi nên từ bỏ em? Để em được tự do có hạnh phúc cho riêng mình. Biết em vẫn an toàn nên tôi đã bình tâm trở lại. Tôi bắt đầu làm việc, điên cuồng làm việc, chỉ muốn dùng công việc để tê liệt bản thân, dùng công việc để chống lại nỗi nhớ em da diết, lấy công việc để can ngăn tôi tìm em. Không biết em có phát hiện hay không nhưng mỗi tháng tôi đều gửi thêm tiền vào tài khoản của em. Nhưng bốn tháng, bốn tháng dài đằng đẳng đó giúp tôi hiểu được một vấn đề. Không có em tôi không sống được. Chính tôi còn không ngờ rằng mình lại bị lụy thế này. Tôi quyết định lại từ đầu, nếu giữa chúng ta không có ngăn cách, không có Nguyên Quân, liệu em có chấp nhận tôi hay không? Cho dù là thế nào tôi cũng vẫn nên thử. Nếu không thử, tôi sẽ chết mất. Một lần nữa tôi lên kế hoạch, kế hoạch này không phải đẩy em ra xa người đó, mà là kế hoạch kéo em về bên mình. Tôi sẽ không còn là Long độc đoán, lạnh lùng. Không còn là một người có thù hận với Quân, sẽ không là chồng chưa cưới của em. Tôi chỉ là Lâm, một người đàn ông bình thường, đưa vợ đi du lịch. Tuy vai vợ kia không muốn lắm, nhưng tôi vẫn không muốn em nghi ngờ. Tôi đến khách sạn Cosmopolitan được ba ngày nhưng vẫn chưa biết đâu là thời cơ thích hợp để gặp em. Ba ngày kia tôi âm thầm quan sát em. Em suốt ngày cứ ngồi thẩn thờ trước biển, không thì cũng chỉ ngồi đúng một vị trí trong quán cà phê nhỏ kia, tiến bộ hơn chút thì cũng chỉ đến Siêu thị Coles ngắm đồ. Cho đến một ngày, lúc tôi vẫn lảng lảng sau em, quan sát em, thì đột nhiên em đi một mạch dài xuống biển. Không biết lấy sức mạnh ở đâu mà em đi rất nhanh, nhanh đến nỗi tôi không đuổi kịp, tôi hoảng hốt hét tên em lên nhưng em không nghe thấy. Đến khi bắt được em thì em hỏi tôi sao tìm ra em nhanh vậy, không tha cho em được sao. Tôi cười khổ, nhưng đến nước này tôi chỉ biết hy vọng và cố gắng thực hiện kế hoạch của mình. Tôi giả vờ như không biết em, kéo em lên bờ, rồi cho em gặp cô “vợ” kia của mình. Không biết là may mắn hay gì nữa, nhưng em vẫn tin rồi chào tạm biệt tôi. Em không biết chính ánh mắt ngạc nhiên khi nghe tôi có vợ của em đã cho tôi biết bao nhiêu hy vọng đâu. Ít ra tôi biết được em vẫn còn quan tâm đến tôi. Nhưng một giây sao đó em lại dập tắt hy vọng của tôi bằng câu nói, tôi trông giống kẻ thù của em. Toàn thân tôi đau đốn, tim tôi còn đau đốn hơn. Nhưng tôi thả tin vào một chút hy vọng kia còn hơn. Tôi bắt đầu tìm cách tiếp cận em. Tôi cố tình đến quán cà phê và giành trước chỗ ngồi quen thuộc của em, tôi vẫn gọi Yogurt món em yêu thích, vẫn cố gắng leo đèo theo em đến siêu thị Coles. Tôi không hiểu em mua đồng hồ Rolex kia cho ai, em bảo mua cho người em yêu nhất, vẫn là Nguyên Quân kia sao? Thấy em yên lặng ngắm sao ở ban công, tôi cố tình cho em thấy được cảnh tôi và “vợ” mình cãi nhau trước mắt em vì vấn đề tôi cả ngày hôm nay đi với em, để vài hôm nữa tôi sẽ lấy lý do cô ấy giận dỗi bỏ về đi dễ dàng ở bên em hơn. Nhưng sáng hôm sau tôi nhờ “vợ” sang phòng em mượn một ít đồ thì cô ta bảo em không còn ở đó nữa. Tôi chạy nhanh xuống quầy lễ tân thì biết được em đã rời đi khi còn mặt sáng. Tôi hoàn toàn vô vọng, không biết sao mới gặp nhau một ngày em đã bỏ đi, em còn hận tôi đến mức chỉ cần nhìn thấy người giống tôi mà cũng không thể chịu đựng được sao. Cho phép cô “vợ” kia của mình đi tham quan đây đó rồi về nước rồi tôi chạy khắp nơi tìm em. Cả góc cà phê nhỏ, cả bãi biển St Kilda, đến cả siêu thị Coles nhưng vẫn không tìm thấy em. Đây là lần thứ hai, lần thứ hai tôi vượt mất em ở khoảng cách gần nhất. Thật buồn cười là chỉ vừa mới xa em nửa ngày tôi đã nhớ em đến khủng hoảng. Tôi bắt đầu mở album ảnh cưới của chúng ta để nhìn em cho thỏa nỗi nhớ. Nhưng vừa xem được vài tấm tôi bỗng nhớ sự ra một chuyện. Tôi nhanh chóng vào trang blog của mình. “Shining star” – em là ánh sao đêm dẫn lối của cuộc đời tôi. Lần cuối tôi viết blog là vài ngày sau khi em nói với tôi câu cuối ở bệnh viện, trong bài viết chỉ là một bức ảnh, và tiêu đề là “Kết thúc!” Nhưng theo tôi lần cuối em dừng lại là lần em đặt ra câu hỏi về hôn nhân. Log in vào thì thấy ngay thông báo có ment của em. Tôi mừng rỡ, vội vàng mở ra đọc. “Phải chăng kết thúc là để bắt đầu?”. Tôi hiểu, tôi hiểu em muốn nói cái gì. Em không chỉ muốn nói cho tôi, mà cũng chính là muốn nói cho bản thân mình. Tôi nhanh chóng click vào trang của em, tất nhiên như tôi suy nghĩ, em đã để lại một câu “Cần phải bắt đầu”. Tôi biết blog em là do một lần em dùng máy tính tôi để vào, ngay lúc phát hiện ra tôi đã lập một cái dùng theo em. Tôi biết em lập blog này chỉ cho riêng mình nên tôi phải dùng toàn bộ thông tin giả để làm bạn của em và rất may là em không bài xích tôi. Tôi cũng đăng lên trang của mình “Missing!” Trước mắt biết em tạm thời vẫn bình an, tôi vẫn tiếp tục chờ đợi sẽ update blog. Tôi gọi về cho Nhân Huy, bảo cậu ấy tiếp tục theo dõi thẻ ngân hàng của em. Nhưng hơn một ngày vẫn không có bất kỳ thông tin nào của em. Sau ngàn lần nhấn F5 tôi cũng đã có được thông tin về em. Em đăng rất nhiều ảnh về trường Melbourne và cả ngôi nhà mà em mới thuê. Tôi đã không thể tin được là em đã làm được mọi

thứ trong một ngày, rời khỏi tôi và đến một nơi mới. Tôi nhìn kĩ bức ảnh chụp căn nhà em ở, nhìn kĩ liền thấy biển báo phía trước nhà và zoom to lên. Tôi nhanh chóng nhờ người xin số liên lạc với chủ nhà này và hy vọng rằng họ vẫn còn phòng để cho thuê, nếu không tôi sẽ thuê một chỗ khác gần nhà em. Liên hệ được với chủ nhà, tôi vội vã báo cho họ sẽ tới trong ngày mà quên đi việc sợ em nghi ngờ. Nhưng không còn cách nào, tôi quá nhớ em, mới hai ngày không gặp mà tôi đã thế nào thì vấn đề từ bỏ em không cần phải nghĩ đến.

Khi gặp em tôi phải giả vờ rằng mình rất ngạc nhiên. Cố gắng bắt chuyện với em nhưng em vẫn vậy, vẫn lạnh lùng như lần đầu gặp lại nhau ở St Kilda. Hôm sau em có xin bà Beck gọi điện thoại về nhà rồi đứng khóc mãi chỗ đó. Tôi muốn đến ôm em nhưng không thể. Ông Ryan vỗ lưng tôi, rồi tôi nhìn thấy bà Beck đi về phía em. Em ôm bà rồi khóc lớn, một phút đó tôi đau lòng đến mức nào. Sau đó bà Beck kéo em ra xích đu và nói chuyện, tôi im lặng đưa tựa vào tường nghe em nói chuyện với bà. Em kể loại mọi chuyện của chúng ta với bà, chuyện của tôi, em và Nguyên Quân. Và cho đến lúc em nói “Cháu đã từng rất hận anh ta, bà ạ!” tôi đã không thể tiếp tục nghe nữa. Em đã từng hận, vậy bây giờ em còn hận tôi không? Tôi không dám nghe nữa. Một lúc sau tôi xuống nhà thì bà bảo là em đã đi ra ngoài mua yogurt rồi. Tôi rất lo lắng, em mới đến đây ba ngày thì biết đi đâu. Đợi mãi không thấy em về, tôi nhờ bà gọi cho em nhưng lại nghe tiếng chuông điện thoại phát ra từ phòng của em. Cô gái ngốc này, đã bị chứng mù phương hướng, hay lạc đường còn không mang cả điện thoại. Ông Ryan bảo để ông đi tìm còn tôi và bà ở nhà đợi em. Tôi đi qua đi lại trước cổng đợi em, cho đến chiều em vẫn chưa về. Nếu có thể, khi em về tôi muốn đánh em một trận. - Cậu là Long đúng không? - Bà Beck ra cổng đứng bên cạnh tôi và hỏi. - Dạ? - Tôi sưng sốt. - Cậu là Long mà con bé kể đúng không? Khi sáng tôi biết cậu nghe chúng tôi nói chuyện, sau đó bỏ đi. Từ khi cậu đến con bé tuy không thể hiện nhưng tôi biết là nó không thoải mái như ngày đầu. - Cháu ... - Vì sao lại làm thế? Vì sao bây giờ lại lừa con bé? - Cháu yêu cô ấy bà ạ. - Tôi không muốn nói nhiều, tôi chỉ muốn bà hiểu. - Ừ. Tôi cũng nghĩ vậy ... - Bà thở dài. - Cậu biết con bé nói gì với tôi không? - Nó sợ. - Haiz, cháu biết. - Cậu nên nghĩ cách, không thể lừa con bé mãi được. - Dạ, bây giờ cháu lo lắng. Cô ấy bị bệnh mù phương hướng không biết đã đi đâu nữa bà ạ. - Đừng lo quá, tôi đã điện con trai rồi. - Bà Beck ... - Tôi ngập ngừng. - Tôi biết, cậu yên tâm, tôi sẽ không nói cho con bé. - Cháu cảm ơn bà. Rốt cuộc em cũng về, nhưng hoàn toàn bất ngờ, người đưa em về là John Smith, bạn học của tôi lúc ở Anh. Trái đất thật tròn và cũng thật nhỏ. Hành động thân mật của em và cậu ấy thật là làm tôi muốn tức chết mà. Tôi vội lên trước để chào cậu ấy, để tạm giấu đi thân phận thật của mình. Khi em vào nhà rồi thì ngay lập tức cậu ấy kéo tôi lại. - Cậu là Long đúng không? - Tớ đây. Trùng hợp nhỉ. - Tôi thở dài. - Là cô ấy? Cô gái trong video đó đúng không? Thảo nào tớ thấy rất quen. - Cậu chưa nói gì với cô ấy chứ? - Tôi lo lắng. - Nói gì được, khi này tớ không nhớ. Nhưng Long, vẫn là cô ấy sao, đã sáu năm rồi? - Ừ sáu năm, nhưng tớ không làm gì được. Cậu phải giúp tớ. - Vào đi, cô bé nhìn ra kia. Có gì tối chúng ta nói chuyện.

54. Ngoại Truyện 05

[Ngoại truyện 5: Nguyên Quân]

“Tại sao ngày nào cô kia cũng đứng ở đó vậy?”

Tôi tự hỏi thầm. Dạo gần đây khi nào chúng tôi tan học tôi đều thấy một cô gái đứng trước cổng trường đợi một lúc lâu rồi mới trở về. Ban đầu tôi không lấy làm lạ nhưng sau vài tuần để ý, cô ấy vẫn vậy. Có một hôm tôi cố tình ở lại xem thế nào thì thấy cô ấy đến tối mới về. Thật kì lạ!

Sau vài lần hỏi thăm thì biết được cô ấy đứng đợi người nhưng tôi không biết cô ấy đợi ai và không hiểu vì sao phải đợi mãi trong vài tuần.

Cô ấy là Lam Anh, sinh viên năm hai khoa kiến trúc cùng trường với tôi, là sinh viên khá nổi tiếng ở khoa này. Từ lúc biết được cô ấy tôi rất tò mò. Rốt cuộc là cô ấy đợi ai và vì cái gì?

Ngày nào đi học tôi đều thấy cô ấy ở đó cả. Vẫn thế, đợi đến 7g cô ấy mới về. Cho đến một ngày tôi không thể im lặng được, cũng đã đến và bắt chuyện với cô ấy.

- Chào em, em đang đợi ai à?

- Dạ. – Cô ấy mỉm cười với tôi.

Hỏi xong, trả lời xong, cô ấy cũng chẳng thêm để ý đến tôi nữa. Tuy rất mất mặt nhưng tôi cũng rất tò mò.

- Em đợi ai vậy?

- ... – Cô nhú mồm, nhìn tôi.

- Anh chỉ hỏi thôi, nếu biết anh có thể tìm được người đó giúp em? Học cùng trường mình à?

- Tôi không biết nữa, chắc anh cũng không tìm được người đó đâu. Nếu học trường chúng ta có lẽ tôi đã thấy anh ấy.

- Anh ấy? Em không biết là ai mà đứng đợi à? – Tôi cau mày, tỏ vẻ khó hiểu.

- ... – Cô ấy không nhìn tôi, vẫn dáo dác ngó đường. – Hình như anh nhầm tôi với ai? Chúng ta không quen nhau đúng không?

- Không quen thì bây giờ quen, anh tên ...

- Trễ rồi, tôi về đây, chào anh! – Cô ấy cắt ngang lời tôi toan bước đi. Tôi thấy vẫn chưa tới lắm mà.

- Đây cô ...

Nếu có một người con gái ngày nào cũng đứng ở cổng trường đợi một người con trai, thì cũng có một người con trai như tôi ngày nào cũng ve vãn ở cổng trường trò chuyện cùng một người con gái.

Sau nhiều lần mặt dày, rốt cuộc cô nàng cũng đã chịu nói chuyện với tôi nhiều hơn. Cô gái này có một tính kì lạ là không bao giờ nói chuyện nhiều với người không quen, còn một khi đã quen thân thì cô ấy lại nói nhiều không kể. Cô ấy nói với tôi không nhiều, cũng chẳng ít, vậy tôi có tính là bạn cô ấy không nhỉ?

- Đây, em đợi ở đây hai tháng rồi đấy! Em tính đợi đến bao giờ? – Tôi không nhịn được bèn hỏi.

- Em không biết, em sợ nếu em không đợi lỡ người ta quay lại thì sao?

- Rốt cuộc là em đợi ai? Đừng tránh anh, anh muốn biết, nếu em không nói có nghĩa không xem anh là bạn! – Tôi nghiêm giọng hỏi.

- Vậy em không xem anh là bạn được không? – Chưa đợi tôi nổi cáu, cô ấy lại cười. – Em đùa đấy.

- Em bảo rồi, em đợi ai em cũng không biết nữa. Em không nhớ mặt anh ấy, anh Quân à!

- Vậy tại sao lại đợi?

- Em ... – Cô bé chần chừ. – do một lần em suýt tai nạn xe người ta cứu em!

- Thật á, em có bị sao không? Tông ở đâu? – Tôi cuống quýt hỏi.

- Anh ngốc thật! – Cô phì cười. – Em đã bảo người ta cứu em rồi mà. Em chẳng sao cả, nhưng người kia hình như rất nặng.

- Vậy tại sao không đến thăm người ta? Mà suốt ngày ở đây đợi?

- Anh hỏi thừa, em thăm được thì nói làm gì. Lúc hai đứa bọn em nhập, nghe nói người nhà anh ta đã chuyển viện. Còn lại em chả hỏi thêm được gì nữa cả. – Lam Anh cau mày.

- Vì sao lại đợi? Để nói cảm ơn à?

- Dạ! – Nhưng không hiểu sao tôi đọc được điều gì lạ ở cô ấy.

Mỗi ngày một thân, tôi càng xuất hiện bên cô ấy nhiều hơn cũng như cô ấy luôn xuất hiện trong mơ tôi nhiều hơn, không gặp được cô ấy tôi lại rất nhớ. Và ... tôi đã thích cô ấy mất rồi! Chúng tôi đã quen nhau

được gần một năm nhưng chưa bao giờ cô ấy ngừng đợi ở cổng trường cả. Cô ấy có thể quên giờ hẹn với tôi nhưng lại chưa bao giờ quên phải đợi người kia cả.

- Chẳng ai như em cả, ai lại đi đợi người mình không biết cả một năm trời như thế chứ!
- Em ... thì đến khi nào em gặp người ta, ít nhất một tiếng cảm ơn cũng phải nói chứ ạ!
- Có thật là chỉ để cảm ơn? – Tôi nghiêng đầu nhìn em dò hỏi.
- Dạ, cảm ơn thôi mà! – Cô đáp nhỏ.
- Vậy làm bạn gái anh nhé?
- Gì? – Cô ấy phì cười, anh đừng đùa thế. – Cảm ơn hay không liên quan gì đến chuyện bạn gái anh, logic gồm nhĩ.
- Anh nói thật đấy! – Tôi đứng thẳng.
- Đừng đùa ...
- Anh không đùa! Anh thích em thật đấy Lam Anh ạ!
- Em nghĩ chúng ta là bạn! Xin lỗi em không ...
- Tại sao không được? Em chưa có bạn trai, anh lại thích anh?
- Nhưng em không thích anh!
- Vậy em thích ai?
- Em ...
- Em thích người đó đúng không?
- ...
- Em ngốc thật à? Em có biết người ta là ai không? Chưa biết gì đến người ta, đến mặt mũi còn không nhớ thì sao mà thích?
- Anh mặc kệ em! Em về đây. Chào anh!
- Này em ...

Từ đó về sau cô ấy luôn trách mặt tôi, ngay cả giờ bình thường cô ấy hay đợi cũng không đến nữa. Điện thoại không bắt máy, đến nhà tìm bố mẹ bảo vắng, đến lớp bạn bè bảo vừa ra ngoài. Cô gái này định trốn tôi đến bao lâu đây.

“Nghe anh nói được không?” – Tôi nhắn tin cho Lam Anh.

“Nếu em không nhắn lại anh lại đi tìm em đấy! Anh sẽ thông báo toàn trường tìm em, em tin không?”

“Em đây, có gì không?” – Thở phào, cuối cùng cũng chịu nhắn lại.

“Sao trốn anh?”

“Em không trốn, em chỉ cần suy nghĩ lại chuyện của anh và em. Chúng ta là bạn đúng không anh Quân?”

“Đúng, chúng ta là bạn. Nhưng anh thích em, Lam Anh à, cho anh cơ hội được không?”

“Nhưng em đã thích người khác rồi!”

“Nhưng em cũng không biết người kia là ai mà, lẽ như người ta có vợ con, hoặc có người yêu, hoặc nhỏ tuổi hơn em thì sao? Em ngốc à!”

“Em không biết nó thành kiểu tình cảm ấy khi nào nữa, em muốn quên nhưng quên không được!”

“Ngốc, chỉ cần em cố gắng là sẽ quên, một thời gian sau em sẽ quên! Cho anh một cơ hội được không?”

“Bây giờ em thì em không chấp nhận được Quân à, em không thích anh!”

“Không phải bây giờ thì sau này, em chưa thích chứ không phải không thích!”

Không nhân cho cô ấy nữa, nếu không nói rõ cô ngốc này sẽ không hiểu. Tôi nhân nút gọi điện cho cô ấy.

- Lam Anh?

- Dạ? – Giọng cô ấy rụt rè, nhưng bắt máy là ổn rồi.

- Nghe anh được không?

- Nhưng vậy là không công bằng với anh.

- Chính việc em không cho anh cơ hội mới là không công bằng với anh!

- Em ...

- Hai tuần nữa anh du học ở Mỹ, ba năm!

- Sao anh không nói cho em, sao đi sớm thế?

- Nói mà được à? Ai trốn anh?

- Em ...

- Bây giờ anh không làm khó em nữa. Nếu anh đi du học về mà em vẫn không gặp được người đó thì cho anh cơ hội được không?

- ...

- Trả lời anh được không Anh?

- Dạ được!

Ngay hôm sau tôi liền đến trường gặp cô ấy, mấy hôm nay không gặp được tôi rất rất là nhớ cô ấy. Vừa thấy cô ấy trong sân thể dục, nhân lúc vắng người, tôi liền chạy đến ôm cô. (Đoạn này là đoạn ông Long ruồi xuất viện tìm Lam Anh đấy đấy :”>.”>)

- Này anh, làm gì đấy, bỏ em ra! – cô bực tức vùng vẫy.

- Mai anh đi rồi, ôm hữu nghị, để yên nào!

- Mai đi sớm vậy anh? Giữ gìn sức khỏe nhé.

- Ủ!

- Chăm học!

- Ủ!

- ...

- Còn gì nữa không?

- Dạ không!

- Em ... – Tôi lườm cô. – Vô lương tâm thế, không có câu nào mật hơn ngọt hơn cho anh à?

- À dạ có ... – Cô lưỡng lự khiến tôi đầy hy vọng. – Anh không bỏ tay voi anh ra em đạp giờ!

- Xì ... – buông cô ấy ra nhưng vẫn giữ vai. – Nhớ hôm qua hứa gì với anh nhé, ba năm sau em phải thực hiện đúng lời hứa!

- Dạ ... – cô lại thủ thỉ.

- Nghe lời anh, không được ngốc nữa, đừng đợi người ta nữa. Nếu có duyên sẽ gặp, không duyên cũng thế thôi!. Nghe lời anh nhé ?

- Dạ!

- Ở nhà ngoan, đi đứng cẩn thận, học hành chăm chỉ, về anh thưởng !

- Đây anh! – Bị lườm nên tôi chẳng dám nói bậy thêm. – Chụp với anh cái ảnh nào! ... 1,2,3

Lúc bấm tôi tranh thủ quay sang hôn cô ấy một ấy, cô ấy vừa phát hiện được thì tôi đã bỏ chạy lấy người.

- Nụ hôn chia tay mà, ba năm sau về anh trả cho, không cần ra sân bây đâu, em ra anh không nở đi đâu! Anh đi nhé! Đừng khóc!, chúng ta liên lạc với nhau mà, anh sẽ thường xuyên điện thoại cho em mà! Anh về nhé!

Tạm biệt em, cô gái của anh! Tuy ích kỉ nhưng anh mong ba năm sau em sẽ không gặp được anh! Hãy giữ sức khỏe! Anh sẽ nhớ em nhiều lắm, phải đợi anh, nhất định đợi anh!

Ba năm sau.

- Lam Anh, mai anh về! – Khó khăn lắm mới canh được giờ gọi cho cô nàng.

- Thật hả anh? Mai có cần em ra đón không?

- Tất nhiên, em bạn gái anh mà!

- Anh à ...

- Anh không biết đâu, ba năm trước ai hứa với anh? Định nuốt lời hử?

- Không có!

- Không có là được rồi, mai nhớ ra đón anh!

- Dạ!

- Lam Anh, anh nhớ em!

- Dạ!

- Còn em?

- Mai gặp anh rồi, nhớ nổi gì! Em phải đi lên trường đây, dạo này làm luận văn phải lên trường mãi thôi ! Mai em đón anh nhé! Tối mail em thời gian nhé! Em đi đây, đừng quên mang quà về! Bye anh!

- Ừ đi cẩn thận! Bye em, mai gặp!

Lúc nào cũng vậy, em lúc nào cũng đập máy trước cả anh. Em biết không, ba năm qua biết được em không tìm gặp được người đó, ngày nào anh cũng mong được về nước, về để mà ôm em, yêu em. Anh hứa, anh sẽ đem lại hạnh phúc cho em, ngày mai thôi, Lam Anh, ngày mai, anh được gặp lại em, bạn gái của anh!

Cô bé này, trễ cả hơn 10 phút. Đợi này giờ người xuống cùng chuyến cũng đã được đón về hết, thế mà còn mình tôi đứng đây đợi người. Không cho bố mẹ đi đón chỉ để cô ấy đỡ ngại, vậy mà người không thấy đâu. Lát nữa phải phạt nặng cô bé mới được.

- Anh! Em xin lỗi, em kẹt xe! – Cô ấy thở hổn hển.

- Xạo à? Giờ này mà kẹt nổi gì? Muốn anh đánh cho phải không?

- Không dám! Em quên mất tiêu, ở thư viện lâu quá em quên. – Giọng càng nói càng nhỏ.

- Em giỏi nhỉ, dám quên cả giờ đi đón bạn trai, em chết chắc rồi!

- Được rồi, được rồi, ra khỏi đây đã nào!

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện thân thiết mà không hề để ý thấy một người cũng đang chăm chú nhìn chúng tôi, càng không biết được người này sau này sẽ làm thay đổi quan hệ chúng tôi như thế nào.

- Còn giận em à?

- Còn!

- Em làm sao đây?

- Biết thế nào em cũng thế, nên anh chuẩn bị sẵn rồi!
- Gì cơ ?
- Thực ra vài hôm nữa anh mới về, nhưng cũng gần đến sinh nhật anh, nên anh tạo điều kiện cho em thể hiện tình cảm của em với anh!
- ...
- Hai hôm nữa sinh nhật anh, phải tặng quà cho anh!
- Anh muốn gì?
- Hát tặng anh!
- Ở đâu ạ?
- Nhà hàng Queen!
- Dạ!
- Lam Anh! – Tôi ôm chầm em. – Anh nhớ em, nhiều lắm, thật đấy!
- ... – Tuy cảm giác cô ấy có chút run rẩy nhưng ít ra không kháng cự.
- Anh sẽ khiến em hạnh phúc, anh sẽ yêu thương em mãi mãi!
- Dạ! Em có điều này muốn nói!
- ... – Tôi có chút bồn chồn.
- Tuy bây giờ tình cảm của em không bằng anh, nhưng em sẽ cố gắng. Em sẽ cố gắng từ từ, đừng giục em được không?
- Được! – Tôi thở phào lại ôm chặt em hơn.

Nhà hàng Queen. (Nơi này ông Long ruồi cũng đến luôn, từ đó mới lên kế hoạch =)), ai mượn ông Quân chơi đại)

- Bản nhạc này tôi xin tặng cho bạn trai mình!

Đây có lẽ là câu nói mà tôi không bao giờ quên được. Là món quà hạnh phúc nhất trong sinh nhật của mình. Em ở đó, thật đẹp! Anh yêu em nhiều lắm Lam Anh à!

Nếu biết được tôi sẽ chẳng bao giờ đưa em đến tiệc rượu kia, để rồi em là của người ta. Em rời bỏ tôi để theo người ta. Em bảo em không còn yêu tôi. Em yêu tôi? Bây giờ tôi lại chẳng chắc chắn chút nào cả. Em đã bao giờ yêu tôi chưa, Lam Anh? Dù một chút thôi, có bao giờ chưa em?

Tối hôm em nằm viện, em hỏi tôi là có phải công ty rất khó khăn không, vì sao lại hỏi tôi như thế? Vì công ty tôi gặp khó khăn nên em mới cập kê với đối tác của chúng tôi à?

Tôi biết em không phải là người như vậy nhưng đâu là giải thích cho tôi. Em cứ thế im lặng ra đi. Tôi như điên như dại tìm em một năm, nghe được tin em ở Hà Nội, tôi liền đặt vé máy bay đi Hà Nội. Xuống sân bay, tôi mới cười khổ, muốn đâm vào mặt của mình. Hà Nội, ha ha, em ở chỗ nào ở Hà Nội để tôi tìm thấy đây?

Một năm sau nghe tin em đã về Đà Nẵng, tôi liền chạy đến ngay nơi có em. Cảnh mà tôi thấy là gì? Là em ăn mặc đẹp đi bên người ta! Mà người đó, tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn KL, Lưu Đức Long. Nhưng khi thấy em rồi thì bao nhiêu nghi vấn đặt ra cũng tan biến hết. Tôi nhớ em, nhớ điên cuồng, nhớ đến tiêu tụy. Tôi như một thằng điên hét lên tại nhà hàng mà em lại thềm nhìn tôi lấy một lần, chẳng thềm nói với tôi lấy một câu. Vài lại hôm sau tìm đến em đã chuyển nhà, không còn đi làm nữa. Em có tàn nhẫn với tôi quá không vậy Lam Anh? Vì sao em lại như thế với tôi?

Cũng chẳng thể bê bối hơn được nữa, không có em, tôi không tin mình không thể làm gì được. Tôi quay lại công ty bắt đầu làm việc chăm chỉ hơn, tôi được thăng chức bằng chính thực lực của mình. Nhưng khi ăn mừng cùng đồng nghiệp xong thì chỉ có cô đơn ở cùng tôi. Hai năm qua em sống tốt không Anh? Em có nhớ đến anh không?

Có lẽ nếu không vì say tôi đã không đủ can đảm để gọi điện cho em. Tôi như một kẻ bi lụy xin em cho tôi lần cuối, cứ ngỡ rằng em sẽ chẳng đồng ý nhưng em đã chấp nhận. Tôi vui mừng như đứa trẻ được cho kẹo, tôi hạnh phúc như kẻ mới được yêu, tôi bồn chồn lo lắng như người sắp đi ra mắt bố mẹ vợ. Tôi chuẩn bị tất cả, đã chuẩn bị mọi thứ. Nếu hôm nay biết em vẫn còn tình cảm với tôi, dù một chút tôi cũng sẽ mang em về bên mình, còn ngược lại ... tôi chẳng dám nghĩ, có lẽ cũng chỉ tiếp tục quên em mà thôi.

Lúc nhìn cô gái xinh đẹp đang háo hức qua đường kia tôi nghĩ, có ích gì không dù em không còn thích tôi, tôi cũng vẫn sẽ tranh em về. Nhưng chưa nghĩ được nhiều thì tôi đã đến gần em, nhìn em rõ hơn.

Em sao thế Lam Anh? Sao lại hoảng loạn thế kia? Sao trông mặt ngốc thế kia? Anh đến đây, đến để bảo vệ em? Đến để lần nữa yêu em? Em biết không, anh yêu em đã sáu năm, ba năm có em ở bên anh vui sướng thế nào? Nhưng lại không có được con tim em! Ba năm sau cứ ngỡ là sẽ có được con tim em, nhưng em chẳng còn ở bên anh nữa rồi! Lam Anh ơi, đừng khóc, em vẫn mãi cười như trước được không? Anh sẽ không bắt em yêu anh nữa! Anh sẽ cấm em chờ đợi người kia nữa! Anh sẽ không mắng em đi đường không cẩn thận nữa! Cười lên được không em? Anh sẽ bảo vệ em, mãi mãi bảo vệ em! Tại sao? Tại sao em mỗi lúc một mờ đi thế kia? Lam Anh, anh yêu em!

55. Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Sau hôn lễ.

- Mẹ Anh! – Vừa vào đến nhà, con trai nước mắt nước mũi tèm lem chạy ra ôm tôi.
- Vừa gặp mẹ mà không chào à! – Tôi vuốt vuốt tóc con.
- Mẹ với bố bỏ trốn sao không dắt con theo. - Thằng bé meo meo nhìn.
- Cái gì mà bỏ trốn! – Anh ở đằng sau vươn tay búng nhẹ vào trán thằng bé. – Bố mẹ đây là đi hưởng tuần trăng mật. Trên xe có túi quà cho con đây, còn diễn trò bố tịch thu.
- Dạ! – Thằng bé nhanh chóng lau nước mắt rồi chạy về phía xe.

Tôi dở khóc dở cười, con ai sinh ra mà càng lớn càng đủ trò thế này. Tôi quay đầu lườm anh, rồi đi vào nhà. Còn vì sao lại có chuyện tôi lườm người kia thì có liên quan đến chuyện tôi hỏi anh mấy hôm trước.

Sau hôn lễ chúng tôi đến Maldives để hưởng tuần trăng mật như anh nói. Ngoài trừ chuyện tôi hỏi mãi anh không trả lời, thì mọi thứ gần như là hoàn hảo. Chuyện có gì đâu mà tên này cứ kì kèo không chịu nói. Thực ra vấn đề này nếu tôi hỏi từ người khác cũng có thể biết được, nhưng tôi là muốn chính thân nghe từ anh. Đó cũng là vấn đề mà ba năm nay tôi thắc mắc “Hải Linh thế nào rồi?”

Anh hôm hành lí vào phòng, tôi chẳng thèm để ý đi thẳng vào phòng con. Đây là căn nhà anh mua ở Boston, chúng tôi muốn định cư ở đây. Và lại, công ty mẹ của anh ở đây nên cũng coi như là thuận tiện. Tôi nằm trên giường vờ nhắm mắt. Ngồi máy bay hàng giờ như vậy, tôi có chút mệt mỏi.

Tôi nghe tiếng mở cửa, không buồn mở mắt nói:

- Pete, bố con mà vào đuổi thằng ẹ nhé. – Một lát không nghe được tiếng con tôi lại hỏi. – Sao lâu thế con, lên đây ôm mẹ nằm chút nào.

Cầm nhận một bên giường lún xuống, tôi nhíu mày. Con trai tôi không nặng đến mức này được, không phải nó thì chỉ có thể là một người. Tôi vẫn nhắm mắt, xoay người đưa lưng về phía người nọ.

- Sao thế? – Anh dịu dàng ôm tôi. – Mệt à? Mệt thì anh bế về phòng nhé?

Tôi mặc kệ anh, không đáp. Anh kéo tôi về gần phía anh hơn, đưa một chân lên đè chân tôi.

- Chuyện của cô ta em biết hay không thì cũng vậy mà đúng không? Chúng ta như thế này không tốt sao em? – Không nghe tôi trả lời, anh dịu dàng hôn lên tóc tôi, rồi nói. – Không nói chuyện với anh ba ngày rồi, không quan tâm anh nữa à?

Đúng là đã ba ngày tính từ lúc tôi đặt vấn đề đến nay. Ngay cả trên máy bay, tôi cũng không nói lời nào với anh.

- Haiz! –Anh thở dài. – Đúng là chịu thua em. Anh tính lần này phải lì hơn em nhưng... mới ba ngày anh đã chịu không được rồi. Em đúng là khắc tinh của anh. – Anh vỗ hông tôi. – Còn không chịu nói với anh à?

Tôi dẫu môi, xoay người đối mặt với anh. Anh hôn mạnh lên má tôi.

- Nhớ chết được! Được rồi em muốn biết chuyện gì?

- Biết rồi còn hỏi. – Tôi liếc anh, trề môi.

- Hôm tại đám cưới anh cứ tưởng em hỏi Nguyên Quân hay Như Vi rồi chứ.

- Hỏi mà được à? – Tôi vỗ mạnh lên cánh tay đang ôm mình. – Anh canh em như canh tù nhân như vậy muốn hỏi mà được à!

- Hê hê, ai bảo hôm đó vợ anh đẹp quá chứ sao. Lơ là em một chút là hỏng việc ngay!

- Đồ ngốc! Em đã một con rồi, dù có lơ cũng chẳng ai thêm ngó. Tại ai mà tôi khổ thế không biết!

- Hi hi, được rồi. Chuyện Hải Linh ... - Anh thở dài. – ai nghĩ là liên quan đến Jade.

Tôi ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh, anh cười cười lại hôn lên má.

- Sau khi em đi khoảng một năm, nhà Nguyên Quân nhận được đoạn ghi âm đó. Thực ra lần đó Quân bị thương không phải là nhẹ, nên dù chuyện đã qua lâu nhưng Như Vi và gia đình cậu ấy không muốn bỏ và đã điều tra lại. Nhưng nếu có thể điều tra, thì hoặc anh hoặc là Jade đã làm được. Rất may sau đó Như Vi đã tìm được người lái xe hôm đó và đã thuyết phục được người đó đứng ra làm chứng. Anh không tham gia vào vụ đó vì bận phải tìm em. – Anh véo mũi tôi. – Chỉ biết là sau này nhà Hải Linh đã giúp cô ấy giảm án. Còn án như thế nào, anh không quan tâm.

- Nhưng cô ấy như vậy là vì em! – Tôi vui đầu vào ngực anh, hít một ít hương ấm áp của anh.

- Ngốc ạ! – Anh vỗ vỗ lên lưng tôi. – Cô ấy tự làm tự chịu. Nếu không phải vì hai gia đình quen biết, anh đã tham gia vào rồi. Em phải chịu đựng những chuyện này là vì ai? – Anh cầm cánh tay phải tôi hôn nhẹ lên đó nhưng lần tôi đã hôn tay trái anh ở Úc vậy. – Đau không em?

- Bất tỉnh hai ngày, em cũng chẳng biết có đau không nữa. – Tôi cười cười.

- Anh luôn thắc mắc ... - Anh nâng mặt tôi. – Vì sao lúc đó, em rõ ràng biết giữa anh và cô ta không có gì nhưng vẫn không ở bên em?

- Thực ra là em thấy có lỗi, có lỗi vì lúc anh cần người ở bên thì em lại không thể, cần người tin tưởng nhưng em lại không hề tin anh. Em đã tổn thương anh thế nào... Em xin lỗi.

- Ngốc! Anh yêu em! – Anh hôn lên trán tôi.

- Dạ!

- Bố ơi, bố ơi! – Tiếng đập cửa vang lên. – Bố bảo con xếp hình, con xếp xong rồi đây! Sao bố khóa cửa phòng của con? Bố Long ơi!
- Tên nhãi này, hình khó vậy mà nó xếp nhanh thế sao?! – Anh cau mày khó chịu.
- Mở cửa cho con nào! – Tôi cười cười, đẩy đẩy anh.
- Anh không thích con trai tẹo nào! Nó quá thông minh, quá ma mãnh. Sinh cho anh một bé gái nữa đi em.
- Quên đi! Pete còn nhỏ, em chưa muốn sinh thêm đâu.
- Anh không biết đâu. Anh không được thấy em mang thai, không được chờ em trong phòng mổ, lại còn chưa được nghe tiếng con khóc. Tên Peter này toàn là vờ khóc, tiếng Anh thì lại chột chột, không rõ ràng. Chán chết được!
- Em đi nấu ăn đây!

NGOẠI TRUYỆN: CON GÁI – EM GÁI.

Mang thai tháng thứ nhất.

- Vợ ơi, em xem anh mua bộ nào thì được? Con mình sẽ thích màu hồng hay màu xanh nhỉ? Con gái chắc thích màu hồng, anh lấy bộ này nhé?
- Mẹ ơi, mua cho con bộ đồ lính ở đằng kia được không?

Mang thai tháng thứ hai.

- Vợ ơi, nên đặt tên con là gì nhỉ? Anh nghĩ hai tháng mà chưa ra!
- Mẹ ơi, tên tiếng Việt của con là gì ạ?

Mang thai tháng thứ ba.

- Vợ ơi, anh nên mua tập tô màu hay tập dán ảnh cho con gái đây? Con bé sẽ thích cái nào nhỉ? Mickey hay Pucca đây?
- Mẹ ơi, con muốn mua bộ đĩa Ben10 cơ!

Tháng thứ tư mang thai.

- Vợ ơi, em nhìn xem, nên dán phòng cho con màu hồng hay màu vàng nhỉ? Con anh chắc hợp với màu vàng hơn!
- Mẹ ơi, thay giấy dán phòng cho con với. Con ngán màu hồng này quá rồi!

Tháng thứ năm mang thai.

- Vợ ơi, nên mua violon hay piano cho con đây? Anh vẫn thích con gái chơi đàn như em.
- Mẹ ơi, con muốn học Karate! Mấy bạn lớp con học nhiều lắm ạ!

...

- Con gái à! Con có biết bố thương con đến ngần nào không? Sau này con lớn phải biết thương mẹ nhé. Mẹ con đã vất vả vì con rất nhiều. Con gái bố lớn lên sẽ xinh đẹp giống mẹ, tài năng giống mẹ! Bố yêu con!
- Em gái à! Anh sẽ không giành đồ chơi của em đâu. Những đồ bố mẹ mua cho em toàn là đồ con gái nên anh không thèm chơi đâu. Em lớn lên, anh sẽ bảo vệ em, anh học Karate đã được ba tháng rồi này!

- Hai người có thôi không!!!! Tránh xa bụng tôi ra gấp! Con còn chưa ra đời, em gái còn chưa sinh, ở đâu mà nói lảm thế!!!!!!!

Thân chào :) Hẹn gặp lại!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-cho-em-duoc-khong>